

Truyện ngắn Y Ban

Vnthuquan.net, 2009.

27 bước chân là lên thiên đường

Em đã run lên khi nghe cú điện thoại của anh. Em nằm úp mặt xuống gối và nghe tiếng tim đập thùm thụp.

Có một tiếng nói từ đâu đó vọng đến. Hãy tắt máy điện thoại đi. Khi tắt máy điện thoại thì sự liên lạc giữa anh và em sẽ không còn nữa. Vậy mà em lại với nó để sát vào người em hơn. Trong khoảng khắc điện thoại chưa đổ chuông, tim em đập rung lên và ngực em co tròn lại, tức ở hai bầu vú. Đầu em toang tuếch. Em muốn đến với anh và em cũng muốn mình vượt qua sự cảm dỗ ngọt ngào này. Chuông điện thoại đổ gắt gao:

- Em đã sắp đi chưa?

- Chưa.

- Sao lại không đi?

- Em sợ?

- Em sợ gì chứ?

- Em chỉ muốn ngồi bên anh trong một quán cà phê nhỏ.

- Ừ thì cứ đến đây đi, mình sẽ đi uống cà phê. Đi đi em. Anh đang chờ em đấy.

Em bật dậy ra khỏi giường và trang điểm cẩn thận. Em kẻ viền mắt thắm hơn và thoa thêm phấn hồng lên má. Tim em vẫn đập gấp gáp. Em dừng taxi ở phía bên kia đường và mua một gói singum. Em chợt nhớ ra chưa kịp đánh răng. Em có thói quen chỉ đánh răng vào buổi sáng và chiều nay là một ngoại lệ. Vì thế mà em quên.

Anh ra cửa đón em. Anh bảo:

- Em mặc đồ hiện đại đẹp hơn.

Em mặc quần bò và chiếc áo thun đen. Em hiểu anh đã so sánh với những lần anh đã gặp em khi thì em mặc áo dài khi thì mặc lụa.

Em theo anh vào khách sạn với những bước đi run rẩy. Chiếc sắc em cầm trong tay cũng rung lên. Anh bảo em ngồi xuống ghế. Anh cũng ngồi xuống bên cạnh em. Anh nhìn vào mắt em và nắm lấy tay em. Tay em đang rất lạnh. Tay anh ấm và khô. Em cảm nhận được sự ấm áp từ tay anh truyền sang. Anh cười. Em ấp úng và tránh cái nhìn của anh:

- Mình đi một quán cà phê nào đi anh.

- Ừ ở đây cũng có cà phê. Nhưng có lẽ mình vào một phòng nào đó để nói chuyện và uống cà phê.

Người em đông cứng lại. Em biết điều gì sẽ chờ em trong căn phòng đó.

Anh ra quầy lễ tân lấy chìa khoá.

- Đi em.

Em theo anh như một chiếc bóng vô hồn.

Trong phòng có hai chiếc ghế. Anh ngồi xuống một chiếc và em ngồi xuống chiếc đối diện. Anh lại nhìn vào mắt em.

- Em sợ gì thế? Nói gì đi em. Em sợ gì nào?

Em không nhìn vào mắt anh mà quay cái nhìn ra cửa. Dưới tay nắm cánh cửa có một tờ giấy ghi dòng chữ: quý khách nhớ chốt cửa. Cửa anh chưa đóng chặt vẫn mở hé hé. Em cảm thấy yên tâm hơn.

- Em sợ ngày mai.

- Sao lại sợ ngày mai?

- Ngày mai em phải đối diện với những sự thật. Em sẽ nhìn mọi thứ đúng với tên gọi của nó. Và điều đó làm em khốn khổ.

- Hàng ngày thiên hạ đang sống với nhau một cách giả dối. Mình

không sống được thật lòng với nhau hay sao? Em cũng thích anh chứ?

Em gật đầu.

- Anh cũng rất thích em mà.

Anh áp hai tay lên tay em. Tay anh vẫn rất ấm. Tay em đã bớt lạnh.

- Nào đã hết sợ chưa em?

Em ngược nhìn anh cái nhìn bối rối. Anh đứng lên kéo em áp vào người anh. Cái hôn đầu tiên anh đặt lên má em. Em run rẩy như không thể đứng vững. Em tựa vào người anh. Anh ghì chặt em vào người anh.

Trước khi tan biến em còn cảm nhận được môi anh cũng rất ấm trên ngực em.

Em đã tan biến vào anh rồi. Người em cong cứng. Anh đã làm dịu em lại bằng những cái hôn. Nhưng ngay cả cái hôn cũng không làm dịu em được. Em mút chặt lưỡi anh và một biển nước ào ạt như muốn nhấn chìm em.

Thực ra em đã muốn làm điều này với anh từ lâu rồi. Ngay sau cái lần anh nhìn rất lâu vào em trong cái đám đông người ấy và nói em đẹp. Nhưng em lại muốn cả tình yêu nữa.

Sự cảm nhận của em đã truyền sang anh. Anh nói trong hơi thở gấp gáp:

- Em thế này làm sao anh quên em được.

Nước mắt em tràn trề vì hạnh phúc.

Em nằm duỗi người, hai tay để lên đầu. Em thả lỏng người thoải mái.

Anh lại hôn em. Môi anh vẫn nồng ấm. Anh đã kết thúc và rất thoải mái. Một tay anh để lên ngực em xoa nhẹ. Em muốn khóc nức nở.

Em đã cố gắng để không khóc. Em bắt ý nghĩ quay về một điều gì

đó. Em chợt nhớ ra cửa anh vẫn để hé hé. Và em bỗng sợ. Em nhô người dậy để nhìn. Cửa đã được đóng chặt và cài kín từ bên trong. Em cố nghĩ xem anh đã cài kín cửa từ khi nào? Em đã không nhớ.

Anh vào nhà tắm. Tiếng nước xối ào ào. Em buồn ngủ. Muốn ngủ một giấc thật ngon. Nhưng em lại nhớ câu nói của anh:

- Em thế này anh làm sao mà quên em được.

Em đã cưỡng lại cơn buồn ngủ, cố thức để tận hưởng cảm giác.

Em nghĩ về anh. Anh là người đàn ông đang trên bệ phóng của danh vọng. Hằng đêm trong chương trình thời sự luôn thấy hình ảnh của anh. Nhưng tất cả những thứ đó không quan trọng với em. Cái dẫn đến giây phút em đang tận hưởng là vì em yêu và ngưỡng mộ anh. Em đã rất ngưỡng mộ anh và khao khát một tình yêu.

Em, một người đàn bà bình thường nhưng thông minh. Cái thông minh nhất của em là em nhận chân được mình là ai? Chỗ đứng của em ở chỗ nào trên trái đất này? Em cũng rất nhạy cảm. Em cảm nhận được ánh mắt đang chứa về em nặng nhẹ thế nào?

Em biết trong một người đàn ông dẫu có quyền lực và địa vị thế nào thì vẫn có một phần của con người bình thường. Em đã yêu cái phần người bình thường đó trong anh.

Em đã không nhầm. Cái giây phút như tan biến trong nhau ấy. Em đã bừng tỉnh để nhận ra sự nức nở của anh trên ngực em. Trong cơn vọt trào của cảm xúc anh đã rên rỉ bằng tiếng của chú mèo chứ không phải tiếng gầm của sư tử. Em tự hào vì đã làm cho anh sung sướng.

Anh ra khỏi nhà tắm, quấn chặt mình trong chiếc khăn bông trắng. Nhìn thấy em vẫn nằm ngạo nghễ trên giường anh lấy chiếc chăn

mỏng phủ lên người em. Em muốn đùa với anh. Em hất tung chăn và duỗi dài chân tay. Anh lại lấy chăn phủ lên người em. Em lại hất tung chăn ra. Lần thứ 3 em đã nhìn thấy ánh mắt bức bối của anh. Em bật dậy vào nhà tắm. Em soi mình vào gương. Da thịt em sáng loáng.

Môi em đỏ mọng và hơi trề xuống. Mắt em sáng long lanh.

Em ra khỏi nhà tắm và quấn mình trong chiếc khăn bông trắng. Anh đã mặc quần áo chỉnh tề. Em nhìn vào mắt anh, không còn ánh mắt bức bối nữa. Cái nhìn của anh đầm thắm và bao dung. Anh đến phía sau em cầm chiếc khăn lau vai cho em và nói:

- Vai em còn đọng nhiều nước quá.

Người em lại mềm ra để đón nhận một chiếc hôn vào vai. Và em còn xoay người để đón một cái hôn nữa vào môi. Nhưng anh chỉ hôn vào má em.

Đã xong. Quần áo em đã gọn gàng. Đầu tóc cũng gọn gàng. Môi em không trề tràng nữa. Em ngồi như một tội đồ trên ghế. Anh cũng không nhìn em. Thời gian như đông cứng lại. Em sợ những khoảng khắc như thế này. Em bảo anh:

- Mình về đi.

- Ừ.

Em đứng lên và anh vẫn ngồi

- Anh không còn nhớ mấy câu thơ này là của ai nữa? Lemontop hay Puskin. Nhưng anh rất thích nó. Tạm biệt nhé nếu là lần cuối...

Người em như có hào quang tỏa ra. Em líu lo hát những bài hát từ trái tim. Mắt em cười và má em ửng đỏ. Em đã không kiểm soát được các hành vi của mình. Em đã hăm hở bước 26 bước gần đến thiên đường.

24 giờ sau. Đúng cái khoảnh khắc ấy, tim em lại đập loạn lên. Em

chờ điện thoại của anh. Em chờ đúng cái khoảnh khắc ấy. Cái khoảnh khắc vào xế chiều, khi công việc đã vãn. Em đếm từng phút 5, 10, 15... 45. Đã sắp hết giờ làm việc. Tim em muốn nổ tung ra. Em không thể chờ được nữa. Em run rẩy bấm số điện thoại của anh.

- Alo, tôi nghe đây.

Em nghi ngại không biết có phải giọng nói của anh không?

- Cho tôi hỏi thăm, đây có phải là...

- Vâng tôi đây.

- ... là em, anh quên em rồi phải không?

- Em đấy à. Anh làm sao mà quên em được.

Đúng là giọng nói của anh hay nói với em rồi. Nhưng là giọng của công việc chứ không phải là giọng của nòng nài.

- Em khỏe không? Anh cũng đang định gọi cho em đây.

- Vâng.

Em không biết nói gì thêm nữa.

- Tớ nữa anh còn có một cuộc hẹn. Chúc em trẻ, khỏe, thành đạt và hạnh phúc.

- Và giữ vững lập trường, tư tưởng nữa phải không anh.

- Đúng thế. Vào một thời gian thích hợp nào đó chúng mình sẽ gặp nhau nữa nhé. À này em, khi tình cờ gặp nhau ở đám đông chúng mình nên tế nhị nhé.

- Vâng, em hiểu rồi.

Chân tay em run lẩy bẩy như mới ốm dậy.

Nỗi buồn làm em đổ sụp xuống. khi em đến chỗ hẹn cùng anh, em cũng đã nghĩ đến điều này như là một sự rủi ro. Nhưng em đã gạt nó đi bằng niềm tin và hy vọng.

Trong nỗi buồn em vẫn còn hy vọng. 48 giờ, 72 giờ... Em vẫn chờ và

hy vọng và sợ hãi. Nỗi sợ hãi bị tổn thương lần nữa đã làm em không thể nhấc điện thoại để gọi cho anh.

Những ý nghĩ khốn khổ đã bủa vây em và nhấn chìm em xuống. Em là người đàn bà như thế nào đây, trong suy nghĩ của anh? Em hám danh vọng và hám tiền tài ư? Không, em đã có một cuộc sống đầy đủ về vật chất và danh vọng cần có của một người đàn bà bình thường. Em còn có cả lòng tự trọng. Bây giờ thì em biết chắc anh đã rất hiểu điều này khi chọn em phải không anh? Còn trong suy nghĩ của em, em là một người đàn bà dễ dãi hư hỏng ư? Không, em đã mê đắm anh để từ bỏ một người đàn ông đã yêu em thực lòng.

Em sống không lụy người khác. Thiên đường và địa ngục của em cũng không giống của người khác. Thiên đường cách cuộc sống của em 27 bước chân. Em đã bước được 26 bước rồi. Chỉ cần một bước chân nữa thôi em sẽ được lên thiên đường. Sau cái khoảnh khắc tan biến vào anh, bước chân cuối cùng ấy em tưởng tượng ra đó chính là lời anh thổ lộ rằng anh yêu em. Sau 48 giờ, 72 giờ... thì chỉ cần những cú điện thoại hỏi thăm em dịu dàng.

Kỳ lạ thay cái thiên đường. Adam và Eva vì yêu nhau mà phải đầy xuống hạ giới. Còn em chỉ vì thiếu tình yêu em không được lên thiên đường. Còn anh, anh đang ở đâu? Anh có ở thiên đường của anh không? Mỗi buổi tối em vẫn thích xem chương trình thời sự. Em vẫn không thể rời mắt khỏi anh.

Em nhớ anh nói với em rằng, một thời gian thích hợp nào đó mình sẽ gặp nhau. Và em cũng nhớ câu thơ cuối anh đọc cho em, anh không phải là anh bây giờ. Em biết. Và em cũng không phải là em bây giờ. Trong khi những ý nghĩ quay cuồng làm khổ em, em đã tìm cho mình một lối thoát. Em đã lấy câu chuyện của một cô gái bán hoa để làm

bài học răn mình. Câu chuyện rằng, một đêm cô đi bán hoa bị khách chơi trả cho một tờ bạc giả. Thay vì sự rên rỉ cô đã tự an ủi mình: Mình bị hiếp rồi.

Thực chất, thiếu một bước chân em đã bị sa xuống địa ngục rồi. Dưới địa ngục con người vô cảm, không còn cảm giác buồn đau và sung sướng nữa.

Y Ban

Ai Chọn Dùm Tôi

Tôi quyết định bán nhà. Căn nhà đã ghi lại bao kỷ niệm buồn đến nỗi tôi không thể sống trong đó. Mỗi vật dụng trong nhà đều đã chứng kiến nỗi khổ đau của tôi. Thậm chí đến không khí trong căn nhà cũng tăng độ ẩm vì nước mắt của tôi.

Tôi không mang theo một thứ gì trong căn nhà này. Cái giường, cái tủ còn tốt nên chủ nhà mới xin lại. Cái bát, cái đĩa, cái xoong, cái nồi tôi cho bà hàng xóm... Còn lại duy nhất là cái bàn thờ với bát hương thì chưa biết giải quyết bằng cách nào.

Cái bàn thờ tôi lập khi mua căn nhà này đi ở riêng. Trên bàn thờ chỉ có duy nhất một bát hương nhưng là nơi để tôi thờ Phật, Thần linh, Thổ địa, Cự kỵ, Ông bà... Đến khi cha mẹ tôi qua đời thì tôi rất muốn rước cha mẹ tôi về thờ riêng nhưng các anh trai tôi không đồng ý vì

phận tôi là gái. Vậy là cái bàn thờ của tôi là nơi tôi thờ tất cả những điều linh thiêng đã nâng đỡ cho tâm hồn tôi chống trôi được với cuộc đời, để sống.

Mẹ sinh tôi là gái. Mẹ dạy tôi tam tòng, tứ đức. Đặc biệt mẹ dạy tôi chữ nhẫn. Bài học đầu tiên của chữ nhẫn là năm lên 4 tuổi mẹ đã vót cho tôi một đôi que đan với một cái giỏ đựng đầy sợi gai. Bàn tay vụng dại của tôi nhể từng sợi gai đan thành một mảnh vải kỳ quái bé xíu bằng bàn tay. Lớn lên cha cho tôi đến trường. Tôi học không sáng dạ nhưng bàn tay đan thì khéo léo vô cùng. Khi 18 tuổi tôi đã có nghề kiếm cơm của thiên hạ. Nhưng cái nghề này khiến tôi suốt ngày ru rú ở trong nhà. Mẹ bảo: khéo không nó ế chồng. Cha bảo: mua cho nó căn nhà như cái giỏ để nó đơm một tấm chồng.

Năm 19 tuổi tôi đã có căn nhà, có một nghề tốt để kiếm cơm, lo gì không kiếm nổi một tấm chồng. Một tấm chồng tương xứng với tôi. Nhưng tôi lại là một kẻ mơ mộng, với ước vọng cao xa. Tôi phải lòng một anh học trò nghèo. Mặc những khuyên can của cha mẹ, anh em. Mặc những lời đàm tiếu của thiên hạ tôi rước anh học trò nghèo về nhà nhận phần chăm lo cuộc sống trần tục để chàng chăm lo đèn sách mong một ngày "võng anh đi trước, võng nàng theo sau". Nếu không được kết thúc có hậu như vậy thì cũng là góp phần nuôi dưỡng chất xám. Cái thứ đang bị ngoại bang chặn dất.

Sau 5 năm chăm lo cuộc sống cho chàng đèn sách, lại còn không muốn cho chàng thua kém bạn bè. Tôi đã mua cho chàng xe máy, máy vi tính, điện thoại di động. Còn tôi, tôi nhận về mình bao cay đắng. Chưa một lần tôi được đón tiếp bạn bè của chàng. Chưa một lần tôi được đi chơi cùng chàng giữa thanh thiên bạch nhật. Giữa một rừng lời nói yêu đương hai lần chàng ép buộc tôi đi tháo bỏ thai

ra.

Thêm 2 năm sau khi tốt nghiệp mà chàng không xin được việc. Chàng khổ đau một thì tôi khổ đau 10. Để làm vui lòng chàng tôi phải ra sức chiều chuộng theo chàng. Giờ chàng có thói quen tắm hiệu, gội đầu hiệu. Một tấm áo len tôi đan mất 2 ngày, tiền công 50 ngàn đồng thì một lần chàng gội đầu hiệu và bỏ hết 20 ngàn đồng, tiền cà phê 10 ngàn đồng. Còn lại chỉ đủ tiền ăn cho chàng. Tôi bắt chước người Trung Quốc ngậm chiếc tắm vào miệng, sửa răng trong khi ruột đang đói thất lại.

Chàng được tuyển vào làm việc tại một công ty. Cầm giấy báo trong tay chàng lặng lẽ rời khỏi ngôi nhà của tôi nhưng không quên mang theo xe máy, ví tính, điện thoại di động.

7 năm đời con gái của tôi trôi veo. Thế là bài học cha mẹ dạy tôi chỉ áp dụng được ở đời chữ nhĩn.

7 năm, cái bàn thờ nhỏ trên tường đã động lại bao nhiêu lời cầu khẩn của tôi. Tôi thường khẩn Phật giúp chàng đầu sáng lạng vượt qua các kỳ thi. Còn tôi Phật giúp mở lòng từ bi vượt qua những cơn khốn khó. Tôi khẩn Thần linh cho chàng sáng mắt, sáng lòng nhận ra tấm lòng tôi đối với chàng. Tôi khẩn trời làm cho lòng tôi đen lại không yêu chàng nữa. Đau khổ tột cùng tôi cầu cha, mẹ cứu. Không có một điều kỳ diệu nào hiển linh cả, nhưng những điều tôi cầu khẩn đã giúp tôi nghị lực sống.

Tôi đi hỏi bạn bè cách giải quyết chiếc bàn thờ của tôi. Ai cũng quả quyết rằng: không thể mang chiếc bàn thờ về nhà mới. Đó là điều kiêng kỵ nhất. Mà vứt bỏ vào một xô nào đấy cũng không thể được. Đó cũng phạm vào điều kiêng kỵ. Một người bạn bảo tôi đến nhờ một ông thầy cúng. Tôi bèn sắm sớ lễ đến. Ông thầy cúng vừa thấp

hương vừa lẩm bẩm:

- Sao mà bây giờ lẩm người muốn trầm bát hương thế.

Thấp hương xong ông thầy cúng quay sang hỏi tôi:

- Chắc là cô đã nghe người ta kháo nhau về mẹ con cái bà cờ bạc mà bỗng chốc trở thành mệnh phụ phu nhân rồi hử?

- Dạ cháu chưa nghe chuyện nhưng quả là nhà cháu có chuyện phân vân vì chưa biết giải quyết thế nào.

- Thế thì nghe cho rõ rồi mà quyết này.

Như các cụ nói ngày xưa thì cái nhà ấy là đại vô phúc. Một gia đình trung lưu, ông chồng chết sớm, 3 người con trai đã yên bề gia thất.

Còn lại bà mẹ chưa phải là già với cô con gái út 20 tuổi. Bỗng đâu cả bà mẹ với cô gái út sa chân vào cờ bạc. Phạm vào cái thói cờ bạc thì đàn bà còn máu mê hơn đàn ông. Mẹ ngồi xơi trên, con ngồi xơi dưới. Cửa nả trong nhà cứ thế đội nón ra đi. Cửa trong nhà hết thì sang nhà các anh con trai. Nay nhà con này mất chiếc vô tuyến, mai nhà con kia bị cầm xe máy. Bọn trẻ con cứ thấy bóng bà nội và cô út đến đầu ngõ là đã hết dinh như còi. Rồi đến cái ngày cái nhà cũng bị xiết nợ. Chẳng con nào chịu cưu mang nữa. Quá bế bång hai mẹ con rũ nhau bỏ đất này ra đi. Còn cái bàn thờ tổ tiên mang đến nhà con trai cả, con trai cả không nhận. Sợ mẹ lấy cớ hương khói quay về rồi nhà lại mất thứ nợ thứ kia. Anh con trai thứ hai cũng không nhận. Nó là cả nó chẳng nhận tôi là thứ sao tôi lại phải nhận. Anh con trai thứ ba lại càng chẳng có cớ gì mà thờ tổ thờ tiên cả. Bà mẹ bèn mang bàn thờ tổ tiên ra sông Hồng, buông sông. Hai mẹ con dắt ríu nhau vào Sài Gòn lê lét kiếm ăn trên vỉa hè. Thế nào mà cô con gái lại lọt vào tầm ngắm của một người đàn ông Đài Loan 60 tuổi. Cô trở thành vợ ông ta. Ông ta có một xưởng sản xuất to với một khách sạn lớn.

Một năm sau cô út lại sinh cho ông ta một cậu con trai bụ bẫm. Thế là mẹ con bà nọ trở thành những mệnh phụ phu nhân. Một bước lên xe hơi, hai bước lên xe hơi. Kẻ hầu người hạ tấp nập. Buổi sáng đi đánh te nít, buổi chiều tính sổ đề. Lại còn biết lấy tiền của chồng làm từ thiện, lên cả ti vi.

- Đấy cô đã nghe rõ câu chuyện chưa hử? Nếu cô muốn lấy một ông tây nào nói chung, hay một ông Đài Loan già nói riêng thì cô mang cái bàn thờ ra sông Hồng mà buông sông. Sông Hồng chảy ra biển. Cô sẽ thành mệnh phụ phu nhân... Còn nếu cô chỉ muốn một cuộc sống thanh thản ở đời này thì cô mang bát hương này lên chùa. Rồi cô thành tâm cô khấn. Xong cô mang chân hương đi hoá. Rồi cô để bát hương này lại chùa. Lòng cô sẽ thanh thản. Cô sống thành thì sẽ nhận được quả phúc.

Rồi nhà ông thầy cúng tôi vẫn chưa biết chọn nẻo nào cho mình. Tôi đã sống thành mà có nhận được quả phúc đâu. Còn sông Hồng ư? Liệu có trôi được ra biển không? Hay sẽ mắc vào một gờ đá nào đó rồi vật vờ theo sóng như cái chết của nàng tiên cá. Đến câu chuyện cổ tích mà cũng có cứu được nàng đâu.

Y Ban

Bây giờ con mới hiểu

Cảm nhận đầu tiên trong tôi là một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, với hai bức thành đất rất cao. Phía trên đầu bầu trời cũng bị cắt thành những đường nhỏ. Trên tay tôi có một búp bê và một cái giỏ trong đó có những quả phi lao khô. Tôi cứ đi theo con đường trước mặt. Lâu lắm, thời gian như vô tận, tôi đi đến hết con đường. Ở đó có những bậc thang bằng đất. Tôi cố sức leo lên những bậc thang đó nhưng nó cao quá. Tôi suýt òa khóc thì nhìn thấy một rễ cây thò lò ở trên đầu tôi. Tôi đu vào rễ cây rồi leo lên các bậc thang. Trên mặt đất là một vườn cây to, tỏa bóng rợp mặt đất. Dưới nền đất những lá rụng được quét gọn thành một đồng, sạch sẽ. Nắng chiều qua vòm lá thành những quả bóng to, nhỏ khác nhau trên mặt đất. Tôi đi quanh những gốc cây và cảm thấy muốn hát. Rồi một cơn buồn ngủ kéo đến. Tôi nằm trên đồng lá và ngủ ngon lành. Trong giấc ngủ tôi mơ thấy những điều đẹp đẽ.

Khi tôi đang chìm trong giấc ngủ thiên thần thì tôi đâu biết rằng mẹ tôi đang khốn khổ vì tưởng đã đánh mất tôi rồi. Máy bay Mỹ ập đến, người ta bế lũ trẻ bỏ xuống hầm, rồi phải đi sơ tán đồ đạc. Bọn trẻ

ngồi túm tụm lại một chỗ. Còn tôi đi lang thang. Máy bay Mỹ cút đi, những bà mẹ đi tìm con, mẹ tôi không tìm thấy tôi đâu cả.

Tôi mở choàng tỉnh vì thấy có ai đó bế tôi lên. Tôi mở mắt và nhìn thấy một người đàn ông mặc áo thun đen. Ông cười với tôi. Tôi bảo ông rằng, trong đồng lá kia còn con búp bê và lồng quả phi lao nữa. Ông bế tôi quay trở lại lấy hai thứ đó rồi đi vào nhà thờ. Một lúc lâu sau, có người chạy đi báo mẹ tôi đến nhà thờ đón tôi. Nhìn thấy tôi, mẹ Òa khóc, rồi chạy đến túm tóc tôi lôi xềnh xệch:

- Con ranh con khôn nạn này, mày đi đâu mà để tao tìm đứt cả hơi. Sao mày không bị bom nó vùi đi cho rồi.

Lúc đó cha không có mặt ở đây.

Khi đó tôi lên bốn nhưng sau tôi còn có hai đứa em trai nữa, một đứa lên hai và một đứa mới mấy tháng. Nơi chúng tôi đang sống không phải là quê của cha mẹ tôi mà là nơi họ làm việc. Nhưng đối với tôi đó lại là nơi chôn rau, cắt rốn. Ngày tôi ra đời là thời kỳ đất nước đang thịnh vượng, thế nhưng tôi lại được cắt rốn bằng lưỡi liềm cắt lúa. Chuyện thế này, lúc mẹ tôi lên cơn đau đẻ, được cha tôi đưa đến trạm xá. Bà trạm xá trưởng kiêm đỡ đẻ, kiêm y sĩ kê đơn, kiêm y tá tiêm chích thuốc khóa cửa đi ăn cỗ mãi bên xã khác. Cha tôi để mẹ tôi ngồi ở chiếc ghế chờ rồi mượn xe đi tìm bà y sĩ. Mẹ tôi quần quai trên ghế, cơn đau mỗi lúc một tăng. Một bà đi kiếm rau lợn thấy mẹ tôi đau dữ quá bèn vào giúp đỡ. Sau thấy mẹ tôi đẻ đến nơi mà vẫn chưa thấy bà đỡ và cha tôi về. Bà bảo với mẹ tôi:

- Cô chịu khó nằm đây, tôi vào tìm bà Mụ, ngày chưa có trạm xá bà ấy đỡ cho cả làng này đấy.

Chưa đầy năm phút sau đã thấy bà quay lại cùng bà Mụ. Trên tay bà Mụ cầm một chiếc liềm đen sì. Bà Mụ khám cho mẹ tôi thấy cái đầu

tôi lấp ló cửa dạ bèn giục bà đi hái rau lợn:

- Chị kiếm cho tôi mấy cái tàu lá chuối khô, kiếm đâu được cái chậu nữa chứ, không thì bần tóa ra đây về bà trạm trưởng lại mắng cho. Thế là tôi ra đờn trên cái ổ chuối khô, được bà Mụ cắt rốn bằng lưỡi liềm. Bà Mụ bảo: Trong các vật dụng của nhà nông thì chỉ có lưỡi liềm sạch nhất vì chỉ để cắt lúa và cắt rốn trẻ con. Ca đẻ mẹ tròn con vuông xong thì bà trạm trưởng và cha tôi mới về đến nơi. Bà trạm trưởng trách mắng mẹ tôi:

- Cô lỗi thời quá, sao không chờ tôi về. Phấn khoa học hết sức, ai lại cắt rốn bằng liềm. Nằm lại đây theo dõi.

Bà Mụ nghe thế chỉ tùm tùm cười rồi ra về. Hai ngày sau mẹ tôi bế tôi về nhà vì tôi chẳng bị làm sao cả. Câu chuyện này được cả làng biết, hễ ai nhìn thấy mặt tôi cũng kể. Tôi được nghe có đến hàng trăm lần. Càng lớn lên tôi càng thấy vùng quê tôi ở sao mà đẹp thế, lắm điều kỳ lạ thế. Ngày ấy, tôi có khái niệm về mùa, một năm đối với tôi chỉ có hai dịp Tết và hè.

Tết, ấy là khi cam trong vườn nhà bác Thạo ở bên cạnh nhà tôi đỏ rực. Cỏ ở bờ mương xanh ngắt mỡ màng. Cỏ chen mọc cả vào lối đi, cỏ che những vết chân trâu lồi lõm. Mẹ thay cho tôi một chiếc áo trắng và dặn:

- Mày đi chơi đâu thì đi, đến chiều tối là về. Ngày mai mừng một chó có vào nhà ai, cái thứ con gái đến nhà mừng một là đông cả năm, người ta chửi cho thì tao đánh chết.

Tôi phải nhớ lời mẹ dặn. Sáng mừng một, mẹ tôi để cho tôi ngủ thoải mái. Bỏ mẹ sắp cơm cúng xong mới gọi chúng tôi dậy ăn uống. Ăn xong mẹ chia cho một ít bánh kẹo. Tôi gói vào khăn mùi xoa để dành cho cái Hoa. Nhà nó có nhiều bánh chưng hơn nhà tôi nhưng lại

không có bánh kẹo, vì bố mẹ nó làm ruộng. Tôi đi ra ngõ, mẹ tôi gọi với theo:

- Nhớ đừng vào nhà ai đấy.

Tôi đi một mạch ra bờ mương. Nước đồng trong veo chưa cấy lúa, chỉ có cỏ ở bờ vùng, bờ thửa xanh nổi lên trời. Từ cuối bờ mương, nơi giáp với làng bên xuất hiện một vài chấm nhỏ, rồi to dần, rồi tiếng cười, tiếng nói, rồi màu xanh, màu đỏ của áo xống phấp phới trong gió, những người họ hàng đi Tết nhau. Trong lòng tôi rạo rức đến kỳ lạ. Tôi muốn đi cùng những người họ hàng kia để đến những nhà họ hàng. Nhưng tôi chỉ được phép đứng dựa lưng vào gốc dừa để nhìn theo họ.

Mùa hè, bắt đầu từ những cơn mưa rào. Ngồi dưới một tàu lá chuối to làm nhà, bên cạnh hàng rào mắc mấy sợi tơ chuối làm khung cửi, ngắt mấy lá mùng toi làm mâm cơm. Một gia đình nhỏ ở trên thiên đàng. Bỗng đâu mây đen kéo đến che khuất mặt trời. Mưa rơi nặng hạt trên tàu lá chuối. Rồi cơn mưa trút xuống bất ngờ. Tôi chạy vội vào nhà trú mưa. Mưa càng to thì nỗi buồn của tôi càng lớn. Tôi không hiểu nỗi buồn của tôi đến từ khi nào. Có khi từ một buổi trưa, tôi nằm trong lòng mẹ với sự thanh bình nhất, rồi tôi ngủ thiếp đi.

Cơn mưa đánh thức tôi dậy. Mẹ đã đi làm rồi. Thế là nỗi buồn ập đến. Và ngay cả khi tôi không thức dậy vào cơn mưa thì từ cơn mưa nỗi buồn ủa vào tôi. Nỗi buồn đeo nặng cả cuộc đời.

Cơn mưa tạnh bất ngờ, nắng lại bừng lên. Sau cơn mưa tất cả bụi bẩn trên lá cây được gội rửa hết, chỉ còn lại màu xanh nguyên sơ của từng loài, lóng lánh những tia mắt cười dưới nắng. Sau cơn mưa là đến chuyện bố tôi đi bộ đội. Bố đi vào mùa hè, một buổi sáng, sau cơn mưa rào vào đêm. Ba chị em cùng mẹ đi tiễn bố. Nơi bố nhập

ngũ sao mà đông vui thế. Rất nhiều cờ, có cả trống và rất đông thanh niên. Bố có lẽ là già nhất trong số họ. Mẹ cứ khóc còn chúng tôi thì cười và la hét với bố và những chú mà bố bảo là đồng đội. Bố đi buổi sáng, hết cả ngày hôm ấy đến đêm tôi không có cảm giác nhớ bố, mặc dù cho đến khi ấy tôi chưa bao giờ xa bố. Gần sáng, cảm giác lạnh, tôi quờ tìm bố để ôm lấy bố như mọi khi thì không thấy bố. Tôi nhớ bố đã đi rồi, tôi khóc khe khẽ. Mẹ tôi hỏi vì sao mà khóc, có đau hay nhức đầu gì không. Tôi chỉ khóc to hơn. Mẹ tôi dỗ:

- Nói đi vì sao mà khóc rồi sáng ra mẹ cho đi xem đám ma.

Tôi chưa bao giờ được đi xem đám ma nên tôi bảo với mẹ:

- Con nhớ bố lắm!

- Thế thì im đi, khóc gì cho bố mày sốt ruột, sốt gan, không khéo lại bị giặc nó bắn chết đấy. Nhớ chưa, bố mày chưa chết thì đừng có khóc, có nhắc gì làm bố rối ruột, không tỉnh táo mà tránh đạn được đâu.

Tao cũng chẳng dám khóc đây này.

Nghe mẹ nói tôi sợ lắm, nên mỗi lần nhớ bố tôi phải chạy đi tìm cái gì chơi để khỏi khóc.

Mùa hè, cái ngày đầu tiên tôi đến trường trời đầy nắng. Cô giáo dạy trên lớp, về nhà mẹ dạy thêm cho tôi. Cô giáo dạy dễ thuộc, mẹ dạy dễ nhớ. Mẹ có những câu thơ thế này: "O tròn như quả trứng gà; ô thì đội mũ- Ơ thì thêm râu. O, a hai chữ khác nhau; vì a có cái móc câu bên mình". Tôi cứ đọc theo mẹ thế mà thuộc. Nhưng đến hai chữ X và S thì tôi không sao phân biệt nổi. Mẹ cho tôi hai cái tát, một cái cốc, rồi bắt lực bảo:

- Tao chịu rồi con ngu dốt ạ, để mai cô giáo mày dạy cho mày.

Mùa hè, là những đêm đầy huyền bí. Những đêm không trăng trời tối đen như mực, lũ trẻ bắt đom đóm bỏ vào lọ cầm đi chơi. Một thằng

lớn đầu tiêu bảo:

- Chúng mày có đến ngôi nhà ma không?
- Có sợ lắm không?
- Đi rồi khắc biết.

Thằng lớn đi trước, một lũ bé rùng rợn theo sau. Căn nhà nằm riêng ra một chỗ bên cạnh một gò đất nhỏ. Xung quanh có những luống hoa thẳng tắp. Những con đom đóm lập lòe trong cỏ xung quanh nhà. Thằng lớn bảo:

- Đây thấy chưa, ma trôi lượn đầy xung quanh nhà. Chạy đi kẻo ma nó đuổi đấy.

Thế là ù té chạy. Những đứa bé vấp ngã bật khóc. Đứa không ngã cũng khóc. Nỗi sợ hãi đi cả vào giấc ngủ. Thế mà ngôi nhà ấy ban ngày ối đứa vào hái trộm hoa.

Một đêm, cách cái ngày bố đi bộ đội khá lâu, buổi tối mẹ giục chúng tôi đi ngủ sớm. Một nỗi sợ hãi mơ hồ nào đó làm giấc ngủ của tôi chập chờn, nhưng vì có ngọn đèn dầu được mẹ vặn nhỏ bằng hạt đỗ để ở đầu giường mà tôi yên tâm ngủ thiếp. Giấc ngủ kéo dài khá lâu thì đứa em tôi đập đổ đèn, căn nhà chìm vào bóng tối. Tôi tỉnh giấc, gọi mẹ không thấy mẹ đâu. Tôi gào khóc, không thấy mẹ đâu. Tôi liền mở cửa, cửa bị khóa từ bên ngoài. Hai đứa em tôi cũng thức giấc. Chúng tôi gào khóc cuống cuồng, và cùng hé mắt nhìn ra khe cửa. Bên ngoài cũng tối đen như mực. Một lúc lâu sau, tôi nhìn thấy cổng có một đóm lửa bằng hạt đỗ. Tôi gào to:

- Cho cháu xin tí lửa. Cháu sợ tối lắm.

Đóm lửa ngập ngừng định tiến lại phía cửa, rồi dừng lại. Tôi nài nỉ:

- Cho cháu xin tí lửa đi, em cháu làm đổ đèn rồi, cháu sợ tối lắm. Mẹ cháu đi vắng.

Đống lửa đứng yên lặng rồi từ từ quay ra phía cổng đi mất. Tôi gào khóc thêm một lúc nữa rồi mệt quá vào giường nằm. Không gian im lặng, tiếng cầu kinh đã tắt từ lâu rồi. Tôi mệt mỏi ngủ thiếp đi. Sáng ra mẹ gọi dậy dặn dò để đi làm. Tôi ngơ ngác nhìn mẹ. Không hiểu đêm qua mẹ có đi vắng thật hay chỉ là một giấc mơ hãi hùng. Tôi tự đi xác minh xem, bởi tôi vẫn nhớ có một ngọn đèn hạt đỗ trước cổng nhà tôi. Nhưng hình như mọi người có điều gì muốn giấu. Họ im lặng nhưng đánh mắt sang nhau.

Mùa hè, những cái roi thật sự quất lên da thịt tôi. Khi tôi lên bảy mẹ giao cho tôi một việc: đun một ấm nước mưa để nguội cho cả nhà uống. Mẹ đi làm tôi kéo chúng bạn đến chơi thả đĩa ba ba, đi chợ Đồng Xuân... Vui không thể nào tả xiết. Nhưng cũng vì thế mà ấm nước sôi để nguội hết nhanh chóng. Sắp đến giờ mẹ về tôi mới bắc bếp đun nước. Tôi rút ra. vào bếp cháy đùng đùng mà mãi nước không sôi. Ở ngoài sân thì bọn chúng cười vui quá. Mẹ về ấm nước còn nóng không uống được thế là tôi bị mấy cái cốc bêu trán. Một lần tôi đổ đầy ấm nước để cạnh bếp định đun nhưng cuộc chơi đang vui, cuốn đi, nên quên mất. Mẹ về khen tôi ngoan biết nghe lời. Tôi im lặng và suy nghĩ. Để tránh đòn của mẹ thì bạn sau tôi chỉ cần đổ đầy nước mưa vào ấm và chẳng cần đun gì cả.

Tôi chỉ tránh được một việc như thế. Còn những cuộc đi chơi cùng mẹ tôi rất khao khát mà dường như chẳng bao giờ được toại nguyện. Một lần thấy tôi đang tha thẩn chơi ở đường, mẹ đạp xe đi qua, dừng lại bảo:

" - Về lấy mũ tao cho đi chơi". Tôi sợng quá nhảy chân sáo chạy về. Bỗng nhiên vấp phải hòn gạch ngã sóng xoài ra đường. Mẹ đang vui bỗng điên tiết đạp xe đi. Tôi chạy theo mẹ gào khóc: "Mẹ Oì, cho con

đi với". Mẹ càng đập nhanh hơn. Tôi hụt hơi ngã xuống bãi cỏ ven đường. Tôi thi gan nằm úp mặt cho đến khi mẹ quay về. Mẹ bẻ một cành roi thật to, quật và thề rằng: "Chẳng bao giờ tao cho mày đi đâu cả".

Lâu lắm mẹ quên mất lời thề, một chiều mẹ bảo tôi dọn cơm sớm ăn rồi cho đi chơi. Tôi sướng sun người, vừa bê mâm bát vừa hát.

Bỗng: choang. Chao ôi! Tôi bị vấp phải bậu cửa. Mẹ lại điên tiết lên: ở nhà, không đi đâu nữa. Tôi đã hết lời van xin mẹ mà mẹ vẫn chỉ dắt hai thằng em tôi đi. Tôi gào khóc dữ dội. Trời ập tối, tôi bỗng thấy mình thật bé nhỏ, cô đơn. Tôi nhớ đến bố. Mặc dầu vẫn nhớ lời mẹ dặn là không được khóc hờ bố vì bố chưa chết, để bố tỉnh táo mà tránh đạn nhưng tôi nghĩ, tôi chẳng còn ai thương nữa ngoài bố ra. Tôi khóc: "Bố ơi về với con đi, mẹ ghét con lắm. Mẹ chỉ yêu chúng nó thôi. Chẳng còn ai thương con cả". Giọng tôi khản đặc. Một mỗi quá tôi ngồi im lặng và mở to mắt để nhìn. Trước mặt tôi là một người mặc áo thụng đen đang nhìn chăm chăm vào tôi. Rồi người đó đưa tay cho tôi:

- Tâm hồn con bị lạc lối mất rồi, theo cha về để cha rửa tội lỗi cho con.

Tôi ngoan ngoãn đứng lên và lầm lụi bước theo người đó với cái đầu rỗng tuếch. Ông dẫn tôi vào một căn phòng rộng, thấp đèn măng-sông sáng trắng. Ông mở tủ rót cho tôi một chén nước và lấy cho tôi mấy chiếc kẹo, thứ kẹo này dù có dịp Tết tôi cũng chưa được ăn bao giờ. Ông chìa cho tôi nhưng tôi rút tay lại thành hai nắm đấm giấu chặt vào đùi. Tôi bặm chặt môi và nhìn trừng vào mặt ông. Thì ra ông không già như tôi tưởng, chỉ già hơn bố một ít thôi. Ông cũng nhìn thẳng vào mặt tôi rồi để kẹo và nước xuống bàn. Ông nhìn vào mặt

tôi một hồi lâu và tôi cũng cứ giương mắt nhìn vào ông như thế. Ông rời mắt khỏi tôi, rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

- Nào con của ta, con hãy kể cho ta nghe vì sao con lại gào khóc như thế?

Tôi im lặng.

- Ta biết bố con đi vắng rồi nhưng bố con vẫn thường xuyên nghe thấy những lời con nói đấy.

- Có thật không hở cha? Nhưng bố con vẫn tỉnh táo để tránh đạn của quân thù chứ cha?

- Con nói sao?

- Mẹ con dặn, không được nhắc đến bố, nhớ bố cũng không được khóc, vì bố chưa chết, để bố tỉnh táo mà tránh hòn đạn mũi tên. Nhắc nhiều đến bố, bố rớt ruột lên.

- Mẹ con dặn thế à?

- Đúng không cha?

- Thế con kể đi, vì sao mà con gào khóc dữ thế?

- Vì con rất yêu mẹ con mà mẹ con lại không yêu con. Mẹ con đánh con, không cho con đi chơi cùng mẹ.

- Không đúng thế đâu, mẹ rất yêu con, mẹ không ghét bỏ con đâu.

Chắc mẹ có lý do nào đó. Con ơi, cha muốn nói với con điều này.

Con được sinh ra ở trên đời này là một kết quả đẹp đẽ nhất trong sự sinh sản của muôn loài. Bởi vậy con mang trong mình con một vũ trụ riêng. Con đã có những niềm vui, sự sung sướng phải không? Vậy sự khổ đau và nỗi buồn cũng sẽ tự mình con mang lấy. Con có thể chia sẻ với người này, người khác nhưng con hãy mang một chữ "nhẫn" bên mình. Có chữ nhẫn bên mình con sẽ thấy cuộc sống dễ dàng hơn. Con đừng oán trách cha mẹ làm gì. Dẫu sau này cuộc

sống của con có khốn khổ đến nhường nào. Với bố con, con hãy ngày đêm cầu nguyện cho ông ấy, mong Chúa ở bên ông, che chở cho ông ấy.

- Nhưng mà nhà con không có Chúa.

- Cha biết, nhà con theo đời nhưng Chúa ở trong tim con ấy. Con hãy tin ông ấy sẽ che chở cho con.

Tôi và cha nói chuyện với nhau rất lâu. Tôi vui lên rất nhiều. Tôi quên hết cả mọi buồn phiền. Tôi uống hết cốc nước, ăn hết kẹo. Cha xoa đầu tôi:

- Khuya rồi đấy, con về đi kéo mẹ chờ. Con có sợ bóng tối không, cha sẽ đưa con về.

- Con không sợ đâu, con sẽ chạy một mạch.Ồ, cha ơi, trăng kia!

Trăng cuối tháng tỏa xuống đất trời vào lúc đêm đã khuya, vạn vật đã im lìm trong giấc ngủ. Cỏ cây cũng đã ngủ say, ánh trăng cù vào lá, lá cầu nhàu rung nhẹ. Rồi chẳng dưng được mở mắt ra cười lóng lánh với trăng. Tôi chạy một mạch về nhà với tâm trạng như vừa được tắm rửa sạch sẽ. Mẹ đã đóng chặt cửa. Tôi gọi:

- Mẹ Ơi mở cửa cho con với.

Im lặng.

- Mẹ Ơi, mở cửa cho con vào ngủ với. - Tôi gọi to hơn.

Im lặng.

- Mẹ Ơi! - Tôi gào lên.

- Mày sang chuồng lợn nhà bác Thạo mà ngủ.

- Mẹ Ơi, con muốn vào nhà.

- Mày mà gào lên lần nữa tao sẽ đánh cho mày như đòn đấy!

Tôi lặng lẽ ngồi xuống bậc thềm. Ô kìa! Trăng cũng có bóng. Mái ra. nhà tôi đổ bóng xuống đến giữa sân, bóng cây na góc thềm cũng có

những đốm trắng chui qua kẽ lá. Ô, mặt trời đêm, đúng rồi. Mặt trời đêm mọc rồi. Tôi chạy ra ngõ. Con đường lát đá sáng bóng loáng. Bụi tre, vại nước, cây cau bên nhà bác Thạo cũng đổ bóng xuống thềm. Trăng sáng rõ từng ngọn cỏ cũng đang vươn dậy, động dậy khẽ ngả sang nhau. Ô, thì ra mọi vật đều thức cả, chỉ có mẹ và con người nằm trong bóng tối của ngôi nhà mới đang ngủ. Tôi cảm thấy đầu óc rất tỉnh táo nhưng mí mắt thì nặng trĩu. Tôi rất muốn thức cùng vạn vật nhưng tôi cũng buồn ngủ như những con người ở trong các ngôi nhà kia. Theo bản năng tôi đi về phía cửa nhà mình. Cánh cửa đã để ngỏ chờ tôi chứ không còn cài chặt nữa. Một ý nghĩ loáng qua đầu, thì ra mẹ cũng chẳng ghét mình đâu, rồi tôi ngủ thiếp đi mê mê.

Mùa hè, những câu chuyện cổ tích. Sau cái đêm được cha rửa tội, tôi có thêm một người bạn mới - đó là cha. Những lúc rỗi rãi, tôi không còn chơi thả đĩa ba ba, chơi ô ăn quan hay trèo lên cây nhãn rồi nhảy xuống ao bơi sang bờ bên kia nữa, mà tôi ra nhà thờ. Tôi được phép vào gặp cha bất cứ lúc nào. Nếu là lúc cha rỗi rãi tôi với cha sẽ ngồi trò chuyện. Cha hay kể cho tôi nghe những câu chuyện cổ tích. Cha kể chuyện rất có duyên. Truyện ngàn lẻ một đêm làm tôi đứng cả tim. Nếu là lúc cha bận việc, tôi có thể vào tủ sách của cha để mượn một quyển nào đó tôi muốn đọc. Có điều phải ngồi đó đọc không được mang về nhà. Mùa hè năm tôi lên tám tuổi tôi đã đọc trọn bộ cổ tích Andecxen. Mặc dù rất mê đọc truyện nhưng tôi vẫn phải nhớ về trước khi mẹ về. Có một bản nhạc vào lúc 11 giờ trưa đánh thức nỗi sợ hãi của tôi... Cái bản nhạc đó nổi lên, tôi đang ở đâu cũng nhanh chân chạy về nhà, rửa sạch chân tay và ngồi lên giường chờ mẹ. Một hôm tôi đến chỗ cha, cha đang chuẩn bị đi đâu đó.

Cha rủ tôi đi cùng:

- Cha sang xứ làng bên đây, con có đi với cha không?

Lâu lắm tôi chẳng được đi chơi ở đâu cả nên tôi thích lắm. Tôi đồng ý đi cùng cha. Cha dắt tay tôi đi trên những bờ nương, rồi đi qua những bờ vùng, bờ thửa. Chỗ nào lợi cha bế bổng tôi qua. Tôi cảm thấy rất yêu quý cha và không còn nhớ đến bố nữa. Thế là bố đã đi bộ đội được ba năm rồi. Bố không gửi thư về nhà nhưng tôi tin là bố chưa chết, vì mẹ không khóc. Tôi hỏi cha:

- Cha ơi, cha có con không?

- Không có con ạ.

- Vì sao thế?

- Vì cha không được phép có con.

- Ai cấm cha?

- Khi nào lớn con sẽ hiểu.

Đường đi khá xa, tôi mỏi như chân nhưng vì những câu chuyện cha kể nên tôi không thấy mệt. Buổi trưa ấy tôi được ăn một bữa cỗ rất thịnh soạn. Sau đó cha nhờ một người đèo tôi về nhà. Mẹ tôi rất giận dữ, bỏ buổi làm chiều để chờ tôi về. Mẹ chuẩn bị sẵn một cái roi. Mẹ đánh cho tôi một trận rất đau. Vừa đánh mẹ vừa khóc.

- Mày bêu riếu tao rồi con ơi, mày nghe làng xóm họ nói gì không?

Từ nay tao cấm mày không được ra nhà thờ chơi với cha nữa nghe chưa? Bố mày ở đâu không về mà dạy mày để mày mất dạy thế này. Mẹ vừa khóc vừa nhắc đến bố làm tôi bỗng nhiên thót cả tim. Bố làm sao phải không? Vì mẹ vẫn bảo rằng không được khóc vì bố chưa chết đâu. Vậy mà mẹ lại khóc. Tôi sợ lắm không dám đến chơi với cha nữa. Vài tuần sau cha nhờ người mang đến cho tôi quyển chuyện cổ tích Grim. Cha để tặng tôi hẳn hoi.

Mùa hè, bố chiến thắng trở về. Bố về nhà vào buổi tối, khi cả nhà vừa ăn cơm xong. Bé út, khi bố đi bộ đội mới chưa đầy một tuổi thót lên. "Có chú bộ đội vào nhà mình" Mẹ Òa khóc. "Anh đã về đấy à? Anh có bị sao không?" Bố cười hàm răng trắng trên khuôn mặt sạm đen. Mẹ đứng nép vào một bên ngực bố, tôi đứng bên kia, còn hai đứa em thì nhìn bố ngơ ngác. Tôi cầm vào tay bố nhưng đó chỉ là một tay áo rỗng. Tôi thốt lên: "Tay bố đâu rồi? "Bố bỏ vai mẹ ra xoa tay lên đầu tôi: "Mất rồi con ạ". Mẹ thẳng thốt nắm từ vai bố trở xuống xem còn đến đâu. Bố bảo: "May mà còn tay phải, còn làm được nhiều việc". Tối đến cả nhà vui không thể tả được.

Ngày hôm sau mẹ trong trạng thái cực kỳ sung sướng. Mẹ dậy sớm đi chợ. Tôi được theo mẹ đi. Đi qua một chiếc cầu nhỏ bằng tre, chợ được họp ở một khu đất rộng, dưới gốc những cây chay già. Đêm hôm trước trời mưa rào, để ngày hôm sau, trời mang xuống một thứ nắng thủy tinh. Nắng trong veo không một gợn bụi. Chợ mà không ồn ào. Người mua, người bán nói khẽ khàng như sợ nắng thủy tinh vỡ òa ra. Mẹ mua gà, mua thịt, mua rau... rất nhiều thứ. Về đến nhà có mấy bác cùng cơ quan bố mẹ đã chờ sẵn, mỗi người xúm vào một tay thế là tôi không phải làm gì cả. Tôi nhớ đến cha. Tôi muốn báo cho cha biết bố tôi đã về. Cha đón tôi mừng rỡ lắm:

- Lâu lắm rồi con chẳng đến thăm ta. Con cao quá rồi, chắc lớn lên con sẽ thành cô bé xinh đẹp đây.
- Cha ơi, bố con đã về rồi. Bố con bị mất một cánh tay.
- Ơn Chúa, nhờ Chúa che chở cho ông ấy.
- Có phải là nhờ Chúa hay do con đã không khóc và nhắc đến bố như lời mẹ dặn hờ cha?
- Nhờ cả hai điều đó con ạ.

- Thôi chào cha con về đây, mẹ không muốn con chơi với cha đâu.
- Cha biết, tạm biệt con.

Sau mùa hè đó, nhà tôi có một sự chuyển dời. Nhà tôi không ở miền quê đó nữa mà chuyển lên thành phố. Mẹ tôi thuyết phục bố:

- Vì tương lai của chúng nó anh ạ. Lên thành phố chúng nó được học hành tử tế hơn. Vả lại con Hoa, sao mà nó lại giống em đến thế.

Dường như nó đang lặp lại chính em.

Mẹ ghen ngào như khóc.

Tôi chuyển lên thành phố với một bí mật mang theo. Tôi không đến từ biệt cha được, nhưng quyển sách cha tặng tôi đã giấu mang theo. Lên thành phố tôi thay đổi hẳn. Dù không muốn thay đổi cũng sẽ phải thay đổi. Mỗi lần tôi phát biểu, bạn cùng lớp cười khúc khích; chúng bảo: "Nghe con nhà quê nó nói buồn cười quá". Về nhà tôi đóng chặt cửa để tập nói. Tôi ngâm chân vào nước nóng cho đến bọt cả ra để kỳ sạch những móng chân vàng. Ngoài những thứ đó tôi học rất giỏi. Lên thành phố mẹ cũng như khác hơn, mẹ sống có vẻ thoải mái hơn. Nhưng với tôi mẹ vẫn một mực khắt khe. Mẹ theo dõi từng đường đi, nét ăn ngủ của tôi rồi riết gióng, mắng mỏ. Tôi cố thu mình lại trong chữ nhẫn. Mặc dù thế trong tim tôi vẫn vang lên những câu nói của mẹ: "Con Hoa - sao mà nó giống em thế!". Nếu tôi giống mẹ thì tại sao mẹ lại không yêu tôi? Đối với hai đứa em tôi lại khác, mẹ chiều chuộng chúng hơn tôi nhiều. Mẹ hay đi chơi với chúng, điều đó thật xa lạ với tôi. Điều bí mật tôi không thể nào lý giải được. Sau tôi cho rằng hay mẹ không thích tôi vì tôi là con gái. Nhưng nhà tôi chỉ có một mình tôi là con gái thôi mà. Với bố, bố lại hay chăm sóc đến tôi. Bố hay trò chuyện hỏi han tôi nhưng tình cảm với bố, có một cái gì đó như è dè, ngăn cách. Có lẽ bố không biết những câu chuyện cổ

tích hay lý giải về vũ trụ như cha, tôi cảm thấy thiếu thốn một thứ tình cảm nào đó. Càng lên lớp cao hơn tôi càng thu mình lại. Tận đáy lòng tôi vẫn ước ao rằng đến một lúc nào đó bố mẹ sẽ hiểu tôi hơn. Tôi tốt nghiệp đại học, tôi bỗng hiểu được tấm lòng bố hơn. Tôi hay tâm sự cùng bố. Một lần tôi đem thắc mắc của tôi ra với bố:

- Con không hiểu sao mẹ và con không hiểu được nhau, mà con thấy con rất giống mẹ, từ nét mặt, dáng đi đến lời ăn tiếng nói.
- Chỉ có điều mẹ không có được chữ nhẫn như con mà thôi.
- Sao bố biết?
- Bố chỉ không nói ra thôi con ạ.
- Nhưng con cảm thấy chữ nhẫn của con cũng có giới hạn. Con thề rằng con không bao giờ sinh con gái để rồi nó lại khổ như con.
- Giêsu ma! Sao con độc mồm thế.
- Sao hờ bố? Bố đã từng theo đạo Thiên Chúa à?
- à không, bố bắt chước đấy.

Bố có vẻ rất bối rối.

Nó về chữ "Nhẫn", lúc lên tám tuổi cha dạy cho tôi về chữ nhẫn, tôi đã học được nó. Nhưng kèm với chữ nhẫn đó thì tôi học được tính bướng bỉnh, tôi chỉ làm theo ý mình. Khi tôi nói với bố rằng, tôi không muốn sinh con gái, tôi không muốn nó phải giống số phận của tôi thì tôi đã nung nấu điều đó. Mặt khác, do học hành mà tôi biết rằng chưa có cách gì để sinh con theo ý muốn cả. Vậy chỉ có một cách là tôi không bao giờ có con dù là trai hay gái. Còn việc lấy chồng - đương nhiên là tôi sẽ lấy chứ.

Về già, mẹ tôi trở nên đố kỵ với tôi hơn, tuy nhiên để mẹ con tâm sự được với nhau thì có lẽ là không bao giờ. Nhiều lần mẹ chỉ nói bóng gió - Con gái có thì, lấy chồng đi kẻo ế. Mỗi lần mẹ chỉ nói

bóng gió thổi thì tôi càng sắt đá hơn trong ý nghĩ - Không bao giờ tôi sinh con gái. Bởi ý nghĩ quyết liệt đó mà ngay cơ thể tôi ngày càng như khô đét lại. Về việc lấy chồng, có khá nhiều người theo đuổi tôi nhưng khi tôi nói ra điều kiện thì họ lần lượt bỏ tôi mà đi. Tôi chẳng lấy đó làm đau khổ hay mục đích để đạt tới. Hai đứa em tôi đã đang hoàng gia thất, chúng đẻ ra những đứa con gái, con trai rất xinh đẹp. Bố mẹ tôi tự hào về chúng lắm.

Bất chợt vào một đêm tôi làm việc khuya đã nghe thấy câu chuyện của bố mẹ tôi. Giọng mẹ tôi run run:

- Ông ơi, hay tôi nói thật với con đi. Tôi ân hận quá, cầu Chúa lòng lành tha tội cho tôi. Bây giờ thì tôi vừa mang tội với ông, tôi vừa mang tội với nó. Tôi nào có ghét gì nó đâu kia chứ. Đáng lẽ tôi phải thương nó gấp hai lần. Tôi mang ơn ông vì ông đã thương yêu nó vậy. Ông ơi, tôi cảm thấy sức mình đang yếu dần, ông hãy giúp tôi nói với con.

- Bà chớ có âu sầu thế. Bằng ấy năm, Chúa đã rửa tội lỗi cho bà rồi. Nhưng này, bây giờ tôi mới hỏi bà, cái hỏi tôi đi bộ đội, đêm bà khóa trái cửa con cái trong nhà, bà đi đâu vậy?

- Ông cũng biết chuyện đó ư? Tôi đi cầu chúc. Tôi không dám vào nhà thờ, tôi quỳ ở ngoài vườn chay để cầu nguyện cho ông. Về điều này, tôi dám ngẩng mặt lên mà nói với ông.

- Tôi tính với bà thế này, ngày mai tôi với con về quê. Bao nhiêu năm chúng mình không về quê.

Tôi nghe trọn câu chuyện của bố mẹ, một nỗi giận hờn con trẻ bùng lên trong tim làm đau đớn. Tôi tự nhủ dứt khoát tôi không về quê với bố. Tôi không muốn biết cái sự thật mà bấy lâu bố, mẹ đã giấu giếm tôi nữa.

Hôm sau, để bố không có cơ hội nói với tôi chuyện về thăm quê, tôi nói với bố mẹ tôi phải đi công tác một tháng. Tôi đến để xin cơ quan đi công tác xa. Hóa ra chuyến đi của tôi không phải một tháng mà kéo dài đến ba tháng. Sắp kết thúc chuyến công tác thì tôi nhận được tin mẹ ốm nặng. Tim tôi đau nhói vì một linh cảm xấu. Tôi không oán giận bố mẹ nữa. Tôi chỉ mong bố mẹ khỏe mạnh. Tôi nhanh chóng trở về nhà. Mẹ tôi ốm rất nặng. Tôi nhào đến bên mẹ. Mẹ tôi thêm thiếp. Bao nhiêu năm rồi bây giờ tôi mới động vào người mẹ. Từ cái thuở biết nhớ, tôi chỉ nhớ đến những cái tát, cái cốc của mẹ, tôi không nhớ một sự vuốt ve âu yếm nào của mẹ cả. Cũng vì thế mà tôi cũng không bao giờ tỏ tình cảm với mẹ. Thậm chí có lúc hai mẹ con cùng bước vào cửa nhà, tôi tránh vào một bên để không đụng vào mẹ.

Khi động vào người mẹ, tôi bỗng cảm nhận thấy một luồng điện giao cảm của mẹ và tôi hòa vào nhau rất mạnh. Tôi biết, tôi đã và đang yêu mẹ biết chừng nào. Mẹ dường như cũng cảm nhận được điều đó, mẹ từ từ mở mắt ra. Mẹ ứa nước mắt và lấy bầy rút ra từ dưới gối một tấm ảnh đưa cho tôi. Tôi cầm lấy và thốt lên.

- Cha!

Mẹ lắc đầu:

- Không phải cha của con đâu mà cha của mẹ đấy.

Tôi lật phía sau tấm ảnh ghi G.L 1958. Cha Luận. Cha của tôi là Nghi. Cha Nghi. Mẹ thều thào:

- Cha con đấy, à không, bố đẻ của con đấy!

Mắt mẹ thật thanh thản khi nói ra điều ấy. Còn tôi, tôi muốn ngất xỉu.

Bố đứng bên cạnh đỡ tôi đứng lên ra bàn uống nước.

- Con lại đây cho mẹ nghỉ.

Tôi theo bố như một cái máy. Bố ngồi xuống bên cạnh cầm lấy tay tôi:

- Con có muốn nghe không? Bố kể cho con nghe câu chuyện này. ... Điều con vẫn biết là mẹ con mồ côi từ bé được bà cô chết chồng, chết con nuôi nấng dạy dỗ. Nhà bà cô rất giàu ở một vùng theo đạo Thiên Chúa nhưng bà cô lại không theo đạo nào cả. Có lẽ vì là người chết chồng, chết con nên bà cô rất độc ác. Bà đánh mẹ con những trận đòn rất đau. Khi lên tám tuổi mẹ con chạy trốn vào nhà thờ những khi đòn đau. Cha xứ che chở linh hồn cho mẹ. Mẹ con lớn lên xinh đẹp, còn bố là con một người dân cày ở đó. Bố mẹ đã trốn làng quê đó, rồi xin đi làm công nhân ở một nhà máy đóng trên cái nơi con đã sinh ra... Con hiểu không, mẹ rất yêu con nhưng những mặc cảm tội lỗi cứ bám theo bà. Bây giờ con có quyền phán xử bố mẹ đây. Bố mẹ có lỗi với con.

Tôi lau khô những giọt nước mắt và nắm chặt tay bố.

- Trên đời này con chỉ có một bố thôi, đó là bố. Chính bố đã sinh ra con. Con mãi mãi biết ơn bố.

Tôi đi đến bên mẹ. Mẹ đang ngủ ngon lành lắm. Tôi ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy bàn tay mẹ. Tôi thì thầm:

- Mẹ Ơi, mẹ không có lỗi nào hết. Điều bí mật mẹ mang hộ con đến bây giờ con đã thành một người phụ nữ trưởng thành. Nếu con biết điều này sớm hơn, không biết rằng đời con sẽ ra sao. Mẹ Ơi, con muốn nói với mẹ điều này, ngày mai con sẽ đồng ý để anh ấy cưới con. Dẫu bốn mươi tuổi con vẫn có thể đẻ cho chồng con một đứa con gái cơ mà. Chồng con rất thích một đứa con gái.

Mẹ hãy tỉnh dậy đi để con nói với mẹ điều này.

Hết

Y Ban

Biển và người đàn bà

Anh nhập vào nàng như một đám bọt bèo sóng đánh dạt lên bờ. Nếu không có nàng chắc anh sẽ tan rữa ra rồi hòa vào nước biển.

Đó là những ngày tồi tệ nhất trong đời anh khi anh không còn tự chủ được mình. Một cảm giác lạ nhen nhúm và đẩy mạnh lên. Anh chơi với khi toàn bộ sức mạnh đàn ông trong anh biến mất, thay vào đó là một cảm giác muốn được vỗ về, ôm ấp. Anh như một kẻ mộng du tìm đến bến tình của những kẻ đồng giới. Anh ngập trong cảm giác được thỏa mãn. Chút tỉnh táo cuối cùng dành cho sự liêm sỉ. Anh che giấu vợ con và bạn bè cái tình cảnh khốn khổ của mình.

Vào cái ngày đó, khi anh nâng cặp kính cận lên khỏi mũi và khi chưa có thói quen ngó sau để cảnh giác, anh luồn tay vào hốc khóa mà bạn tình đã để sẵn cho anh. Bất chợt, một bàn tay vỗ xuống vai anh. A, tôi bắt được rồi nhé. Anh chết đứng khi nhận ra người đứng trước mặt là vợ anh. Anh không nhận thấy một dòng nước ấm chảy từ người anh xuống chân, ướt sũng, vợ anh ném cho anh một cái nhìn khinh miệt đến mức anh chết rồi sống lại, rồi lại chết. Khi vợ anh

quay gót đi thì anh gục xuống và không biết gì nữa.

Từ bên trong cửa sổ một ngôi nhà đối diện nàng đã chứng kiến tất cả. Chờ đến năm phút sau không thấy người đàn bà quay lại và anh vẫn ngã gục, đầu dựa vào tường, nàng mở cửa đi ra. Nàng đưa anh đến bệnh viện với chẩn đoán của bác sỹ - hôn mê thận.

Nàng trở về nhà soi gương và tự nhủ. Một người đàn bà xấu xí, cô quạnh nhưng thật thông minh. Nếu như ta không mở cửa và đưa anh ta đến bệnh viện chắc anh ta đã chết rồi. Cứ cho rằng anh ta chết rồi. Bây giờ ta làm anh ta sống lại, anh ta sẽ là của ta.

Nàng không tìm cách để cho người nhà anh biết anh đang hoạn nạn nhưng nàng vẫn ngóng một lần người đàn bà ấy đến tìm anh. Anh dần dần bình phục bởi anh còn nhiều những toan tính, dự định tốt đẹp cho cuộc sống. Khi xuất viện, nàng đón anh về nhà nàng. Qua khỏi cơn ốm đau, anh coi nàng như một người mẹ. Anh không cần giấu giếm nàng cái tình cảm quái gở mà qua thuốc thang cũng không sao khỏi được. Nàng rất đổi ngạc nhiên, rồi sau đó nàng thất vọng. Nàng lại soi gương và khóc. Vận may không đến với người đàn bà xấu xí được. Ta cần một người đàn ông thực sự của riêng ta kia. Đây không còn là một người đàn ông nữa mà là một con bệnh.

Tuy nhiên với tấm lòng nhân hậu, nàng đan một cái nôi to và đặt anh lên đấy. Đêm đến anh rúc vào nách nàng như trẻ nhỏ. Nàng âu yếm vỗ về anh, rồi kể những câu chuyện cổ tích cho anh nghe. Trong hơi ấm nồng nàn của một người đàn bà, anh lớn dần lên. Có những đêm hơi ấm làm anh ngạt thở. Anh vươn lên trên gối và kể cho nàng nghe.

"Anh là người đàn ông thành đạt hoàn hảo. Anh tốt nghiệp đại học vào loại ưu. Anh được chuyển tiếp nghiên cứu sinh. Anh bảo vệ luận

án phó tiến sĩ một cách xuất sắc. Sau đó là luận án tiến sĩ. Những công trình nghiên cứu khoa học của anh được đánh giá rất cao ở trong nước cũng như ở nước ngoài. Anh lấy vợ. Một người đàn bà rất đẹp và sinh ra những đứa con cũng rất đẹp. Từ những thành công trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học, cấp trên bắt đầu nhìn nhận đến anh và cất nhắc anh lên làm một nhiệm vụ quản lý chủ chốt. Từ một nhà khoa học thành một nhà quản lý, anh thực sự lúng túng. Tuy nhiên nhiệm vụ của anh cũng suôn sẻ vì thời bao cấp mọi thứ cứ như được định sẵn cả rồi. Chuyển sang nền kinh tế thị trường anh thực sự khốn khổ vì chức vụ anh đang nắm giữ; Nhiều lần anh đã làm đơn xin từ chức để chuyển sang làm khoa học thuần túy nhưng cấp trên không cho vì lý do anh là nhà khoa học giỏi, anh có uy tín trong nước cũng như trên trường quốc tế. Với lại làm khoa học còn khó hơn mà anh còn làm được nữa là. Cùng lúc với công việc ở công sở không trôi chảy thì ở nhà vợ con anh lại có những đòi hỏi, thúc ép anh. Vợ anh đang ở cái tuổi hoàn mỹ, nàng càng ngày càng đẹp ra trong những bộ quần áo đúng mốt, đắt tiền. Nàng bảo anh - ở cương vị anh, anh có thể mang về cho vợ con anh nhiều thứ hơn nữa chứ. Như cái ông giám đốc quen kia mà còn có những là nhà ba tầng, đầy đủ tiện nghi. Rồi các loại xe xịn cho cả nhà. Nữa là anh, Viện trưởng một viện khoa học tầm cỡ quốc gia.

Người ta đã đòi hỏi ở anh nhiều thứ mà anh không có. Anh sợ hãi co mình lại. Anh âm thầm như một chiếc bóng khi không ai còn hiểu được anh nữa. Tuy nhiên, chiếc bóng đó cũng được người ta lợi dụng triệt để. Những ngày anh khủng hoảng nhất đó là lúc anh bị thua kiện bởi những tội lỗi anh không hề mắc phải. Anh biết người ta muốn giành cái ghế quyền chức của anh mà thôi. Trong cuộc họp

anh đã thắng thắn một lần nữa xin từ chức nhưng người ta không muốn thế. Người ta muốn anh không được làm cả công việc đã từng rất thành đạt là nghiên cứu khoa học nữa kia. Anh bị thanh tra chất vấn đến khổ sở. Về nhà, vợ anh vẫn đẹp rục rỡ. Nàng vẫn không ngừng đòi hỏi anh. Đến một lần nàng nói với anh: "Trước kia sao anh thông minh, đáng yêu thế, bây giờ đến làm một người đàn ông ra hồn anh cũng không biết cách". Thế là chút sinh khí đàn ông cuối cùng trong anh tắt hẳn. Tuy nhiên, vợ anh lại nghi ngờ rằng anh phải lòng một người đàn bà nào đó. Nàng đã rình rập để bắt được quả tang. Và, anh đã chết.

Nàng hiểu thấu toàn bộ câu chuyện của anh kể. Nàng bảo anh: Anh là một nhà khoa học thì anh sẽ là một nhà khoa học.

Nàng thu xếp bán hết nhà cửa. Nàng và anh đi về phía biển cả. Ở đấy nàng mua một căn nhà nhỏ và một phòng thí nghiệm cho anh. Anh nghiên cứu một công nghệ mà loài người đang bó tay. Trong nước biển có hóa một lượng vàng rất nhỏ. Nhưng với một khối nước biển khổng lồ thế kia thì lượng vàng đó cũng thành đáng kể, góp phần giàu có cho con người. Anh nghiên cứu mê mải, quên cả nàng và cả những đau khổ mà anh đã trải qua.

Nàng, người đàn bà xấu xí ấy đã quên hết cả bất hạnh là cần một người đàn ông của riêng mình và những đứa con. Nàng ngâm đồ để lấy mòng giá đem ra chợ bán. Khi dỡ giá nàng để lại một nhúm nhỏ cho anh. Bán xong mẻ giá đồ nàng mua những mớ rau răm về uống như những người tu hành. Nàng tự ép xác mình để chờ ngày anh thành đạt.

Đã trôi qua bao nhiêu năm bao nhiêu tháng. Một buổi sáng đẹp đẽ, biển bùng lên rạng rỡ không có một gợn gió nào. Biển lặng như một

tắm gương khổng lồ. Từ trong phòng thí nghiệm anh kêu to sung sướng. Thành công rồi, thành công rồi. Vàng đây, ta đã lọc được nước biển lấy vàng. Anh chạy ra tìm nàng. Nàng đang soi mình trên biển. Anh cuồn cuộn ôm lấy nàng với tràn đầy sinh lực. Nàng sung sướng trào nước mắt. Nàng thắm nhủ - Hạnh phúc đã đến với ta rồi chẳng? Nàng soi mình xuống biển, biển trả lại nàng một khuôn mặt xấu xí, già nua với đôi mắt ngời lên hạnh phúc.

Anh bàn với nàng "anh sẽ bán công nghệ này cho một nhà máy nào đó". Nàng bảo anh "Không, chúng ta sẽ xây dựng nhà máy. Chúng ta sẽ độc quyền". "Nhưng anh không biết làm quản lý, anh đã chẳng từng thất bại đó sao?". "Không, anh sẽ làm một người chủ rất giỏi trên công nghệ của anh, trên nhà máy của anh".

Anh nghe theo nàng. Anh trở thành một ông chủ giàu có với đầy đủ uy lực, sức mạnh.

Khi anh trở thành một người đàn ông với đầy đủ sức mạnh, anh bảo với nàng "Không biết vợ anh có còn đẹp nữa không?". Nàng khóc thầm trong lòng và thắm nhủ - Ta biết, đã đến lúc rồi. Một người đàn bà xấu xí không thể nào giữ được một người đàn ông cho trọn vẹn cả đời. Cho dù có phải là một người đàn ông do mình tạo ra đi nữa, cũng thế thôi", Nàng bảo anh - Anh về đi, về thăm lại chị ấy và các cháu.

Anh ngậm ngùi chia tay nàng. Vài ngày sau, một người đàn bà rất đẹp với những đứa con rất đẹp cùng anh đến bờ biển. Mới đầu họ còn e dè nàng nhưng chỉ vài ngày sau họ đã là chủ nhân thực sự của nhà máy và bãi biển này. Anh vui vầy cùng họ chẳng còn để ý đến nàng nữa. Nàng nghe tiếng người đàn bà đẹp hồn hển - Anh tuyệt vời quá em chưa bao giờ được sung sướng thế này.

Nàng đi ra biển. Biển rì rào: "Nàng là một người đàn bà nhân hậu. Nàng rất thông minh, nàng biết việc mình làm. Nàng sẽ giết chết người đàn ông đó, nếu nàng muốn. Nhưng nàng chẳng làm thế đâu. Chính nàng, nàng là vàng hòa lẫn trong nước biển này. Sẽ có một nhà khoa học khác nghiên cứu để lọc, để chiết ra tên gọi nàng".

Buổi sáng hôm sau khi hai vợ chồng nhà khoa học ra tắm biển trên bãi cát tinh khôi có những dòng chữ vàng lấp lánh:

"Gửi những người đàn bà đẹp!

Ta muốn kể lại rằng ta đã từng ghen tuông với các người - những người đàn bà đẹp. Bởi tất cả đàn ông đều ngoái lại nhìn và muốn chìm đắm trong vòng tay của các người. Nhưng nếu các người- những người đàn bà đẹp-có thêm một chút thông minh nữa thôi thì trong vòng tay của các người sẽ có những người đàn ông tốt đẹp hơn. Ta gửi lại cho các người sự thông minh của ta trong nước biển xanh này".

Hai vợ chồng nhà khoa học vội vã đi tìm nàng nhưng không còn thấy nàng đâu nữa. Chỉ có sóng biển còn lên những ánh vàng. Nước biển mà nhà khoa học đã lọc hết vàng nay lại được hòa tan một lượng vàng rất nhỏ.

Y Ban

Bức thư gửi mẹ Âu Cơ

Mẹ kính yêu của con!

Ngày hôm nay con được chứng kiến nỗi đau những người mẹ. Nỗi đau của con lại bùng lên và biết bao nhiêu bà mẹ cũng có nỗi đau như con.

Bà mẹ thứ nhất: cô gái nhỏ 16 tuổi, cô vừa bước chân vào tuổi dậy thì đã vội làm mẹ. Cô là một bệnh nhân, bệnh nhân cô-vắc. Cô không hề hay cô đang mang một mầm sống trong cơ thể. Ngay ngày hôm trước khi bị mang ra xét xử, cô còn ngồi đánh chuyen với các bạn, ngồi ở tư thế gò bó, thỉnh thoảng vươn dậy cho đỡ mỏi, và bây giờ cô đang nằm đó, hồi sức lại sau cơn đau. Sau khi qua khỏi cơn kinh hoàng, cô bỗng hiểu vừa xảy ra chuyện gì. Cô đưa mắt tìm kiếm. Nó đó - hài nhi còn đang há mồm đớp khí. Nó chưa biết khóc, hai mắt mở thao láo, cái miệng như hai cái mỏ chim non mà mới hôm qua thôi cô còn chụm môi để mớm cho chút nước bọt. Còn nó thì nằm đó. Điều phán xử là nó phải chết! Bỗng nhiên cô quặn đau. Đau thắt vùng tim. Đau như ai bóp chặt. Đau nhột nhột. Đau rần rụa nước mắt. Qua cơn đau cô bỗng trở thành một người đàn bà từng trải. Ai đã xét xử điều đó? Mẹ cô? Bỗng cô thương hại con người ruột thịt

của mình đến cháy lòng. Bà đang đứng kia âm thầm đau đớn. Và nó - nó đang đau đớn muốn sống.

Bà mẹ thứ hai: mẹ cô gái nhỏ kia, bà đau nỗi đau nhức nhối với thiên hạ. Bà mong muốn, thoát khỏi tội lỗi cho nhanh. Cái giống sao mà nó sống dai dẳng đến thế. Không tã lót gì cả để cho nó chết đi! Bà đặt nó vào một tấm xăng rồi bê ra một gốc cây. Bà ngồi dưới một gốc cây khác rồi chờ. Nó dai dẳng, chân tay ngo nguậy, mồm ngáp đòi ăn, đòi thở. Màn đêm buông xuống lạnh lẽo bao quanh. Bà cứ chờ. Nó cứ sống dai dẳng, bà khóc than thân phận và nguyên rủa đứa con tội lỗi của bà. Bà đau cái đau riêng của mình...

Mẹ kính yêu của con! Ngày ấy con cũng thế. Con như cô gái nhỏ tội nghiệp kia. Con đau nỗi đau của con. Mẹ đau nỗi đau của mẹ - hai người mẹ - Từ bấy đến nay, năm tháng trôi qua, con vẫn âm thầm đau nỗi đau của con. Nỗi đau nó trôi đi theo năm tháng nhưng nó lại bùng dậy bởi hàng ngày chứng kiến lại âm thầm đau. Những người mẹ là những người sinh ra nhân loại, sinh ra những đứa con. Là những người có trước hãy hiểu nỗi lòng của những đứa con gái, để nỗi đau hòa chung, đồng cảm và biến mất đi.

*

* *

Ngày ấy...

- Bệnh nhân cô-vắc sang phòng làm thuốc, - Tiếng cô bác sĩ gọi chỉ cho người còn thức nghe thấy.

Cả phòng phụ khoa nhồm dậy hoảng hốt nhìn quanh. Tiếng cô-vắc là tiếng giết người. Từ giường cuối của căn phòng, con nhồm dậy chuẩn bị đi. Mọi con mắt đổ dồn về phía con, kinh ngạc, khinh bỉ:

- á à, thế mà mình lại cứ tưởng...

- Vậy mà sáng nay mình còn bắt chuyện với nó kia đấy.
- Trông người chả ai biết được nhỉ, rõ hiền lành tử tế mà khốn nạn, đĩ bợm.

Con lao đi ra phía cửa. Những tiếng nói ngiệt ngã đuổi theo. Con cảm lạnh chịu đựng. Con biết nói gì nữa!

Con bước vào phòng làm thuốc. Trong phòng lổ nhố vài ba bóng áo choàng. Cô bác sĩ ra lệnh:

- Cởi váy, nằm lên bàn!

Con kinh hãi nắm chặt cạp váy vốn đã không có cúc. Con quay sang nhìn người nọ, người kia cầu cứu. Chẳng có ánh mắt nào thương hại con. Con tuyệt vọng biết không thể nào cứu vãn được tình thế. Con buông tay, chiếc váy sản phụ tụt xuống chân con.

Không đợi nhắc đến lần thứ hai, con nằm ngay lên trên bàn.

- Tắt kinh từ bao giờ?
- Từ tháng sáu.
- Thở bình thường, mềm bụng ra.

Tiếng một người phụ việc hỏi xen vào:

- Cô hãy khai cho thật nhé. Cô phải nói thật, không được giấu giếm gì, như người bệnh ấy. Cô phải kể rõ ngọn nguồn căn bệnh, có thể chúng tôi mới chữa cho cô hiểu không nào?

- Dạ, hiểu.

- Được rồi, cô thụ thai trong trường hợp nào? ở đâu? Trong công viên? Trên nền cỏ hay cạnh bờ ao? Hay trên giường nhà anh ta? Con mở mắt ngơ ngác. Con chú ý đến cơn đau tức ở bụng dưới hơn những câu hỏi của người y tá. Khi cơn đau qua đi, con mới chú ý.

- Cô hãy khai thật đi nào! Anh ta là người yêu cô chứ?
- Vâng, anh ấy là người yêu của cháu ạ.

- Yêu nhau được mấy ngày?
- Chúng cháu yêu nhau được hai năm ạ...
- Anh ta có vợ rồi phải không?
- Chưa ạ, cháu và anh ấy sẽ cưới nhau.
- Thế ở đâu, cô và anh ấy... Cô nói đi, phải khai cho đúng vào.
- ...

Tiếng cô bác sĩ bảo y tá:

- Chị đi lấy cho tôi chai huyết thanh:
- Vâng.

Người y tá định đi nhưng bỗng dừng lại nói với con:

- Nào, cô khai thật đi. Mấy lần? Cô và anh ta ngủ với nhau mấy lần? Cô nghe rõ này, một lần thì chúng tôi có huyết thanh một lần, hai lần có huyết thanh hai lần... Sáu, bảy tám có huyết thanh sáu, bảy, tám lần. Nào khai đi. Cô không thành thật nó không ra đâu. Thuốc của chúng tôi công hiệu lắm... Cô nói nhanh lên cho tôi còn đi lấy thuốc. Con trân trối nhìn cô ta, vẻ mặt cô ta cố tỏ ra nghiêm trang, nhưng đôi mắt phản bội cô ta, nó cười cợt:

- Nào, cô có khai không? Nói đi tôi còn đi lấy thuốc.

Con chột hiệu. à thì ra sự thể là thế này đây.

Thời học sinh ngồi tán chuyện trên trời dưới biển con đã được nghe những chuyện như thế này. Bây giờ thì nó đang vện vào con đây.

Uất ức trào lên ghen cổ, con bật dậy hét lên:

- Bằng số lần để cô có được đứa con ấy!

Sau khi hét lên như thế con đã nhảy phắt ra khỏi bàn. Trong con chỉ còn tồn tại một con thú bị săn đuổi đến đường cùng. Con chạy ra phía cửa, không nghĩ đến việc phải mặc váy nữa. Một vệt máu chảy theo chân con. Cô bác sĩ vội vàng chạy theo giữ con lại:

- Dừng lại! Muốn chết hay sao?
- Vâng, tôi đang muốn chết đây.
- Cô hãy bình tĩnh lại, chết lúc nào cũng được. Nhưng không phải lúc này. Chị y tá đi lấy huyết thanh cho tôi. Chị hộ lý, chưa cần đến chị đâu.

Cô y tá tiu nghỉu đi ra, mắt cô ta còn cổ lườm con một cái dài.

- Đồ gái...

- Chị đi nhanh lên cho - Tiếng cô bác sĩ gắt.

Mọi người ra hết rồi, cô bác sĩ bảo con:

- Chúng tôi xin lỗi cô. Lâu nay ở đây những trò đùa như thế vẫn hay xảy ra. Quả thật đó là một trò dở dẩn, vô ý hết sức. Cô hãy bình tâm... Mà cô còn phải chịu đựng nữa kia.

Cách cư xử của cô bác sĩ làm con dụi lại. Nhưng con vẫn nhìn cô bác sĩ với ánh mắt của con thú dữ bị xích. Cô bác sĩ để con ngoan ngoãn nằm lên bàn. Người y tá mang huyết thanh vào rồi hăm hứ đi ra ngoài.

Một cơn đau tức dữ dội lại nhói lên ở bụng dưới, rồi như người nhịn giải lâu ngày, bụng căng lên anh ách. Một cảm giác choáng váng và buồn nôn.

Con nhột nhát bước vào phòng vô sinh. Thật trớ trêu thay, người khi làm cô-vắc bị xếp cùng phòng với người vô sinh. Buổi sáng hôm trước vào viện, phòng cô-vắc đã đóng, hết chỗ. Mẹ đã phải nhờ người quen, con mới được vào viện ngay, không phải chờ đợi. Y tá hành chính xếp tạm con vào phòng vô sinh. Phòng vô sinh cũng khá đông người. Họ khỏe mạnh và mau mồm miệng, thoát đầu khi con bước vào phòng mọi người tiếp đón con niềm nở. Người ta kể chuyện về mình, người lấy chồng mười năm mà chưa có con. Người

lấy chồng mười lăm năm... người nhiều tuổi, người ít tuổi, đều mong muốn một mụn con và cũng có người như con, bây giờ không thể sinh nở được nữa. Lúc con sang phòng làm thuốc, mẹ đã kịp bịa ra một nguyên cớ nhằm giảm nhẹ tội cho con:

- Cháu nó lấy chồng từ đầu năm, nhưng cháu bị bệnh tim, ốm yếu quá thành ra sợ thai phát triển không đầy đủ, đành phải phá đi.

Nhưng thể chất của con không thể là bệnh tim, ngay cả lúc bấy giờ con nhợt nhạt vô hồn bước từ phòng làm thuốc về. Sự nói dối của mẹ càng làm cho người ta dè bĩu thêm.

- Ôi dào, bệnh tim, bệnh dài tim ấy thì có.

- Trời ơi, sao trời không có mắt? Người chính chuyên hăn hoi thì trời không ban cho lấy một mụn, kẻ lừa dối thì lại mau mắn.

Người ta nói, người ta nguyền. Con câm lặng. Nước mắt con đã cạn khô. Giá như nó chảy ra được, thì sẽ vơi đi nhiều. Tủi hổ, bẽ bàng đến cùng cực, con trở ra, con mắt ráo hoảnh nhìn mọi người. Con có cảm giác họ đang dồn con vào chân tường. Bây giờ con mới hiểu mẹ là người đau nhất. Mẹ âm thầm khóc. Mọi người đổ dồn vào con mà không chú ý đến mẹ, chỉ có một bà mẹ đi thăm con mình vô sinh đã nhìn thấy. Bà ấy bảo mọi người:

- Nếu các bà bảo ông trời không có mắt là sai. Ông trời có mắt. Ông ấy phạt bọn chúng ta đấy, phạt cả cô ta lẫn các người. Thôi, các bà đừng nói nữa mà nấu cả lòng...

Quả sau đó người ta không nói nữa thật. Nói người rồi ngấm đến ta. Họ đang nghĩ về cuộc đời họ. Đau đớn và buồn rầu, con cảm thấy được hả hê. Con có cảm giác đau đầu và buồn nôn. Con nói với mẹ:

- Con buồn nôn quá, mẹ lấy cho con cái bô.

Mẹ sực tỉnh đi lấy cái bô cho con. Nhưng đó chỉ là cảm giác. Con chỉ

ậm oẹ không nôn ra được, mẹ cần nhằn:

- Sướng chưa? Ai đã dạy mày như thế cơ chứ?

Mẹ của con! Khi con biết cảm nhận và nhớ những gì xung quanh mình thì nơi con sống là một vùng quê êm ả, trù phú. Đồ đạc chuyển đến từ bao giờ con không nhớ. Con chỉ nhớ rằng khi mẹ cõng con đến nơi thì đông vui lắm rồi. Bao nhiêu người ở trong nhà mình. Lúc ấy trời đang tối dần. Còn vòi vĩnh "Mẹ ơi, con đói lắm". Mẹ bảo: "Chờ tí nữa mẹ thổi cơm cho ăn". Con đã không phải chờ. Một bác trong đám đông vui ở nhà ta ấy cõng con về ngay nhà bác. Bác đặt con xuống giường và lấy cơm cho ăn. Con ăn ngon lành. Bác nhìn con ầu yếm:

- Con nhà, ăn ngon lành quá!

Khi con làm quen với nơi ở mới xong thì bao nhiêu điều thú vị xung quanh con. Làng xóm vào vụ gặt, con theo các bạn ra sân đình. Vui ời là vui. Có đêm trăng sáng, còn đêm không trăng thì thắp đèn to. Sân đình ngồn ngang những đồng thóc to. Từng tốp người đứng xung quanh chiếc cối đá úp sấp. Họ giơ lên đập những bó lúa. Thóc bắn ra như hằng hà sa số sao trên trời...

Mẹ ơi, cảm ơn cha mẹ biết chừng nào khi tuổi ấu thơ của con được sống ở nông thôn. Để những câu chuyện cổ tích cha kể cho con nghe, con đã gặp những hình ảnh ở xung quanh mình. Để bài học o, a đầu tiên sao hấp dẫn đến như vậy!

Con đi học sớm, năm tuổi cha mẹ đã cho con đi học vì: "Con gái phát triển sinh lý sớm, cho nó đi học muộn đến tuổi 16,17 yêu đương, không đi học được". Lớp học của con ở trong cái đình to. Lớp con đông vui lắm, toàn các bạn quen. Cô giáo đầu tiên của con là cô Tiên gù. Không, không bao giờ cô xấu cả. Cô vẫn tròn như quả trứng gà...

Mẹ ơi, ai đã dạy con ư? Mẹ dạy. Ngày hè con nằm quay đầu ra bờ ao, gió từ ba cây nhãn thổi vào, mẹ ngồi bắt chấy cho con, con thiếp đi ngon lành. Lúc tỉnh ngủ không thấy mẹ đâu. Mẹ đã đi làm rồi. Con bâng khuâng, buồn thiếu mẹ. Con cứ muốn nằm mãi trong lòng mẹ. Mẹ ơi, ai đã dạy cho con ư? Đất đấy, thiên nhiên đấy, màu vàng của lúa, màu xanh của cây, miền quê con sông ấy đã kiến tạo nên tâm hồn con, để con biết khóc trong tiếng mưa, biết cười trong nắng, biết múa hát trong tiếng cây cỏ trời dậy sau trận mưa rào.

*

* *

"Ai đã dạy mày như thế cơ chứ?"

Cha mẹ làm y tá bệnh viện huyện. Mẹ hay dắt con đến nơi làm việc khi con đang ở cái tuổi biết nhận thức và hay tò mò. Mẹ làm việc ở khoa sản. Khi đến nơi, mẹ dắt con vào phòng hành chính, đặt con lên cái ghế và dặn: "Ngồi yên đấy chơi, không được đi lang thang". Mẹ yên trí vì đã dặn dò con cẩn thận. Con chỉ ngồi yên được năm phút là chạy đi chơi khắp nơi. Ngõ ngách nào con cũng ngó vào. Những phòng đóng kín cửa là những phòng con thích ngó nhất. Con đã đứng sau mẹ khi mẹ đỡ em bé. Thế là con biết em bé đã ở đâu ra, một cái ngách rất nhỏ, kín đáo, bí mật chứ không phải ở nách chui ra, chứ không phải ở bãi rác, khi mẹ đi qua con đã bấu chặt lấy, mẹ đem về nuôi.

Và khi chơi đồ hàng, búp bê, mẹ con, con biết vén áo lên. Trên ngực con có hai cái núm bé xíu. Con bẹo thịt ở ngực ra để ấn cái núm bé xíu ấy vào miệng búp bê thủ thủ dịu dàng: "Con ngoan của mẹ, bú tí đi nào".

Đấy, sau bài học o, a đầu tiên, con đã biết cái điều mà không cô giáo

nào dạy con cả.

"Ai dạy mày như thế cơ chứ?"

Nhà mình không ở làng quê ấy nữa. Chiến tranh bom đạn, sơ tán. Lần chuyển nhà thứ hai con biết trong đời, nhà mình chuyển đến một căn nhà chật hẹp. Cả nhà mình, con đã có thêm em thứ hai nằm trên một chiếc giường. Mẹ và ba chúng con nằm một chiều. Cha nằm dưới chân. Giấc ngủ trẻ thơ say sưa mê mết. Ban ngày con nô đùa, chạy nhảy nên đặt mình xuống là ngủ như chết. Thường là những đêm như thế. Nhưng những ngày chiến tranh kéo dài quá, ngày ngày bom rơi đạn nổ, ngày ngày vì cái sống cái chết, ngày ngày từng lớp người ra đi. Ngày ngày vì những điều trọng đại ấy nên mẹ của con đã không chú ý đến một đêm con bỗng mở mắt ra đúng lúc ấy, tò mò, con băn khoăn và con không hiểu... Sáng hôm sau thức giấc, con đã không trong trẻo như những ngày thường. Con cứ mang một câu hỏi trong đầu. Con không dám hỏi những người lớn. Con chỉ hỏi những đứa bạn cùng tuổi với con:

- Ban đêm cha mẹ mày có cởi truồng không? Có đứa nhìn con kinh ngạc, Có đứa thì gật đầu...

*

* *

"Ai dạy mày như thế cơ chứ?"

Ngay từ hồi học lớp một, lớp hai bọn con đã biết chế nhau rồi. Thế là lớp học phân biệt thành hai phe lớn: phe nam, phe nữ. Đứa con gái nào mà chơi thân với con trai thì bị ê ê cho đến khi biết xấu hổ thì thôi.

Ngày con học lớp ba thì mẹ đã từng mắng con như vậy.

- Ai dạy mày đi chơi như thế?

Giờ thì con biết đi chơi ấy là do trời đất dạy con.

Đất bao la và Trời rộng lớn dạy con. Cuộc đi chơi ấy...

Buổi sáng trước khi đi làm, mẹ dặn con: "ở nhà trông nhà đừng đi chơi nhé". Con ngồi ở ngoài cổng chơi đồ hàng thì thằng Ba đánh trâu đi qua. Nó học cùng lớp với con, nhưng con không dám chơi với nó vì sợ chúng bạn chế. Thằng Ba rủ con: "Mày có đi chăn trâu với tao không".

Con chưa bao giờ được chăn trâu nên con đồng ý luôn. Thằng Ba đỡ con lên lưng trâu ngồi sau nó: "Mày ôm chặt lấy tao kéo ngã đấy".

Con trâu dừng đỉnh đũa hai đứa đi. Thằng Ba cho trâu đi dọc mương, chỉ cho con xem:

- Mày xem kia, bóng chúng mình in xuống nước đẹp không?

Con nhìn theo tay thằng Ba chỉ quả là đẹp thật, nước trong suốt, phẳng lì in bóng chúng con và con trâu. ở dưới nước, chúng con xinh hơn và áo quần không đầy mụn vá. Con trâu cũng đẹp, da nó căng bóng lên.

Thằng Ba cho trâu lội qua mương. Mương sâu. Nó bảo con cởi quần áo đội lên đầu kéo ướt. Thằng Ba cũng cởi quần áo, một tay cầm thừng trâu, một tay nó đội quần áo lên đầu. Thằng Ba dặn con: "Mày phải ôm chặt lấy tao, ngã xuống nước là chết đấy nghe chưa?".

Con ôm chặt lấy thằng Ba. Con trâu dầm mình xuống nước, chỉ để cái mũi thở. Nước dâng lên đến ngực con. Con hơi sợ một chút, nhưng khoái quá. Nước mơn man trên da thịt. Con trâu rẽ nước, nước rẽ bên sườn con. Thằng Ba thúc trâu đi nhanh. Nước tát nhẹ vào ngực con như ai mơn man cù nhẹ. Con khoái chí cười vang.

Thằng Ba cũng cười. Đến khi hai đứa thấy rét mới cho trâu lên bờ.

Thằng Ba cho trâu đi dọc bờ ruộng. Ruộng lúa đang chín, màu vàng

rực lên dưới nắng. Thằng Ba để cho trâu gặm cỏ, rử con bắt muồm muỗm. Con chạy dọc bờ ruộng, như ngày nào lần đầu tiên ra đồng, con bị cái màu vàng làm mê đi, ngồi xuống bờ cỏ nghiêng nghiêng đầu đón gió. Bỗng con phát hiện ra điều mới mẻ, ruộng lúa lặn tăn như sóng, từng đợt sóng nhỏ rồi lan ra xa to hơn, còn lên những sóng vàng, gió rì rào như lời hát. Con gọi thằng Ba bảo nó điều đó. Nó nhìn con ngạc nhiên:

- Sao đến bây giờ mày mới biết điều đó?

Hai đứa thi nhau nghiêng đầu nhìn đồng lúa. Chúng con thấy càng ra xa sóng lúa càng to hơn, cái màu vàng óng ả như tấm thảm vàng ai đang rũ. Một lúc thằng Ba chỉ:

- Mày xem lấm cò chưa?

- Ừ nhỉ.

Cánh cò trắng bay tung nổi bật trên nền lúa vàng, cánh cò bay lan xa chấp chới đổ xuống. Rồi lại ở xa hơn, một đám khác tung lên như những mảnh giấy trắng rắc trên trời vàng. Tuyệt quá! Con mê đi không còn nhớ gì nữa.

Khi chúng con đã chán đồng lúa chín, thằng Ba đánh trâu đến gốc đa. Cây đa to tán lá dày xanh gắt tỏa ra khoảng đất rộng mát rượi. Một nửa tán cây tỏa xuống lòng mương. Thằng Ba trèo lên bứt những búp đa vớt xuống cho con. Cái búp đa trông như cái ngòi bút. Thằng Ba lại bứt xuống bao nhiêu là lá. Nó dạy con gấp con trâu lá đa, bù đài... gấp chán con nằm dài xuống gốc cây. Thằng Ba trèo lên cây chọn một cành là ra mặt nước ngòi vắt vẻo. Bóng thằng Ba in xuống nước. Con bỗng nhòm dậy bắt gặp một hình dáng quen quá con bỗng nhớ ra. A, câu chuyện tìm mẹ mà cha kể. Hai đứa - thằng Nhà, con Gạo ngồi trên cây gạo in hình xuống nước để tìm khuôn

mặt giống chúng nó... thằng Ba nghe há hốc mồm.

Con kể xong, thằng Ba ngồi bần khoăn. Hết rồi à? Hay thế! Ai kể cho mày nghe vậy?

Đồng quê và câu chuyện tìm mẹ ấy làm cho con về muộn. Mẹ đã đánh con một trận cho chừa đi. Vâng, con đã chừa, chừa cho đến khi xảy ra chuyện này, con đã không chơi với một người bạn trai nào. Nhưng cuộc đi chơi ấy bằng cả tuổi thơ của con.

*

* *

"Ai đã dạy mày như thế cơ chứ?"

Ngày con lên mười nhà mình có sự thay đổi lớn. Cha bảo: "Vi tương lai củachúng nó, chúng mình phải chuyển lên phố em ạ".

Thế là cả nhà mình chuyển lên thành phố. Con được sống trong nền văn minh mới. Con bắt đầu mở mang bằng những quyển sách dễ kiếm. Những ngày đất nước chưa giải phóng, mẹ vẫn bận trăm công nghìn việc, bởi thế, mẹ không có thời gian chăm chút đến con. Con đã được tự do kiến tạo nên tâm hồn mình bằng tất cả những loại sách rơi vào tay con.

Có những cuốn sách tuyệt vời: "Jên Eơ". "Đitê con của người đời", "Anna Karênian", "Tám lòng vàng", "Thép đã tôi thế đấy", "Dấu chân người lính"...

Nhưng cũng có những cuốn sách "Đôi thông hai mộ", "Vụ án thành Pari"... cũng được truyền bí mật từ cặp đũa nọ sang cặp sách đũa kia.

Nhưng tất cả những cuốn sách ấy đều không dạy con cái lần đầu tiên ấy. Không, con hoàn toàn không ấu trĩ. Ở lớp con là đứa bé nhất. Con thắc mắc - mùa hè nóng thế mà chúng nó cứ mặc hai áo và tại

sao môn thể dục lăn bánh xe, các bạn ấy, mặc dù bị thầy mắng cũng không chịu làm. Con xung phong làm nhiều lần, có gì khó kia chứ. Chống hai tay xuống đất, động đầu xuống, dặng hai chân lên trời, rồi chống chân xuống. Khi con làm, các bạn nữ quay mặt đi, các bạn nam bụm miệng cười. Con không hiểu sao các bạn ấy lại cười. Ừ thì áo nó tụt xuống tận cổ, quần nó tụt đến tận gối thì có gì đáng cười. Có lẽ tại ở cái ngực nó mọc hai cái mụn. Đi học về nó tức tối hỏi cha. Mẹ thì chẳng để ý đến con nên con không dám hỏi:

- Cha ơi, chết rồi, con bị mọc hai cái mụn ở vú đây này, đau ời là đau.

- Ừ, cứ để nguyên rồi là nó khỏi thôi.

Con còn để ý các bạn gái của con hay có quyền lịch tay, cứ mỗi tháng đánh dấu ba ngày. Điều bí mật ấy cứ thập thò và con hiểu rằng sẽ có ngày với con cũng xảy ra điều ấy. Con chờ trong nỗi thấp thỏm mong đợi, vui vui. Cái ngày ấy con không hoảng hốt, con mừng vui nhưng con xấu hổ. Con bí mật xé vải màn của mẹ thành từng miếng nhỏ, đến tối con mới dám thay. Con phơi ở chỗ kín đáo nhất, cha phát hiện ra trước, cha bảo con:

- Con gái bản thủ, mày giặt giữ thế à? Đem ra chỗ nắng mà phơi cho nó sạch chứ.

Con xấu hổ trào nước mắt. Con gào lên:

- Cha biết gì, kệ con!

Giá mà là mẹ, mẹ bảo con và hướng dẫn cho con con đã không gào lên như thế.

*

* *

Chiều, anh ấy đem cơm vào cho con. Mặt anh ấy tái đi vì sợ hãi. Anh

ấy chỉ định dừng lại một phút để trao làn thức ăn cho con. Mắt anh ấy không dám nhìn con. Anh ấy bước vội ra cửa. Con nhìn anh ấy, cái nhìn níu anh lại. Ngập ngừng, anh quay gót ngồi xuống cạnh con. Con lấy trứng bóc vỏ, tỏ ra chăm chú làm và không ngước nhìn lên. Con ăn ngon lành. Cố ăn thật ngon lành. Con bày ra giường đủ thứ, trứng vịt lộn, phở, thịt nạc rán, chuối, cam... Con cố tình phơi bày sự sung túc để tỏ ra được chiều chuộng quan tâm. Con tươi cười mời những người buổi trưa đã nguyên rửa con. Người này quả chuối, người kia múi cam... con âu yếm với anh ấy. Anh ấy không hiểu. Anh ấy trân trân nhìn con, quả cam đang bóc ở tay anh ấy rơi xuống. Anh ấy sợ hãi nhìn con. Chắc anh ấy sợ vẻ mặt của con. Đôi mắt long lanh như điên dại, một mắt ráo hoảnh, một mắt ngấn nước. Miệng méo lệch một bên cười, một bên mếu. Gương mặt méo mó thật dễ sợ, thế mà con vẫn cố bật thành tiếng cười khúc khích.

- Sao anh mang cho em nhiều thế?

- Anh về đây.

- Cứ ngồi đây đã - Con ghìm giọng.

Mẹ đi giặt cho con về, con đơn đả:

- Anh ấy đem cơm vào cho con mẹ đây này. Mẹ để đấy ăn đi cho nóng.

Đón bắt được ý con, mẹ cũng đơn đả:

- Anh để đấy rồi về đi kéo tối.

Anh về. Con đi nằm. Bây giờ có dễ chịu hơn, cơ thể đang dần dần thích nghi với túi nước trong bụng, xung quanh mọi người nhìn con ít khinh rẻ hơn. Thì ít ra cô ta cũng không bị bỏ rơi. "ít ra cô ta không bị bỏ rơi như những con chó hoang". Chỉ bao biện được có đến thế mà con đầy can đảm để đóng màn kịch lố lăng nhất trên đời. Con cảm

thấy xấu hổ quá, ân hận và tự trách móc mình đến nỗi, con không sao ngủ được, muốn ngủ cho quên đi, vơi đi. Mẹ bảo con:

- Cố ngủ mà lấy sức.

Con cũng tự răn mình như thế, quên hết sự đời, quên đi! Mẹ chuẩn bị đi đâu.

- Cứ nằm ngủ đi, tao chạy lại đằng kia tí.

Mệt nhọc quá, nỗi mệt nhọc thể xác đã thắng, chẳng bao lâu con ngủ thiếp đi. Chắc giấc ngủ đã khá dài. Con chợt tỉnh giấc vì cảm giác rét kinh khủng. Con quờ tay tìm chăn. Tiết trời tháng chín se lạnh. Con đụng phải mẹ ngồi cạnh.

- Mẹ ơi, con rét lắm.

- Sao, đau rồi à?

- Không, con rét lắm.

Mẹ đắp cho con cái áo nilông. Con vẫn run. Vừa nóng, vừa rét, con rên khe khẽ:

- Đỡ đau chưa? Hề đau gọi tao nhé.

Lúc mẹ tôi đã đi gặp cô bác sĩ quen. Mẹ chỉ muốn tội lỗi thoát cho nhanh ra khỏi cơ thể con. Cô bác sĩ đã cho mẹ hai ống oxytocin.

- Chỉ hơi ê ẩm thôi mẹ ạ.

- Thế thì ngủ đi mà lấy sức.

- Nhưng con rét lắm.

- Làm sao được. Phải chịu đựng lấy, đừng có kêu tao, tao có dạy mày thế này đâu?

Con cố gắng nằm, thỉnh thoảng bụng hơi vằn lạch một chút, lắm nhấm rồi lại thôi. Chỉ có rét. Rét kinh khủng. Chiếc áo nilông lạnh lẽo như càng rét hơn, mồ hôi bốc lên đọng vào cổ áo. Chỗ chân tay để hở chạm vào như động phải nước đá, khó chịu quá con lại rên lên

khe khẽ. Mẹ lại hỏi.

- Đau rồi à?

- Không. Mẹ nằm xuống ngủ đi.

- Mặc kệ tao.

Gần sáng mẹ thấy con vẫn không đau gì. Mẹ lấy xi lanh đã khử trùng sẵn, chẳng cần đèn đóm, mẹ bảo con giơ đùi ra ánh sáng nhờ nhờ của ngọn đèn đường hắt vào. Mẹ tiêm cho con hai ống thuốc. Mẹ chờ đợi nhưng con vẫn không đau. Con không đau tức là tội lỗi của con nó còn bám chắc vào lòng con. Mẹ cúi gắt luôn.

Sáng ra, cô bác sĩ đi tua cặp nhiệt độ cho con. Sốt 390C, con buộc phải tháo "sông ra". Nếu cứ để sẽ rất nguy hiểm cho tính mạng con. Con chuyển sang phòng cô-vắc. Phòng đã có năm bệnh nhân, thêm con là sáu. Con quan sát những bệnh nhân cô-vắc. Toàn những cô gái trẻ nhưng nhợt nhạt vô hồn. Họ ngược mắt nhìn con, cái nhìn thoáng vẻ đánh giá, như những con thú nhìn đồng loại. Đặc biệt trong phòng cô một cô bé trẻ nhưng xanh lợt, yếu đến nỗi chẳng thể tự đi được. Một bà mẹ già lưng còng gập, ngày ngày đến chăm sóc cô.

Con được xếp cùng giường với một cô bé to lớn. Cô ta mau mắn hay khóc, hay cười. Con phải nằm tiêm truyền cả ngày. Cô ta giúp đỡ con trong những việc vặt, cô ta đã kịp thông báo về tình hình những người cùng phòng.

- Con bé yếu nhất kia nó bị băng huyết gần chết đấy. Chẳng hiểu ai xui nó chị ạ. Nó đặt rễ cau vào bụng, chị xem, mẹ nó già nhĩ. Mẹ nó khóc suốt.

- Còn cái chị nằm cùng giường với nó là đi Tiệp về đấy. Người yêu chị ấy về sau. Anh ấy bảo chị về nước là cưới nhau. Mẹ chị ấy không

cho, cứ bắt đi phá. Em mà như chị ấy em chẳng phá. Đi tây về thì sợ gì.

- Thế còn chị thì sao?

- Chẳng sao cả.

- Chị bị ốm à?

- Ừ

Cô ta đang nói rôm rả bỗng ôm lấy mặt khóc. Con nằm im nhìn những giọt nước rơi đều đều vào máu như những giọt yêu đương đã rơi vào cuộc đời con.

- Ồi, ời đau quá, chết mất!

Cô bé to lớn đang khóc bỗng kêu lên dữ dội. Cô ta nhảy phắt xuống đất lăn lên trên sàn. Mấy người bệnh nhân ở các phòng khác chạy đến xem:

- Cho chết đi!

- Sướng đời, ừ thế mới sướng!

- Ồi đau quá. Chị gì ơi. Chị đi gọi bác sĩ hộ em.

- Đừng kêu nữa, chị đi đây.

- Chết mất thôi. ời trời ơi!

Chị gì trở lại:

- Đừng kêu nữa, họ bảo không chết ngay được đâu. Cố chịu vậy thôi.

Cô ta bấu chặt lấy chị "gì".

- Chị cứu em với!

Chị "gì" chắc cũng thương hại cô ta. Chị để yên cho cô ta bấu lấy tay mình nhưng ngoảnh mặt đi. Cô ta lăn lộn đầu tóc rũ rượi. Con nhìn vào khiếp đảm cái hình ảnh như điên như dại kia. Con sợ nhưng tự an ủi, chắc chỉ đau như đau ruột thừa là cùng.

Đột nhiên ngừng hẳn tiếng kêu rên.

- Chị ơi hình như nó ra rồi!

- Để chị đi gọi bác sĩ.

Cô y tá chạy sang:

- Đứng dậy. Sang phòng làm thuốc.

Cô y tá cau có, không chút thương tâm.

Chị "gì" đỡ cô ta dậy. Cô khúm núm bê một bọc to dưới váy. Những giọt nước hồng hồng chảy theo chân cô ta.

- Chị ơi rơi mất!

- Giữ chặt lấy.

- Đi nhanh lên kẻo bắn hết sần. Đến khở cho các bà trẻ. Các bà sưng lắm để làm khở người ta thế này. Đi nhanh lên! Không chết được đâu mà phải rón rén.

Truyền gần hết chai huyết thanh mà con vẫn không đau. Tội lỗi cứ bám vào lòng con muốn sống.

"Cái giống lạc loài", con và hài nhi của con là cái giống lạc loài. Con và các con của con là thế nào hả mẹ? Con là đứa con lạc loài. Các em con không lạc loài. Ngày ấy khi mẹ mắng con như thế, anh ấy vẫn bên con như cha vẫn bên mẹ kia mà. Vậy khác nhau như thế nào? Cái gì làm thước. Tình yêu hay hôn nhân? Con sẽ không lạc loài nếu như không bao giờ xảy ra chuyện này. Hài nhi của con sẽ không lạc loài, nếu như con và anh ấy đã cưới nhau. Phải thế không mẹ? Có khác nhau nhiều không hả mẹ? Tình yêu và hôn nhân? Con chưa có hôn nhân nên con không biết điều đó.

Đêm hôn nhân mẹ đã sinh ra con trong niềm hạnh phúc toại nguyện và trong sự cho phép. Đêm tình yêu của con... đó là đêm thứ năm con bị ốm ở xa cha mẹ. Anh ấy ở bên con chăm sóc cho con. Nhà con ở chỉ có một chiếc giường. Anh ấy nằm dưới đất. Thỉnh thoảng

anh ấy lại sờ con có ngon giấc hay không? Đêm thứ năm ấy, con khỏe mạnh hoàn toàn. Con bảo anh ấy:

- Anh nằm bên cạnh em cũng được, tiết trời hãy còn lạnh, anh nằm dưới đất khéo ốm mất đấy.

- Em cho phép anh nằm bên cạnh em ư?

- Vâng, anh nằm cạnh đây nhé. Em để cái chăn này giữa hai chúng mình. Anh có nhớ những chuyện mình cùng đọc không? Câu chuyện thời chống Mỹ ấy? Những đêm hành quân, những người yêu nhau ấy, họ chỉ nằm cách nhau bằng một chiếc bạt mỏng thôi. Bây giờ giữa anh và em cách nhau bằng một chiếc chăn dày kia mà. Đấy như thế đấy. Anh ngủ đi.

- Chúc em ngủ ngon.

- Vâng.

Anh ấy quàng tay qua chiếc chăn đặt lên con. Ôi khi bàn tay mạnh mẽ của anh ấy ôm lấy con thì vũ trụ ngừng quay. Khi môi anh ấy chạm vào môi con thì vũ trụ ngừng thở. Tất cả đều chìm đi, không còn gì tồn tại cả. Cả trinh tiết, cả những lời mẹ dạy, cả những bài luân lý. Chỉ có anh ấy và con ở trên đời này. Chúng con cuồng nhiệt trao nhau những điều đã học ở cuộc đời. Đến lúc tỉnh ra đứa nọ nhìn đứa kia bối rối. Con sợ hãi:

- Nhớ chúng mình có con thì sao?

Anh ấy lảng tránh ánh mắt con. Đó là điều trung thực. Anh ấy cũng chẳng biết "thì sao". Quả thật sau đó chúng con không biết sẽ ra sao. Vậy về vật chất, cái đêm sinh ra giống lạc loài có giống cái đêm sinh ra giống không lạc loài không hả mẹ? Mẹ, con yêu mẹ. Con tin mẹ. Nhưng con cũng yêu sách vở và tin sách vở. Vậy mà con không hiểu được rằng, tình yêu thì được hết lời ca ngợi như thế. Mà tình yêu lại

hay sinh ra những giống lạc loài! Và những đứa con lạc loài thì hay bị ruồng bỏ.

*

* *

Mẹ gần như tuyệt vọng đi tìm cô bác sĩ quen. Cô bác sĩ đi nói với bác sĩ trưởng khoa. Bác sĩ trưởng khoa đồng ý khám cho con. Xong, bà ra lệnh cho y tá cầm đến một ống thuốc nhỏ. Bà tiêm cho con:

- Chỉ nửa tiếng nữa là sỏ. Cô là nhất đấy. Hằng trăm ca, chỉ có ca cô là được dùng đến thứ này đấy nhé.

Mẹ mừng rỡ chạy đi mua quà cho ca trực. Mọi người ra khỏi phòng. Quả thật chưa được mười phút sau cơn đau thúc lên tim, tim như ai bóp chặt. Cái đau thúc sang trái, sang phải, mới đầu con còn nằm im trên giường. Đau quá con nhảy xuống đất, vết kim truyền ở tay lại chảy máu. Máu chảy ròng ròng xuống đất.

Trong số những người đứng xem con đau ở cửa có một người thương tình chạy đi tìm cho con ít bông. Con không kịp rịt máu, đã lăn ra nhà. Cái đau ngày càng dữ dội. Ngồi thì cái đau thúc phải đứng lên. Đứng lên thì nó thúc cho khụy xuống. Quay sang trái nó thúc cho quay sang phải. Quay sang phải rồi quay sang trái. Rồi đứng lên. Rồi ngồi xuống, bật người ra sau gập về phía trước, bò bằng bốn chân, giá như được đóng thêm cái đinh để quay như chiếc cù chắc dễ chịu hơn. Con kêu la ầm ĩ. Con gọi mẹ chẳng thấy mẹ đâu. Con đập đầu vào tường, cái đau nó giảm đi chút ít. Đập thêm cái nữa thì cô bác sĩ quen chạy vào:

- Đừng làm thế cháu, há mồm ra, thở đi, đừng kêu nữa họ cười cho.

- Kệ họ, cháu cần gì đâu. Mẹ cháu đâu? Cháu chết đi còn hơn.

Nước mắt, nước mũi chảy ròng ròng. Cái váy không có cúc cứ tụt

xuống. Mẹ về đúng lúc con đau nhất. Mẹ xoa cho con:

- Chịu đựng tý, con ạ, sắp xong rồi.
- Chết mất thôi mẹ ơi.
- Đừng kêu nữa, chịu khó tý.

Đột nhiên ngừng hẳn mọi đau đớn, như từ độ cao rơi xuống, con tỉnh táo hẳn. Con định xem mình đang làm sao. Váy con ướt sũng. Mẹ dìu con sang phòng thủ thuật. Cô bác sĩ khám cho con:

- Chưa, mới vỡ ối thôi.

Con nằm im trên bàn chờ. Con buồn ngủ quá, lơ mơ ngủ không được vì vẫn bị những cơn đau thúc. Con nghe tiếng mẹ ngoài cửa:

- Về đi, tôi bảo anh về đi.
- Cháu...

Con nhìn ra. Anh ấy đang áp mặt vào cửa kính nhìn vào. Bỗng con cảm thấy căm thù anh ấy, vì cái con đang trải qua là do anh ấy. Con muốn nhảy xổ ra mà đánh. Mẹ kéo anh ấy đi.

Cô bác sĩ bảo con:

- Há mồm ra thở đều nhé, không phải rặn nữa đâu.
- Được rồi, mềm bụng ra.
- Y tá lấy cho tôi chút iốt!
- Mềm bụng ra, không được nâng mông dậy. Thở cho đều, há mồm ra và thở đều!

Như con dao nào đó đưa vào bụng con mà ngoáy. Con bật dậy thét lên:

- Để cháu chết đi cũng được các cô ơi!

Cô y tá vội vàng ấn con nằm xuống. Mẹ chạy vào. Lưỡi dao lại ngoáy tiếp vào bụng con lần nữa. Con lại co người lên hét. Ba, bốn người lại giữ chặt lấy con.

- Há mồm ra thở đều đi!

Con há mồm ra ngóp không khí vừa chuẩn bị kêu, tay cô bác sĩ thò vào đến đâu con kêu đến đó.

Lần thứ ba cô bác sĩ rút tay ra tuyên bố: Xong rồi!

Mẹ mặc quần áo cho con. Con đã hết đau. Con bỗng nhớ đến nó.

Con tìm kiếm nó. Dưới chân con có cái khay phủ khăn trắng. Con bỗng khiếp đảm. Không dám thò chân xuống lối đó nữa. Con co chân nhảy qua đầu bàn, cô y tá vội vàng đỡ lấy con:

- Mày muốn băng huyết chết hay sao?

Con hẩy tay mẹ và cô y tá, đi như chạy về giường. Con nằm xuống và thở hổn hển, mồ hôi túa ra. Lúc ngồi nhồm dậy con đã nhìn qua chân, thấy cái nhau to hơn bàn tay, và cái cuống nhau dài dài nối với nó - hài nhi, đứa con đầu tiên của tôi. Tội lỗi của con. Tình yêu của con! Chiếc khăn trắng phủ kín nó.

Nó đã chết.

*

* *

Đêm thứ ba ở lại bệnh viện chỉ có một mình, mẹ đã về từ buổi tối. Mẹ đau đớn và mệt mỏi nên mẹ không thể ở lại với con đêm ấy. Vả lại, đêm ấy con đã thoát khỏi tội lỗi rồi: Phòng cô-vắc có vẻ bình thường hơn. Có bé to lớn nằm cùng giường con, vừa khóc ồn ào một chập xong, cô ta lại cười nói ngay. Cô ta kể với con, cô ta đã kéo chiếc khăn trắng phủ khay. Cô ta đã nhìn thấy rõ một thằng bé hằn hoi, to gần bằng con búp bê.

- Chị ơi, hơn sáu tháng rồi còn gì nữa, kể cũng tiếc chị nhỉ. Chỉ hai tháng nữa là nó biết khóc rồi còn gì. Chị này, kể ra nó sống cũng dai thật. Khi em bị chữa, em uống năm chục viên thuốc ký-ninh mà nó

chẳng sao cả.

- Sao em lại phá nó đi!

- Mẹ em bắt, vả lại nó chuồn rồi.

- Ai?

- Thằng người yêu em ấy. Thằng đểu ấy đi yêu đứa khác rồi.

- Thế sao em không bắt đền?

- Em không cần. Nhưng phen này em sẽ cho nó biết tay!

- Em định làm gì?

- Em sẽ tạt cho nó lọ a-xít vào mặt để nó mất tương lai. Đời em thì chẳng cần nữa. Thế chị ơi, đứa của chị, chị có xem không?

- Chị không dám.

- Thế nó là con trai hay con gái?

- Chị không biết, thôi chị buồn ngủ lắm rồi.

Cô ta im lặng. Cô úp mặt xuống gối. Tất cả đã qua rồi, con không thấy đau đớn và mệt mỏi nữa. Hừ, thế là xong. Lúc đau đớn con mong muốn nó như một chiếc nhọt bọc vỡ ra là hết đau. Nhưng bây giờ là cái đau khác. Cô gái to lớn hỏi con: Chị ơi, nó là trai hay gái? Con không biết. Nó chết rồi. Trái tim người của nó đập được bao nhiêu nhịp? Nó đã kịp sung sướng gì chưa? Nó đã biết đến đau đớn chưa? Tội lỗi của con, người đàn bà tuổi ấy có quyền có đứa con chứ. Vậy sao con không bảo vệ nỗi nó. Con lặng lẽ khóc. Nước mắt tràn đầy trên gối. Cái gối bệnh viện đã bão hòa nước mắt. Nó không thể ngấm thêm. Những giọt nước mắt chảy dài xuống chiếu rồi rơi xuống đất. Đất mẹ có thấm nỗi đau của con hay không, con không biết.

*

* *

Sáng hôm sau, mẹ đến với con. Mẹ quan sát con. Mẹ sờ vào ngực con - Đã xuống sữa rồi đấy! Ôi, giá như bây giờ con chơi trò đồ hàng, búp bê, mẹ con, con không phải bẹo thịt ra nữa. Hai bầu vú con căng sữa, sữa chảy ra áo. Mẹ lo lắng: "Sữa mày nhiều đấy, về nhà nhớ ý tứ kẻo người ta biết!". Mẹ bảo con phải uống thêm kháng sinh để chóng tiêu sữa đi. Đến chiều, mẹ xin cho con về. Lần đầu tiên mẹ giục con đánh son phấn:

- Đánh vào một tý cho nó hồng hào lên:

Con thay áo quần trả bệnh viện. Máy bà bệnh nhân nhìn con:

- Gớm, trông cô lại như thiếu nữ dậy thì.

Mẹ ơi, từ bấy đến nay hai mẹ con ta cùng mang nỗi đau. Mẹ mang nỗi đau của người mẹ, nỗi đau có đứa con hư hỏng. Con đau nỗi đau của con, và cũng là nỗi đau của người mẹ. Tháng thứ nhất con mơ hồ, tháng thứ hai lo sợ, tháng thứ ba có cái gì đó thoáng nỗi lo sợ... cái gì đó ám áp dịu dàng... Giờ thì không còn nữa. Nỗi đau đón của người mẹ đã không bảo vệ nỗi con mình, những nỗi đau như thế của con chắc mẹ đã hiểu.

Còn một nỗi đau này nữa mẹ ơi, là nỗi cô đơn con không thể chia sẻ cùng ai. Sau ngày ấy tình yêu của con chết đi theo nó. Sau ngày ấy con đã là một người đàn bà từng trải, nhưng bên ngoài con vẫn là một thiếu nữ trong sáng, e ấp con chờ một tình yêu mới đến với con, tình yêu mới đến - đâu có thể dễ dàng như lời nói ấy. Con đã từng trải, mẹ thì khát khe hơn.

Cuộc sống ngày ngày cứ diễn ra sôi động. Ngày ngày con vẫn cứ nhập cuộc: con đi xem, đi vũ hội, đi du lịch... nhưng sau tất cả những cuộc vui, con càng cô đơn hơn. Con mong muốn tình yêu. Con đã có đầy đủ một tình yêu đầu tiên ấy rồi. Hoặc là bằng, hoặc là hơn. Mẹ

và lý trí không cho con buông thả. Giá như ngày ấy mặc dù tội lỗi, mẹ cứ cho chúng con lấy nhau thì con đã trở thành người phụ nữ bình thường chứ không phải mang cảnh góa bụa trong cô thiếu nữ kén chồng thế này.

Chuyện truyền rằng, những người đàn bà góa bụa đêm đến phải đổ thóc vào xay, xay cho mệt lử đi để ngủ, ngủ mê mệt để quên đi. Con không có thóc mà đổ vào xay. Tối con đi xem về, con tiếp xúc nhưng không buông thả. Đêm đến, màn đêm bao phủ sự bí mật của con. Con thao thức, con hồi tưởng và con khát khao. Lý trí đôi lúc chẳng được việc gì, con bèn hồi tưởng lại và với bàn tay mình, con tự vuốt ve thân hình thiếu nữ để thỏa mãn cơn đàn bà!

Mẹ, mẹ có hiểu được con chăng?

Từ ấy đến nay mẹ đau nỗi đau của mẹ, con đau nỗi đau của con. Nhưng có đêm nào mẹ tỉnh dậy vì nỗi đau của mẹ không? Đêm đêm cha mẹ vẫn bên nhau và con thức tỉnh với nỗi đau của mình. Mẹ, mẹ có hiểu con không.

Mẹ Âu Cơ sinh được 50 người con trai, 50 người con gái. Con trai của mẹ thì thành anh hùng, thi sĩ, con gái của mẹ thì trở thành những bà mẹ. Đất nước anh hùng, ngoại xâm, thiên tai liên miên, nên mẹ quan tâm đến những anh hùng, thi sĩ. Mẹ đã không chú ý đến những cô gái vốn dịu dàng, nhu mì, không mấy đòi hỏi. Mẹ ơi, mẹ hãy quan tâm đến chúng con, đến nỗi đau của những cô gái, những bà mẹ.

Mẹ kính yêu ơi! Xin mẹ hãy tha thứ cho con.

Xuân 1989

Y Ban

Cái Tý

Chương 1

Cái Tý cống em đứng như tượng nhìn vào mảnh vườn nhỏ, trước một căn nhà nằm ở chân đồi. Một ngôi nhà thật lạ vì nó cách biệt với xóm nghèo rất xa, mà lại trồng cả hoa nữa chứ. Nó rụt rè đẩy chiếc cổng bằng cây trúc xanh bước vào sân, muốn nhìn thật kỹ những bông hoa ấy. Hoa - nào đâu có lạ với nó, hoa mướp, hoa cà, hoa bí, nó thuộc lòng. Nhưng đây là thứ hoa khác nó chưa nhìn thấy bao giờ. Nó muốn biết thứ hoa đó có kết trái được không và quả của nó như thế nào. Nó thả em xuống đất, một thằng bé con chỉ có một mảnh áo không che kín được cái bụng ỏng. Thằng bé đánh xệp xuống đất rồi lê đến bờ rào vịn vào đó đứng lên. Cái Tý rón rén bước vào vườn, nó ngồi xuống bên cạnh khóm hoa. Nó thành thạo đỡ lấy bông hoa ngắm nghía, rồi lấy ngón tay khẽ vạch những cánh hoa che mắt phần nhụy. Nó nhìn kỹ vào nhụy hoa. Quả thật đó là một thứ hoa lạ vì nhụy rất bé. Điều đó không hứa hẹn sẽ cho thứ quả nào cả. Để kiểm chứng, nó tìm kiếm xung quanh bụi hoa một bông hoa đã tàn xem có đậu quả không? Chẳng có một quả nào cả. Nó thở dài, hoa

thì đẹp quá nhưng rõ là đồ vô tích sự. "Đồ vô tích sự". Đó là những thứ không thể bỏ vào mồm được, bỏ nó dạy nó thế. Nó đến bên thằng bé xóc lên lưng.

Cái Tý đâu hay rằng, tất cả những cử chỉ của nó đã không lọt qua được đôi mắt của một người đàn ông đang nhìn nó qua khe liếp. Khi nó sắp sửa cõng em đi ra cổng thì người đàn ông nói:

- Này, cháu ơi. Cháu có thích hoa thì hãy hái lấy một bó. Chú cho cháu đấy.

Nó quay lại lắc đầu.

- Vì sao thế? Chú biết cháu thích nó mà?

- Cháu cũng thích vì thấy nó đẹp nhưng nó là đồ vô tích sự.

Con bé đã làm cho người đàn ông cực kỳ tò mò. Người đàn ông nhìn nó, một con bé khoảng 12, 13 tuổi, với nước da nâu và hai hàng lông mày đẹp như hai nét vẽ. Nhưng thân hình nó thì quá nhỏ bé. Sự tò mò đã khiến người đàn ông mời:

- Cháu vào nhà chú chơi một lát được không?

- Cũng được, nhưng đến chiều cháu phải chăn trâu rồi.

Bước vào căn nhà lạ, cái Tý lại một phen ngạc nhiên nữa. Trong nhà có một tủ sách to hơn cái giường. Như cái cách đã làm ở vườn hoa, nó thả em xuống đất. Người đàn ông nhắc:

- Cháu để em lên giường đi.

- Em cháu nó bẩn lắm, làm bẩn giường của chú mất.

Nó đến bên tủ sách, ngấm ngấm và thử ước tính xem có bao nhiêu quyển. Có đến hàng trăm. Nó thử đưa tay sờ lên một quyển rồi lại rút tay vào:

- Cháu cũng thích sách à?

- Không, đồ vô tích sự!

Nó quấy quả đi ra chỗ em đang ngồi, xốc thẳng bé lên lưng, đi ra khỏi nhà.

- Này, - người đàn ông gọi với theo. - Cho cháu cái kẹo này.

Mắt nó sáng lên, nó quay vào nhà đặt em xuống đất, đỡ lấy mấy cái kẹo người đàn ông đưa cho. Nó cho em một cái, lấy cho mình ăn một cái, còn lại vặn vào cặp quần, là nơi cất giấu rất lý tưởng, bởi chưa bao giờ nó mặc áo có túi. Ngậm chiếc kẹo vào mồm nó ngừng mặt lên cười với người đàn ông. Một bên má nó có một núm đồng tiền trông duyên tẻ, và hình như má nó có chút màu hồng.

- Cháu bao nhiêu tuổi?

- Mười.

- Mới lên mười thôi à?

- Thế là nhớn rồi đấy!

- Cháu có đi học không?

- Không, đã bảo nhớn rồi mà.

- Chú muốn hỏi cháu điều này, vì sao cháu bảo hoa và sách là đồ vô tích sự?

- Vì bố cháu bảo. Phàm thứ gì không ăn được là đồ vô tích sự hết.

Thôi cháu về đây, nhưng thỉnh thoảng cháu lại ra chơi với chú nhé.

- Đồng ý. Và cháu hãy biết rằng cái tủ sách kia không vô tích sự đâu nhé. Trong đó lúc nào cũng có kẹo đấy.

Con bé nhoẻn miệng cười.

Sau buổi làm quen đó, cái Tý dường như đã có thêm một người bạn mới. Cứ đến phiên nó trông em là mắt trước, mắt sau nó đã đến ngôi nhà đó. Nó lặng lẽ đi chứ không rủ dăm ba đứa bạn cũng trông em như nó cùng lang thang đi chơi hoặc ngồi đánh chắt. Nay, nó phải giấu kín ngôi nhà đó. Vì trong ngôi nhà đó luôn có thức ăn chờ đợi và

ít thôi nên không thể chia sẻ cùng chúng bạn.

Cái Tý là một con bé ngoan ngoãn và biết điều như mẹ nó vậy, không bao giờ ăn không của ai cái gì. Mỗi lần đến căn nhà đó, nó cùng em ăn xong cái bánh quy gai, hoặc một mẩu bánh mì, cũng là lúc nó nhìn ra việc cần phải làm. Nó quét dọn nhà cửa, khua mạng nhện. Nó phủi bụi trên giá sách. Nó cuốc đất vun cho mấy luống hoa. Nó rửa những cái bát rếch. Người đàn ông ngăn lại, không muốn nó làm thế. Nhưng nó cười duyên tặc: - Chuyện vặt của đàn bà, chú để ý làm gì.

- Sao lại đàn bà?

- Thì cháu đã chẳng phải là một đứa con gái rồi sẽ thành đàn bà ư?

Rồi một hôm nó nghĩ ra:

- Tại sao chú chỉ sống có một mình mà không có mẹ, bố, anh em, vợ con nhỉ?

- Ủ, vì chú chỉ thích sống một mình thôi.

- Tại sao lại có thể thích theo ý mình được nhỉ, chẳng lẽ không có ai bắt buộc chú phải làm điều đó ư? ông, bà, bố, mẹ, họ hàng và hàng xóm nữa. Ở làng cháu không có ai phải sống một mình cả. Đến như bà Gái thọt chân mà cũng ở với con đàn cháu đống nữa là.

Bỗng nó im lặng nhìn đăm đăm vào mặt người đàn ông:

- Có một người đàn ông sống một mình như chú, ở rìa làng không có ai đến chơi cả. Nhưng mà người đó chết rồi. Bà cháu kể rằng, ông ấy bị hủi. Vậy chú có phải...

- Thế bà cháu kể người hủi đó bị như thế nào?

- Ông ấy bị sần sùi hết mặt, tay chân bị cụt cả.

- Vậy cháu hãy nhìn chú xem, mặt có bị sần sùi không?

- Không, nhưng xanh rờn.

- Thế, tay chân chú có bị cụt không?
- Lành lặn cả nhưng vô tích sự.
- Sao thế?
- Chân cò tay vượn làm nên trò trống gì mà chẳng vô tích sự.
- Ai nói với cháu thế.
- Ông cháu bảo.
- Vậy chú không phải là người hủi nhé.
- Nhưng vì sao chú lại ở một mình?
- Vì bố mẹ chú chết hết cả rồi. Anh em đi làm mỗi người một nơi. Còn vợ, thì chẳng ai lấy chú cả.
- Thế thì khi nào lớn cháu sẽ là vợ chú để nấu cơm quét nhà cho chú.

Chương 2

Con bé vừa nói, vừa nhìn xuống đất nên nó không nhìn thấy vẻ mặt của người đàn ông lúc ấy, nó bừng lên như buổi sáng mùa xuân. ánh hồng lướt qua gò má xanh rờn từng trái. Trong đầu người đàn ông đang nhằm tính khoảng cách giữa mình và con bé. Người đàn ông 40 tuổi còn con bé 10 tuổi, khoảng cách là 30 năm.

- Chú biết không, chú cũng nên lấy vợ để chia ruộng chứ không lấy cái gì mà ăn. Nhưng không biết chú có được tiêu chuẩn xã cho ruộng không nhỉ? chắc là không rồi, vì chú ở nơi khác đến. Thế thì để cháu vậy. Cháu mà lấy chồng cũng được chia ruộng riêng. Nhưng mà lâu quá, những 8 năm nữa mới đủ tuổi. Thôi thì, khi nào cháu 13 vậy, cháu sẽ làm vợ chú. Ở quê cháu ồi chị mới 15 đã bảo 18 để đi lấy chồng.

Cái Tý vừa nói, vừa nghĩ trầm ngâm như một bà cụ già. Bởi cái sự

toan tính đó nên nó không nhìn thấy những giọt nước mắt lăn tròn trên má người đàn ông.

Từ khi cái Tý đưa ra lời tuyên bố sẽ làm vợ người đàn ông thì nó như có trách nhiệm hơn với căn nhà đó. Hầu như ngày nào nó cũng có mặt để thu dọn quét tước và thỉnh thoảng còn nấu cơm hộ. Một hôm nó bàn:

- Chú ạ, hoa cũng đẹp thật đấy nhưng vô tích sự, hay ta dẹp bớt lại để trồng lấy luống rau.

Bàn là để bàn vậy thôi chứ nó đã quyết rồi. Nó chỉ để lại ba khóm hoa hồng, còn nó phá tất. Nó cuốc đất thành hai luống xinh xắn. Hôm sau, nó mang đến đủ loại rau thơm: tía tô, kinh giới, mùi tàu, xương sông, lá lốt... trồng cho kín hai luống.

Thấm thoát thời gian thoi đưa, từ ngày cái Tý biết người đàn ông nó đã một năm trôi qua. Nó và người đàn ông đó rất thân thiết với nhau. Họ như đã quen nhau cả thế kỷ. Và, ở người đàn ông thì như đã đủ cả một đại gia đình sống bên mình. Thế nhưng cái Tý chưa một lần hỏi xem người đàn ông đó là ai và từ đâu đến. Nó nghe phong phanh đâu như nhà người đàn ông đó ở trên phố kia nhưng chán sống ở đó nên về quê nó ở. Đôi lúc nó cũng muốn hỏi cho đến điều nhưng nó lại sợ như bố mẹ Ở nhà hễ cứ hỏi nhau chuyện gì lại y như cãi nhau. Sáng hôm ấy nó đến sớm hơn mọi bận. Đưa em ngủ ngật ngheo trên lưng. Người đàn ông rủ nó:

- Cháu đi ra bưu điện với chú được không?

- Để cháu đặt em vào giường đã nhé. Nhưng phải đi nhanh lên kẻo em cháu dậy, nó hết nước mắt.

Người đàn ông dắt xe đạp ra, buộc thêm một chiếc khăn mặt bông vào poóc ba ga để nó ngồi cho êm. Bưu điện cách nhà chừng 2 cây

số, ở ngoài thị trấn. Ra đến thị trấn nó quên khuấy mọi thứ. Lần đầu tiên nó mới biết thế nào là phố xá, dẫu rằng đó chỉ là một thị trấn nhỏ miền sơn cước. Nó mê đắm nhìn vào các cửa hiệu, mà ở đó, nó thấy cái gì cũng đẹp lộng lẫy kỳ lạ. Người đàn ông đến bưu điện, bảo nó ở ngoài trông xe. Lát sau người đàn ông đi ra mặt đầy phấn khởi:

- Hôm nay khá lắm, chú sẽ đãi cháu một chầu kem.

Có đến trong mơ nó cũng chưa bao giờ được ăn kem ngon như thế. Nó cũng đã từng được ăn kem nhưng chỉ là kem hai trăm, lạo xạo toàn đá và hơi ngòn ngọt. Nó ăn hết hai cái, còn ngỏ ý muốn ăn cái thứ ba. Nó cầm cái kem thứ ba đầy lưỡng lự, rồi bỗng nhớ đến em ở nhà. Nhân lúc người đàn ông vào trong quầy trả tiền, nó lén ra luống khoai bên cạnh đường hái một chiếc lá, gói chiếc kem vào, rồi giấu trong vạt áo. Trước khi về người đàn ông còn mua cho nó một chiếc áo hoa màu đỏ. Nó sung sướng đến mụ cả người. Dọc đường về nó lú lo nói chuyện mà chẳng chuyện nào ra chuyện nào. Gần về đến nhà nó đã nghe tiếng em gào khóc. Nó nhảy phắt khỏi xe chạy như phi vào nhà:

- Nín đi, chị có cái này cho em đây.

Thằng bé nhìn thấy chị có chiếc áo hoa mới tròn xoe đôi mắt nhìn, nín khóc. Cái Tý giở lá khoai, chiếc kem to là thế nay chỉ còn bé tý bằng ngón tay nhưng nước chảy ra vẫn còn lạnh. Nó múc nước bón cho em mà không hiểu vì sao kem lại chảy thành nước.

Có chiếc áo mới nó mừng vô tả cũng em chạy tung tủy về nhà. Vừa về đến đầu xóm bọn thằng Ba đã đứng túm tụm như chờ nó về. Bọn chúng hò hét ầm ĩ:

- Cái Tý đi chơi với người yêu về, được người yêu mua cho chiếc áo mới.

- Người yêu cái Tý là người hủi.

Bố cái Tý nhìn thấy con có chiếc áo mới thì cả mừng. Thay vì gọi người đàn ông đó là đồ vô tích sự như mọi khi thì lại bảo:

- Cái ngừ ầy làm gì mà cũng nhiều tiền góm nhẩy. Cái áo này cũng phải nửa tạ thóc chứ chẳng ít.

Mẹ cái Tý thì nhìn nó suy tính vắn dài nhưng rồi thấy thân hình nó vẫn còm cõi thế bèn chép miệng thở dài:

- Sắp mười hai tuổi rồi mà bé tý như đũa lên tám vậy thôi. Nhưng mà mày cũng ít sang nhà người ta chơi thôi kéo làng xóm họ bàn tán.

Cái Tý được người đàn ông mua cho chiếc áo đẹp như là một sự kiện ở cái xóm nhà nó. Người ta tha hồ mà tưởng tượng, mà thêu dệt. Chỉ có điều căn nhà đó không chỉ còn là của riêng nó nữa. Nhiều bé gái như nó cũng cống em đến. Ồi chị 16, 17 cũng lân la đến ngôi nhà đó nhưng chưa dám vào, họ tụ nhau thành đám dăm ba người đi ngang ngõ cười ré lên.

Với cái Tý, sau niềm vui có chiếc áo mới thì dường như nó đang chán ghét chiếc áo đó. Làng trong, xóm ngoài ai nhìn thấy nó cũng hỏi thăm: "Người yêu mày dạo này thế nào?". Sao mà nó căm thù cái thứ gọi là người yêu đến vậy. Nó đầy vẻ thô bỉ, giễu cợt. Đành rằng nó hứa sẽ làm vợ người đàn ông đó nhưng làm vợ chứ có phải là người yêu đâu. Hãy xem bộ mặt khả ố của thằng Ba khi nó réo lên:

- Người yêu cái Tý mua cho nó chiếc áo mới để nó thành cô tân thời kìa:

Cô tân thời đánh rơi mất vú

Chàng công tử hỏi vú cô đâu

Vú cô để ở đâu cầu

Con chó nó tưởng quả bầu nó tha

- Cô tần thời ời, vú cô đâu.

Cái Tý ngượng lấm. Có đến cả tháng sau nó không đến nhà người đàn ông đó. Rồi câu chuyện cũng nhạt dần như chiếc áo hoa dần dần cũ đi. Nó lại nhắc mình bốn phận phải đến ngôi nhà ấy. Người đàn ông mừng lấm.

- Cháu biến đi đâu thế, chú cứ lo cháu ốm nhưng có mấy đứa bạn cháu qua đây bảo cháu không sao nên chú mới đỡ lo.

- Những đứa nào qua đây thế? - Cái Tý bỗng cảm thấy một nỗi hờn ghen dâng đầy.

- à, cái Mùi, cái Bông ấy mà.

- Lũ con gái xí xốn.

Nó lặng lẽ bắt tay vào dọn dẹp. Dường như vắng bàn tay nó căn nhà trở nên lộn xộn và bẩn thỉu. Người đàn ông ngồi lặng lẽ nhìn theo nó. Dọn dẹp xong nó ra giếng rửa chân tay đã thấy người đàn ông chờ nó ở đó.

Chương 3

- Tóc cháu rối bù trông thật xấu xí. Để chú cắt cho gọn nhé.

Nó đồng ý ngay, đỡ phải để bố xén bằng liềm đau ê cả đầu. Cắt xong người đàn ông lấy xà phòng thơm gội đầu cho nó. Có cái đầu gọn ghẽ trông mặt nó thật xinh.

- Cháu xinh lắm, ước gì chú có một đứa con như cháu nhỉ.

- Sao lại là con hủ chú? Chỉ còn gần hai năm nữa cháu sẽ là vợ chúa mà, chú quên rồi sao.

- Làm sao có thể quên được! - Người đàn ông phá lên cười.

Cái Tý nói thế nhưng nó đã biết thế nào là bốn phận của người làm vợ dâu. Mà từ trong tim nó, nó thấy người đàn ông đó thật gần gũi như cha mẹ nó vậy. Nó muốn được ôm ấp vào lòng như mẹ nó vẫn

ngày ngày ôm ấp em bé của nó. Có lẽ lúc nó biết nhớ, nó luôn chỉ được đứng bên cạnh để nhìn mẹ. Ôm ấp hết đứa em nọ đến đứa em kia nối đuôi nhau ra đời. Nó nghĩ rằng, hai năm nữa, khi nó làm vợ người đàn ông nó sẽ được ôm ấp vào lòng như mẹ, một cử chỉ mà chưa khi nào bố nó làm, nó bỗng muốn nhào vào lòng người đàn ông mà gọi bố ời. Nhưng sao kia, người đàn ông đó cười mà mắt lại ngấn nước. Và, ánh mắt nhìn nó mới yêu mến làm sao. Nó đến bên cạnh người đàn ông, khẽ đụng vào vai. Người đàn ông ôm choàng nó, thỏn thức: "Con ta". Tim nó ngân vọng: "Cha ời".

Buổi tối ở quê cái Tý tối đen như mực, vì thế người già và trẻ em không có việc gì đều đi ngủ từ tối. Đến năm cái Tý 12 tuổi không đi ngủ sớm nữa. Chúng tụ tập ở nhà một đứa bạn cùng tuổi ngồi nói lại những chuyện chúng nghe lỏm của người lớn.

- Này, u tao bảo lão Khả đi bán tinh lợn rồi lão bán luôn cả giống người nữa đấy.

- Lạ nhỉ, sao nhà lão lại có giống người nhỉ? Lão ươm giống ở đâu?

- Thật đấy, u tao cũng bảo thế mà. U tao còn kể, cái chị Sửu ở ngoài làng vợ phải anh chồng thui, lấy nhau mười năm chưa có con. Lão Khả mang lợn đến cho nhà chị ta lấy đực, mà chị ta lại vợ được một thằng cu bụ bẫm mới hay chứ.

Những chuyện đó cái Tý nghe lạ tai lắm, nó kể lại cho người đàn ông nghe và mong chờ một sự giải thích cặn kẽ. Nhưng người đàn ông chỉ ngồi im rồi bảo nó:

- Chuyện vợ vẫn lắm cháu đừng bận tâm, có chuyện gì hay hơn cháu kể cho vui đi.

- Chuyện gì hay ư? Cháu cũng không biết có hay không nhưng mà cháu thấy lạ lắm. Vì nhà cháu nuôi một con mèo đực lâu lắm rồi. Bố

cháu bảo nó sắp sửa hóa cáo. Thế mà hôm qua nó cũng ở đâu một đám mèo con, để lũ con ở đồng gio cạnh bếp. Rồi nó cho lũ con bú. Nhưng mèo đực làm gì có sữa nên lũ con bị đói kêu loạn cả nhà. Bố cháu biết đem hốt cả đồng mèo vớt ra bụi tre, bảo:

- Rõ là diêm gở ai đòi mèo đực nuôi con bao giờ không ấy.

- Ừ thật là chuyện lạ đời.

Cái Tý đến tuổi 13, nó không còn được rong chơi nhõn nhợ như trước nữa. Nó phải theo mẹ ra đồng, ra bãi. Lúc rỗi việc đồng áng phải lo rau cám cho lợn. Bây giờ chỉ thỉnh thoảng nó mới ra ngôi nhà đó. Thực chất không phải nó bận bịu đến mức không có thời gian để đi chơi. Chỉ là vì càng ngày nó càng đi ngủ muộn hơn. Nó được nhập bọn với lũ bạn lớn hơn. Chúng thì thì thảo thảo nhỏ to bí bí, mặt mặt gây nên sự tò mò không thể chịu được. Chúng sắp xếp những câu chuyện cái Tý lờ mờ biết rằng, ngôi nhà nhỏ của nó không phải là yên ả và sẵn mọi điều đã được giải thích cả. Màn đêm phủ xuống sẽ mang đến những điều bí mật. Chiếc cầu nhỏ bắc qua con mương dẫn vào làng nó là nơi thật hấp dẫn. Những đứa bé như cái Tý đang chờ cái ngày lần đầu tiên được ra ngồi ở chiếc cầu đó. Chúng ngồi trên thanh cầu, một bên con trai, một bên con gái. Chúng trao đổi với nhau dăm ba câu chuyện vu vơ trong vòng hai giờ đồng hồ rồi kéo nhau về. Những đêm tối không nhìn thấy mặt nhau, bọn con trai sẽ hòa vào đám con gái. Rồi, vài ba đứa con gái bỗng nhảy lên vì bị bóp vú. Nhưng bọn con gái ở đây không có thói kêu. Sau cái đau như nghệt thở là cảm giác lạ lẫm dâng lên. Đó là khúc dạo đầu để mở tiếp những điều bí mật khác: một ánh mắt con trai đưa tim, một cái véo rất đau vào đùi, một cuộc trốn tìm sau đồng rạ, một cuộc săn tìm trong gia phả xem hai họ có thù oán nhau không. Rồi sau đó là

những điều mà cả làng ai cũng biết lễ ăn hỏi, đám cưới, chia ruộng, sinh con đẻ cái. Trong cơ thể cái Tý cũng đang có một sự thay đổi lạ kỳ. Nó bỗng ăn rất khỏe. Trước nó có thể nhin ăn một bát để dành cho em, nay nó không thể nhin được. Vừa ăn xong nó đã thấy đói ngay. Và nó rất hay xấu hổ. Nó vẫn thích kẹo và bánh quy nhưng lại thấy ngượng ngùng mỗi khi muốn đến ngôi nhà đó. Tuy nhiên bao giờ bốn phen cũng thắng sự xấu hổ. Nhất là khi nó có những quả trứng của một thị gà mái mắn đẻ, đẻ lang thang bên đồng rơm, để mang đến nấu cho người đàn ông bát cháo. Nó thật ái ngại khi về rồi người đàn ông chỉ nằm có một mình, trơ trụi, không có ai ở bên hỏi han, giúp đỡ. Nó lại bàn:

- Chú này, mẹ cháu bảo cháu không thể lớn được. Vậy mà sắp đến tuổi 13 rồi còn gì. Thôi chú lấy vợ đi. Chú phải sống một mình thế này khổ lắm.

- Chú biết lấy ai bây giờ.

- Cháu biết có mấy chị hay đi qua nhà chú lắm. Chú thích chị nào thì chú đi ra cầu ở đầu làng vào đêm nào thật tối, để các chị không nhìn thấy mặt chú. Chú xông vào ôm thật chặt. Dù chẳng nhìn thấy mặt chú đâu nhưng nếu chị ấy mà thích chú thì chị ấy cũng biết ngay là chú. Chị ấy sẽ tìm cách đánh tín hiệu để chú nhận thấy. Sau đó thì... , nhưng mà ở nhà chú không có đồng rơm nữa. Ở đồng rơm để nói chuyện lắm. à nhưng mà thôi, chỉ cần chú đi ra ngoài thị trấn mua cho chị ấy một chiếc áo hoa thật đẹp là được. Rồi chú mua trâu cau về ăn hỏi. Đám cưới vui lắm, rồi chị ấy về ở với chú.

- Nhưng mà, cháu đã hứa sẽ làm vợ chú rồi cơ mà.

Chương 4

- Nhưng mà, cháu không lớn được. Thôi thế này, hay là cháu sẽ làm

con nuôi chú vậy. Nhà cháu có sáu chị em. Bớt cháu đi, sẽ bớt đi một miệng ăn. Rồi thỉnh thoảng cháu chạy về làm giúp bố mẹ cháu cũng được. Nhưng mà nếu không phải là vợ chồng thì chẳng được chia ruộng đâu, rồi lấy gì mà ăn.

- Ủ, chú cũng nghĩ như cháu. Cháu làm con nuôi chú cũng được nhưng mà chú thích cháu làm vợ chú hơn. Chú sẽ chờ cháu cho đến cả ngàn năm sau, bé con thân yêu của chú ạ. Còn bây giờ chú không thể chờ đợi hơn được nữa rồi. Cháu hãy đặt tay lên tim chú để xem này, nó đập rất yếu ớt. Chú nhờ cháu việc này. Cháu hãy cầm mảnh giấy này ra bưu điện gửi đi cho chú. Tiền còn thừa cháu cầm lấy để ăn kem. Cháu ăn ba cái kem như lần trước nhé.

Đến tận trưa cái Tý mới trở về. Nó hồn hển nhào vào trong nhà với một bọc lá khoai lang thu lu trong vạt áo. Mặt nó rạn rỡ:

- Cháu mang kem về cho chú đây. Lần trước cháu chỉ bọc trong một chiếc lá khoai nên gió thổi vào kem chảy gần hết, giờ cháu bọc kín lắm.

Nó thật sự thất vọng khi hai chiếc kem đã bị chảy gần hết, nhưng nước vẫn còn lạnh. Nó lấy thìa bón cho người đàn ông. Người đàn ông nuốt từng thìa thật khó khăn, từ khóe mắt chảy ra những giọt nước to tròn.

- Chú đau ở đâu phải không?

- Đau lắm, đau ở đây này. Người đàn ông chỉ vào ngực mình. - Đau vì kiếp này chú không có cháu làm vợ.

Cái Tý không hiểu được những lời to lớn ấy, "kiếp này" là thế nào? Nếu người đàn ông cứ muốn nó làm vợ thì có thể chờ thêm mấy năm nữa. Ở ngực nó đã mọc hai cái mụn nho nhỏ. Mẹ nó bảo, hai cái mụn đó sẽ thành hai cái tý to để nuôi con và để... Ôi, nói ra thì

ngượng chết. Thôi thì, khi nào nó sẽ nói cho người đàn ông đó biết vậy, để khỏi thất vọng.

Ngày hôm sau cái Tý phải ra đồng với mẹ đến tận trưa. Đến chiều nó mới đến căn nhà đó. Ằ kia, có một chiếc ô-tô chắn trước ngõ. Nó rào bước nhanh hơn. Trong nhà có ba người khách lạ. Họ đang thu dọn sách vở thành những bó gọn gàng. Người đàn ông vẫn nằm trên giường, có vẻ rất mệt mỏi vậy nó lại gần:

- Chú phải đi đây. Họ đưa chú về thành phố. Chú để ngôi nhà này cho cháu. Khi nào chú khỏe, chú sẽ quay về với cháu. Chắc khi ấy cháu sẽ lớn rồi. à này, bây giờ chú đi rồi, lấy ai ăn rau nữa. Cháu nên trồng hết hoa hồng ra vườn cho nó đẹp. Dễ trồng lắm, cháu chỉ cần cắt một nhánh nhỏ đâm xuống đất, chịu khó tưới nó sẽ lên.

Cái Tý đứng nhìn trân trân, không kịp nói gì thì người đàn ông tiếp:

- Cháu cầm lấy cái này, của hồi môn chú tặng cháu đấy.

Cái Tý ôm lấy cái bọc vải đỏ khá nặng. Nó thật chẳng thể nào hiểu được câu chuyện. Có lẽ lại thêm một điều bí mật ở làng nó nữa chẳng!

Nó chờ cho đến khi những người lạ khiêng người đàn ông ra xe. Giờ thì nó biết người đàn ông đó yếu đến mức không thể tự đi một mình. Một người khóa căn hộ lại, rồi bỏ chìa khóa vào túi. Người đàn ông nhắc người lạ đưa chìa khóa cho cái Tý. Họ ngồi cả vào xe rồi nhưng xe vẫn chưa chuyển bánh. Hình như họ cãi nhau thì phải. Lát sau họ mở hết các cửa xe, bảo cái Tý đưa cho họ bọc vải đỏ.

- Cháu có biết đây là cái gì không, bản thảo của chú ấy đấy. Các chú sẽ mang đi xuất bản, khi nào có sách các chú sẽ gửi về cho cháu một cuốn. Cháu biết đọc chứ?

Cái Tý gật đầu.

Người đàn ông ngồi im lặng trong xe nhắm nghiền đôi mắt, tay vầy vầy nó lại gần. Cái Tý chui vào trong xe ngồi xuống bên cạnh người đàn ông. Người đàn ông ôm nó vào lòng hôn lên tóc nó, rồi thì thầm: - Thiên thần của tôi. Ước gì cho tôi còn sống được. Cháu hãy nhớ vun cho những khóm hồng ấy nhé. Máu đỏ ấy là máu của chú đấy. Cái Tý ngơ ngác nhìn người đàn ông, nó chẳng hiểu gì những lời to tát ấy. Nó đã chui ra khỏi xe. Xe nổ máy vút đi.

Cái Tý bỗng cảm thấy nỗi buồn trống vắng. Nó thẩn thờ vào ra. Rồi nó ra vườn đến bên khóm hồng, ngồi xuống vuốt ve một cây, chiếc gai nhọn đâm vào tay nó đau điếng. Nó òa khóc. Thực ra nó khóc bởi nỗi đau trong tim chứ không phải vì đau ở tay. Có lần bầm rau lợn nó bầm phải tay đứt một miếng to tướng mà nó có khóc đâu.

Một năm sau cái Tý vẫn còn nhớ đến người đàn ông đó nhưng căn nhà thì hoang vắng dần. Bọn trẻ con kháo nhau căn nhà đó có ma, đêm đêm hiện về tưới cho những khóm hồng. Quả thật những bông hồng cứ nở mơn mớn. Sau một năm cái Tý bỗng lớn phổng phao. Nó mon men ra cầu vào những buổi tối. Mẹ nó đã khai tăng tuổi cho nó. Thực chất nó mới 14 mà mẹ nó đã khai 16 tuổi.

Đến năm 16 tuổi thực cái Tý đã có người làng bên dạm hỏi. Bây giờ thì nó chẳng còn chờ đợi người đàn ông đó nữa. Những khóm hồng đã chết từ lâu, cỏ mọc tốt um cả vườn. Đến năm 17 tuổi cái Tý lấy chồng. Chồng cái Tý hơn nó 2 tuổi. Hai vợ chồng nó được chia 3 sào ruộng. Cái Tý tần tảo sớm khuya trên những sào ruộng khoán. Lấy chồng năm trước năm sau cái Tý sinh được một đứa con gái, đặt tên là Hoa. Cái Tý muốn đặt tên con gái là Hoa Hồng nhưng chồng nó không thích. Con bé có cái tên là Hoa nhưng mọi người vẫn gọi nó là cái Tý cho dễ. Còn cái Tý thì không ai gọi nó là cái Tý nữa. Đi lấy

chồng người ta gọi nó theo tên của chồng: - Chị Chiến. Cái tên Thơm Thảo chỉ được dùng trong giấy tờ mà thôi.

Một hôm có bác bưu tá về làng hò cái tên Thơm Thảo từ đầu làng.

Chị Chiến đang ngồi cho con bú, không mấy may nhớ đến cái tên đó.

Bà mẹ già te tái chạy đến:

- Ơ hay mẹ cái Tý, người ta đang gọi mày đi lĩnh cái gì kia kìa.

- Con à mẹ.

- Chứ chẳng phải tên mày là Thơm Thảo mẹ đặt cho ư?

- Mẹ bế hộ con cái Tý.

Người ta đưa cho chị Chiến một gói vuông màu đỏ. Mẹ Chiến mở ra thì đó là một quyển sách dày. Ở trang thứ hai có một dòng chữ nắn nót: Tặng cái Tý - nguồn cảm hứng vô tận để cho tôi viết nên tác phẩm này.

Chị Chiến ngỡ ngác, cái Tý bé bỏng vậy mà ai đã biết đến nó. Nhưng mà thôi, người ta đã tặng nó rồi thì cất đi cho nó vậy. Chị Chiến bọc kín lại cất lên bàn thờ.

Nửa đêm, chị Chiến bỗng thức tỉnh và chợt nghĩ. Thì ra người đàn ông đó vẫn còn sống và nhớ đến chị. Chưa chết thì sao không về tìm chị nhỉ. Một quyển sách thì nào có ý nghĩa gì đâu. Nhưng mà thôi, dẫu sao chồng chị Chiến cũng là người tốt. Anh hiền lành, chất phác, thương yêu vợ con lắm. Chị Ôm chặt con vào lòng thổn thức một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Có đến trong mơ chị Chiến cũng không thể biết được rằng một quyển sách đã làm nên một đời người thế nào. Quyển sách đó đã làm nên cả một danh tiếng, sự nghiệp, tiền bạc và vợ đẹp con khôn cho người đàn ông đó. Trong ngàn ấy năm người đàn ông đã say sưa tận hưởng những thành công mà mình đã gặt hái được. Sự tận

hưởng đó là chính đáng lắm, thực có gì sai trái đâu. Nhưng sự đời suy thịnh, thịnh suy, hạnh phúc rồi bất hạnh, nó chỉ cách nhau gang tấc mà thôi. Khi hạnh phúc người ta hướng về miền đất hứa, khi bất hạnh người ta nhớ về bến đò xưa.

Người đàn ông ấy đã ước mơ được trở về căn nhà lá với những khóm hồng trong vườn và có một cô vợ bé xíu như thiên thần.

Thôi có lẽ ước mơ đó sẽ làm nên một quyển sách khác cho người đàn ông đó.

Nhưng với chị Chiến, trước khi thiếp đi đã ước ao - giá mà đổi quyển sách 30 nghìn đồng này lấy một chiếc áo hoa cho cái Tý như ngày xưa ấy có phải hay hơn không.

Hết

Y Ban

Chuyện nhỏ xóm nghèo

Như trong vai người kể chuyện cổ tích chân phương, chẳng bình xét hay xen vào những cảm xúc của mình, tác giả để tự câu chuyện lay động lòng người. Y Ban lâu nay khá nổi tiếng với những truyện ngắn "kinh dị" nhưng sáng tác này của chị lại đẹp giản dị.

Nơi tôi ở là một xóm lao động nghèo, vốn nhiều phức tạp vì cái nghèo mà ra, nhưng cũng đầy tình thân từ cái nghèo mà đến. Ăn ngữ đầu xóm là một quán nước nhỏ của ông lão Tốt, sống một mình với một con chó, nên cả xóm gọi ông là lão Hạc (nhân vật trong truyện ngắn cùng tên của Nam Cao). Quán ông rất tẻ nhạt nhưng có đủ thứ cho người nghèo cần dùng. Bên cạnh nhà tôi có gia đình bà giáo với một cô gái nhỏ tật nguyền. Cô gái nhỏ đó rất xinh xắn nhưng luôn phải gắn mình với xe đẩy. Cô không đến trường nhưng mẹ đã dạy cô đọc và làm tính. Cô rất thích đọc sách. Khi cô 14 tuổi thì tất cả sách của mẹ cô đã đọc hết. Cô trở nên buồn rầu lắm. Một người học trò cũ của mẹ, biếu cô một con chó. Thế là cuối cùng cả xóm tôi nhà nào cũng có chó cả. Kể cũng lạ, nhà giàu để trông cửa, thích nuôi chó đã đành. Chứ nhà nghèo có gì để trông đâu kia chứ. Bảo nuôi

chó để bán ư? Lại càng không, đồ thấy nhà nào trong xóm tôi bán chó. Thỉnh thoảng có bọn lái chó đi qua xóm rao mua, thì mấy bà te tái đuổi: "Xéo đi, lại làm cho lũ chó khiếp mất mật đây - Rồi quay sang an ủi chú chó nhà mình - Chẳng bán mày đâu".

Cô gái nhỏ kia rất yêu quý con chó, cô đặt tên cho nó là Chuột bởi nó có bộ lông y như lông chuột cống. Chuột đã lớn lên trong sự yêu thương của cô gái và nó cũng tỏ ra rất yêu quý cô chủ của mình.

Suốt ngày nó quanh quẩn bên chân cô làm bầu bạn. Cho đến khi Chuột thành thanh niên. Nó không hay ở nhà nữa. Nó chạy lung sục khắp xóm. Đến tối nó tụ tập cùng đám chó trong xóm trước quán ông Tốt. Thật là cây giống bóng, của giống người. Buổi tối, đám đàn ông, thanh niên đều ra quán ông Tốt uống chén trà, bàn đề đóm. Người ăn đề thì vui như tết, kẻ không ăn thì cay cú. Họ ngồi đến khoảng 8 giờ thì giải tán cả. Hầu như quá 8 giờ tối quán ông Tốt đã vắng teo, nhưng ông cứ mở cửa cả đêm. Ông ngồi dựa vào phen gà gặt mà không đi ngủ. Quanh năm suốt tháng chả thấy quán ông Tốt đóng cửa bao giờ.

Cô gái nhỏ buồn lắm nhưng cô không thể chạy theo Chuột để lôi nó về nhà, còn suốt ngày xích nó thì cô lại thương. Cho đến cái ngày Chuột đi cả đêm không về nhà. Đó là thời kỳ bọn câu trộm chó đang hoành hành. Bà giáo đi tìm nó quanh xóm không thấy. Quá trưa hôm sau ông Tốt dẫn con Chuột về nhà cho cô gái nhỏ. Ông dặn: "Cô nhớ xích nó nhé, kẻo bị câu trộm mất đấy".

Cô gái nhỏ cảm ơn ông Tốt, ôm lấy Chuột vỗ về khẽ lẽ. Chuột đứng im, lim dim mắt lắng nghe rồi thoát cái nó lại biến mất. Bà giáo đuổi theo lừa nó về xích mấy ngày. Ban ngày nó nằm lim dim mắt như ngủ. Đến tối nó lông lên dữ lắm, nó giật xích xúng xoảng. Dạo ấy,

chó ở xóm tôi đã bị câu trộm gần hết. Nhà nào còn thì cố giữ cho chắc hoặc bán vội để kiếm chút tiền rẻ. Đến tối thứ năm thì con Chuột đứt xích chạy mất. Lần này thì cô gái nhỏ đã khóc hết nước mắt vì tin chắc rằng bọn câu trộm đã bắt được Chuột rồi. Nhưng đến trưa hôm sau lại ông Tốt dẫn Chuột về giả, kèm với lời đề nghị:

- Thôi cô bán cho tôi đi. Cô cứ thả nó thế này thì đằng nào cũng mất thôi.

- Nó đứt xích chạy mất đấy ông ạ.

- Thế à, thôi cô với bà giáo bán cho tôi. Nhà tôi có con chó cái, con đực này nó cứ theo nên chẳng chịu ở nhà cô đâu. Tôi trả cô năm chục nghìn đồng đấy. Cô không bán cho tôi thì mất mát, phí đi. Tôi quý con chó nhà cô lắm. Cho nó làm bạn với con cái nhà tôi.

Cô gái nhỏ dứt khoát không đồng ý bán. Ông Tốt ra về. Đến chiều con Chuột lại tru lên. Bà Giáo buồn rầu bảo cô gái nhỏ:

- Thôi, hay là bán cho ông Tốt đi con ạ. Thì đằng nào bọn câu trộm nó cũng bắt mất thôi. Con có biết cả xóm gọi ông Tốt là lão Hạc không? Rồi lão cũng sẽ yêu thương con Chuột như con đã yêu thương nó mà.

Bà giáo kể cho con gái nghe cảnh cái lưới câu mắc vào họng con chó như thế nào. Con chó sẽ bị kéo lê trên đường, rồi bị đứt vào thòng lọng. Rồi bị treo lên một cái xà, rồi chọc tiết...

Cô gái nhỏ đã đồng ý bán Chuột.

Bán Chuột rồi cô buồn lắm. Thế là suốt ngày cô chẳng còn ai làm bầu bạn cùng. Những ngày Chuột đứt xích chạy đi chơi, cô vẫn ngóng Chuột quay trở lại. Nay Chuột đã đi ở hẳn nhà người rồi.

Chẳng biết Chuột còn nhớ đến cô mà về thăm không? Ông Tốt chắc không gọi là Chuột đâu mà gọi là cậu Vàng hay là cậu Xám...

Cô gái nhỏ đẩy chiếc xe lăn ra cổng. Một người lái chó đạp xe qua. Trong lòng chó, cô đã nhìn thấy Chuột đang rên ư ử, đôi mắt đại lạc. Chuột nhìn thấy cô bỗng kêu lên mừng rỡ quấy đuôi rối rít. Cô gái nhỏ gọi người lái chó lại hỏi. Người lái chó kể: "Tôi mua con chó này của ông lão bán nước ngoài đầu ngõ. Ông ấy nuôi được nhiều chó lắm thỉnh thoảng lại bán cho tôi một con. Chỉ có con chó cái hỏi bán bao lần mà lão không bán".

- Bác mua bao nhiêu con này?
- 150 nghìn đồng.
- Bác để lại cho cháu nhé!
- Cũng được. 200 nghìn đồng!
- Nhưng cháu chỉ có 50 nghìn đồng thôi ạ.
- Thế thì thôi nhé, tôi đi đây.
- Bác chờ mẹ cháu về đã.
- Tôi không có thời gian.

Người lái chó đạp xe vù đi để lại cô gái nhỏ khóc cay đắng khốn khổ một mình.

Buổi chiều bà giáo đi làm về, cô gái nhỏ kể lại câu chuyện cho bà nghe. Cô đòi bà đưa cô sang nhà ông Tốt để chất vấn việc ông ta lừa đảo cô. Cô bảo với bà giáo:

- Con không tin ai nữa, không tin cả mẹ lẫn lão Hạc. Giờ con mới nghĩ ra rằng, cuối cùng thì lão Hạc vẫn bán cậu Vàng cho người ta giết thịt đó thôi.
- Mẹ xin lỗi con, sự thật là như vậy đó, bởi vì lão Hạc nghèo lắm. Lão chẳng có gì mà ăn cả thì lấy đâu thức ăn cho Vàng. Dẫu sao con chó cũng chỉ là con chó mà thôi con ạ. Ông Tốt cũng không lừa con đâu, ông ta có lý do riêng của mình. Ông ấy sống cô quạnh một mình đến

thế,lẽ nào lại đi lừa một cô gái như con.

- Nhưng con biết tin ai bây giờ hả mẹ?

- Con tin ở năm chục nghìn kia kìa. Nếu bọn câu trộm bắt mất con Chuột thì con sẽ chẳng được đồng nào để mà mua sách.

- Nhưng ông ấy được những một trăm nghìn mà ông ấy không phải nuôi nó cũng như ông ấy không yêu quý nó chút nào.

- Thì một trăm nghìn đồng ấy là sự yêu thương của con. Nếu như con bán cho lái chó, con sẽ được thêm ngàn ấy, nhưng vì con yêu thương nó, con không nỡ bán. Ông Tốt ấy đã bán sự yêu thương lấy một trăm nghìn đồng đó, con hiểu không. Lòng yêu thương của con mà con không bán ấy, con có thể dành để nuôi hàng trăm hàng nghìn con chó và các con súc vật khác. Để con có niềm tin và yêu thương mọi người. Và, để con sẽ không bao giờ bị cô quạnh cả.

Từ đây xóm tôi không nhà nào nuôi chó nữa, chỉ còn duy nhất một con chó cái nhà ông Tốt.

Một ngày, ông Tốt già yếu lắm rồi, ông chống gậy dẫn con chó cái đến nhà bà giáo. Cô gái nhỏ đã quên chuyện cũ, đón tiếp ông nồng hậu. Ông run run vuốt ve con chó cái và bảo nó:

- Tao già lắm rồi, sắp chết rồi. Mà còn sống thêm được vài năm nữa. Mà sang ở với cô. Mà hãy yêu thương cô như đã yêu thương tao nhé! - Rồi ông quay sang bà giáo - Bà giáo ơi, tôi nhờ bà một việc cuối đời. Tôi ở nơi xa phiêu dạt đến đây. Tôi nhớ ngày xưa tôi cũng có vợ có con nhưng xa vời lắm rồi. Ngày xưa ấy tôi cũng đi câu trộm chó. Tôi đánh vật với cuộc đời bằng đủ ngón nghề. Cho đến cái ngày dạt về xóm nhỏ này. Quán tôi mở suốt ngày suốt đêm để chờ có người cùng trò chuyện với mình đó thôi. Đến cái ngày thấy mình sắp chết, tôi lần lại hầu bao. Tôi sợ hãi cái cảnh chết không khói

hương, kèn trống. Nhà tôi nuôi chó cái, chó đực cứ tụ tập trước cửa. Tôi bèn kể cho mọi người nghe về bọn câu trộm chó. Thế là tôi mua rẻ được năm con. Nay tôi dành dụm được triệu bạc. Tôi nhờ bà giáo thuê hộ tôi mấy người khóc mướn, bà giáo nhé!

- Cô ơi, tôi xin lỗi cô về con Chuột. Nhưng tôi làm thế cũng lương thiện phải không cô? Cô tha thứ cho tôi nhé!

Vài tuần sau ông Tốt chết. Cả xóm tôi bàn nhau bán cái quán của ông được một số tiền, làm đám cho ông linh đình. Bà giáo thuê một dàn năm bà khóc mướn. Khóc hết một ngày một đêm. Cô gái nhỏ, con bà giáo, đã ngồi bên quan tài ông Tốt một ngày. Lúc nào những người khóc mướn ngừng khóc thì nước mắt cô lại lặng lẽ rơi xuống. Chắc nơi chín tuổi ông Tốt cũng hả lòng.

Y Ban

Cối thù hận

Trên đường đời tôi bị người ta đánh cho bầm dập, đau đớn không cùng mà vẫn không hiểu vì sao mà người ta thù hận tôi đến vậy. Tôi sống tha thiết với cuộc đời nên không thể chết. Tôi rúc về nằm co ro trong căn nhà của mình, ẩn nấp.

Tôi quắp hai tay lên đầu, hai chân co chặt lên ngực. Người tôi cuộn tròn. Tôi cố bóp nghẹt những ý nghĩ đang trôi ra khỏi đầu tôi, nó đang gào rú lên để thoát ra. Trả thù đi trả thù đi trả thù đi trả thù đi trả thù đi...

Tôi nhìn thấy một cái đầu đã hói với một lớp tóc đen thưa phũ bên ngoài lớp tóc trắng bẹp nát. Tôi nhìn thấy một đôi cẳng chân đàn bà thò ra khỏi lớp váy bị gió thổi tốc lên nát bầy. Tôi nhìn thấy một gương mặt đau đớn đang ôm tim quằn quại. Tôi hả lòng. Tôi bỏ tay ra khỏi đầu. Tôi duỗi hai chân thẳng. Các ý nghĩ phọt ra.

Tôi có một thằng em trai nghịch tử, nó ngao du với bọn du thủ du thực. Nó hay dẫn bọn đó đến nhà tôi chơi. Tôi thường nấu cơm cho chúng ăn. Khi ăn cơm chúng dễ thương như những người tử tế.

Nhiều bạn ngồi nhìn chúng ăn cơm tôi ứa nước mắt. Tôi không định

cảm hoá chúng bằng những bữa ăn của tôi đâu. Tôi dư biết đó là điều không thể. Nhưng tôi biết, nếu tôi cần trả thù ai đó chúng sẽ lao đến, bất luận cả cái chết.

Trả thù đi trả thù đi trả thù đi trả thù đi trả thù đi... một bản nhạc trầm bổng đưa tôi vào cõi thù hận.

Người đầu tiên tôi gặp trong cõi thù hận là một người đàn ông cặp chiếc nạng gỗ vào nách, một chân tập tễnh, một chân ưỡn ngửa.

Người đàn ông cười với tôi nhe hàm răng bị mòn đến tận lợi rồi lầm bầm: "Chán chẳng buồn chết. Chán chẳng buồn chết. Chán chẳng buồn chết...". Người đàn ông bước xa dần. Tôi nhìn theo cái dáng, một bên ưỡn ngửa, một bên tập tễnh. Một điều kỳ lạ là câu chuyện về người đàn ông đó đã chui vào đầu tôi.

Một người chồng, người cha rất chĩn chu với vợ con. Ông ta chỉ làm một nghề nghiệp rất khiêm tốn là bảo vệ ở một cơ quan. Ông làm việc mẫn cán. Ông gom những tờ báo đã được đọc về cho hai đứa con đọc. Ông gom những câu chuyện về luân thường đạo lý, cái đức ăn ở với cha, mẹ, với người đời, những câu chuyện về tấm gương học tập... về, dạy lại cho con. Ông gom những đồng tiền để cho con học thêm.

Ngày bé, hai đứa con ông ngoan lắm, chúng như thiên thần. Ông gom hết sức lực, nhiệt huyết để nuôi dạy chúng. Rồi chúng ngày một lớn, chúng lớn mà không khôn. Chúng chẳng học được cái hay cái tốt, chúng chỉ học cái xấu ở đời. Con chị nứt mắt đã đi theo giai, thằng em suốt ngày đánh điện tử. Ông đổ bệnh. Ông chữa bệnh bằng rượu.

Tôi nhìn thấy rất rõ ràng cái cảnh ông nằm trên cánh tay người vợ gầy còm thò ra từng vốc máu. Vợ ông gào lên nức nở: Chết đi cho

nhẹ thân ông ời. Không ông không chết. Chỉ lát sau ông bắc cái ghế đầu ra trước nhà nhe bộ rằng mòn đến tận lợi lằm bằm: "Chán chả buồn chết. Chán chả buồn chết...". Rồi ông lại uống rượu. Ông nói với vợ: "Bà đừng có hòng mong tôi chết trước chúng nó. Tôi sống để xem chúng chết".

Tôi lại nhìn thấy tim ông đau từng cơn nước nỡ, có lúc nó cũng muốn lịm đi.

Người thứ hai tôi gặp là một người đàn bà. Một người đàn bà đã già đang nằm thoi thóp thở. Hai tay người đàn bà ôm một lọ đường trắng. Môi bà khô nứt nẻ. Bà phều phào: "Tôi đói lắm, tôi khát lắm". Tôi muốn giúp người đàn bà đó. Tôi đi tìm một ít nước. Tôi định bụng sẽ lấy lọ đường trong tay người đàn bà để pha. Chắc là khi được uống nước đường thì người đàn bà sẽ đỡ đói và khát.

Tôi thò tay lấy lọ đường một cách bình thường. Tôi nghĩ người đàn bà đã yếu ớt lắm, có lẽ đã mất trí nữa. Tôi bỗng giật nảy người khi người đàn bà đó cào mạnh vào tay tôi khi nó gần chạm vào lọ đường. Rồi người đàn bà gào rú lên: "Quân ăn cướp". Mắt người đàn bà sáng quắc như điều hâu. Tôi sợ hãi, thanh minh: "Tôi thấy bà đói và khát quá nên định pha cho bà ít nước đường, bà uống vào sẽ hết đói và khát".

Người đàn bà đã như lại lịm đi, miệng lằm bằm: "Tôi đói và khát quá. Tôi đói và khát quá". "Vậy thì để tôi pha cho bà một ít nước đường". "Nay tôi uống hết rồi thì ngày mai tôi sẽ bị chết đói" - Người đàn bà phều phào nói với tôi. "Nhưng bà yếu quá rồi, uống một chút thôi". "Tôi đói và khát lắm". Người đàn bà lại rơi vào trạng thái lẫn, không nghe được lời tôi nói nữa nhưng hai tay vẫn quặp chặt lấy lọ đường. Người đàn bà đã ôm lọ đường trong tay nằm trên giường từ nhiều

ngày rồi. Bà ta rất sợ mình bị chết đói nên đã mua và cất lọ đường này đã lâu. Bà ta chuẩn bị cho cái ngày già yếu không thể cất nhắc chân tay để nấu nổi hạt cơm cho vào bụng. Nhưng bà ta là người nghĩ rộng, chỉ có một lọ đường nếu ăn thì sẽ hết, nên bà ta cố nhịn. Tôi đã nhìn thấy câu chuyện của người đàn bà này. Đó là một người đàn bà rất đẹp. Cái thuở xa xôi ấy, ở cái vùng chiêm khô, mùa thối bồng sinh ra một cô gái xinh đẹp lạ thường. Sắc đẹp của cô gái lan đi rất xa. Có một gã nhà giàu mang thóc lúa đến mua gái đẹp. Cha mẹ cô gái gặt nước mắt gả con có 10 thùng thóc, những mong con được vào chỗ no ấm. Gã nhà giàu đã có vợ con nên cô gái xinh đẹp phải làm lẽ.

Vợ cả ghen đánh đòn chí tử. Gã nhà giàu bèn dựng nếp nhà 3 gian gỗ gụ cho vợ lẽ ở giữa cánh đồng. Vợ lẽ xinh đẹp nên suốt ngày gã ở ngoài đồng. Rồi vợ lẽ sinh liền cho gã 3 thằng con đẹp như tượng, trong khi vợ cả lại sinh toàn con gái. Vợ cả bị ruồng bỏ bèn nghĩ kế, quản lý hết thóc lúa tiền bạc. Gã nhà giàu phút chốc trắng tay. Gã bèn phải quay về nhìn vợ cả. Vợ cả ra giá, ba ngày ở với vợ cả, một ngày ở với vợ lẽ. Gã nhà giàu cũng đến lúc no xôi chán chè cô vợ lẽ 3 con. Gã thích thú cảnh đi săn những cô gái quê.

Cô vợ lẽ đã quen cảnh chồng chiều, bồng thù hận. Cái thói đàn ông, con ông đã tỏ đường đi lối về là chán thì thôi đành. Đây còn để cho dòng dõi nhà nó những 3 thằng con trai mà nó cũng không biết điều. Một đêm dài dặc chờ chồng, cơn thù hận nổi lên uất nghẹn, người đàn bà đã nổi lửa đốt nếp nhà có 3 đứa con đang ngủ say trong đó rồi cứ thẳng hướng nam mà đi. Nhập vào đoàn người tản cư, bà ta đi sang Lào, rồi qua Thái Lan.

Ở Thái Lan bà ta lấy được một người đàn ông tử tế, sinh được

những đứa con tử tế. Gia đình bà ta no đủ lắm. Rồi một ngày kia gia đình thấy bà ta biến mất. Bà ta không mang theo tiền bạc, chỉ mang theo một lọ đường. Bà ta về cánh đồng xưa dựng lên một túp lều. Người ở đây không còn ai nhớ bà ta. Bà ta cũng không hỏi ai về trận hoả hoạn năm xưa trên cánh đồng này. Bà ta mò cua bắt ốc để sống. Bà ta sống thọ lắm, lạ thể. Khi tôi gặp bà ta ôm lọ đường rên rỉ đói khát thì bà ta đã 90 tuổi rồi.

Từ cánh đồng của người đàn bà ôm lọ đường, tôi lọt ngay vào một căn phòng tối om, ẩm mốc và đầy mùi hôi thối, Căn phòng tối đến mức tôi không nhìn thấy ai cả. Tôi chỉ nghe những tiếng nói phát ra. Tiếng nói của hai người đàn bà.

- Chị xin em, em tha cho nó đi. Em tha được cho người là em đã tha cả cho mình. Tội lỗi này đâu phải một mình nó đâu.

- Em không thể tha được cho nó đâu chị ơi. Chị muốn em chị chết à? Chị không giúp em thì em chết mất. Em phải rửa hận. Giúp em đi chị, em chết mất.

- Tội lỗi quá em ơi. Nó đã không được làm người thì để cho nó về với đất, sao em nỡ đầy đọa nó thế em ơi.

- Em đây, con người hằn hoi đây, sống không được mà chết cũng không xong mà chị còn chả thương, chị lại đi thương giọt máu.

- Nó đâu còn là giọt máu nữa em. Nó có hình hài rồi.

- Chị không giúp em, em cần lười em chết đây.

- Chị giúp, chị giúp.

Tôi nhìn thấy một cái lọ trắng, trong đựng một thứ nước trắng, trong thứ nước trắng có một hình hài đã đủ cả tay chân mắt mũi và một cái cu bé xíu như hạt vừng. Cái lọ trắng được đựng vào một cái hộp đồ buộc nơ đỏ, gửi đến cho một người đàn ông. Tôi không nhìn thấy

người đàn ông ấy đã nhận món quà này thế nào.

Trong căn phòng tối ấy tôi vẫn không nhìn thấy gương mặt của hai người đàn bà. Tôi chỉ nghe tiếng của họ.

- Chị đã gửi cái lọ đi chưa?

- Chị gửi rồi.

- Nó có trả lời gì không?

- Không em ạ.

- Chị đã gửi cái lọ đi chưa?

- Rồi em ạ.

- Có trả lời gì không?

- Không thấy.

- Gửi đi chưa?

- Rồi.

- Trả lời gì không?

- Không.

Tôi không nghe thấy tiếng họ nữa.

Tôi đi xuyên qua những tấm gương đến thời đại của tôi. Tôi thấy những kẻ đã đánh tôi bầm giập cùng ngồi quanh một mâm cỗ đầy sơn hào hải vị. Lạ kỳ họ ngồi trước những món ăn ngon mà trông bản mặt họ không có chút nào sáng khoái, mà lại đầng đầng sát khí. Họ ngồi chống đũa chẳng buồn gắp. Tôi nhìn những món ăn đang thiu dần trong ánh mắt chán chường của họ. Rồi tất nhiên tiếng phải cất lên:

- Tôi hận nó kinh khủng. Chỉ còn 6 tháng nữa là tôi hạ cánh an toàn mà nó phá ngang. Tôi liều chết với nó. Về hưu thì có ngang gì chết.

- Nó phá ngang miếng ăn béo bở của tôi bảo làm sao tôi tha cho nó được.

- Tôi yêu sếp là chuyện của tôi, còn chuyện tôi có chồng cũng là chuyện của tôi cơ sao lại là phạm tội nọ kia nhỉ. Tôi hận nó vì nó lại xọ vào chuyện riêng của tôi. Tiếng người đàn bà thỏ thẻ.
- Còn tôi í à, chẳng phải duyên có nợ kia dài dòng. Cứ nhìn cái bản mặt của nó hay được lên tivi là tôi điên. Tôi ghét cay ghét đắng. Cái cục hận nó cứ chèn vào cổ tôi - tiếng người đàn bà thê thê.
- Nào rót rượu đi. Chúng ta cụng ly vì một chữ hận. Hận thì phải giết. Giết quách đi là đỡ ngứa mắt. Anh Chớ, anh có mấy đứa em du thủ du thực, gọi chúng đến đây.

Mấy chữ du thủ du thực như những nhát búa đập mạnh vào đầu tôi làm tôi choàng tỉnh, ra khỏi cõi thù hận. Tôi nằm trên giường, toát dương, người run lẩy bẩy. Du thủ du thực du thủ du thực du thủ du thực... từng chữ không ngừng đâm vào trí não tôi. Du thủ du thực? Chúng là ai thế? Chúng là niềm tin hay đáng cứu thế? Chính tôi, kẻ đi tìm công lý mà không thấy, cũng đã vin vào chúng để mà hy vọng, để có niềm tin, rằng cái ác sẽ được trừng trị. Còn những kẻ ra tay với tôi cũng vì một chữ hận.

Chữ hận của tôi, tôi cho là vì cái ác. Chữ hận của chúng, chúng cũng bảo vì cái ác. Chúng làm ăn không minh bạch nhưng chúng ăn của nhà nước, của nhân dân chứ chúng ăn gì của tôi đâu mà tôi lại dám cản chúng. Qua cõi hận thù tôi bỗng hiểu một điều rất hiển nhiên là vậy. Nhưng cái tôi không thể nào hiểu ngay là cái ác nào sẽ bị trừng trị?

Tôi sợ run người. Tôi co người lại, hai tay ôm lấy đầu, hai chân co vào ngực. Điện thoại nhà tôi đổ dồn, mãi tôi mới áp được nó vào tai. Tôi phều phào: "A lô". Thằng em nghịch tử của tôi giọng hoảng hốt: "Chị sao thế, chị bị ốm à?". "Du thủ du thực" - tôi phều phào và cũng

chẳng hiểu mình đã nói gì.

"Chị sao thế? Ai du thủ du thực?". "Du thủ du thực" - tôi lại phều phào. "Chị này, chị bảo em du thủ du thực à? Không, em đã tử tế rồi chị ạ. Mấy tháng nay em chị đã suy nghĩ rất chín chắn. Ở đời chẳng mấy kẻ khôn nạn mà tồn tại bền lâu đâu chị. Làm người tử tế sướng hơn chị ạ. Người tử tế thì hay chịu thiệt thòi, dẫu có thiệt thòi vẫn là người tử tế. Em không ngao du với lũ du thủ du thực nữa đâu. Mà cái lũ bạn du thủ du thực của em chúng cũng tử tế rồi. Hôm nào em rủ chúng đến nhà chị, chị nấu cơm cho chúng ăn nhé. Cơm nhà chị có cái quái gì đâu mà sao chúng cứ thích ăn. Chị giữ gìn sức khỏe chị nhé".

Tôi buồn ngủ. Một cơn buồn ngủ đầy bất trắc. Tôi cố cưỡng lại cơn buồn ngủ. Tôi rất sợ lại đi vào cõi hận thù. Nhưng tôi không thể, tôi đã lại chìm đắm vào sự hoan lạc điên cuồng của cõi hận thù.

Y Ban

Con mang cuộc đời của mẹ

Cảm nhận đầu tiên trong tôi là một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, với hai bức thành đất rất cao. Phía trên đầu bầu trời cũng bị cắt thành những đường nhỏ. Trên tay tôi có một búp bê và một cái giỏ trong đó có những quả phi lao khô. Tôi cứ đi theo con đường trước mặt. Lâu lắm, thời gian như vô tận, tôi đi đến hết con đường. Ở đó có những bậc thang bằng đất. Tôi cố sức leo lên những bậc thang đó nhưng nó cao quá. Tôi suýt òa khóc thì nhìn thấy một rễ cây thò lò ở trên đầu tôi. Tôi đu vào rễ cây rồi leo lên các bậc thang. Trên mặt đất là một vườn cây to, tỏa bóng rợp mặt đất. Dưới nền đất những lá rụng được quét gọn thành một đồng, sạch sẽ. Nắng chiều qua vòm lá thành những quả bóng to, nhỏ khác nhau trên mặt đất. Tôi đi quanh những gốc cây và cảm thấy muốn hát. Rồi một cơn buồn ngủ kéo đến. Tôi nằm trên đồng lá và ngủ ngon lành. Trong giấc ngủ tôi mơ thấy những điều đẹp đẽ.

Khi tôi đang chìm trong giấc ngủ thiên thần thì tôi đâu biết rằng mẹ tôi đang khốn khổ vì tưởng đã đánh mất tôi rồi. Máy bay Mỹ ập đến, người ta bế lũ trẻ bỏ xuống hầm, rồi phải đi sơ tán đồ đạc. Bọn trẻ

ngồi túm tụm lại một chỗ. Còn tôi đi lang thang. Máy bay Mỹ cút đi, những bà mẹ đi tìm con, mẹ tôi không tìm thấy tôi đâu cả.

Tôi mở choàng tỉnh vì thấy có ai đó bế tôi lên. Tôi mở mắt và nhìn thấy một người đàn ông mặc áo thun đen. Ông cười với tôi. Tôi bảo ông rằng, trong đồng lá kia còn con búp bê và lẵng quả phi lao nữa. Ông bế tôi quay trở lại lấy hai thứ đó rồi đi vào nhà thờ. Một lúc lâu sau, có người chạy đi báo mẹ tôi đến nhà thờ đón tôi. Nhìn thấy tôi, mẹ Òa khóc, rồi chạy đến túm tóc tôi lôi xềnh xệch:

- Con ranh con khôn nạn này, mày đi đâu mà để tao tìm đứt cả hơi. Sao mày không bị bom nó vùi đi cho rồi.

Lúc đó cha không có mặt ở đây.

Khi đó tôi lên bốn nhưng sau tôi còn có hai đứa em trai nữa, một đứa lên hai và một đứa mới mấy tháng. Nơi chúng tôi đang sống không phải là quê của cha mẹ tôi mà là nơi họ làm việc. Nhưng đối với tôi đó lại là nơi chôn rau, cắt rốn. Ngày tôi ra đời là thời kỳ đất nước đang thịnh vượng, thế nhưng tôi lại được cắt rốn bằng lưỡi liềm cắt lúa. Chuyện thế này, lúc mẹ tôi lên cơn đau đẻ, được cha tôi đưa đến trạm xá. Bà trạm xá trưởng kiêm đỡ đẻ, kiêm y sĩ kê đơn, kiêm y tá tiêm chích thuốc khóa cửa đi ăn cỗ mại bên xã khác. Cha tôi để mẹ tôi ngồi ở chiếc ghế chờ rồi mượn xe đi tìm bà y sĩ. Mẹ tôi quần quai trên ghế, cơn đau mỗi lúc một tăng. Một bà đi kiếm rau lợn thấy mẹ tôi đau dữ quá bèn vào giúp đỡ. Sau thấy mẹ tôi đẻ đến nơi mà vẫn chưa thấy bà đỡ và cha tôi về. Bà bảo với mẹ tôi:

- Cô chịu khó nằm đây, tôi vào tìm bà Mụ, ngày chưa có trạm xá bà ấy đỡ cho cả làng này đấy.

Chưa đầy năm phút sau đã thấy bà quay lại cùng bà Mụ. Trên tay bà Mụ cầm một chiếc liềm đen sì. Bà Mụ khám cho mẹ tôi thấy cái đầu

tôi lấp ló cửa dạ bèn giục bà đi hái rau lợn:

- Chị kiếm cho tôi mấy cái tàu lá chuối khô, kiếm đâu được cái chậu nữa chứ, không thì bần tóa ra đây về bà trạm trưởng lại mắng cho. Thế là tôi ra đờn trên cái ổ chuối khô, được bà Mụ cắt rốn bằng lưỡi liềm. Bà Mụ bảo: Trong các vật dụng của nhà nông thì chỉ có lưỡi liềm sạch nhất vì chỉ để cắt lúa và cắt rốn trẻ con. Ca đẻ mẹ tròn con vuông xong thì bà trạm trưởng và cha tôi mới về đến nơi. Bà trạm trưởng trách mắng mẹ tôi:

- Cô lỗi thời quá, sao không chờ tôi về. Phản khoa học hết sức, ai lại cắt rốn bằng liềm. Nằm lại đây theo dõi.

Bà Mụ nghe thế chỉ tùm tùm cười rồi ra về. Hai ngày sau mẹ tôi bế tôi về nhà vì tôi chẳng bị làm sao cả. Câu chuyện này được cả làng biết, hễ ai nhìn thấy mặt tôi cũng kể. Tôi được nghe có đến hàng trăm lần. Càng lớn lên tôi càng thấy vùng quê tôi ở sao mà đẹp thế, lắm điều kỳ lạ thế. Ngày ấy, tôi có khái niệm về mùa, một năm đối với tôi chỉ có hai dịp Tết và hè.

Tết, ấy là khi cam trong vườn nhà bác Thạo ở bên cạnh nhà tôi đổ rục. Cỏ ở bờ mương xanh ngắt mỡ màng. Cỏ chen mọc cả vào lối đi, cỏ che những vết chân trâu lồi lõm. Mẹ thay cho tôi một chiếc áo trắng và dặn:

- Mày đi chơi đâu thì đi, đến chiều tối là về. Ngày mai mừng một chó có vào nhà ai, cái thứ con gái đến nhà mừng một là đông cả năm, người ta chửi cho thì tao đánh chết.

Tôi phải nhớ lời mẹ dặn. Sáng mừng một, mẹ tôi để cho tôi ngủ thoải mái. Bỏ mẹ sắp cơm cúng xong mới gọi chúng tôi dậy ăn uống. Ăn xong mẹ chia cho một ít bánh kẹo. Tôi gói vào khăn mùi xoa để dành cho cái Hoa. Nhà nó có nhiều bánh chưng hơn nhà tôi nhưng lại

không có bánh kẹo, vì bố mẹ nó làm ruộng. Tôi đi ra ngõ, mẹ tôi gọi với theo:

- Nhớ đừng vào nhà ai đấy.

Tôi đi một mạch ra bờ mương. Nước đồng trong veo chưa cấy lúa, chỉ có cỏ ở bờ vùng, bờ thửa xanh nổi lên trời. Từ cuối bờ mương, nơi giáp với làng bên xuất hiện một vài chấm nhỏ, rồi to dần, rồi tiếng cười, tiếng nói, rồi màu xanh, màu đỏ của áo xống phấp phới trong gió, những người họ hàng đi Tết nhau. Trong lòng tôi rạo rức đến kỳ lạ. Tôi muốn đi cùng những người họ hàng kia để đến những nhà họ hàng. Nhưng tôi chỉ được phép đứng dựa lưng vào gốc dừa để nhìn theo họ.

Mùa hè, bắt đầu từ những cơn mưa rào. Ngồi dưới một tàu lá chuối to làm nhà, bên cạnh hàng rào mắc mấy sợi tơ chuối làm khung cửi, ngắt mấy lá mùng toi làm mâm cơm. Một gia đình nhỏ ở trên thiên đàng. Bỗng đâu mây đen kéo đến che khuất mặt trời. Mưa rơi nặng hạt trên tàu lá chuối. Rồi cơn mưa trút xuống bất ngờ. Tôi chạy vội vào nhà trú mưa. Mưa càng to thì nỗi buồn của tôi càng lớn. Tôi không hiểu nỗi buồn của tôi đến từ khi nào. Có khi từ một buổi trưa, tôi nằm trong lòng mẹ với sự thanh bình nhất, rồi tôi ngủ thiếp đi.

Cơn mưa đánh thức tôi dậy. Mẹ đã đi làm rồi. Thế là nỗi buồn ập đến. Và ngay cả khi tôi không thức dậy vào cơn mưa thì từ cơn mưa nỗi buồn ủa vào tôi. Nỗi buồn đeo nặng cả cuộc đời.

Cơn mưa tạnh bất ngờ, nắng lại bùng lên. Sau cơn mưa tất cả bụi bẩn trên lá cây được gội rửa hết, chỉ còn lại màu xanh nguyên sơ của từng loài, lóng lánh những tia mắt cười dưới nắng. Sau cơn mưa là đến chuyện bố tôi đi bộ đội. Bố đi vào mùa hè, một buổi sáng, sau cơn mưa rào vào đêm. Ba chị em cùng mẹ đi tiễn bố. Nơi bố nhập

ngũ sao mà đông vui thế. Rất nhiều cờ, có cả trống và rất đông thanh niên. Bố có lẽ là già nhất trong số họ. Mẹ cứ khóc còn chúng tôi thì cười và la hét với bố và những chú mà bố bảo là đồng đội. Bố đi buổi sáng, hết cả ngày hôm ấy đến đêm tôi không có cảm giác nhớ bố, mặc dù cho đến khi ấy tôi chưa bao giờ xa bố. Gần sáng, cảm giác lạnh, tôi quờ tìm bố để ôm lấy bố như mọi khi thì không thấy bố. Tôi nhớ bố đã đi rồi, tôi khóc khe khẽ. Mẹ tôi hỏi vì sao mà khóc, có đau hay nhức đầu gì không. Tôi chỉ khóc to hơn. Mẹ tôi dỗ:

- Nói đi vì sao mà khóc rồi sáng ra mẹ cho đi xem đám ma.

Tôi chưa bao giờ được đi xem đám ma nên tôi bảo với mẹ:

- Con nhớ bố lắm!

- Thế thì im đi, khóc gì cho bố mày sốt ruột, sốt gan, không khéo lại bị giặc nó bắn chết đấy. Nhớ chưa, bố mày chưa chết thì đừng có khóc, có nhắc gì làm bố rối ruột, không tỉnh táo mà tránh đạn được đâu.

Tao cũng chẳng dám khóc đây này.

Nghe mẹ nói tôi sợ lắm, nên mỗi lần nhớ bố tôi phải chạy đi tìm cái gì chơi để khỏi khóc.

Mùa hè, cái ngày đầu tiên tôi đến trường trời đầy nắng. Cô giáo dạy trên lớp, về nhà mẹ dạy thêm cho tôi. Cô giáo dạy dễ thuộc, mẹ dạy dễ nhớ. Mẹ có những câu thơ thế này: "O tròn như quả trứng gà; ô thì đội mũ- Ơ thì thêm râu. O, a hai chữ khác nhau; vì a có cái móc câu bên mình". Tôi cứ đọc theo mẹ thế mà thuộc. Nhưng đến hai chữ X và S thì tôi không sao phân biệt nổi. Mẹ cho tôi hai cái tát, một cái cốc, rồi bắt lực bảo:

- Tao chịu rồi con ngu dốt ạ, để mai cô giáo mày dạy cho mày.

Mùa hè, là những đêm đầy huyền bí. Những đêm không trăng trời tối đen như mực, lũ trẻ bắt đom đóm bỏ vào lọ cầm đi chơi. Một thằng

lớn đầu tiêu bảo:

- Chúng mày có đến ngôi nhà ma không?
- Có sợ lắm không?
- Đi rồi khắc biết.

Thằng lớn đi trước, một lũ bé rùng rợn theo sau. Căn nhà nằm riêng ra một chỗ bên cạnh một gò đất nhỏ. Xung quanh có những luống hoa thẳng tắp. Những con đom đóm lập lòe trong cỏ xung quanh nhà. Thằng lớn bảo:

- Đây thấy chưa, ma trôi lượn đầy xung quanh nhà. Chạy đi kẻo ma nó đuổi đấy.

Thế là ù té chạy. Những đứa bé vấp ngã bật khóc. Đứa không ngã cũng khóc. Nỗi sợ hãi đi cả vào giấc ngủ. Thế mà ngôi nhà ấy ban ngày ối đứa vào hái trộm hoa.

Một đêm, cách cái ngày bố đi bộ đội khá lâu, buổi tối mẹ giục chúng tôi đi ngủ sớm. Một nỗi sợ hãi mơ hồ nào đó làm giấc ngủ của tôi chập chờn, nhưng vì có ngọn đèn dầu được mẹ vặn nhỏ bằng hạt đỗ để ở đầu giường mà tôi yên tâm ngủ thiếp. Giấc ngủ kéo dài khá lâu thì đứa em tôi đập đổ đèn, căn nhà chìm vào bóng tối. Tôi tỉnh giấc, gọi mẹ không thấy mẹ đâu. Tôi gào khóc, không thấy mẹ đâu. Tôi liền mở cửa, cửa bị khóa từ bên ngoài. Hai đứa em tôi cũng thức giấc. Chúng tôi gào khóc cuống cuồng, và cùng hé mắt nhìn ra khe cửa. Bên ngoài cũng tối đen như mực. Một lúc lâu sau, tôi nhìn thấy cổng có một đóm lửa bằng hạt đỗ. Tôi gào to:

- Cho cháu xin tí lửa. Cháu sợ tối lắm.

Đóm lửa ngập ngừng định tiến lại phía cửa, rồi dừng lại. Tôi nài nỉ:

- Cho cháu xin tí lửa đi, em cháu làm đổ đèn rồi, cháu sợ tối lắm. Mẹ cháu đi vắng.

Đống lửa đứng yên lặng rồi từ từ quay ra phía cổng đi mất. Tôi gào khóc thêm một lúc nữa rồi mệt quá vào giường nằm. Không gian im lặng, tiếng cầu kinh đã tắt từ lâu rồi. Tôi mệt mỏi ngủ thiếp đi. Sáng ra mẹ gọi dậy dặn dò để đi làm. Tôi ngơ ngác nhìn mẹ. Không hiểu đêm qua mẹ có đi vắng thật hay chỉ là một giấc mơ hãi hùng. Tôi tự đi xác minh xem, bởi tôi vẫn nhớ có một ngọn đèn hạt đỗ trước cổng nhà tôi. Nhưng hình như mọi người có điều gì muốn giấu. Họ im lặng nhưng đánh mắt sang nhau.

Mùa hè, những cái roi thật sự quất lên da thịt tôi. Khi tôi lên bảy mẹ giao cho tôi một việc: đun một ấm nước mưa để nguội cho cả nhà uống. Mẹ đi làm tôi kéo chúng bạn đến chơi thả đĩa ba ba, đi chợ Đồng Xuân... Vui không thể nào tả xiết. Nhưng cũng vì thế mà ấm nước sôi để nguội hết nhanh chóng. Sắp đến giờ mẹ về tôi mới bắc bếp đun nước. Tôi rút ra. vào bếp cháy đùng đùng mà mãi nước không sôi. Ở ngoài sân thì bọn chúng cười vui quá. Mẹ về ấm nước còn nóng không uống được thế là tôi bị mấy cái cốc bêu trán. Một lần tôi đổ đầy ấm nước để cạnh bếp định đun nhưng cuộc chơi đang vui, cuốn đi, nên quên mất. Mẹ về khen tôi ngoan biết nghe lời. Tôi im lặng và suy nghĩ. Để tránh đòn của mẹ thì bạn sau tôi chỉ cần đổ đầy nước mưa vào ấm và chẳng cần đun gì cả.

Tôi chỉ tránh được một việc như thế. Còn những cuộc đi chơi cùng mẹ tôi rất khao khát mà dường như chẳng bao giờ được toại nguyện. Một lần thấy tôi đang tha thẩn chơi ở đường, mẹ đạp xe đi qua, dừng lại bảo:

" - Về lấy mũ tao cho đi chơi". Tôi sợng quá nhảy chân sáo chạy về. Bỗng nhiên vấp phải hòn gạch ngã sóng xoài ra đường. Mẹ đang vui bỗng điên tiết đạp xe đi. Tôi chạy theo mẹ gào khóc: "Mẹ Oì, cho con

đi với". Mẹ càng đập nhanh hơn. Tôi hụt hơi ngã xuống bãi cỏ ven đường. Tôi thi gan nằm úp mặt cho đến khi mẹ quay về. Mẹ bẻ một cành roi thật to, quật và thề rằng: "Chẳng bao giờ tao cho mày đi đâu cả".

Lâu lắm mẹ quên mất lời thề, một chiều mẹ bảo tôi dọn cơm sớm ăn rồi cho đi chơi. Tôi sướng sun người, vừa bê mâm bát vừa hát.

Bỗng: choang. Chao ôi! Tôi bị vấp phải bậu cửa. Mẹ lại điên tiết lên: ở nhà, không đi đâu nữa. Tôi đã hết lời van xin mẹ mà mẹ vẫn chỉ dất hai thằng em tôi đi. Tôi gào khóc dữ dội. Trời ập tối, tôi bỗng thấy mình thật bé nhỏ, cô đơn. Tôi nhớ đến bố. Mặc dầu vẫn nhớ lời mẹ dặn là không được khóc hờ bố vì bố chưa chết, để bố tỉnh táo mà tránh đạn nhưng tôi nghĩ, tôi chẳng còn ai thương nữa ngoài bố ra. Tôi khóc: "Bố ơi về với con đi, mẹ ghét con lắm. Mẹ chỉ yêu chúng nó thôi. Chẳng còn ai thương con cả". Giọng tôi khản đặc. Một hồi quá tôi ngồi im lặng và mở to mắt để nhìn. Trước mặt tôi là một người mặc áo thụng đen đang nhìn chăm chăm vào tôi. Rồi người đó đưa tay cho tôi:

- Tâm hồn con bị lạc lối mất rồi, theo cha về để cha rửa tội lỗi cho con.

Tôi ngoan ngoãn đứng lên và lầm lụi bước theo người đó với cái đầu rỗng tuếch. Ông dẫn tôi vào một căn phòng rộng, thấp đèn măng-sông sáng trắng. Ông mở tủ rót cho tôi một chén nước và lấy cho tôi mấy chiếc kẹo, thứ kẹo này dù có dịp Tết tôi cũng chưa được ăn bao giờ. Ông chìa cho tôi nhưng tôi rút tay lại thành hai nắm đấm giấu chặt vào đùi. Tôi bặm chặt môi và nhìn trừng vào mặt ông. Thì ra ông không già như tôi tưởng, chỉ già hơn bố một ít thôi. Ông cũng nhìn thẳng vào mặt tôi rồi để kẹo và nước xuống bàn. Ông nhìn vào mặt

tôi một hồi lâu và tôi cũng cứ giương mắt nhìn vào ông như thế. Ông rời mắt khỏi tôi, rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

- Nào con của ta, con hãy kể cho ta nghe vì sao con lại gào khóc như thế?

Tôi im lặng.

- Ta biết bố con đi vắng rồi nhưng bố con vẫn thường xuyên nghe thấy những lời con nói đấy.

- Có thật không hở cha? Nhưng bố con vẫn tỉnh táo để tránh đạn của quân thù chứ cha?

- Con nói sao?

- Mẹ con dặn, không được nhắc đến bố, nhớ bố cũng không được khóc, vì bố chưa chết, để bố tỉnh táo mà tránh hòn đạn mũi tên. Nhắc nhiều đến bố, bố rớt ruột lên.

- Mẹ con dặn thế à?

- Đúng không cha?

- Thế con kể đi, vì sao mà con gào khóc dữ thế?

- Vì con rất yêu mẹ con mà mẹ con lại không yêu con. Mẹ con đánh con, không cho con đi chơi cùng mẹ.

- Không đúng thế đâu, mẹ rất yêu con, mẹ không ghét bỏ con đâu.

Chắc mẹ có lý do nào đó. Con ơi, cha muốn nói với con điều này.

Con được sinh ra ở trên đời này là một kết quả đẹp đẽ nhất trong sự sinh sản của muôn loài. Bởi vậy con mang trong mình con một vũ trụ riêng. Con đã có những niềm vui, sự sung sướng phải không? Vậy sự khổ đau và nỗi buồn cũng sẽ tự mình con mang lấy. Con có thể chia sẻ với người này, người khác nhưng con hãy mang một chữ "nhẫn" bên mình. Có chữ nhẫn bên mình con sẽ thấy cuộc sống dễ dàng hơn. Con đừng oán trách cha mẹ làm gì. Dẫu sau này cuộc

sống của con có khốn khổ đến nhường nào. Với bố con, con hãy ngày đêm cầu nguyện cho ông ấy, mong Chúa ở bên ông, che chở cho ông ấy.

- Nhưng mà nhà con không có Chúa.

- Cha biết, nhà con theo đời nhưng Chúa ở trong tim con ấy. Con hãy tin ông ấy sẽ che chở cho con.

Tôi và cha nói chuyện với nhau rất lâu. Tôi vui lên rất nhiều. Tôi quên hết cả mọi buồn phiền. Tôi uống hết cốc nước, ăn hết kẹo. Cha xoa đầu tôi:

- Khuya rồi đấy, con về đi kéo mẹ chờ. Con có sợ bóng tối không, cha sẽ đưa con về.

- Con không sợ đâu, con sẽ chạy một mạch.Ồ, cha ơi, trăng kia!

Trăng cuối tháng tỏa xuống đất trời vào lúc đêm đã khuya, vạn vật đã im lìm trong giấc ngủ. Cỏ cây cũng đã ngủ say, ánh trăng cù vào lá, lá cầu nhàu rung nhẹ. Rồi chẳng dưng được mở mắt ra cười lóng lánh với trăng. Tôi chạy một mạch về nhà với tâm trạng như vừa được tắm rửa sạch sẽ. Mẹ đã đóng chặt cửa. Tôi gọi:

- Mẹ Ơi mở cửa cho con với.

Im lặng.

- Mẹ Ơi, mở cửa cho con vào ngủ với. - Tôi gọi to hơn.

Im lặng.

- Mẹ Ơi! - Tôi gào lên.

- Mày sang chuồng lợn nhà bác Thạo mà ngủ.

- Mẹ Ơi, con muốn vào nhà.

- Mày mà gào lên lần nữa tao sẽ đánh cho mày như đòn đấy!

Tôi lặng lẽ ngồi xuống bậc thềm. Ô kìa! Trăng cũng có bóng. Mái ra. nhà tôi đổ bóng xuống đến giữa sân, bóng cây na góc thềm cũng có

những đốm trắng chui qua kẽ lá. Ô, mặt trời đêm, đúng rồi. Mặt trời đêm mọc rồi. Tôi chạy ra ngõ. Con đường lát đá sáng bóng loáng. Bụi tre, vại nước, cây cau bên nhà bác Thạo cũng đổ bóng xuống thêm. Trăng sáng rõ từng ngọn cỏ cũng đang vươn dậy, động dậy khẽ ngả sang nhau. Ô, thì ra mọi vật đều thức cả, chỉ có mẹ và con người nằm trong bóng tối của ngôi nhà mới đang ngủ. Tôi cảm thấy đầu óc rất tỉnh táo nhưng mí mắt thì nặng trĩu. Tôi rất muốn thức cùng vạn vật nhưng tôi cũng buồn ngủ như những con người ở trong các ngôi nhà kia. Theo bản năng tôi đi về phía cửa nhà mình. Cánh cửa đã để ngỏ chờ tôi chứ không còn cài chặt nữa. Một ý nghĩ loáng qua đầu, thì ra mẹ cũng chẳng ghét mình đâu, rồi tôi ngủ thiếp đi mê mê.

Mùa hè, những câu chuyện cổ tích. Sau cái đêm được cha rửa tội, tôi có thêm một người bạn mới - đó là cha. Những lúc rỗi rãi, tôi không còn chơi thả đĩa ba ba, chơi ô ăn quan hay trèo lên cây nhãn rồi nhảy xuống ao bơi sang bờ bên kia nữa, mà tôi ra nhà thờ. Tôi được phép vào gặp cha bất cứ lúc nào. Nếu là lúc cha rỗi rãi tôi với cha sẽ ngồi trò chuyện. Cha hay kể cho tôi nghe những câu chuyện cổ tích. Cha kể chuyện rất có duyên. Truyện ngàn lẻ một đêm làm tôi đứng cả tim. Nếu là lúc cha bận việc, tôi có thể vào tủ sách của cha để mượn một quyển nào đó tôi muốn đọc. Có điều phải ngồi đó đọc không được mang về nhà. Mùa hè năm tôi lên tám tuổi tôi đã đọc trọn bộ cổ tích Andecxen. Mặc dù rất mê đọc truyện nhưng tôi vẫn phải nhớ về trước khi mẹ về. Có một bản nhạc vào lúc 11 giờ trưa đánh thức nỗi sợ hãi của tôi... Cái bản nhạc đó nổi lên, tôi đang ở đâu cũng nhanh chân chạy về nhà, rửa sạch chân tay và ngồi lên giường chờ mẹ. Một hôm tôi đến chỗ cha, cha đang chuẩn bị đi đâu đó.

Cha rủ tôi đi cùng:

- Cha sang xứ làng bên đây, con có đi với cha không?

Lâu lắm tôi chẳng được đi chơi ở đâu cả nên tôi thích lắm. Tôi đồng ý đi cùng cha. Cha dắt tay tôi đi trên những bờ mương, rồi đi qua những bờ vùng, bờ thửa. Chỗ nào lợi cha bế bổng tôi qua. Tôi cảm thấy rất yêu quý cha và không còn nhớ đến bố nữa. Thế là bố đã đi bộ đội được ba năm rồi. Bố không gửi thư về nhà nhưng tôi tin là bố chưa chết, vì mẹ không khóc. Tôi hỏi cha:

- Cha ơi, cha có con không?

- Không có con ạ.

- Vì sao thế?

- Vì cha không được phép có con.

- Ai cấm cha?

- Khi nào lớn con sẽ hiểu.

Đường đi khá xa, tôi mỏi như chân nhưng vì những câu chuyện cha kể nên tôi không thấy mệt. Buổi trưa ấy tôi được ăn một bữa cỗ rất thịnh soạn. Sau đó cha nhờ một người đèo tôi về nhà. Mẹ tôi rất giận dữ, bỏ buổi làm chiều để chờ tôi về. Mẹ chuẩn bị sẵn một cái roi. Mẹ đánh cho tôi một trận rất đau. Vừa đánh mẹ vừa khóc.

- Mày bêu riếu tao rồi con ơi, mày nghe làng xóm họ nói gì không?

Từ nay tao cấm mày không được ra nhà thờ chơi với cha nữa nghe chưa? Bố mày ở đâu không về mà dạy mày để mày mất dạy thế này. Mẹ vừa khóc vừa nhắc đến bố làm tôi bỗng nhiên thót cả tim. Bố làm sao phải không? Vì mẹ vẫn bảo rằng không được khóc vì bố chưa chết đâu. Vậy mà mẹ lại khóc. Tôi sợ lắm không dám đến chơi với cha nữa. Vài tuần sau cha nhờ người mang đến cho tôi quyển chuyện cổ tích Grim. Cha để tặng tôi hẳn hoi.

Mùa hè, bố chiến thắng trở về. Bố về nhà vào buổi tối, khi cả nhà vừa ăn cơm xong. Bé út, khi bố đi bộ đội mới chưa đầy một tuổi thốt lên. "Có chú bộ đội vào nhà mình" Mẹ Òa khóc. "Anh đã về đấy à? Anh có bị sao không?" Bố cười hàm răng trắng trên khuôn mặt sạm đen. Mẹ đứng nép vào một bên ngực bố, tôi đứng bên kia, còn hai đứa em thì nhìn bố ngơ ngác. Tôi cầm vào tay bố nhưng đó chỉ là một tay áo rỗng. Tôi thốt lên: "Tay bố đâu rồi? "Bố bỏ vai mẹ ra xoa tay lên đầu tôi: "Mất rồi con ạ". Mẹ thẳng thốt nắm từ vai bố trở xuống xem còn đến đâu. Bố bảo: "May mà còn tay phải, còn làm được nhiều việc". Tối đến cả nhà vui không thể tả được.

Ngày hôm sau mẹ trong trạng thái cực kỳ sung sướng. Mẹ dậy sớm đi chợ. Tôi được theo mẹ đi. Đi qua một chiếc cầu nhỏ bằng tre, chợ được họp ở một khu đất rộng, dưới gốc những cây chay già. Đêm hôm trước trời mưa rào, để ngày hôm sau, trời mang xuống một thứ nắng thủy tinh. Nắng trong veo không một gợn bụi. Chợ mà không ồn ào. Người mua, người bán nói khẽ khàng như sợ nắng thủy tinh vỡ òa ra. Mẹ mua gà, mua thịt, mua rau... rất nhiều thứ. Về đến nhà có mấy bác cùng cơ quan bố mẹ đã chờ sẵn, mỗi người xúm vào một tay thế là tôi không phải làm gì cả. Tôi nhớ đến cha. Tôi muốn báo cho cha biết bố tôi đã về. Cha đón tôi mừng rỡ lắm:

- Lâu lắm rồi con chẳng đến thăm ta. Con cao quá rồi, chắc lớn lên con sẽ thành cô bé xinh đẹp đây.
- Cha ơi, bố con đã về rồi. Bố con bị mất một cánh tay.
- Ơn Chúa, nhờ Chúa che chở cho ông ấy.
- Có phải là nhờ Chúa hay do con đã không khóc và nhắc đến bố như lời mẹ dặn hờ cha?
- Nhờ cả hai điều đó con ạ.

- Thôi chào cha con về đây, mẹ không muốn con chơi với cha đâu.
- Cha biết, tạm biệt con.

Sau mùa hè đó, nhà tôi có một sự chuyển dời. Nhà tôi không ở miền quê đó nữa mà chuyển lên thành phố. Mẹ tôi thuyết phục bố:

- Vì tương lai của chúng nó anh ạ. Lên thành phố chúng nó được học hành tử tế hơn. Vả lại con Hoa, sao mà nó lại giống em đến thế.

Dường như nó đang lặp lại chính em.

Mẹ ghen ngào như khóc.

Tôi chuyển lên thành phố với một bí mật mang theo. Tôi không đến từ biệt cha được, nhưng quyển sách cha tặng tôi đã giấu mang theo. Lên thành phố tôi thay đổi hẳn. Dù không muốn thay đổi cũng sẽ phải thay đổi. Mỗi lần tôi phát biểu, bạn cùng lớp cười khúc khích; chúng bảo: "Nghe con nhà quê nó nói buồn cười quá". Về nhà tôi đóng chặt cửa để tập nói. Tôi ngâm chân vào nước nóng cho đến bọt cả ra để kỳ sạch những móng chân vàng. Ngoài những thứ đó tôi học rất giỏi. Lên thành phố mẹ cũng như khác hơn, mẹ sống có vẻ thoải mái hơn. Nhưng với tôi mẹ vẫn một mực khắt khe. Mẹ theo dõi từng đường đi, nét ăn ngủ của tôi rồi riết gióng, mắng mỏ. Tôi cố thu mình lại trong chữ nhẫn. Mặc dù thế trong tim tôi vẫn vang lên những câu nói của mẹ: "Con Hoa - sao mà nó giống em thế!". Nếu tôi giống mẹ thì tại sao mẹ lại không yêu tôi? Đối với hai đứa em tôi lại khác, mẹ chiều chuộng chúng hơn tôi nhiều. Mẹ hay đi chơi với chúng, điều đó thật xa lạ với tôi. Điều bí mật tôi không thể nào lý giải được. Sau tôi cho rằng hay mẹ không thích tôi vì tôi là con gái. Nhưng nhà tôi chỉ có một mình tôi là con gái thôi mà. Với bố, bố lại hay chăm sóc đến tôi. Bố hay trò chuyện hỏi han tôi nhưng tình cảm với bố, có một cái gì đó như è dè, ngăn cách. Có lẽ bố không biết những câu chuyện cổ

tích hay lý giải về vũ trụ như cha, tôi cảm thấy thiếu thốn một thứ tình cảm nào đó. Càng lên lớp cao hơn tôi càng thu mình lại. Tận đáy lòng tôi vẫn ước ao rằng đến một lúc nào đó bố mẹ sẽ hiểu tôi hơn. Tôi tốt nghiệp đại học, tôi bỗng hiểu được tấm lòng bố hơn. Tôi hay tâm sự cùng bố. Một lần tôi đem thắc mắc của tôi ra với bố:

- Con không hiểu sao mẹ và con không hiểu được nhau, mà con thấy con rất giống mẹ, từ nét mặt, dáng đi đến lời ăn tiếng nói.
- Chỉ có điều mẹ không có được chữ nhẫn như con mà thôi.
- Sao bố biết?
- Bố chỉ không nói ra thôi con ạ.
- Nhưng con cảm thấy chữ nhẫn của con cũng có giới hạn. Con thề rằng con không bao giờ sinh con gái để rồi nó lại khổ như con.
- Giêsu ma! Sao con độc mồm thế.
- Sao hờ bố? Bố đã từng theo đạo Thiên Chúa à?
- à không, bố bắt chước đấy.

Bố có vẻ rất bối rối.

Nó về chữ "Nhẫn", lúc lên tám tuổi cha dạy cho tôi về chữ nhẫn, tôi đã học được nó. Nhưng kèm với chữ nhẫn đó thì tôi học được tính bướng bỉnh, tôi chỉ làm theo ý mình. Khi tôi nói với bố rằng, tôi không muốn sinh con gái, tôi không muốn nó phải giống số phận của tôi thì tôi đã nung nấu điều đó. Mặt khác, do học hành mà tôi biết rằng chưa có cách gì để sinh con theo ý muốn cả. Vậy chỉ có một cách là tôi không bao giờ có con dù là trai hay gái. Còn việc lấy chồng - đương nhiên là tôi sẽ lấy chứ.

Về già, mẹ tôi trở nên đố kỵ với tôi hơn, tuy nhiên để mẹ con tâm sự được với nhau thì có lẽ là không bao giờ. Nhiều lần mẹ chỉ nói bóng gió - Con gái có thì, lấy chồng đi kẻo ế. Mỗi lần mẹ chỉ nói

bóng gió thổi thì tôi càng sắt đá hơn trong ý nghĩ - Không bao giờ tôi sinh con gái. Bởi ý nghĩ quyết liệt đó mà ngay cơ thể tôi ngày càng như khô đét lại. Về việc lấy chồng, có khá nhiều người theo đuổi tôi nhưng khi tôi nói ra điều kiện thì họ lần lượt bỏ tôi mà đi. Tôi chẳng lấy đó làm đau khổ hay mục đích để đạt tới. Hai đứa em tôi đã đang hoàng gia thất, chúng đẻ ra những đứa con gái, con trai rất xinh đẹp. Bố mẹ tôi tự hào về chúng lắm.

Bất chợt vào một đêm tôi làm việc khuya đã nghe thấy câu chuyện của bố mẹ tôi. Giọng mẹ tôi run run:

- Ông ơi, hay tôi nói thật với con đi. Tôi ân hận quá, cầu Chúa lòng lành tha tội cho tôi. Bây giờ thì tôi vừa mang tội với ông, tôi vừa mang tội với nó. Tôi nào có ghét gì nó đâu kia chứ. Đáng lẽ tôi phải thương nó gấp hai lần. Tôi mang ơn ông vì ông đã thương yêu nó vậy. Ông ơi, tôi cảm thấy sức mình đang yếu dần, ông hãy giúp tôi nói với con.

- Bà chớ có âu sầu thế. Bằng ấy năm, Chúa đã rửa tội lỗi cho bà rồi. Nhưng này, bây giờ tôi mới hỏi bà, cái hỏi tôi đi bộ đội, đêm bà khóa trái cửa con cái trong nhà, bà đi đâu vậy?

- Ông cũng biết chuyện đó ư? Tôi đi cầu chúc. Tôi không dám vào nhà thờ, tôi quỳ ở ngoài vườn chay để cầu nguyện cho ông. Về điều này, tôi dám ngẩng mặt lên mà nói với ông.

- Tôi tính với bà thế này, ngày mai tôi với con về quê. Bao nhiêu năm chúng mình không về quê.

Tôi nghe trọn câu chuyện của bố mẹ, một nỗi giận hờn con trẻ bùng lên trong tim làm đau đớn. Tôi tự nhủ dứt khoát tôi không về quê với bố. Tôi không muốn biết cái sự thật mà bấy lâu bố, mẹ đã giấu giếm tôi nữa.

Hôm sau, để bố không có cơ hội nói với tôi chuyện về thăm quê, tôi nói với bố mẹ tôi phải đi công tác một tháng. Tôi đến để xin cơ quan đi công tác xa. Hóa ra chuyến đi của tôi không phải một tháng mà kéo dài đến ba tháng. Sắp kết thúc chuyến công tác thì tôi nhận được tin mẹ ốm nặng. Tim tôi đau nhói vì một linh cảm xấu. Tôi không oán giận bố mẹ nữa. Tôi chỉ mong bố mẹ khỏe mạnh. Tôi nhanh chóng trở về nhà. Mẹ tôi ốm rất nặng. Tôi nhào đến bên mẹ. Mẹ tôi thêm thiếp. Bao nhiêu năm rồi bây giờ tôi mới động vào người mẹ. Từ cái thuở biết nhớ, tôi chỉ nhớ đến những cái tát, cái cốc của mẹ, tôi không nhớ một sự vuốt ve âu yếm nào của mẹ cả. Cũng vì thế mà tôi cũng không bao giờ tỏ tình cảm với mẹ. Thậm chí có lúc hai mẹ con cùng bước vào cửa nhà, tôi tránh vào một bên để không đụng vào mẹ.

Khi động vào người mẹ, tôi bỗng cảm nhận thấy một luồng điện giao cảm của mẹ và tôi hòa vào nhau rất mạnh. Tôi biết, tôi đã và đang yêu mẹ biết chừng nào. Mẹ dường như cũng cảm nhận được điều đó, mẹ từ từ mở mắt ra. Mẹ ứa nước mắt và lấy bầy rút ra từ dưới gối một tấm ảnh đưa cho tôi. Tôi cầm lấy và thốt lên.

- Cha!

Mẹ lắc đầu:

- Không phải cha của con đâu mà cha của mẹ đấy.

Tôi lật phía sau tấm ảnh ghi G.L 1958. Cha Luận. Cha của tôi là Nghi. Cha Nghi. Mẹ thều thào:

- Cha con đấy, à không, bố đẻ của con đấy!

Mắt mẹ thật thanh thản khi nói ra điều ấy. Còn tôi, tôi muốn ngất xỉu.

Bố đứng bên cạnh đỡ tôi đứng lên ra bàn uống nước.

- Con lại đây cho mẹ nghỉ.

Tôi theo bố như một cái máy. Bố ngồi xuống bên cạnh cầm lấy tay tôi:

- Con có muốn nghe không? Bố kể cho con nghe câu chuyện này. ... Điều con vẫn biết là mẹ con mồ côi từ bé được bà cô chết chồng, chết con nuôi nấng dạy dỗ. Nhà bà cô rất giàu ở một vùng theo đạo Thiên Chúa nhưng bà cô lại không theo đạo nào cả. Có lẽ vì là người chết chồng, chết con nên bà cô rất độc ác. Bà đánh mẹ con những trận đòn rất đau. Khi lên tám tuổi mẹ con chạy trốn vào nhà thờ những khi đòn đau. Cha xứ che chở linh hồn cho mẹ. Mẹ con lớn lên xinh đẹp, còn bố là con một người dân cày ở đó. Bố mẹ đã trốn làng quê đó, rồi xin đi làm công nhân ở một nhà máy đóng trên cái nơi con đã sinh ra... Con hiểu không, mẹ rất yêu con nhưng những mặc cảm tội lỗi cứ bám theo bà. Bây giờ con có quyền phán xử bố mẹ đây. Bố mẹ có lỗi với con.

Tôi lau khô những giọt nước mắt và nắm chặt tay bố.

- Trên đời này con chỉ có một bố thôi, đó là bố. Chính bố đã sinh ra con. Con mãi mãi biết ơn bố.

Tôi đi đến bên mẹ. Mẹ đang ngủ ngon lành lắm. Tôi ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy bàn tay mẹ. Tôi thì thầm:

- Mẹ Ơi, mẹ không có lỗi nào hết. Điều bí mật mẹ mang hộ con đến bây giờ con đã thành một người phụ nữ trưởng thành. Nếu con biết điều này sớm hơn, không biết rằng đời con sẽ ra sao. Mẹ Ơi, con muốn nói với mẹ điều này, ngày mai con sẽ đồng ý để anh ấy cưới con. Dẫu bốn mươi tuổi con vẫn có thể đẻ cho chồng con một đứa con gái cơ mà. Chồng con rất thích một đứa con gái.

Mẹ hãy tỉnh dậy đi để con nói với mẹ điều này.

Hết

Y Ban

Con Quỷ Nhỏ Trong Tôi

Phần 1

Chiều tối làm được bài thơ đầu tiên

Đêm tôi mơ thấy một giấc mơ kỳ diệu.

Tôi đang đi trên một cánh đồng đầy hoa rực rỡ. Nắng dịu dịu và gió cũng dịu dịu. Những cánh hoa, mơn mớn nâng bàn chân tôi lên. Đột nhiên từ phía chân trời bay đến một con ngựa có cánh. Ngựa hí vang những giai điệu tuyệt tác. Tôi cũng cất giọng ca vang những làn điệu nồng nàn mê say. Ngựa và người cùng ngân nga hòa quyện. Đất trời như bừng sáng hơn. Hoa lá rực rỡ hơn. Chính lúc đó từ bóng ngựa có cánh đổ dài xuống thảm cỏ, tôi nhìn thấy một gương mặt phụ nữ. Một gương mặt u buồn thẳm kín.

Tôi sửng lại, chăm chú nhìn. Không, đó là bóng của con ngựa có cánh và vòng nguyệt quê trên đầu đang say sưa hí vang các giai điệu tuyệt tác. Tôi quên đi. Tôi lại cùng ngựa ca vang những làn điệu nồng nàn mê say. Đất trời lại bừng lên rực rỡ hơn. Hoa lá rực rỡ hơn. Chính lúc đó tôi lại nhìn thấy một người đàn bà khác. Một gương mặt méo mó với đôi mắt rưng rưng toát lên một ý chí ngạo nghễ. Đôi mắt giấu cợt nhìn tôi thách thức. Tôi trừng lại nhìn chăm

chú. Không, chỉ là bóng của con ngựa có cánh và vòng nguyệt quế trên đầu đang say sưa hát vang các giai điệu tuyệt tác. Tôi lại quên đi. Từ lồng ngực ca vang những làn điệu nồng nàn mê say. Đất trời như bừng sáng hơn, hoa lá rực rỡ hơn. Chính lúc đó từ lưng ngựa đổ dài, một người phụ nữ lì lợm, chai sạn, tã tơi. Đôi mắt lướt qua tôi để xem tôi có phải là gã đàn ông hay không. Rồi một mỗi lướt qua. Tôi chăm chú nhìn. Không đó chỉ là bóng ngựa. Cuối cùng xuất hiện một gương mặt sao mà giống tôi thế. Gương mặt chưa bị phủ lấp bởi thời gian, trong suốt. Gương mặt chăm chăm nhìn tôi. Đôi mắt sáng nhìn tôi đầy ý nghĩa. Đôi môi mấp máy. Tôi tiến lại gần giơ tay ra. Gương mặt tiến lại phía tôi, gần hơn, gần hơn rồi cuối cùng ghé sát vào mặt tôi biết mất. Tôi quay lại tìm con ngựa có cánh. Nó đã biến mất. Tôi quay lại, tìm hoa lá. Hoa lá cũng biến mất. Đen, tối đen như mực. Và bên tai tôi tiếng ai đang thì thầm.

Ngày ấy tôi vừa tốt nghiệp đại học. Trước ngưỡng cửa cuộc đời là những tháng dài chờ việc. Sự chờ đợi nào cũng thật khủng khiếp. Tôi là co bé hiếu động. Căn nhà đó mà tôi có cảm giác như một chiếc mũ cứ chụp xuống đầu mà bóp chặt. Tôi nhức nhối, khắc khoải đếm từng phút cho chóng qua một giờ và một giờ cho chóng qua một ngày. Sự chờ đợi không thể làm được việc gì cho ra hồn.

Tôi không biết làm gì cho chóng qua những ngày chờ đợi. Sáng ra tôi mong đến chiều để ngồi thẩn thờ trước cửa nhìn những dải mây đi nhờn nhơ mà muốn đánh đổi số kiếp. Đôi khi thái quá tôi ngồi đánh bi với mấy đứa trẻ con đã gọi tôi là cô. Một hôm tôi nảy ra ý định viết văn. Tôi cũng đã có viết những mẩu nho nhỏ ngày học phổ thông. Sau đó là những năm sôi động tôi không còn thời gian để viết nữa. Tôi viết về những cảm xúc, viết những gì yêu mến. Có lẽ cái tâm hồn

cô nữ sinh lớp mười chưa nỡ rời bỏ tôi sau những năm học đại học nên tôi rất thích hình ảnh những người lính. Tôi thường viết về họ. Tôi viết về những điều nghe kể, bằng những hình ảnh bắt gặp bằng cả những điều đã học. Tự tôi bật cười và cảm thấy xấu hổ khi đọc lại những điều đã viết. Trẻ con và nhớ nhăng - đây là câu bình luận cuối cùng cho tác phẩm đã viết, rồi xếp vào xó. Tuy thế tôi vẫn ham viết. Rồi tôi nhận thấy tháng ngày trôi qua nhanh hơn và cũng gặp những điều hay hay khi đọc lại những gì đã viết. Khi viết được một số truyện ngắn tôi muốn thử sức một lần.

Nhưng tôi ngại ngừng đến nỗi chỉ thoáng bắt gặp ý nghĩ gửi truyện ngắn cho các báo hoặc tạp chí nào đó là tôi vội vã xua đi ngay. Tôi rất sợ người ta cười. Tôi nghĩ và viết tiếp. Rồi con quỷ nhỏ bắt đầu xuất hiện. Nó vẽ ra trong tôi những viễn cảnh vinh quang của nhà văn. Thoạt đầu là một truyện ngắn được đăng, rồi đến nhiều tác phẩm khác. Rồi đến sự vĩnh hằng. Tôi yêu văn học, bởi thế tôi hâm mộ tất cả những nhà văn, tôi cứ nghĩ họ thật siêu nhân vì họ đã viết ra những điều hay ho như thế. Từ đó tôi viết không phải chỉ bằng những xúc cảm mà bằng cả lý trí của con quỷ nhỏ thúc giục. Rồi một lần tôi đọc thấy thông báo về cuộc thi truyện ngắn.

Con quỷ nhỏ thúc giục thôi thêm phần can đảm. Tôi gửi đi một truyện ngắn dự thi. Gửi đi rồi tôi sống trong hoảng loạn đến buồn cười. Tôi cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn vì tưởng tượng ra những cảnh như thế này. Người ta đọc bài của tôi xong chun mũi lại như khó ngủ. Người ta sẽ phá lên cười và vo viên lại. Người ta sẽ không thèm động đến... Toàn những viễn cảnh bi đát cho số phận của mẫu truyện đầu tiên ám ảnh tôi suốt những ngày sau đó. Tôi ân hận vì mình đã viển vông để biến thành trò cười. Vì ở đời “văn nghiệp” đã làm cho không biết bao

nhiều kẻ thành gàn dở, làm trò cười cho thiên hạ. Rồi đến khi sự dày vò làm tôi mệt nhọc, tôi quên phắt việc đã làm.

Đúng vào những ngày quên mất thì một hôm bố mang về cho tôi phong thư mang dấu của báo. Bố cũng ra chiều vui vẻ. Bố bảo: “Chị mà thành công là nhờ tôi một nửa đấy nghe chưa”. Mẹ thì không vui. Mẹ nói: “Vứt cái trò viết lách ấy đi, rồi chẳng hay ho gì đâu”. Tôi còn nhớ như in những ngày ấy. Những ngày cuối xuân đẹp tuyệt vời.

Nắng xuân bừng lên rộn rã đã làm cho lòng người rạo rực lắm rồi.

Trong tôi con quỷ nhỏ nhảy múa. Nó cứ như nâng người tôi lên. Con quỷ nhỏ đọc những lời của ông tiên chấp cánh cho nó.

“Tôi đã đọc các truyện ngắn dự thi của chị. Cái cốt truyện thật độc đáo. Chúng tôi có hàng trăm bản thảo nên không thể trao đổi riêng với từng người. Chị là trường hợp hãn hữu vì ít nhiều có hy vọng...”.

Đối với con quỷ nhỏ đó là phần thưởng vô giá. Nó đã chất lọc trong bức thư những lời khen nó để quên đi cái duy nhất mà quyết định là phải phá ra viết lại. Người biên tập viên đó là một nhà văn quen thuộc. Tôi đã có lần đọc tác phẩm của người ấy rồi.

Con quỷ nhỏ bắt đầu khuấy động tôi nghịch ngợm. Tôi biết người biên tập viên đó hơn tôi mười lăm tuổi nhưng tôi sẽ viết đi một bức thư ngang hàng, vì người đó đã gọi tôi là chị kia mà. Một đứa bạn gái đã từng tiếp xúc với nhiều nhà văn can tôi:

- Đừng viết thế! Các ông nhà văn rất thích các cô gái viết văn trẻ.

Muốn thành công hãy tỏ ra trẻ trung.

Con quỷ nhỏ thấy phải viết đi một lá thư như thế này.

“Chú ạ, đó là câu chuyện bạn cháu kể cho cháu nghe và cháu tưởng tượng thêm để ghi lại. Thực chất cháu chỉ là một cô bé hay tưởng tượng viển vông.

Cháu gửi đi để thử sức. Gửi đi rồi cháu lo sợ sẽ bị cười. Thế là chú đã không cười cháu tí nào mà lại còn trân trọng những điều cháu viết. Chú hiểu chứ, những nhà văn được giải thưởng đặc biệt cũng chỉ vui như cháu là cùng khi cháu đọc thư chú”.

Thế đó.

Tôi lại lao vào viết những truyện ngắn khác. Bây giờ tôi viết có mục đích và tự tin hơn. Điều đáng nói là tôi đã thấy niềm vui trong những ngày chờ đợi. Với tôi bây giờ là hai sự chờ đợi: Chờ xếp việc và chờ thư người ấy. Chẳng bao lâu thì người ấy trả lời.

“Đã nhận được thư của cháu. Rất cảm ơn tấm lòng dòn về nghệ thuật và sự cởi mở đến tin cậy của cháu.

Viết đi và cứ gửi lên, tôi cố gắng làm người đọc tận tình và có trách nhiệm nhất. Nếu lên được đây, tôi sẽ góp ý cho mọi thứ thật kỹ lưỡng. Hết sức ghi nhớ: hãy viết những gì trong lòng mình thấy rung động nhất. Bình dị và chân thực đó là bí quyết của thành công”.

Con quỷ nhỏ hoàn toàn thỏa mãn. Một chân trời mới mẻ như mở rộng trước mắt nó. Ở đời có niềm vui nào bằng ước mơ của mình được chấp cánh. Bên cạnh đó lại có một thứ tình cảm mới hình thành trong tôi. Đó là thứ tình cảm với người ấy. Tôi biết diễn đạt thế nào bây giờ nhỉ? Thực chất tôi chưa biết mặt người ấy và cũng chẳng tưởng tượng ra nhiều. Chỉ có điều rằng những tâm sự sâu kín nhất trong lòng tôi đã thổ lộ với người ấy không hề ngại ngùng.

Những vướng mắc của cuộc đời tôi nhờ người ấy lý giải hộ. Mỗi lần nhận được thư của người ấy là một niềm hạnh phúc ập đến với tôi. Một thoáng đỏ mặt, rồi là cảm giác êm ả và rạo rực như cơn nắng giữa mùa đông rét mướt. Thư của người ấy viết cho tôi càng nhiều thì thứ tình cảm ấy càng tăng lên. Một thứ tình cảm thật khác lạ: trân

trọng như người thầy và ấm áp như tình yêu. Khi viết thư cho người ấy tôi cũng cảm thấy hạnh phúc. Lòng tôi rạo rức theo từng dòng chữ. Bởi trân trọng như vậy nên tôi viết những dòng thư tôi muốn thì thào và gửi cả tấm lòng đang cuộn sóng vào dòng chữ, không phải tôi mà có lẽ con quỷ nhỏ, giọng nó thật ngọt ngào vang bên tai.

Đến lá thư người ấy viết cho tôi bằng “ơi người bạn trẻ. Giá được gặp mặt và tâm sự nhỉ? Chắc cuộc sống lúc ấy có ý nghĩa hơn” thì tôi được phân công công tác. Tôi lên thành phố với bao hạnh phúc tụ hội. Tôi sẽ được gặp mặt người ấy. Bao nhiêu ngày mong đợi gặp mặt đều không át đi được nỗi sợ hãi mơ hồ. Bởi những dòng thư và thực tế. Như trước khi bước vào phòng thi là những phút sợ hãi (tại sao tôi cứ nghĩ thành công hay không là phụ thuộc vào những cuộc gặp gỡ). Bởi vì lần đầu hẹn hò. Đã đi đến cổng báo mà tôi không đủ can đảm bước vào, phải quay về. Chiều, tôi rủ thêm một cô bạn gái. Tôi không dám cả gõ cửa. Đứa bạn tôi thay tôi làm việc đó. Tiếng gõ cửa của nó vang lên thì tôi muốn bỏ chạy. Cánh cửa mở, tôi nép mình vào tường. Một người đàn ông thật lạ. Dáng người rất đàn ông, gồ ghề, sắc cạnh, tôi đã quan sát thấy qua khe cửa. Đứa bạn tôi hỏi thăm.

- Cho cháu hỏi có phải chú là...

- Chính tôi đây. Xin mời vào.

Tôi và đứa bạn bên lên bước vào. Người ấy quay sang tôi nhìn và hỏi:

- Xin lỗi, hình như bạn là Thùy Dương có phải không?

- Vâng ạ.

- Ô, cô bé...

Tự nhiên và lịch sự. Tôi thật thoải mái trong lần gặp đầu tiên. Đứa

bạn tôi cũng thế. Nó đã tự nhủ, nó chỉ đi làm “vệ sĩ” cho tôi. Nó đã cố tình tỏ ra bộ mặt lạnh lùng. Rút cục nó cũng phải nói cười và cời mở. Gần đến lú ra về người ấy mới trao đổi riêng với tôi dăm ba câu chuyện về văn chương và tặng tôi một tập giấy viết. Tôi gửi lại người ấy vài bản thảo.

Y Ban

Con Quỷ Nhỏ Trong Tôi

Phần 2

Sau đó lại tiếp tục trao đổi thư từ. Đằm thắm và quan tâm hơn. Có những lúc cảm thấy thật là cần thiết cho nhau. Mặc dù, khoảng cách chỉ là ba cây số mà rất lâu tôi không lại thăm người ấy lần thứ hai. Tôi linh cảm điều gì đó sẽ bùng nổ và tan thành sẽ tan thành mây khói những gì tốt đẹp trước kia. Nhưng chỉ tại cái con quỷ nhỏ. Nó cứ khuấy động.

Một buổi chiều thu, nắng màu tím, gió heo may nhẹ dù làm cho đôi môi se lại mọng đỏ. Đó là buổi chiều thứ bảy tôi ngủ trưa dậy. Nắng đẹp quá! Tôi rạo rực vô cùng. Tôi soi gương và thấy mình xinh xắn hơn trong nắng. Tôi quyết định đến thăm người ấy. Trẻ trung trong chiếc áo hoa sặc sỡ và tự tin thấy mình đẹp tôi gõ cửa. Người ấy nói vọng ra:

- Xin mời vào.

Tôi ngập ngừng bước vào. Vừa ló đầu qua cánh cửa người ấy bật dậy reo lên:

- Chào cháu. Thế là cháu đã đến thăm chú.

- Vâng.

- Sao lâu lắm cháu không lại?

- Cháu sợ ạ.

- Như thế là không tốt đâu cô cháu gái của tôi. Bỏn phận làm cháu thì phải lại thăm chú chứ. Như thế nào nhỉ? Nếu theo phong tục châu Âu chắc phải ôm hôn thăm thiết để tỏ lòng quý mến nhưng phong tục Việt Nam thì, đành ngồi ngắm cháu vậy thôi. Cháu đẹp quá!

Cô bé, sao không nói gì cả. Cháu hãy cởi mở tâm lòng với chú đi, về bạn bè, về gia đình, về người yêu. Nói đi chứ.

Một khoảng không im lặng kéo dài.

- Một buổi chiều tuyệt vời. Biết nói thế nào về chú bây giờ nhỉ. Cháu ào vào như một niềm vui rạo rực đến với chú... Khó diễn tả quá...

- Nói gì đi chứ cô bạn. Tôi cũng rất sợ đây này.

- Thùy Dương ơi! Tôi là người lính. Tôi đã sống mười năm ở rừng rú nên tôi có những thói quen rừng rú. Bây giờ sống giữa đô thị thì tôi phải hòa nhập với cuộc sống. Nhưng hôm nay em đến, em lại thổi bùng lên cái tính cách rừng rú của tôi. Đây là lỗi của em...

Một khoảng im lặng...

Có lẽ đây là thể hiện những điều tôi linh cảm, tôi là một cô bé như thế! Nhưng tôi không thể phá lên cười nhạo báng như đối với mấy cậu bạn nam. Hoặc tôi có thể có những lời trấn an, xoa dịu để tỏ rõ mình cứng rắn. Tôi bị tê liệt. Tôi hiểu những lời nói kia ẩn kín điều gì và ánh mắt say sưa. Sự linh cảm cảm nhạy bén của phụ nữ mà! Con quỷ con đường như chấp nhận. Tôi thì vẫn tỉnh táo. Tôi lẩn tránh ánh mắt nhìn nơi người ấy. Tôi nhìn ra khoảng trước cửa. Một chiếc áo đồ của phụ nữ và bộ quần áo lính thủy của đứa con trai bé ủa vào mắt tôi. Tôi muốn bật ra một điều gì đó để phá tan sự im lặng đáng sợ này. Nhưng tôi vẫn không sao nói được. Rồi chính người ấy lại

phá tan sự im lặng.

- Em hãy đưa tay cho anh để anh truyền can đảm cho.

Con quỷ nhỏ vội vàng đưa tay cho người ấy. Một cái xiết mạnh và người ấy cúi xuống hôn. Một luồng điện êm dịu chạy xuyên vào tim và con quỷ nhỏ như bị mê đi. Chiếc đầu tôi vốn kiêu hãnh và cứng rắn là vậy khẽ khàng nghiêng về phía người ấy. Tôi sợ hãi rùng mình. Người ấy bỏ tay tôi ra.

- Nói gì đi em bé.

Tôi không còn tự chủ nổi. Tôi cứ run lên. Người ấy nhìn tôi, cái nhìn cuộc đời hơn:

- Hừ, cuối cùng thì cháu chỉ là cô bé nữ sinh lớp mười thôi. Thế tại sao cháu lại viết những dòng như thế này: “Mưa, vẫn bao che, trong căn nhà chỉ có Hùng, Hương và thằng bé con. Hương đang nhìn vào cũi xa xăm, các ngón tay thon thả vuốt sữa xuống cho con bú. Phía bàn đối diện Hùng cứ nâng cao quyển sách đang đọc để tìm khe trống. Anh ngấm mê mãi...”.

- Cháu chăm đọc tiểu thuyết lắm phải không?

Người ấy đã đọc thuộc những dòng viết của tôi. Con quỷ nhỏ lại bắt đầu cựa quậy. Mắt nó sáng lên. Nó cười và nó làm tôi bình tĩnh trở lại:

- Nhà cháu ở chỗ nào? Tối nay chú sẽ đến đón cháu đi chơi. Chú rất cần tâm sự với cháu. Hai tâm hồn đồng cảm, thấu hiểu nhau sao không hòa hợp với nhau. Sao không làm cho nhau ấm áp hơn, hạnh phúc hơn.

Tôi không muốn gì nhưng nghĩ - không thể được người ấy đã có vợ con rồi. Người ấy nắm bắt được ngay ý nghĩ của tôi.

- Cháu đừng băn khoăn về những điều ấy nhé... chú cháu mình đã đi

sau họ bao nhiêu năm rồi. Những tình cảm thế này là đời thường, ngày ngày đang diễn ra ở khắp thế gian này. Tối nay nhé, chú sẽ đến đón cháu.

Tôi chẳng nhớ lúc ấy cảm xúc của mình ra sao? Hình như là một khoảng trống, khoảng trống ấy sao mà vô tình đến thế, rơi đúng vào khoảnh khắc này. Người ấy đã lấp đầy vào chỗ trống.

- Dạ đi Thùy Dương.

- Dạ, nhưng chú không được đến nhà cháu. Chị cháu rất đoan chính. Chị cháu không chấp nhận mối quan hệ này đâu.

- Vậy chú sẽ đợi cháu ở ngã tư này. Cháu từ bóng tối hiện ra làm sáng bừng lên trước mắt chú một thiên thần trinh bạch.

Tôi ra về mà chẳng hiểu mình vừa trải qua cái gì. Nhưng tôi đang linh cảm mình đang đánh mất đi

Tối đến, tôi không có cảm giác bồn chồn của một cuộc hẹn hò đầu tiên. Tôi còn đang mãi cãi nhau với con quỷ nhỏ. Tôi bảo “đừng đi”. Nó cãi “cứ đi chứ, sẽ rất thú vị. Người thấy đấy, toàn những cái người chưa tưởng tượng ra bao giờ”. “Không được. Người ta có vợ con rồi”. “Thì có sao đâu, người ta là nhà văn kia mà, vả lại người lỗi thời quá rồi đấy”. Con quỷ nhỏ đã thắng. Tôi thoăn thoắt đi ra chỗ hẹn. Tôi lại đi với khoảng trống trong tâm hồn. Gần đến chỗ hẹn tôi sợ và muốn quay lại. Không kịp, người ấy đã đến bên tôi.

- Xin mời khách quý của tôi lên xe. Đi đâu bây giờ? Vào tiệm cà phê nhé.

- Không. Cháu không quen vào quán đâu.

- Thế đi đâu bây giờ.

- Ừ, mà chú buồn cười thật đấy. Ai lại đi hỏi khách thế bao giờ? Chú cháu mình sẽ ra với thiên nhiên nhé.

Người ấy đưa tôi đến một công viên nhỏ. Người ấy dẫn tôi vào. Con quỉ nhỏ thích thú vì trong công viên hôm ấy có ca nhạc, nó nhảy chân sáo rất nhí nhảnh. Nó quên hết mọi nỗi dằn vặt.

- Chú cháu mình sẽ đi xem ca nhạc chứ?

- Vào đây đừng có chú cháu gì, người ta cười cho đấy.

Con quỉ nhỏ chững lại. Nó im lặng. Người ấy nhắc tôi lên xe đi tiếp. Các ghế đá công viên đã chật người, đêm đen thẫm. Người ấy dẫn tôi đến bên một cây liễu xoắn tóc xuống mặt hồ. Không có ghế. Người ấy bảo tôi ngồi xuống vệ cỏ:

- Nào, em hãy nói chuyện đi.

- Chuyện gì bây giờ nhỉ?

- Chuyện gì cũng được kéo tôi lại bùng nổ bây giờ.

Tôi im lặng. Người ấy cũng im lặng. Tôi không nghĩ được gì rõ rệt cả. Đột nhiên người ấy ôm choàng lấy tôi và tìm môi tôi. Trong giây phút đầu tiên tôi hôn trả lại. Sau đó tôi hoảng sợ. Tôi lảng tránh nhưng người ấy vẫn ghì chặt. Tôi sợ hãi cái hôn kia nhưng tôi chỉ lảng tránh chứ tôi không dám thô bạo gạt đi. Phút chốc tôi muốn hóa thành đá. Người ấy nhận thấy thế nên buông tôi ra. Người ấy bảo tôi:

- Em xem kìa, những đôi lứa họ hạnh phúc bên nhau mà anh thì chẳng được hưởng chút nào.

- Cháu sợ, em sợ lắm.

- Sợ gì nào? Anh tưởng em đã từng trải rồi. Em đã là đàn bà chưa?

- Ô, thế cháu không phải là đàn bà hay sao?

- Không phải, thế cháu đã biết đến người đàn ông nào chưa?

- Biết chứ... Cháu có nhiều bạn trai...

- Trời, cô bé con ngây thơ quá. Cháu ngây thơ thật sự hay...?

- Sao cơ, chú hỏi buồn cười thật đấy.

- Cháu chưa biết gì về cuộc đời, cháu còn ngây thơ lắm. Thế mà cũng định viết văn cơ đấy...

Ai đó nổi giận ở giai đoạn này – con ranh đại dột, ai cho mày vào đấy. Nhưng các người thấy đấy, không đi quá xa đâu. Có lẽ đúng hơn là tất cả những gì còn thơ dại trong đầu tôi đã bắt người ấy dừng lại. Đến lúc chia tay người ấy nói với tôi:

- Ngày mai cháu sẽ quên hình ảnh của chú đi nhé. Quên tất cả những gì xảy ra tối hôm nay. Rút cục cháu đã không yêu chú. Và chú thì mới dừng lại ở mức độ bùng nổ cảm xúc.

Đấy, lời tạm biệt như thế đấy!

Tất cả những gì xảy ra như người ta chụp ảnh ấy. Ghi lại rõ ràng trong óc tôi như những hình ảnh trên cuộn phim chưa được tráng rửa. Đêm đến, khi kéo chăn trùm kín mặt tôi mới thấy hiện lên rõ ràng những gì đã trải qua. Bấy giờ con quỷ nhỏ nằm im chỉ còn lại lý trí. Tôi sợ hãi và tự dần vặt mình.

Người ơi! Có hiểu điều này không? Người đàn bà bình thường nhập và cuộc sống rồi cũng sẽ phải trải qua tất cả những cảm giác. Những cảm giác đều là giống nhau nhưng khai thác ở hoàn cảnh và cách biểu hiện mà người ta sẽ gọi là đoan chính hoặc lừa dối. Tôi đã biết thêm về cuộc đời mà đáng lẽ chưa nên biết chút nào. Cũng chưa thể bảo tôi là lừa dối nhưng theo một ý nghĩ nào đó tôi cũng chẳng còn trong trắng nữa. Biết thêm về cuộc đời, cái vốn sống của cuộc đời tôi đã bị trả giá đắt quá.

Tôi tự dần vặt mình để khổ sở. Rồi tôi lại tự biện bạch. Không biện bạch nổi. Ngày chưa xuất hiện cái con quỷ nhỏ, bao giờ tôi cũng nghĩ tôi sẽ rất kiêu kỳ khi người đàn ông nào đó yêu tôi. Tình yêu của tôi sẽ sóng gió, sẽ thử thách rồi cuối cùng mới là những hạnh phúc ngọt

ngào. Nụ hôn của tôi sẽ dâng cho ai đã cảm thấy vị đắng khổ sở trên con đường đạt tới tình yêu của tôi... Thế mà bây giờ, nó dễ dàng vậy ư?

Tôi muốn thổ lộ với ai đó để san sẻ nỗi lòng. Nhưng tôi biết dù ai đó có hoàn cảnh tương tự như tôi thì cũng sẽ lên lớp đạo đức và thương xót tôi. Và lại tôi cũng không muốn đổ lỗi cho ai. Tôi dần vật mình về đủ thứ. Cái điều làm tôi khổ sở nhất là tôi nghĩ, chính người ấy sẽ khinh miệt tôi, coi tôi như những cô gái tầm thường nhất với những cảm dỗ tầm thường. Con quỷ nhỏ lại trỗi dậy. Nó tìm cách khuây khỏa tôi. Những ai không biết thì hãy không bao giờ biết. Con người ấy, những cái gì chứa chấp, khắc khoải dồn vào một lá thư. Một lá thư mang điều bất hạnh cho tôi hơn tất cả những gì tôi đã trải qua.

Bức thư thế này đây:

“Chú ơi! Cháu biết đánh dấu cho cái buổi tối hôm ấy bằng cái gì đây? Cháu thấy kinh khủng quá. Chẳng còn ai bên cháu lúc này. Chú coi thường cháu lắm phải không? Cháu chẳng có tình yêu với chú mà lại đón nhận như thế? Cháu tự dần vật mình suốt đêm. Sáng hôm sau cháu cứ ngỡ là một con người khác. Cháu tự ngắm nhìn bản thân cháu. Vẫn thế, cháu mang gương ra soi. Chẳng thấy thay đổi gì cả. Cháu nhìn sâu hơn vào đáy mắt, một vết đen đã len lỏi vào khoảng trong vệt đen ấy. Để được cái gì cơ chứ - Tại em cả thôi, đã bảo vào quán cà phê kia mà.

Biết nói thế nào về cháu bây giờ. Chú sẽ chẳng bao giờ hiểu đâu. Vì chú bao giờ cũng chỉ dừng lại ở chỗ “bùng nổ”. Nhưng chú hãy đừng bao giờ nghĩ cháu xấu xa. Cháu chỉ là một cô bé hay tưởng tượng và quá ngây thơ với cuộc đời. Ngày còn bé, mẹ cháu bảo – Không được

sờ tay vào chỗ điện hờ, chết đấy. Khi mẹ cháu chưa nói, cháu không cảm thấy chỗ điện hờ ấy nó ra sao cả. Mẹ nói rồi, chỗ điện hờ ấy cứ hút tay cháu vào. Cháu muốn sờ vào nhưng cũng sợ chứ – chết kia mà. Nhưng chưa biết chết nó thế nào cả? Điều cứ làm cháu ám ức hoài. Cho đến một hôm cháu không thể dừng, cháu lấy cái thìa cho vào chỗ điện hờ. Điện giật cháu một cái, đau quá chừng, nhưng vẫn không chết. Rồi đến tuổi mười tám, tình yêu sẽ đến như thế nào? Cháu đã tưởng tượng ra tình yêu thật tuyệt vời suốt trong những năm học mà chẳng đón nhận một tình yêu nào hết chỉ vì nó không đúng với tưởng tượng của cháu. Với chú, êm đềm quá. Những tình cảm của chú hình thành một cách tự nhiên chứ không phải là tưởng tượng ra. Cháu không dám gọi thứ tình cảm ấy trong cháu là gì cả. Và cháu tự xua đuổi nó đi bằng hình ảnh một đứa bé mà nó gọi chú là cha. Và một người đàn bà có tình cảm như cháu đối với chú và đã đạt tới rồi. Cháu không thể đi xa hơn. Đôi lúc cháu tự nghĩ – có thể tồn tại song song được không? Không thể được, nhưng nó đã xảy ra. Chú, cái xấu cái tốt cứ giằng xé trong lòng cháu. Tình cảm và lý trí cái nào mạnh mẽ hơn? Những gì xảy ra thì đã chứng minh rằng tình cảm phần nào đã thắng. Hôm ấy chú nói không đúng, cháu đã yêu chú. Nhưng không phải và là tò mò đâu mà vì, chú là giấc mơ, là khát vọng mà cháu chưa đạt được. Nếu như chú không là văn sĩ thì chẳng có gì đáng nói cả đâu. Liệu điều ấy có làm cháu xấu xa không chú?

Chú ơi, sao tất cả những gì xấu xa cháu vẫn sống kia mà. Cháu ham sống.

Nhưng sống chỉ làm những sự biện bạch giả dối thì khôn khổ lắm. Vậy chú hãy nói đi. Tất cả những gì xảy ra là do những cảm xúc thực

chứ, do những rung động thật chứ, do con tim thúc giục đến sự bùng nổ phải không? Chú từng trải hơn cháu chú biết rõ điều đó, chú hãy nói đi. Cháu là một đứa con gái như thế nào? Có thể biện bạch được không? Hãy nói đi. Cháu vẫn tin, tin chú với niềm tin cháu có.

Cháu mong chú lắm

Cháu

Khoảng một tuần sau người ấy viết thư cho tôi.

Thùy Dương thân yêu!

Chú không ngờ cháu lại khắc khoải đến thế trong khi câu chuyện chẳng đáng để cháu phải suy nghĩ như thế.

Chú đọc thư cháu mà cảm động ứa nước mắt. Chú trân trọng tình cảm của cháu. Chưa có bức thư của người con gái nào làm chú cảm động đến thế đâu.

Cháu mà xấu xa ư? Vậy những kẻ sống giả dối, lấp liếm thì lại tốt đẹp cả sao? Chú cấm cháu không được suy nghĩ lung tung như thế. Chú rất hiểu cháu. Chỉ có điều chú thì mạnh mẽ mà cháu thì lại hay quay về nếp nghĩ cổ xưa thánh thần. Vậy điểm này ta chưa hiểu nhau.

Chúc cháu khỏe nhé.

Thân yêu

Chú

Bức thư làm tôi vui và quên đi mọi sự dằn vặt. Tôi đã tin tất cả những điều người ấy viết trong thư. Ngày hôm sau khi trong tôi vẫn còn đang tràn đầy niềm vui và hạnh phúc thì nỗi bất hạnh ập tới.

Đó là một buổi chiều u buồn, lạnh giá, tẻ cóng. Lúc ấy vào khoảng một giờ chiều. Tôi đang đứng hơ tay vào bếp điện để chuẩn bị lên lớp. Chị Phương cùng làm với tôi bước vào phòng. Chị nhìn tôi chăm

chằm.

- Thùy Dương ơi, đêm qua chị nằm mê về em mà không hiểu có đúng không?

- Chị mơ thấy gì? Chị cứ nói đi.

- Hơi khó kể một chút.

- Chị cứ kể đi, em sốt ruột lắm.

- Em có quen ai là nhà văn không?

- Có chứ. Tôi thốt lên niềm tự hào. Chị cũng quen chú ấy phải không?

- Không.

- Thế chị biết vợ chú ấy à?

- Cũng không.

- Thế tại sao chị biết.

Chị cứ ngồi ngó tôi trân trân. Chị ấy đang định hình xem tôi là người như thế nào. Bởi lúc ấy tôi rất bình thản. Thường ở đời “có tật giật mình” tôi đã chẳng giật mình chút nào. Chị Phương bỗng lắc đầu thật mạnh:

- Chị không tin những điều ấy đâu Thùy Dương ạ. Chị không tin em lại như thế.

- Như thế nào cơ?

- Chị đã được đọc một lá thư dài của em cho ông nhà văn kia rồi.

- Sao, sao lại rơi vào tay chị?

Y Ban

Con Quỷ Nhỏ Trong Tôi

Phần Kết

Tôi bỗng nhiên cảm thấy muốn tan biến. Người ời có hiểu không. Chỉ cần đó là lá thư viết cho một người bạn gái thôi mà người khác đọc cũng làm cho mình khó chịu. Nữa, bây giờ lại là lá thư ấy.

Điều thầm kín của mình bỗng nhiên bị phơi bày ra. Lộn xộn bao thứ tình cảm trong tôi làm cái lạnh giá ngoài trời thấm sâu vào tôi cứ run lên theo từng lời kể của chị ấy.

Có một người trên phòng tổ chức cán bộ gọi chị lại nói - chị có biết nét chữ ai đây không? Em không ký tên mà. Chị nhận ngay ra chữ em, nhưng chị đã nói là không biết chữ ai cả, chị muốn lấy lại bức thư cho em như nó không đưa. Sao em đại dốt thế.

- Tại sao cái người ấy lại có bức thư kia hả chị?

- Còn sao nữa, chỉ có vợ ông ta ghen chứ làm sao.

- Chị hiểu em thế nào?

- Sao em đại dốt thế. Người ta đã có vợ rồi. Mình là con gái, đừng bao giờ quan hệ với những người đã có vợ. Chị không tin em là xấu đâu nhưng em nhẹ dạ quá. Em bị cám dỗ rồi. Bọn đàn ông ấy à, họ như nhau cả thôi... chết nỗi em đến giờ phải lên lớp rồi kìa. Thôi, sự

đã rồi, em hãy can đảm lên.

Tôi không thể khác được, tôi phải chịu đựng một đòn đau quá. Tôi muốn gào to cho đất trời và cho chị Phương biết rằng - tôi không đại dột và nhẹ dạ. Tôi chưa mất gì cả. Nhưng tôi câm lặng. Chẳng ai tin tôi nữa đâu. Chẳng ai thấu hiểu tôi đâu. Tôi bước vào lớp học với cái đầu trống tuếch và đôi chân nặng trĩu như đeo đá. Học sinh ngược mắt nhìn tôi chờ đợi và dò hỏi. Tôi không thể nào làm khác được. Tôi chào theo những lời giảng chực sẵn ở cửa miệng, thỉnh thoảng lại bị tắc nghẹn lại, tôi ậm ừ, chân tôi muốn khuỵu xuống. Tôi chưa bao giờ thấy kinh khủng như thế. Mắt bọn học sinh trong trẻo và thẳng thắn. Điều ấy cho tôi thêm can đảm. Nhưng sau đó tôi lại sợ hãi. Thấy bóng mình xấu xa trong mắt bọn chúng. Tôi nghĩ đến điều chúng nó sẽ nói sau lưng. Giá như tôi không làm cái nghề này chắc sẽ dễ chịu hơn.

Hai tiết bài giảng trôi qua như trong cơn mê. Tôi bước ra khỏi lớp như đi tiếp vào trong cơn mê khác. Tôi ngồi một mình trong phòng làm việc. Tôi muốn khóc cho vơi đi. Không chảy nổi một giọt nước mắt. Đầu tôi cứ như tan ra, rồi tụ lại, chẳng còn gì rõ rệt. Đến giờ ra chơi, người ơi! Có biết không? Người ta, những người đàn bà có chồng rồi kéo kéo nhau xem mặt tôi. Sự nhạy cảm bản thân mình ở những người đàn bà sao mà lớn đến thế. Họ đến xem mặt tôi xem trên đó có mang dấu ấn gì không? Con người có biểu hiện gì khác thường không? Để họ còn biết cách tránh. Biết cách giữ lấy chồng. Lúc đó tôi lấy thêm can đảm. Tôi tự nhủ – Phải lấy lại phong thái của mình. Quả nhiên là họ thất vọng. Bước ra khỏi phòng tôi họ lắc đầu. Kề thì tỏ vẻ thương hại, kề thì không thỏa mãn, tưởng tôi như thế nào cơ chứ. Thực tế tôi chỉ là một cô bé mới lớn, trẻ trung, tươi mát

và thêm phần cởi mở nữa.

Ngày hôm sau, người nọ kể cho người kia. Và chớ trêu thay chính cái chị Phương, cái người tỏ ra thông cảm câu chuyện của tôi, lại là người giới thiệu, hướng dẫn những người kia đến xem mặt tôi cho tỉ mỉ. Họ xem tôi như một kỳ quan thứ tám. Tôi vẫn thế và đã cười thật sự được rồi. Tôi lại còn quan sát được họ nữa chứ. Họ lăm lét nhìn tôi. Họ có học nên họ không muốn là những kẻ tò mò. Những người đàn bà hiếu kỳ ấy bỗng trở nên đáng thương. Tôi nghĩ, thời gian họ kéo đi xem mặt tôi thì họ hãy để mà ngắm chính họ trong gương ấy và hãy luyện cho mình đôi mắt biết nhìn thật thẳng, sâu. Cứ nhìn thẳng vào mắt anh chồng ấy, anh ta sẽ không đi ngoại tình đâu.

Dù thế, nhưng khi còn lại một mình, tôi vẫn được sự khốn khổ. Tôi sợ hãi những người đàn bà ấy. Tôi mang đôi mắt nghi ngờ với tất cả đàn bà. Đi trên đường có người đàn bà nào đó nhìn tôi, tôi cũng giật mình. Cô ta đã được đọc lá thư ấy rồi. Tôi đi mua dầu, người ta nhìn tôi mặc kiểu áo lạ, tôi cũng tưởng họ đã biết bèn quay về như chạy trốn. Hàng tháng ròng tôi sống khốn khổ với ngoại cảnh. Rồi sau đó sống thực tại với mình càng thấy khốn khổ hơn. Tôi muốn thổ lộ với ai cho vơi lòng. Với đứa bạn gái nó cũng đã có chồng, nó cũng giữ chồng nó. Nhưng không thể chịu đựng nổi, tôi cũng thổ lộ cùng nó. Nhưng không thể chịu đựng nổi, tôi cũng thổ lộ cùng nó. Nhưng nào có dám nói ra toàn bộ sự thật đâu. Loanh quanh, luống cuống cuối cùng lại là những lời tự biện bạch cho tội lỗi của mình. Điều tội lỗi chứa đầy ắp trong tâm can tôi và bọc thêm những lời bao biện, giả dối hèn nhát. Một cái nhọt bọc – người hiểu không – cắn xé tâm can tôi.

Tôi giãy giụa với số mệnh và tìm cách chống trả hiện tại. Tôi muốn

đến tận nhà người ấy để gặp chị vợ. Nhưng suy cho cùng bức thư kia chẳng là một bằng chứng sống sao? Và đàn bà ai mà chẳng thế, dẫn mình đến hang hổ làm gì. Tôi suy nghĩ mãi và con quỉ con trối dậy viết một lá thư.

“Chị Xuân!

Chắc chị đã ngạc nhiên nhiều khi nhận được lá thư này. Nhưng vì chị muốn biết tôi là ai nên tôi dám đường đột viết thư cho chị. Mong chị thứ lỗi cho tôi.

Chị ạ, xin chị ấy bớt giận mà nghe tôi nói đây. Tôi đến nhà chị hai lần, ngay từ cổng vào tôi đã thấy toát lên vẻ sạch sẽ, chu đáo mà không phải mọi nhà đều có. Tôi thầm nghĩ – Thật là người đàn bà đảm đang. Và bây giờ tôi không khỏi thốt lên lần nữa. Bản năng, cái bản năng chết tiệt của đàn bà. Chị đã ghen, tôi không giận chị điều đó, nhưng tôi đã vô cùng tức giận chị xử sự điều đó.

Hãy nói đến bức thư tôi biết cho chồng chị. Cái bằng chứng duy nhất mà chị có ấy mà. Ấy là bức thư chỉ dành riêng cho chồng chị đọc thôi và chỉ mình anh ấy hiểu được lời lẽ trong thư tôi muốn nói tới điều gì. Nhưng chị đã muốn cho nhiều người đọc thì tôi coi đó là tác phẩm đầu tay của tôi (tôi khao khát làm văn chương cho nên tôi mới biết chồng chị). Bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy mình đại dột khi viết thư đi. Nhưng liệu tôi có khác được chẳng? Nếu tôi khác đi thì đã chẳng xảy ra cái gì ngay từ đầu. Lời lẽ trong bức thư có lẽ làm cho chị hiểu nhầm đấy. Ngay cả cái việc tôi gọi chồng chị là chú thì chị phải nghĩ tới trong sáng chứ. Chị chưa biết tôi, con còn trẻ lắm, có thể nói là trẻ con nữa kia và trong sáng nữa. Chính những cái đấy có ở tôi đã ngăn không cho chồng chị bùng nổ. Chị thấy không, bùng nổ trong trường hợp nào cũng gây thiệt thòi.

Sao chị không hỏi thẳng chồng chị về những điều ấy có hơn không nhỉ. Để xem anh ấy trả lời chị thế nào? Tôi biết anh ấy yêu chị hơn vì anh ấy bảo rằng anh ấy không yêu tôi, chỉ “bùng nổ” với tôi thôi. Mà tôi đã xem ảnh của chị, tôi thấy tôi xinh hơn chị.

Chị tin tôi đi. Chị hãy tỉnh táo mà giải quyết mọi việc cho suôn sẻ.

Nhưng chị hãy lấy trả lại tôi bức thư (chẳng hiểu chị đã thuê hẳn bao nhiêu tiền). Người đời họ cũng có óc phán xét, họ sẽ không cười tôi cả đâu.

Họ sẽ cười chồng chị nữa. Một người vợ khôn ngoan không bao giờ giữ chồng kiểu đó.

Chị nên bao dung. Tôi rất khổ sở bởi cái sự non nớt về cuộc sống của mình đã ảnh hưởng đến gia đình chị. Nếu chị thấy khó tha thứ cho anh ấy thì chị cứ đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi, tôi hâm mộ, tôi khuyến rũ... như thế sẽ bớt dần vất hơn đấy.

Thế thôi. Chị muốn biết tôi, Tôi đây này.

Thùy Dương

Đ/c...

Gửi lá thư đi được ba ngày thì tôi có khách. Đó là một người đàn bà khoảng ba lăm, ba bảy tuổi, mặc bộ quần áo đen rất dịu dàng. Đó chính là vợ người ấy. Chị ấy đến gặp tôi. Thật tế nhị, chị ấy đã kéo tôi ra khỏi nhà tôi:

- Tên tôi là Xuân.

Tôi giật mình và không làm chủ nổi bản thân.

- Tôi đến để nói với cô rằng, cô viết cho tôi một bức thư quá đáng, tôi không hề bắt được lá thư nào của cô cả, cũng như tôi đã không làm cái việc mà cô đã buộc tội cho tôi. Tôi xin lấy danh dự một nhà giáo mà thề. Vả lại trong tôi cũng có bằng chứng đây.

- Em xin lỗi, nhưng tại sao? Có còn ai khác nữa cơ chứ?

- Cô ngạo mạn và trẻ con lắm. Nhưng tôi không giận cô và tôi còn thích cô đằng khác ấy chứ. Tôi cũng có đọc mấy bản thảo của cô. Có đôi chỗ cũng hay hay nhưng không thể dẫn đến thành công. Tôi khuyên cô - đã có một người khác, cô hãy chuyên tâm vào đấy. Ở đời, vinh quang và cay đắng là bằng nhau. Vinh quang nào tôi nghĩ cũng như nhau, còn cay đắng thì khôn khổ lắm, nó trăm vẻ. Cô tưởng anh ấy yêu tôi ư? Không. Cô hãy đọc đi. Tôi đã bị lừa dối rồi, và cả cô nữa, cô bé ạ.

Chị đưa cho tôi một bức thư. Trước khi chia tay chị ấy bảo tôi:

- Nếu anh ấy có đến gặp cô, cô đừng nói gì với về lá thư tôi đưa cho cô. Cô sẽ thấy cực kỳ thú vị.

Tôi đọc lá thư. Người ơi, bây giờ tôi mới bình tĩnh để viết những dòng này, chứ lúc ấy thì thật là kinh khủng. Toàn bộ thế giới sụp đổ. Tất cả đều tan vỡ. Người hiểu không? Tội lỗi và tự biện bạch. Những cái mà tôi tin tưởng để tôi biện bạch cho tội lỗi thì giờ nó là thế này đây.

“Em thân yêu.

Em đẹp quá. Hôm qua anh đã mê mải thưởng thức em trên sân khấu. Sáng nay anh lại nhìn thấy em rực rỡ trong sân cầu lông. Em là tiên nữ của lòng anh. Em cao xa, em vời vợi. Em không đoái hoài đến anh. Sao em lại không như một cô bé rất hay. Cô ấy viết những bức thư rất hay. Cô bé ấy khát vọng làm văn. Nhưng thực chất cái khát vọng ấy chỉ đủ để cô ấy viết những bức thư hay thôi. Buồn cười quá em nhỉ. Ở em, anh đã đạt được mà cứ như chưa bao giờ với tới. Còn ở cô bé ấy, anh chưa đạt tới mà anh cứ cảm như quen rồi. Bởi lẽ anh yêu em. Em đối với anh bao nhiêu cũng chưa

đủ.

Anh biết em không phải chỉ có mình anh. Nhưng cho dù em có thể nào thì anh vẫn cứ yêu em. Nếu em không yêu anh thì anh sẽ rơi tòm xuống đất với bà vợ và đứa con trai anh, thêm cô bé hay hay nữa. Nhưng chao ôi, tẻ nhạt quá...”.

Người ơi, khủng khiếp thay cho sự thật. Tội lỗi và cái vốn sống mà tôi có là gì thế: Sự giả dối ư? Nhưng vẫn chưa hết đâu. Một tuần sau, chắc là có sự sắp xếp của người vợ mà người ấy đến gặp tôi. Như đã thỏa thuận trước, tôi không có thái độ gì cả. Người ấy nhìn tôi thông cảm. Tôi hỏi bình thản:

- Bức thư cháu viết cho chú, bây giờ cháu mới thấy cháu viết trong sự hoảng loạn. Cháu muốn xin lại.
- Chú cũng đến về việc ấy đấy. Chao ôi cô bé ngạo mạn quá. Nhưng quả thật, cô vợ chú không hề biết gì về lá thư ấy đâu. Gớm, cháu viết cho cô ấy lá thư ghê quá.
- Thế thì ai cơ chứ?
- Chú sẽ kể cho cháu nghe câu chuyện rất hay.
- Chú đọc lá thư cháu viết cho vợ chú. Chú vội vàng tìm kiếm ngay sự thật. Lá thư của cháu rất hay, chú luôn luôn giữ trong mình nên cô ấy không thể nào lấy được. Chú khẳng định là thế. Chú bèn đến chỗ cháu làm việc. Chú đã tìm gặp cái người cầm lá thư của cháu. Thật là thú vị. Thế ra họ đi tìm cháu để ngưỡng mộ cái chất đẹp trong con người cháu. Ở cái đất Hà Nội này không tìm đâu ra một cô bé có tình cảm trong sáng không vụ lợi như cháu đâu.

Người đời ơi! Tôi muốn gào lên vì sự giả dối. Sự giả dối sao mà người ấy nói hay thế. Nhưng tôi đã bình tĩnh để nghe cho hết câu chuyện.

- Hóa ra câu chuyện là rất hay cháu ạ. Thế này, cách đây vài tuần chú đi với mấy người bạn đến câu lạc bộ. Cái người ở trường cháu đi sau các chú. Lúc chú rút vé ra thì lá thư của cháu mà chú vẫn mang bên mình rơi ra. Cái người kia nhìn thấy nét chữ rất đẹp bèn tò mò nhặt lên đọc. Càng đọc càng bị lôi cuốn bởi cái tình cảm rất đẹp của cháu trong lá thư. Nên người đấy tò mò muốn biết cháu. Thế đấy, câu chuyện rất đẹp phải không cháu.

- Vâng, rất đẹp, đẹp như trong mơ ấy. Chú mơ thấy thế có phải không? Cháu lại mơ thấy khác. Chú âu yếm ôm đầu một cô diễn viên trẻ vào ngực. Bức thư của cháu mà chú chưa kịp hủy hoặc gửi lại như một trò chơi làm cộm đầu cô ta. Cô ta nũng nịu lấy bức thư ra đọc. Tất nhiên là ghen tuông một chút. Chú cũng tỏ ra thành thực. Cô diễn viên trẻ kia đã giữ lấy bức thư. Tất nhiên cô ta đã hiểu tình cảm của cháu trong lá thư như những gì đã xảy ra giữa chú và cô ta. Và, tình cờ có người quen cùng địa chỉ với cháu, cô ta đã đưa lá thư kia để làm một trò chơi. Một trò chơi, quả thực vì nó chẳng có gì nghiêm túc. Đúng thế không chú? Đấy cháu mơ giỏi hơn chú nhiều.

Tôi phá lên cười. Cười không thể kìm nén được. Sau đó tôi nhìn thẳng vào mắt người ấy:

- Chú hãy nói thật với cháu đi. Đừng, đừng nói bằng lời nói của nhân vật tiểu thuyết. Phải thế không?

Tôi nhìn người ấy. Bỗng nhiên người ấy già nua kinh khủng. Người ấy lảng tránh ánh mắt của tôi. Con người bỗng nhiên sao mà xấu xí. Người ấy lấp bắp:

- Cháu đã có vốn sống rồi đấy.

- Không. Tôi không cần thứ vốn sống đó. Trả lại hết cho chú đấy.

Chú hãy lấy lại đi. Không, tôi không muốn. Tôi không cần...

Tôi gào lên. Người ấy đứng dậy và đi ra cửa như ai đuổi. Tôi gục mặt xuống bàn khóc.

Hết

Y Ban

Cưới chợ

Tôi sinh ra ở một vùng quê. Cả tuổi thơ của tôi gắn bó với chiếc cầu ao, thửa ruộng và những cây đa. Chiếc cầu ao có phiến đá xanh. Những khi mưa rào tôm càng bò lên phiến đá, nhảy vũ điệu tôm mê li. Tôi ngồi thật yên lặng để xem chúng múa.

Tháng bảy mưa rào. Những thửa ruộng đã được cày bừa, nước xâm xấp. Chúng tôi rủ nhau đi bắt cua bóng. Bữa canh cua mẹ nấu làm sáng bừng các khuôn mặt trong bữa ăn. Cha vui vẻ kể chuyện ngày xưa, mấy đứa em líu tíu.

Khi lên mười tôi mới có khái niệm về chợ. Ấy là do tôi được theo mẹ đi hai lần. Một lần khi tiết trời đã sang thu, nắng trong veo. Chợ họp dưới những gốc chay già. Những người bán hàng ngồi dưới những tán chay. Nắng chiếu qua vòm lá thả những quả bóng tròn trong veo làm mặt người rạng rỡ. Bên cạnh chợ là khoảng đất trống, những cây dứa dại mọc tốt um. Nắng chiếu lấp lóa trên những lá dứa. Phản lại là một màu xanh êm ả đến gây lòng. Lần thứ hai vào giáp tết, chợ họp trong sương lạnh. Mỗi lần nói như phả ra một làn khói, những vòng tay như cổ thu nhỏ lại trên miệng thúng, miệng rổ.

Rồi băng đi, tôi không còn nhớ có còn theo mẹ đi chợ lần nào nữa không. Cho đến cái ngày hôm ấy, cả làng tôi tưng bừng kéo nhau đi cưỡi chợ. Lũ trẻ con chúng tôi cũng rồng rắn nhau đi. Chúng tôi đi men theo đường làng, nghỉ chân dưới bóng hai cây gạo mọc giữa đồng. Rồi đi một thôi nữa mới đến chợ. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy cảnh nhộn nhịp, vui vẻ đến vậy. Trên một khoảng đất rất rộng, người ta lát gạch đỏ. Từng nhóm hàng ngồi gần nhau. Chỗ này toàn rau, chỗ kia hàng xén. Đặc biệt, có những gian nhà nhỏ, ở đó tỏa ra những mùi thơm nức. Tôi thấy lũ trẻ cứ đứng xúm ở các ô cửa để ngó vào trong. Tôi cũng lại gần một ô cửa, nắm chặt chấn song để ngó vào. Trong đó có một cái bếp to, có nồi nước sôi sùng sục. Trên bàn có chiếc thớt và một con dao to. Người ta thái, người ta đập chỉ chát. Những gương mặt ngồi trước cái bát bốc khói có vẻ hỉ hả. Tôi nghe rõ một tiếng nuốt nước bọt của thằng bé đứng bên cạnh. Tôi cũng không ghìm được, nuốt nước bọt đến ục.

Tối đấy về nhà, cha tôi vừa cười vừa hỏi:

- Hôm nay đi cưỡi chợ, ăn phở "ngó" có ngon không?
- Nhưng con có được ăn đâu mà. Bố ơi, đấy gọi là phở "ngó" à bố. Nó có giống với ngó cần, ngó sen không?
- Phở "ngó" ngon tuyệt trần nhé. Bố nghĩ là con được ăn rồi chứ.
- Chưa, con chưa được ăn mà. Khi nào bố cho con ăn phở "ngó" nhé.

Từ đồng đất quê nhà quanh năm chỉ trồng được cây lúa cây khoai. Mái trường đình làng cũng chỉ dạy cho đứa trẻ biết đọc biết viết rồi về cày ruộng. Bỗng nảy nòi ra tôi, một đứa trẻ học hành giỏi giang. Tôi học hết trường đình, ra trường xã rồi lên trường huyện. Tôi học một lèo, năm nào cũng được mấy bằng khen. Khi học xong phổ thông tôi

được đi học nước ngoài.

Tôi về quê một tháng để nghỉ trước khi đi học nước ngoài. Năm ấy tôi mười tám tuổi. Từ cái buổi cưới chợ ấy đến khi tôi mười tám tuổi, thế giới của tôi chỉ là những trang sách. Nay tôi nhận ra xung quanh có biết bao điều kỳ lạ. Nhưng điều hấp dẫn tôi nhất là anh trai cày nhà bên. Hồi bé chúng tôi chơi vui vẻ với nhau. Rồi tôi cứ học hành lên cao. Còn anh trai cày về đi cày. Chúng tôi đã làm quen lại với nhau ở cầu ao làng khi anh đi cày về xuống rửa chân, còn tôi đi giặt áo cho mẹ.

Anh bảo tôi:

- Tay học trò mà cũng biết vò áo gụ à?

Tôi vênh mặt:

- Đây còn biết cày nữa cơ.

- Thật không?

- Chứ không à?

- Thế mai ra đồng nhé.

Tất nhiên là tôi không thể biết cày được. Nhưng trưa mai tôi đã giành phần đem cơm ra đồng cho cha đang đi cày. Cha tôi và anh đang ngồi nghỉ dưới bóng cây gạo. Ăn cơm xong cha tôi ngả mình dưới gốc cây, úp cái nón mê lên mặt ngáy khò khò. Tôi với anh ngồi nói chuyện:

- Ngân kể chuyện đi học đi?

- Chuyện đi học ư? Kể chuyện không học bài bị thầy giáo phạt nhé.

- Chuyện ấy thì tôi cũng biết rồi.

- Vậy anh kể chuyện đi cày đi.

- Chuyện đi cày có gì mà kể. Ngân có nghe chuyện ma không? Ngân có nhớ cây đa ở giếng làng không? Đấy. Một đêm trời nóng lắm tôi

dậy ra giếng làng để tắm. Từ xa nhìn thấy có một cái vồng đang đu đưa mắc ở những rễ đa. Vừa đưa vồng vừa hát ru con. Tôi mới thấy lạ chạy lại xem thì không còn thấy gì nữa. Thì ra ma nó mắc vồng ru con đấy.

- Thế anh không sợ à?

- Sợ gì chứ. Tôi còn trêu cả ma nữa đấy.

- Anh trêu ma thế nào?

- Tối nay ăn cơm xong, Ngân ra ngõ tôi sẽ chờ Ngân ở đấy, tôi chỉ cho mà xem.

Tối ấy anh trai cày đã thủ sẵn hai củ khoai nướng chờ tôi ở ngõ. Tôi vừa ăn khoai vừa bảo anh kể chuyện trêu ma như thế nào. Anh ậm ừ không nói gì. Sau anh mới nói thật anh chưa bao giờ trêu ma cả. Thế là tôi trở về. Nhưng không hiểu sao tôi rất thích ở cạnh anh. Mặc dù anh chẳng có chuyện gì để kể cả. Những chuyện về đồng ruộng anh kể veo là hết. Rồi cuối cùng tôi cũng cùng anh ngồi dưới chân gốc ơng. Anh nắm chặt tay tôi run rẩy:

- Ngân đã biết yêu chưa?

- Yêu như thế nào?

- Nghĩa là... yêu ấy mà.

- Là như thế nào cơ?

Đột ngột anh ôm chặt lấy đầu tôi kéo áp vào ngực anh. Tôi cố vùng vẫy để thoát khỏi nhưng không được. Và tôi đã nghe thấy tiếng tim anh đập âm vang trong lồng ngực. Và tôi đã cảm nhận được một tấm ngực đàn ông rắn chắc và trinh nguyên.

Tôi đi ra nước ngoài học tập. Tôi học miệt mài, học đến khô đét cả thời con gái. Trong đầu óc tôi luôn hiển hiện các khái niệm nhưng lại không có khái niệm nào là thì yêu của con gái. Học xong đại học, tôi

học tiếp tiến sĩ. Cầm tấm bằng tiến sĩ trong tay tôi được một tổ chức quốc tế mời làm việc. Khi không còn bận rộn nữa, có những phút được sống với chính mình, tôi thêm khát yêu đương. Và anh trai cày luôn là nhân vật chính trong thứ tình cảm đó của tôi. Sự tưởng tượng của tôi đã lấp thêm cho anh hình bóng. Từ giọng nói của anh tôi lấp thành lời thơ. Từ vòng tay ôm của anh thành một nụ hôn nóng bỏng. Từ vòng ngực của anh thành một người đàn ông cường tráng và nồng ấm. Anh đã lấp vào khoảng trống cô đơn của tôi. Anh đã lấp đầy vào giấc ngủ khắc khoải của tôi. Tôi luôn tưởng tượng ra sự gặp gỡ đầy lãng mạn với anh. Tôi không tin trời lắm nhưng tôi cầu trời hãy dành riêng anh cho tôi.

Sau hai mươi năm tôi trở về nước, trong phái đoàn đi khảo sát văn hóa truyền thống. Thật trớ trêu, là người Việt Nam tôi lại ở trong phái đoàn của nước ngoài đi khảo sát văn hóa truyền thống của người Việt Nam. Cũng phải thôi, hai mươi năm tôi đã đủ mất gốc rồi. Tôi có thể biện minh gì cho mình đây? Năm năm học đại học ở nước ngoài, tôi là niềm tự hào của cha mẹ, dòng họ. Ba năm sau là tiến sĩ, tôi là niềm tự hào của cả xã, cả huyện. Sau tám năm ấy, bằng bất cứ giá nào tôi phải trở về chứ. Dứt khoát, tôi phải trở về bằng xương bằng thịt chứ không phải bằng những đồng đô la. Nhưng tôi đã không trở về. Chỉ vì một suy nghĩ nông cạn: quê tôi nghèo lắm, những đồng đô la kia sẽ giúp bớt cái nghèo phần nào. Mười hai năm xa quê cha tôi ốm nặng. Mẹ và các anh chị em gọi điện tới tấp nhắc tôi về. Tôi gửi hết những đồng đô la dành dụm được về để cho cha đi bệnh viện. Lần gọi điện cuối cùng mẹ tôi báo: Cha mất rồi. Ông ấy đi không đành vì chưa gặp được mặt con lần cuối. Tôi khóc vì từ nay không còn cha nữa.

Về nước, tôi đã được các ban ngành đón tiếp thịnh soạn. Những với cái vốn ít ỏi của một người Việt mới sống có mười tám năm lại chỉ vùi đầu vào đèn sách, bỗng chốc tôi trở thành chuyên gia văn hóa.

Người ta đề cao những kế hoạch của tôi. Người ta bảo tôi rất chu đáo và hiểu biết. Vì cái sự được đề cao đó nên tôi cố phải nặn óc để nhớ cho ra một cái nét văn hóa truyền thống nào đấy mà tôi đã từng được sờ thấy. Tôi bảo: Cưới chợ. Người ta ồ lên - Chao ôi, ngàn ấy năm nào chị còn nhớ được cưới chợ cơ à?

- Đấy, cái văn hóa truyền thống không được bảo tồn là mai một hết. Bây giờ chỉ toàn gọi là khánh thành chợ. À, sắp tới ở một xã sâu trong huyện xây xong một cái chợ mới. Tôi sẽ bảo họ "cưới chợ" để cho chị và các bác Tây trong đoàn xem.

Hai mươi năm, trở về nhà tôi thành xa lạ rồi. Mẹ tôi còn khỏe mạnh và minh mẫn lắm. Bà nhìn tôi thờ ơ và lạ lẫm. Chỉ có mấy đứa cháu - khi tôi đi nó chưa ra đời - thì xoắn xuýt quanh tôi. Chúng hỏi tôi rất nhiều về nước ngoài và những đồng tiền đô.

Thực lòng, quê hương là chỗ mong manh nhất trong tâm hồn tôi. Hai mươi năm, tôi luôn đau đáu nhớ về nó. Tôi nhớ rất rõ hai cây gạo trồng trên bờ ruộng. Một cây ven bờ mương, cha hay ngồi nghỉ giữa buổi cày. Tôi nhớ như in cái cầu ao bằng phiến đá xanh sau nhà. Tôi nhớ cây na bà trồng cạnh bể nước. Và mùi ổi chín luôn thoảng về trong trí nhớ. Tôi nhớ cái lược mau mẹ bấm vào da đầu tôi đau rát mỗi khi chải chấy... Từng ấy nỗi nhớ đã làm khô dần nước mắt của tôi.

Mẹ đón tôi hờ hững, tôi đau quặn lòng. Bao lần nghĩ, đêm đầu tiên về quê tôi sẽ nằm ôm lưng mẹ ngủ. Nhưng đêm đầu tiên về quê, mẹ mắc chiếc màn tuyền mới trên chiếc giường tây kê giữa nhà và bảo tôi

nằm ngủ ở đấy. Trong buồng, mẹ vẫn nằm chiếc màn nhuộm gụ. Tôi trần trọc với giấc ngủ. Nửa đêm thấy mẹ dậy thắp hương. Mẹ khóc, rồi mẹ làm rằm khăn:

- Ông ơi, ông yên lòng nghỉ nhé. Nó xa lạ lắm rồi ông ạ. Trước lúc ra đi, ông đã mấy lần không nhắm được mắt, cứ hỏi: Nó về chưa? Nó quên mất hết rồi ông ạ. Rằng nghĩa tử là nghĩa tận. Nó tưởng rằng chỉ có người sống là biết nhớ, biết thương. Còn người chết là không biết gì. Nó đâu biết cha nó đến chết rồi còn mang nỗi nhớ, thương nó. Chết mà chẳng yên lòng. Thôi, nó về rồi đấy. Ông yên lòng ông nhé.

Nghe mẹ khăn, nước mắt tôi chảy dài trên gối. Tôi cũng thầm khóc cha: Cha ơi, cha tha thứ cho con. Con đầu xanh tuổi trẻ không biết gì. Nay con về, có lớn mà đâu có khôn. Cô con gái Việt mười tám tuổi ấy vẫn là con đấy thôi.

Tôi nhìn lên bàn thờ, thấy que hương mẹ cắm cháy sáng bùng lên. Nhìn lên ảnh cha, thấy như cha đang cười. Lại thấy như có ai đang vuốt tóc mình. Rồi thấy lòng thanh thản lạ. Thiếp vào giấc ngủ.

Y hện, một ông ở ban văn hóa dẫn chúng tôi đi xem cưới chợ. Vùng quê này cũng giống như vùng quê tôi ngày xưa, còn hoang vu lắm. Lũ trẻ con chạy chân trần. Quần áo, cái cộc, cái rách hở cả da bụng. Chợ được xây ở giữa khoảng đất trống. Có khác cái chợ ngày xưa là lán ximăng, những mái nhà lợp bằng phibêximăng. Những hàng rau, hàng cá, hàng tôm, hàng dao, kéo, hàng con giống con má. Tôi đi giữa các hàng để mong ước gặp lại tuổi thơ của mình. Lũ trẻ con cũng tung tăng chạy giữa các hàng. Bỗng một mùi thơm thu hút tôi. Mùi của quá khứ ư? Không, tôi đã quen với mùi này. Mùi phở bò. Tôi đã nhìn thấy một dãy nhà nho nhỏ tỏa ra cái mùi thơm ấy. Tôi cũng

đã thấy lũ trẻ con đang đứng ép nhau vào cái cửa sổ nhỏ nhìn vào. Tôi bật cười: Phở ngó. Phải, đến khi tôi đi Tây học cha mới giải thích cho tôi: Phở ngó và bánh phính là thế nào. Đứng ngó vào nhìn người ta ăn phở là phở ngó. Còn được người ta khen nịnh cho mấy câu là bánh phính.

Tôi cũng đứng cùng với đám trẻ con để "ăn" phở ngó. Trong kia chỉ có khoảng bốn, năm người đàn ông đang ăn phở. Không hiểu vô tình hay hữu ý người ta cứ quay mặt vào tường để ăn chứ không quay mặt ra cửa sổ. Tôi đang lơ đãng nghĩ tại sao lại thế thì đột nhiên nghe tiếng kêu: Ôi chết rồi, ông kia làm sao vậy? Một người đang ăn ngã ra trên ghế băng. Chủ quán cùng mấy người khách ăn đổ xô vào chỗ người ngã. Tôi cũng chạy vào xem sao. Người ngã mặt tím, môi tái nhợt. Bát phở người đó ăn đã hết nhưng vẫn còn bốc khói. Một người nói: Hô hấp nhân tạo đi, chắc là chết nghẹn đấy.

Người ta khiêng người đàn ông để nằm xuống đất. Một người đàn ông quăng đồ hơn bốn mươi gầy gò, đen sạm. Một người bóp miệng người bị nạn thổi vào. Một người ấn tay đè lên ngực. Một người hô to:

- Chủ quán ơi, xem có trạm y tế gần đây không? Chắc anh ta chết mất.

Bọn trẻ con bắt đầu túa vào đầy phòng. Trong đám có hai đứa trẻ bỗng khóc ầm lên:

- Bố ơi, bố ơi, bố bị làm sao thế hả bố? Bố bảo bao giờ cưới chợ bố cho đi xem. Cưới chợ có phở bò, ăn hay chết nghẹn lắm. Nhưng ăn phở ngó thì không việc gì đâu. Sao bố không ăn phở ngó ấy. Bố ơi, bố tỉnh dậy đi.

Tôi rưng rưng nước mắt khóc theo lũ trẻ. Trước khi quay ra, tôi nhìn

người đàn ông bị nạn một lần nữa. Cúc áo ngực anh ta bung ra hết để hở một cái bớt màu đỏ đập tóe vào mắt tôi. Tôi luống cuống ôm thằng bé đang khóc hờ hởi:

- Bố cháu tên là gì?

- Bố cháu tên là Chạc.

Trời ơi, đây có phải là Chạc, anh trai cày của tôi không?

Tôi sờ dẫn rút ví, vét hết những đồng tiền trong đó giúi vào tay thằng bé. Tiền, lại tiền. Tiền bây giờ còn có ích gì nữa không? Rồi tôi đi như chạy ra khỏi cái chợ đang cưới. Tôi ngửa mặt than trời: Trời ơi, sao ông ác thế. Cuộc đời ai cũng có một bệ thờ, một điều thiêng. Sao ông nỡ đập bể bệ thờ của tôi như thế. Tôi sẽ sống tiếp thế nào đây? Trời trên kia tí mắt nhìn tôi: Chỉ vì đồng tiền của cô đến không đúng lúc thôi. Nếu trước đó mười phút cô cho những đứa trẻ kia tiền để chúng ăn phở bò chứ không phải phở ngó. Khi đó cha chúng sẽ không phải vừa ăn vừa sợ con đến nổi nuốt vôi vàng như thế để chết ghen.

Y Ban

Y Ban

Đàn bà xấu thì không có quà

Chương 1

Buổi trưa

Nàng Nấm rất ghét những buổi trưa. Khi ăn cơm xong chị em tản đi hết. Họ đi thực hiện những ước mơ ban đêm. Chỉ còn lại một mình nàng Nấm đối diện với thân phận mình trong ánh sáng ban ngày, khi không còn giấc mơ bao phủ nữa.

Mười ba tuổi nàng Nấm đã nhận chân được diện mạo của mình. Tạo hoá thật trớ trêu đã cho nàng là thân gái với nước da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan. Thiên hạ kháo nhau: mặt trái xoan da trắng mẹ mắng cũng mua. Nhưng ai dám mua nàng Nấm với đôi chân ngắn cùn chỉ bằng một nửa mình trên. Bị chúng bạn cười nhạo nàng Nấm bỏ học, mặc dù tạo hoá đã kèm thêm cho nàng một trí tuệ sáng láng. Chị gái thương em mang về thành phố nuôi nấng. Để không phải phụ công chị nàng Nấm đã chăm lo việc nhà cho chị. Sáng sáng nàng Nấm dậy từ năm giờ quét dọn sạch sẽ nhà cửa rồi đặt nước pha trà cho anh rể, nấu ăn sáng cho chị gái. Đến bảy giờ nàng Nấm gõ cửa căn phòng cuối cùng để đánh thức anh chị dậy đi làm cũng là để quét tước.

Tám giờ sáng nàng Nấm xách làn đi chợ. Ở chợ người ta gọi nàng Nấm là con lùn khôn ngoan. Nấm đi dạo chợ một vòng để xem chợ

sáng nay có món gì ngon nhất mà lại rẻ nhất. Các món ăn trong ngày sẽ được định trong lúc dạo chợ. Thế là các món ăn được dọn lên với các món ăn ngon miệng nhưng thường rất rẻ.

Cuộc sống êm đẹp như vậy diễn ra được ba năm cho đến khi nàng Năm 16 tuổi. Và bắt đầu từ căn phòng cuối cùng đó. Thói quen là Năm gõ cửa căn phòng cuối cùng đó lúc bảy giờ sáng và quen thói nắm tay vào quả đấm cửa rồi mở ra luôn. Rất nhiều lần nàng Năm nhìn thấy đầu chị gái mình vẫn gối lên cánh tay chồng. Thì phải rồi, họ đang trong thời kì mãnh liệt của sức lực lại được hỗ trợ bởi tình yêu. Trước vẫn hình ảnh đó nhưng không lưu giữ lại gì trong đầu óc Năm. Nay nó cứ vẩn vơ trong đầu óc Năm như một mạng nhện. Nó làm xao lãng cả những tính toán của Năm lúc dạo chợ. Đêm đến hình ảnh đó hiện lên trong đầu Năm rất rõ ràng. Hình ảnh một người đàn ông.

Có đôi lúc Năm cảm thấy xấu hổ vì hình ảnh người đàn ông chỉ mặc một chiếc quần cộc nằm trên giường. Năm tìm cách xua đuổi hình ảnh đó đi nhưng không thể được. Nó cứ bám dai dẳng vào đầu Năm. Nó còn thúc đẩy vào hành vi của Năm. Năm đến căn phòng đó sớm hơn bảy giờ, trong tay cầm cái chổi để hỗ trợ cho hành vi. Chị gái Năm không có thói quen chốt cửa. Thấy em gái bước vào phòng với cái chổi trên tay chị gái nhồm dậy ra khỏi giường, còn anh rể vẫn trong trạng thái ngái ngủ nên nằm rón. Một mình đối diện với hình ảnh mà nàng khao khát, Năm đã ngây dại nhìn đắm đắm vào mặt người đàn ông nằm trên giường. Lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba, ánh mắt của Năm như ánh mặt trời chói chang đã bắt người đàn ông phải mở mắt ra. Lần thứ chín, lần thứ mười người đàn ông đã khiếp đảm ánh mắt đó.

Bão tố đã đến nhưng không có sấm sét, gió giạt vì đó là một người đàn ông tốt. Nắm đã nắp sau cánh cửa để nghe hết câu chuyện của họ. Người đàn ông đó nói với chị gái Nắm:

- Anh rất sợ ánh mắt đó em ạ. Nhưng anh vẫn nhận ra đó là ánh mắt của sự khao khát cái đẹp. Em hãy thuê cho Nắm một căn nhà rồi khuyên Nắm học tiếp đi. Anh sẽ hỗ trợ tiền nong.

- Em muốn có chị có em gần gũi nhau. Anh cứ để Nắm ở đây, em sẽ khuyên nhủ em nó.

- Nhưng mà anh sợ, em có hiểu không. Em đã bao giờ nhìn thấy ánh mắt của con thú bị xích, khao khát tự do chưa. Anh đã nhìn thấy ánh mắt đó trong cái nhìn của Nắm. Nếu em không có quyết định dứt khoát ngay bây giờ thì em sẽ phải ân hận đấy.

- Em sẽ bảo nó không phải dọn phòng mình nữa, em sẽ tự dọn lấy.

- Nhưng anh sợ em biết không? Ánh mắt đó ám ảnh anh. Dẫu Nắm không nhìn anh thì anh vẫn thấy ánh mắt đó. Em đừng bắt anh phải đương đầu với nỗi sợ hãi như vậy.

- Em không hiểu anh sợ điều gì. Nó tốt thế cơ mà.

Nắm đã bịt chặt tai lại để không nghe thấy gì nữa. Chị gái Nắm có thể là rất thương em nên đã không hiểu được nỗi sợ hãi của chồng mình mà thôi. Nắm thì biết người đàn ông đó sợ điều gì. Thực ra điều tốt đẹp trong người đàn ông đó đã biến ánh mắt của Nắm thành một nỗi sợ hãi mà thôi, chứ thực chất đó là một sự ghê tởm. Nếu Nắm là một người đàn bà thật đẹp thì ánh mắt đó sẽ làm tim anh rung lên.

Một tuần sau Nắm dọn sang ở một căn hộ nhỏ trên tầng hai. Tám năm sau Nắm tốt nghiệp đại học.

Trong cái phòng làm việc của Nắm bây giờ có năm người đàn bà.

Hai người đàn bà có chồng, một thì xinh đẹp, một thì không xinh đẹp. Người đàn bà không xinh đẹp thì tranh thủ buổi trưa làm một vài việc cá nhân. Có buổi trưa thì nhặt mớ rau bí. Có buổi trưa thì đan chiếc mũ len. Có buổi trưa thì phàn nàn về chuyện ông chồng vụng về, cả đời không biết mua tặng vợ một món quà. Còn người đàn bà xinh đẹp thì hầu như trưa nào cũng vắng mặt. Có trưa thì đi thăm mĩ, có trưa thì đi mua sắm, còn lại những trưa là để cho những người đàn ông tán tỉnh. Cái đẹp phải được ban phát cho nhiều người, người đàn bà đẹp hồn nhiên nói với mọi người.

Người đàn bà đẹp này có một gia đình tốt đẹp, một ông chồng trẻ đẹp tài hoa. Làm ra nhiều tiền và hay mua tặng vợ những món quà đắt giá. Cái lí của người đàn bà đẹp:

- Tôi vẫn rất yêu chồng tôi nhưng tôi lại vẫn có nhu cầu yêu người khác. Tôi chỉ sống thật với cảm xúc của chính mình. Nhưng phải biết bí mật.

Người đàn bà xinh đẹp sống thật với cái triết lí của mình. Cả phòng Năm đều biết người đàn bà xinh đẹp đó có không phải một người tình mà nhiều người. Những người đàn ông đó cũng hay mua những món quà cho người đàn bà đó.

Ngày thời tiết xấu, mưa phùn gió bắc hay nắng gắt gao thì mọi người không đi ra khỏi phòng kể cả người đàn bà xinh đẹp. Trong phòng có thêm bảy người đàn ông nữa. Họ nói chuyện trên trời dưới bể.

Chuyện nhân tình thế thái. Chuyện từ cổ chí kim. Chuyện ngồi lê đôi mách cho đến chuyện thời thượng chính trị. Rồi quay về chuyện con người. Ba cô gái chưa chồng, kể cả Năm hay là đối tượng cho mọi người trêu đùa:

- Này Mai, gầy quá mặc quần bò mất đẹp. Đóng thêm cái bím cho mu

nó dày.

- BỐ này hằm. Tiêu chuẩn xưa quá rồi. Máy cao gằm thoáng mới đáng đồng tiền.

Rồi người ta chuyển qua Năm:

- Năm đã biết yêu bao giờ chưa?

Năm biết cách tốt nhất là im lặng.

Trong phòng làm việc này người già nhất chưa đến 50 tuổi.

- Đây lại đây mà xem này. Bự quá!

Năm, sáu cái đầu chụm lại ồ à.

- Sao mà lại có cái to quá thế vậy.

- Đây mới khiếp chứ. Gã trai nào mà yếu bóng vía chết lẫn quay.

- Gọi Năm lại xem này.

Năm ngồi im. Cách tốt nhất là lờ đi.

Hôm ấy chỉ có Năm và người đàn bà xinh đẹp ở lại phòng. Người đàn bà xinh đẹp gọi Năm đến một màn hình vi tính:

- Đây em, cuộc sống nên phải biết thay đổi, cũng như món ăn hàng ngày ấy. Thế mới thi vị. Em đã chát bao giờ chưa?

- Chưa chị.

- Thế thì em đã bỏ mất một thú vui ở đời rồi. À mà chị xin lỗi Năm nhé, em đã biết thú vui nào ở đời đâu. Chị sẽ dạy em một thú vui ở đời.

- Em đọc chính bài chị viết. Bao nhiêu chuyện rắc rối quanh cái chuyện chát này là gì. Cũng lạ chị nhỉ, tình cảm thì ảo mà giết nhau lại thật.

- Ảo là ảo thế nào, cho cô em mục sở thị.

Người đàn bà xinh đẹp thoăn thoắt thao tác trên máy vi tính.

- Chàng đây rồi.

- Ai hả chị?

- Người hay chat cùng chị.

Diễm Lệ: Chào anh, anh có khỏe không?

Chim Việt: Chào người đàn bà quyến rũ. Anh rất khỏe, còn em?

Diễm Lệ: Em đang rất hào hứng nói chuyện với anh đây.

Chim Việt: Anh cũng vậy. Em nói chuyện rất thông minh và anh ngưỡng mộ em.

Diễm Lệ: Hãy kể về anh đi? Màu mắt anh đen hay nâu?

Chim Việt: Da em rất trắng và tóc em dài ngang lưng? Em có một đôi chân dài và thon?

Diễm Lệ: Còn anh có một vòng tay ôm rất chặt?

Chim Việt: Lưỡi em như một con rắn, nó làm anh không thể thờ được.

Diễm Lệ: Anh đừng ôm em chặt như thế, làm em nghẹt thở.

Chim Việt: Em làm cho anh hạnh phúc quá.

Diễm Lệ: Thôi anh, đừng làm em đau như thế.

Chim Việt: Chưa bao giờ anh sung sướng đến vậy.

Diễm Lệ: Nào một chút nữa thôi. Như vậy... thế. Ôi chúa ơi con thật sung sướng

Chim Việt: Trời ơi... em

Nắm nhìn chăm chú vào gương mặt người đàn bà. Vẻ mặt người đàn bà xinh đẹp thật khó tả. Nó đờ đẫn. Còn đôi mắt thì như được phủ một làn sương khói. Đến hàng phút sau người đàn bà mới thoát khỏi trạng thái thôi miên đó rồi phá lên cười khanh khách:

- Nắm thấy chưa, chàng phi ra rồi. Ai bảo là ảo nào?

- Phi ra khỏi phòng chat hả chị?

- Tất nhiên là phi ra khỏi phòng chat để vào toa lét rồi. À mà Nắm

thiên thần ơi, Nấm chẳng thể biết chuyện này được đâu. Cùng phận đàn bà con gái với nhau chị thương Nấm ghê cơ. Em có biết một số người cho rằng phải tính tuổi của con người không phải bằng năm sống mà chỉ tính khi con người biết đến tình dục và khi hết tình dục. Chị sẽ dạy cho Nấm cách này hay lắm. Em hãy chọn một nickname thật hay vào rồi lên mạng chat cho vui. Nếu thật chú tâm em có thể gặp được một người đàn ông tốt bụng nào đó, rồi biết đâu tình yêu sẽ nảy nở. Người ta có thể thông cảm với em. Hoặc không em có thể tán gẫu cho vui đời lên. Nhiều người đàn ông nói chuyện hay ra phết. Sống như em bây giờ đâu phải là sống mà chỉ đang tồn tại thôi. Em phải biết vượt qua số phận chứ.

- Nào để chị chọn một nickname cho Nấm. Cô bé nai tơ – nhiều quá rồi. Hoa hồng bạch – hơi sến. Xương rồng gai – không hấp dẫn.

Nàng Nấm – hay đấy. Lại.

- Chị mở luôn cho Nấm một hộp thư nhé.

- Chị bảo em nhé. Khi lên mạng gu của em thế nào em sẽ chọn được bạn như thế. Nếu trẻ con thì sẽ gặp một lũ trẻ con. Nếu sex em sẽ gặp được những tay săn sex. Nếu lãng mạn em sẽ gặp được người lãng mạn. Nói tóm lại lên mạng cũng như xã hội vậy.

- À này về đêm em sống thế nào? Em cũng có sự khao khát chứ nhỉ. Bỏ ra năm triệu mua một chiếc máy vi tính đi. Thiếu chị hỗ trợ cho một ít.

Nàng Nấm chẳng còn bận tâm đến các buổi trưa nữa. Nàng đắm mình vào xã hội trên mạng. Theo lời khuyên của người đàn bà xinh đẹp nàng Nấm đã nhập vào thế giới mạng trong tâm thế của một người đàn bà hiểu biết văn chương. Điều này nàng Nấm chẳng phải gặp khó khăn gì vì quả là nàng Nấm rất yêu văn chương.

Vào một buổi trưa nàng Nấm đã gặp một người đàn ông đúng gu. Một người Việt đang làm ăn ở xa Tổ quốc. Đã bảy năm người ấy chưa về thăm nhà. Sau nhiều lần gặp nhau trên mạng, nói đủ thứ chuyện người ấy viết vào hộp thư cho nàng: Anh không thể chỉ dừng ở việc hỏi hòm nhận những con chữ của em nữa rồi. Anh muốn nghe thấy giọng nói của em nữa. Anh ước muốn cháy bỏng của anh là về nước để được gặp em. Hãy viết cho anh số điện thoại của em đi. Anh sẽ gọi cho em.

Nàng Nấm meo cho người ấy số điện thoại ở nhà riêng.

Đêm hôm đó đầu óc nàng Nấm thật quang quẻ. Nàng Nấm đã nằm ngay ngắn trên giường với quyển sách trong tay, một thói quen của nàng. Điện thoại bỗng réo lên. Nàng Nấm nghĩ đến chị gái mình. Giờ này chỉ có thể là chị gái thôi. Nàng Nấm nhấc điện thoại:

- A lô chị gọi em có việc gì thế?
- Nàng Nấm có phải không? – Một giọng đàn ông trầm ấm trong máy.
- Vâng tôi đây. Anh là ai đấy ạ?
- Là anh.

Người ấy. Tim nàng Nấm đập tung lồng ngực.

- Em sắp ngủ chưa?
- Cũng sắp ạ.
- Đêm nay em đọc cuốn sách nào vậy?
- Em đọc lại "Đời gió hú".
- Vậy anh không làm phiền em nữa nhé.
- Không anh không làm phiền em đâu. Anh là người đàn ông đầu tiên gọi điện cho em giờ này mà.
- Sao vậy?
- Vâng, như vậy đấy ạ.

- Giọng em trong trẻo quá.
- Em đang rất hồi hộp.
- Vậy thỉnh thoảng anh sẽ gọi điện cho em nhé?
- Anh đang ở đâu thế?
- Giờ em sắp ngủ nhưng anh thì đang làm việc. Anh rất mệt và anh nhớ đến em.
- Nghe tiếng em rồi anh có mệt hơn không?
- Anh muốn nhìn thấy em bây giờ.
- Em cũng vậy.
- Em!
- Dạ.
- Anh hôn em được không?

Tim nàng Nấm vỡ oà ra. Cơ thể đông cứng lại. Hai đầu gối nàng run rẩy. Nàng phải tựa đầu vào tường.

- Em vẫn nghe em nói phải không? Được không em?
- Vâng.
- Em nghe tiếng tim anh đập không?

Tiếng tim thì nàng Nấm chưa nghe thấy. Nàng có nghe thấy ba tiếng chút.

- Ngủ ngon em nhé. Tạm biệt em.

Nàng Nấm đã không thể ngủ được. Cơ thể nàng như lâng lâng trên một đệm khí. Một cảm xúc không thể tả nổi. Nàng nhìn trần trời vào trang sách nhưng không đọc nổi một chữ nào. Nàng trở dậy lấy tám bản đồ thế giới tìm một địa danh. Một thành phố nổi tiếng ở phía bên kia bán cầu, bắt đầu bằng chữ W. Đây nó đây rồi. Nàng Nấm có cảm giác nó thật thân thiết. Phải thôi vì nơi đây có người đàn ông của nàng. Nàng và người ấy ở cách xa nhau nửa vòng trái đất nên không

thể chung nhau một ánh mặt trời. Bây giờ khi nàng đang ngủ thì bên đó là buổi trưa. Vậy giấc mơ có gặp nhau được không?

Rồi nàng Nấm cũng thiếp đi. Trong giấc mơ của nàng Nấm người đàn ông của nàng thật cường tráng với hai bàn tay thật to. Trong giấc mơ ấy đôi chân của nàng Nấm thon dài như chân vũ nữ. Trong vườn địa đàng nàng và người ấy sánh vai bên nhau. Người ấy kể cho nàng nghe một câu chuyện. Nàng cười khúc khích. Người ấy nói muốn hôn nàng. Nàng chạy. Đôi chân thon dài như của loài ngựa Ả rập phi trên thảm cỏ. Người ấy đã bắt được nàng rồi. Nàng Nấm úp mặt vào tấm ngực rắn chắc của người ấy. Nàng nghe thấy những tiếng tim đập rất khỏe. Và một nụ hôn cháy bỏng đặt xuống môi nàng...

Giấc mơ làm nàng Nấm choàng tỉnh. Nối tiếp giấc mơ nàng tưởng tượng về người đàn ông của nàng. Cơ thể nàng Nấm như tan loãng theo sự tưởng tượng của chính mình.

Giấc mơ đến quá muộn màng với người đàn bà hai mươi tám tuổi. Nhưng đó là một giấc mơ kì diệu. Nó đã làm thay đổi một cách kì diệu cuộc đời nàng Nấm. Để nàng Nấm đã nghe thấy những câu chuyện vào buổi sáng trong phòng.

Y Ban

Đàn bà xấu thì không có quà

Chương 2

Buổi sáng

Hôm nay có gì mới không?

Rùa thiêng ở Hồ Gươm nổi lên mặt hồ.

Chiều hôm qua vào hồi 15h30 cụ rùa trăm tuổi ở Hồ Gươm lại nổi lên mặt nước trong khoảng gần một giờ. Có hàng trăm người đã tụ tập quanh bờ hồ Hoàn Kiếm để xem cụ rùa. Hiện nay chưa ai biết đích xác ở Hồ Gươm còn bao nhiêu cụ rùa. Cụ rùa này có đặc điểm là trên đầu có một đốm trắng.

Mỗi lần rùa thiêng Hồ Gươm nổi lên đều báo hiệu thời kì thịnh vượng của đất nước.

- Ôi dào, nước hồ ô nhiễm đặc quánh như vậy cụ rùa phải chui lên mà thở chứ, chả lẽ chịu chết ngạt à?

Hôm nay có gì mới không?

Sáng hôm nay vào khoảng mười giờ rùa thiêng lại nổi lên mặt nước. Vẫn là cụ rùa có cái đốm trắng trên đầu.

Hôm nay có gì mới không?

Cầu Chương Dương đã xuống cấp nghiêm trọng, nếu không được tu sửa ngay có nguy cơ bị sập.

Cầu Chương Dương đã được đưa vào sử dụng hơn hai mươi năm nhưng chưa một lần được tu bổ. Bộ giao thông đã có phương án tu bổ lại cầu Chương Dương.

Hôm nay có gì mới không?

Ngày hôm qua, nhà Rùa hồ Gươm học, GSTS Đ đã phát hiện ra một ổ trứng sáu quả ở chân tháp Rùa. Trứng màu trắng có đường kính 10 mm. Theo GS Đ đây có thể là trứng rùa. GS Đ đã cẩn thận mang ổ trứng về nhà đem ấp.

- Tin chỉ có thế không bình luận gì à?
- Còn đợi trứng nở ra đã chứ.
- Phen này cụ rùa trăm tuổi đẻ ra con thì đất nước mình sẽ hoá Rồng.

Hôm nay có gì mới không?

Để giải quyết nạn ách tắc ở cầu Chương Dương Bộ giao thông đã quyết định bắc cầu phao.

- Các cậu có biết cầu Chương Dương được bắc khi nào không?
- Thì cùng thời với cầu Thăng Long.
- Thời bao cấp mà các cụ ta giỏi phết, bắc một lúc những hai cái cầu to đùng. Có hai chiếc cầu này mới mở mang được kinh tế cho Thủ Đô nói riêng và khu vực phía Bắc nói chung.

Hôm nay có gì mới không?

Mười một tỉ đồng đã bị thất thoát trong xây dựng cơ bản.

- Cậu lấy con số đó ở đâu ra vậy, có đáng tin cậy không?
- Hoàn toàn tin cậy vì đây là con số đã được đưa ra trong phiên họp Quốc hội chiều hôm qua.
- Chỉ được đưa ra con số thôi nhé, không bình luận gì cả.
- À cậu đã về đấy à, có viết được gì không?

- Báo cáo anh, có nhiều cái để viết lắm nhưng chưa biết triển khai theo hướng nào để cho tốt đây,
- Phóng sự hay kí sự cũng được.
- Có chuyện này ám ảnh tôi quá nhưng tôi biết có viết vào thì anh cũng cắt đi mà thôi.
- Vậy cậu đã quên cái cách làm việc của toà soạn này rồi hay sao. Vấn đề gì không viết được bằng tay thì viết bằng mồm đi vậy.
- Tôi được một cô phóng viên báo tỉnh dẫn xuống một bản. Trước khi đi cô ấy mua nửa cân đường rồi gói thành những gói nhỏ. Tôi đã quen với việc các cô nàng phóng viên hay có những thói kì quặc nên không hỏi. Buổi tối chúng tôi vào một gia đình. Cô phóng viên lấy ra một túi đường nhỏ đưa cho bà mẹ. Bà đưa con choai choai xúm vào mẹ để xem gói đường nhỏ đó. Cô phóng viên giải thích cho bà mẹ đó là cái gì. Bà mẹ bèn ra ngoài hái một chiếc lá rồi đổ từng tí đường trong cái gói nhỏ đưa cho từng đứa con. Đứa thứ ba lúng túng thế nào để rơi mấy hạt đường xuống đất, bà mẹ liền vả vào mặt con đến đốp một cái. Thằng bé ngã ngửa người ra đằng sau nhưng ngồi dậy ngay. Nó xin mẹ nó cho một lần nữa vì nó chưa bao giờ được ăn thứ đó nhưng mẹ nó dứt khoát không cho nó. Mẹ nó gói chặt gói đường nhỏ lại cất vào cặp váy. Tôi đã nhìn thấy ánh mắt thất vọng của thằng bé. Ánh mắt đó ám ảnh tôi suốt cả chuyến đi.
- Thì có khác gì nỗi ám ảnh của tôi khi đến thăm một huyện đảo dạo trước. Trong phòng thầy hiệu trưởng của một trường cấp một có một lọ đường rất to. Tôi tò mò hỏi thầy được thầy giải thích: Đây là lọ đường được các thầy cô góp lại để cứu các em học sinh bị hạ đường huyết. Những ngày biến động cha mẹ các em không đi biển được nên có nhiều em phải nhịn đói. Nhiều em bị xỉu ở trên lớp nên các

thầy cô mới nghĩ góp nhau lộ đường này để cứu các em.

- Thôi hãy viết bằng tay đi nào.
- Nay hộ đói nghèo của nước ta còn bao nhiêu phần trăm ấy nhỉ?
- Mười sáu phần trăm tính theo quy chuẩn mới.
- Quy chuẩn mới là sao?
- Trước thu nhập dưới 15 kg gạo một tháng thì thuộc diện đói nghèo, giờ dưới 12kg gạo một tháng mới thuộc diện đói nghèo.
- Ở sao lại thế?
- Thôi chấm dứt bình luận, làm việc đi.

Hôm nay có gì mới không?

Một cậu ấm con một quan chức trong buổi sinh nhật của mình đã lấy tiền của bố mua 10 chiếc xe máy @ để tặng cho bạn.

- Báo nào đưa tin thế?
- Bản tin nội bộ để các báo không được đưa tin kẻo ảnh hưởng đến dư luận, đây là trường hợp cá biệt.

Hôm nay có gì mới không?

Thủ tướng chính phủ đã kí vào hiệp ước quốc tế về vấn đề chống tham nhũng.

Hôm nay có gì mới không thế?

Nước Hồ Gươm đã cạn chỉ còn hai gang tay. Bên cầu Thê Húc cạnh Hồ Gươm có một tháp bút.

Hôm nay có gì mới không thế?

Tổng kết nhiệm kì năm năm của Thủ đô Hà Nội còn 15.700 lá đơn khiếu kiện. Có những lá đơn nặng hàng kg.

- Bút mực nào cho xuể đây.
- Trách nào nước Hồ Gươm chẳng cạn.

Hôm nay có gì mới không?

- Đang phát lại chương trình Nổi vòng tay lớn đấy. Ai chưa xem mở ra mà xem.
- Ông xem chưa?
- Rồi.
- Được không?
- Cứ xem rồi biết. Nói trước mắt thiêng.
- Ừ chương trình nó làm được đấy chứ.
- Nhà đài không cần khen. Xem cho nó hết đi đã.
- Dài dòng quá.
- Thì người ta bỏ tiền ra dù ít dù nhiều cũng cần phải quảng cáo chứ.
- Speaker họ Lại điều luyện quá nhỉ.
- Nhà đài không cần khen.

Trên màn ảnh vô tuyến không khí bỗng nghiêm trang. Speaker họ Lại rời khỏi sân khấu xuống hàng ghế khán giả đến bên một chiếc xe lăn. Ông kính chỉ lướt qua có vài giây nhưng cũng để người xem nhận thấy trên xe lăn là một em bé bị bại não, không tự làm chủ được hành vi của mình, không từ làm được bất cứ điều gì cho bản thân kể cả việc đi lại. Speaker hỏi em bé:

- Em nghĩ gì mà em lại ủng hộ quỹ vì người nghèo 100.000đ?

- Ớ ớ ớ, ú ú ú...

- Tôi nghiêng mình trước em.

- Sao lại thế này? Nhà đài nó coi người xem là ngu hết cả rồi hay sao mà nó đi dựng một kịch bản hề hãm đến thế. Một thằng bé tật nguyền đến thế. Nó nghèo hơn mọi cái nghèo ở trên đời này. Nó còn chẳng nghĩ được là nó đang tồn tại kia mà.

- Đau khổ gì thế ông. Nó là một thằng bé tật nguyền thần đồng.

- Còn tôi, tôi cũng phải nghiêng mình trước những trò hề.

Hôm nay có gì mới không?

Sau một tuần phát động chương trình quỹ vì người nghèo đã có nhiều tổ chức, cá nhân trong nước và nước ngoài tham gia ủng hộ. Có những bác đã về hưu ủng hộ cả một tháng lương. Có những em học sinh đã nhịn ăn sáng để lấy tiền ủng hộ. Sau đây là danh sách:

- Bác N số nhà 34 phố T ủng hộ 300.000đ

- Chị H số nhà 21 phố N ủng hộ 100.000đ

...

- Cháu M 3 tuổi... ủng hộ 300.000đ

Danh sách còn tiếp tục với nhiều ấu nhi nghĩa hiệp.

Hôm nay có gì mới không?

Mười đơn vị được giao nhiệm vụ mang hàng cứu trợ cho đồng bào bị lũ lụt ở miền Trung thì có chín đơn vị vi phạm làm thất thoát từ 30 đến 70 phần trăm.

- Báo nào đăng tin đó thế?

- Bản tin nội bộ. Các báo không được đưa tin này vì sẽ ảnh hưởng đến phong trào.

Hôm nay có gì mới không?

Tỉnh đoàn H đã làm thất thoát 120.000.000đ tiền cứu trợ.

Hôm nay có gì mới không?

- Thôi xem báo làm gì. Người thật việc thật đây này.

- Chuyện thế nào?

- Tay hàng xóm có một cửa hàng bán đồ điện tử. Ông con thích một cái đầu đĩa. Mới nghĩ hàng xóm với nhau chẳng được mua rẻ thì cũng được mua đồ thật. Nó lấy cho mình một cái bảo là hàng liên doanh. Chạy mới được một tháng thì lặn cổ ra hồng. Mang ra cửa

hàng sửa chữa, tháo ra mới biết trong toàn đồ Tàu rởm. Sang nói với nó, mặt nó tỉnh bơ:

- Tôi cũng đi mua lại sao biết được đồ bên trong.
- Bố này chưa được dạy bài học đầu tiên khi bước vào đời rồi.

Chuyện là thế này:

Bố mang con trai đến một cái cây cao, bảo con trèo lên đó:

- Nào con trai hãy nghe này. Cuộc sống có rất nhiều khó khăn mà con không thể lường trước được nên rất cần ở con lòng dũng cảm. Con trai nghe lời bố trèo lên một cái cành cao trên cây.

- Bây giờ con hãy nhảy xuống đất để chứng tỏ lòng dũng cảm của mình đi nào.

- Nhưng bố ơi con sợ lắm.

- Con trai không phải sợ, đã có bố dưới này đỡ con rồi mà.

Cậu bé yên lòng khi nhìn thấy dưới gốc cây người bố dang hai cánh tay để đón cậu. Cậu bèn nhảy xuống đất. Nhưng khi cậu bé vừa bắt đầu nhảy xuống thì người bố rút tay lại. Cậu bé bị ngã một cái rất đau và oà khóc nức nở. Người bố thủng thẳng nói với con:

- Đừng khóc nữa, đó là một bài học đầu tiên mà bố muốn nói với con là cuộc sống bây giờ Thạch Sanh thì ít mà Lí Thông thì nhiều nên con không thể tin bất cứ bố con thằng nào.

Hôm nay có gì mới không?

- Dừng tay pha ấm trà. Có chuyện sốt dẻo đây.
- Chiều qua tôi đi dự phiên toà ở tỉnh L. Bị cáo là một nông dân ở một huyện miền núi. Toà hỏi chị ta:
 - Tại sao bị cáo lại giết chồng?
 - Thưa toà, tại tối nào nó cũng bảo nó đi họp ạ.
 - Đi họp cũng là tội à?

- Nó đi họp hàng năm ý rồi nó về nó đánh miềng đau lắm. Nó còn không ngủ với miềng nữa.
 - Thế rồi sao?
 - Miềng mới đi theo nó. Nó đến nhà một người đàn bà. Đầu tiên hai cái phát nường nó gập nhau, rồi đến hai cái ăn cơm nó gập nhau, rồi đến hai cái đi đái nó gập nhau. Miềng tức không chịu được miềng lấy dao quắm chém nó. Nó chết rồi.
 - Bị cáo có biết người phụ nữ nước ta có những đức tính tốt đẹp gì ko?
 - Miềng biết chứ, Cam chịu, Trung hậu, Đảm đang.
 - Không phải là cam chịu mà nên biết chịu đựng rồi dùng lời lẽ phải trái mà khuyên nhủ chồng con nó quay về với mình chứ, sao lại đi giết người. Bị cáo đã nhận ra lỗi của mình chưa? Bị cáo có ân hận vì tội lỗi của mình không toà cho nói lời cuối.
 - Tôi giết người thì tôi phải đi tù thôi. Tôi chỉ ân hận là cứ noi gương cô Tám. Giết người rồi, lại còn làm mắm mà vẫn được làm hoàng hậu.
 - Bị cáo nói cái gì vậy?
 - Vâng bà tôi đã kể cho mẹ tôi, mẹ tôi lại kể cho tôi nghe chuyện cô Tám, cô Cám. Tôi cứ ước ao được như cô Tám ạ.
 - Rồi sao nữa?
 - Rồi kết thúc phiên toà.
 - Thế cậu định viết thế nào?
 - Tường thuật lại phiên toà, cắt bỏ lời cuối của bị cáo.
 - Tốt, hoàn thành sớm đi.
- Hôm nay có gì mới không?

70 triệu USD vay của ngân hàng thế giới cho chương trình cải

cách giáo dục tiểu học nước nhà. Bài học đầu tiên của năm học trước được bắt đầu bằng chữ O, gà gáy ò ó o thì nay được thay bằng chữ E. Trẻ con như tờ giấy trắng chữ O hay chữ E đầu tiên cũng như nhau thôi. Chỉ tội bao nhiêu bản sách giáo khoa sẽ bị huỷ bỏ. Lũ trẻ sẽ được người ta thí nghiệm như thí nghiệm chuột bạch. Rồi chính lũ chuột bạch khốn khổ đó mai sau lớn lên phai nai lưng ra mà làm việc để trả món nợ ó ò o và be be be. Hôm nay có gì mới không?

Tình trạng học quá tải và sức ép trong thi cử đã dẫn đến sự gia tăng học sinh bị suy nhược thần kinh.

Trong một lớp học nọ khi thầy giáo đến bên một học trò để kiểm tra bài, học sinh nọ đã vỗ lấy tay thầy mà cắn rồi reo lên: Thầy ơi em muốn ăn thịt thầy quá trời. Trong một lớp học khác một học trò mở mắt đăm đăm nhìn lên bảng đen nhưng khi thầy gọi mãi mà không thưa. Thì ra em đã tập được cách ngủ mở mắt.

Hôm nay có gì mới không?

Thưa tiên sinh N. Tôi thật khâm phục ngài vì sự hiểu biết của tiên sinh nhưng ngài mới biết một mà không biết hai. Tôi cũng không trách việc ngài bệnh nữ nhà văn chỉ chăm chăm nhìn vào đúng quần của người khác. Việc thích văn của người này hay không thích văn của người khác là việc riêng của ngài. Tại sao ngài lại cứ bắt người khác phải theo gu của mình...

- Thôi ông chẳng phải nhọc công đọc hết bài làm gì, ai chẳng biết nó kết thúc ra sao.

- Thì vẫn biết số báo này ông tiên sinh này nói cái tôi thể này, số báo sau ông tiên sinh kia phải nói lại cái tôi thể kia. Nói đi nói lại mãi chán thì thôi chẳng có ai đứng ra làm trọng tài xem ai đúng ai sai.

- Văn chương nghệ thuật mà ông lại đòi có đúng có sai ư?
 - Theo tôi chỉ có hay có dở thôi.
 - Không khéo các ông lại sắp lên tầng bốn để ở rồi.
 - Sao lại lên tầng bốn?
 - Vậy chứ các ông chưa biết ngôi nhà bốn tầng vừa giạt giải thiết kế đặc biệt à. Đó là một ngôi nhà không có hố xí. Tầng một để cho các cháu mẫu giáo, bọn chúng ỉa vào bồn. Tầng hai để cho sinh viên ở, chúng có ăn gì đâu mà ỉa. Tầng ba để cho quan ở, họ quen ỉa vào đầu dân. Tầng bốn để cho văn nghệ sĩ ở, họ ỉa vào mồm nhau.
- Hôm nay có gì mới không?
- Hôm nay anh ước gì?
 - Tôi ước. Anh ước. Chúng ta ước...
 - Sao ông căng thẳng thế?
 - Đang bí từ. Sếp bảo mười giờ phải nộp bài mà vẫn chưa mở xong vấn đề.
 - Về vấn đề gì?
 - Xã luận: Đất nước đi lên theo thế rồng bay.
 - Hóc phết.
 - Tôi gọi hộ ông nhé. Hãy bắt đầu từ ước muốn của nhân dân.
 - Ước muốn của nhân dân ư? Ước con vịt giòi mà xào khan hay là ba điều ước?

Người Việt Nam truyền nhau những câu chuyện vui đầy tính hài hước nhưng đậm đặc tính cách người Việt.

Câu chuyện ước con vịt giòi sau: Có một gia đình nông dân chiều đến dọn cơm ra sân để ăn. Cơm chỉ có vài ngọn rau lang với nước mắm cáy. Đang ăn có con vịt giòi bay ngang qua. Anh chồng ngửa cổ lên giòi ước: Giá có được anh kia xào măng nhắm rượu nhỉ?

Người vợ bảo: Thêm tí nước vào cho con nó chan.

Anh chồng bảo: Anh này phải xào khan mới ngon.

Người vợ bảo: Thêm tí nước vào cho con nó chan.

Anh chồng bảo: Phải xào khan.

Người vợ bảo: Đồ ăn tham như chó, đã bảo thêm tí nước vào cho con nó chan mà cũng không cho.

- Mà bảo ai ăn tham?

- Tôi bảo anh í.

- Này thì ăn tham này, bóp bóp.

- Ối làng nước ơi nó đánh tôi chết mất.

Khi hàng xóm chạy sang can ngăn thì con vịt giòi đã bay xa hàng dặm. Dưới đất cơm canh tung toé. Thế là đến chút cơm hẩm với rau lang cũng chẳng còn mà ăn.

Câu chuyện ba điều ước như sau: Có hai vợ chồng nhà kia được Phật cho ba điều ước. Hai vợ chồng rất sung sướng ngồi nghĩ xem mình thích điều gì nhất để ước. Người vợ thì thích nhà đầy tiền bạc, thóc lúa. Người chồng thì chỉ thèm một khúc dồi chó. Cậy mình là chồng được nói trước người chồng ước:

- Ước gì có khúc dồi chó.

Điều ước linh ứng ngay. Một khúc dồi chó thơm ngậy xuất hiện trước mặt hai vợ chồng.

Người vợ rất tức tối vì người chồng chỉ ước một điều tầm thường như vậy nên bèn ước: ước gì khúc dồi chó dính vào mồm người chồng.

Tức thì khúc dồi chó dính lủng lẳng vào mồm ông chồng trông thật

kinh dị. Hai vợ chồng cùng ngẩn người ra. Miếng dồi chó dính vào

mồm trông thật xấu xí mà chỉ còn một điều ước sau cùng. Nếu ước

vàng bạc châu báu thóc lúa đầy nhà thì lại có một ông chồng xấu xí

kinh dị thế kia. Thôi thì phải dùng đến điều ước thứ ba. Ước gì miếng dồi chó biến mất.

Hôm nay có gì mới không?

Động đất ở Iran, ước tính số người chết sẽ lên đến năm mươi ngàn người.

- Khủng khiếp quá, sao lại nhiều người chết đến thế hả trời?
- Vẫn biết sẽ có lúc phải chết nhưng không sao quen được với nó, cái chết sao mà khủng khiếp thế.
- Ờn trời, cuộc sống ở mọi nơi trên trái đất này vẫn còn nhiều bất công, còn nhiều đói nghèo, còn nhiều dối trá... Có sự bất công mới thấy yêu quý sự công bằng. Có cái nghèo mới biết vươn lên làm giàu. Và trong sự dối trá kia sẽ là sự thật. Cuộc sống ời ta vẫn còn đang sống.
- Em có hiểu không Năm? Em đừng oán trách số phận đã sinh ra em như thế nhé. Em có một đôi chân dài thế nào cũng không đi nhanh hơn cái đầu được đâu. Em hãy học cách mơ mộng để sống đi. Chúng mình đang sống mà còn họ thì chết rồi.
- Cuối bản tin thời sự ngày nào cũng có cái chết mà sao vẫn không thể quen được.
- Cảm ơn trời chúng con vẫn sống.

Y Ban

Đàn bà xấu thì không có quà

Chương 3

Ban đêm

Khi màn đêm buông xuống nàng Nấm sống trong thứ ánh sáng chói loà của những ước vọng. Từ khi chuyển khỏi nhà chị gái nàng Nấm đã biết rõ thân phận mình. Cũng từ đó chuyển những ước vọng của mình vào ban đêm. Khi ánh mắt ban ngày của nàng đen thẫm thì ban đêm nó ngời sáng lên. Bao nhiêu ước vọng về cuộc sống, về bản thân cháy bỏng trong đầu nàng Nấm. Những ước mơ thật là tuyệt vời. Nàng Nấm ước mơ mình là một người đàn bà tuyệt sắc giai nhân. Khi đã nhìn được chân diện bản thân nên nàng Nấm không dám phung phí những giấc mơ của mình. Nàng muốn mình tuyệt đẹp để có một tình yêu đẹp. Bởi chưa có sách nào viết rằng người đàn bà xấu xí có một tình yêu đẹp bao giờ. Nàng Nấm ước mơ mình thật giàu có. Người nghèo cũng khó có một tình yêu đẹp. Và nàng ước mơ mình giàu có vì nàng muốn làm những cử chỉ cao đẹp. Quê nàng Nấm nghèo lắm. Mẹ nàng cũng đang sống trong nghèo khó. Có hai chị em nàng sống ở thành thị. Người chị thật may mắn lấy được một người chồng tốt và biết làm ra tiền. Còn nàng đã thật may có việc làm ổn định nhưng thu nhập cũng chẳng là bao. Nàng từng tiệm trong chi tiêu để thi thoảng gửi về cho mẹ. Bố nàng viết thư cho nàng kể rằng mỗi khi nhận được tiền nàng gửi về mẹ nàng thường khóc

rất lâu rồi gói ghém cất kỹ không bao giờ tiêu. Bố nàng muốn nàng cứ giữ lại mà tiêu.

Nàng Nấm có một đầu óc sáng láng của một người bình thường mà thôi. Nàng chỉ có thể ước mơ theo những trang tiểu thuyết hoặc những điều nàng nhìn thấy. Khi người đàn bà xinh đẹp cùng phòng làm việc khoe món quà vừa được tặng nàng Nấm cũng ước mơ có được món quà như thế. Khi người đàn bà xấu ở trong phòng phản nản rằng chẳng khi nào được ai tặng quà – ngay cả người chồng đã sống với nhau hai mặt con cũng chẳng khi nào biết tặng quà. Lúc đó nàng Nấm rất thông cảm với người đàn bà xấu đó, nàng ước khi nào có nhiều tiền sẽ mua tặng người đàn bà đó một món quà đẹp.

Ngoài ra nàng Nấm ước mơ mình sẽ trở thành nhà báo. Cái phòng làm việc của nàng Nấm chính là một toà soạn báo. Bảy người đàn ông và ba người đàn bà trong công việc có tên gọi là phóng viên và biên tập viên. Nàng Nấm và một cô gái nữa làm việc có tên gọi là nhân viên vi tính.

Nấm đánh bài còn cô gái kia mi trang. Mỗi người trong phòng có một việc làm cụ thể và theo một dây chuyền. Tờ báo này là một tờ báo tuần nên không bị sức ép của tính thời sự lắm. Những phóng viên và biên tập viên thường có thói quen bình luận các sự kiện mà họ vừa thu thập về.

Ban đầu khi công việc chưa thật quen và cái chính là mặc cảm với thân phận Nấm chỉ cảm cúi làm việc không để ý mấy may đến xung quanh. Nhưng thực ra Nấm chỉ không nói thành lời mà thôi. Nấm đã nhận thấy rằng vì sao họ lại bình luận các sự kiện trước khi bắt tay vào viết. Đó là vì sự bình luận đó không bao giờ được lên trang báo. Tại sao thì Nấm không biết. Có một điều lạ là những bình luận đó

bao giờ cũng đúng với thực tế. Ví như sự kiện rùa thiêng nổi lên mặt hồ Gươm chẳng hạn. Thực tế là nước của hồ Gươm còn chưa đến ba gang tay mà cụ rùa lại to thế, cụ bò đi đâu mà chẳng nhìn thấy. Vậy đây có phải điềm báo đất nước thịnh vượng hay không?

Nàng Nấm đã thực sự ngưỡng mộ họ, những nhà báo. Nhưng nàng Nấm cũng không hiểu nổi điều gì đã ngăn cản họ viết những điều họ đã bình luận lên báo.

Những ước mơ trong bóng tối đã đắp lên một diện mạo người đàn ông của Nấm. Nó có một gương mặt sáng sủa của nam diễn viên Hàn Quốc. Bây giờ trên truyền hình ta rất chiếu phim Hàn Quốc và Trung Quốc. Và một thân hình tựa tựa anh rể, một cặp đùi săn chắc thò ra dưới quần đùi. Người đàn ông của nàng là một người lương thiện, có một nghề nghiệp trung bình và là một người đàn ông chưa có gia đình. Nàng đã tin chắc như thế.

Nàng đã viết cho người đàn ông của nàng: Em là một cô gái quê nhiều ước mơ. Ngày bé khi trời sầm sập đổ mưa rào em đã rất sợ. Em đã khóc cùng với mưa. Cơn mưa rào mau tạnh. Nắng rờ rờ chiếu sáng trên các lá cây. Em đã đi trong cái nắng đó để xem các lá cây vươn mình lên đón nắng. Các tàu lá chuối thì cười, còn các lá cỏ thì múa. Nhà em có một hàng rào râm bụt. Em đã mắc một khung cửi bằng sợi tơ chuối để dệt áo cho những con búp bê đất của em, Reng... reng...

Nghe tiếng chuông điện thoại đổ thì tim nàng Nấm cũng loạn nhịp. Nàng nhắc ông nói, giọng nhẹ như một hơi thở: A lô. Em. Chào anh. Em đã ngủ chưa? Em còn chờ anh mà. Chờ anh nhé, anh sắp về rồi. Hôm nay em mặc áo màu gì. Áo màu vàng. Da em trắng mặc áo màu vàng rất đẹp. Em muốn khóc. Sao thế, đừng khóc anh sẽ về mà. Bao

giờ? Sắp rồi. Anh hôn em nhé, được không. Sao em im lặng. Được không em. Vâng. Rồi đừng khóc nhé, em bé. Tút... tut...

Các con chữ chỉ có thể nhưng nó đã được phổ nhạc. Bên tai Nấm là một suối nhạc. Nấm bay lơ lửng trên không trung. Cơ thể Nấm không còn tồn tại.

Nấm nằm trên giường nhắm mắt lại và những lời nói của người đàn ông cùng những suối nhạc lại vang lên trong trí não của Nấm. Từ não theo các nơ ron thần kinh toả đi khắp cơ thể. Nấm muốn hát, muốn cười và muốn chia sẻ cùng ai đó. Nấm có thể chia sẻ cùng ai được bây giờ. Với chị, với mẹ, chắc họ sẽ là những người biết sau cùng. Khi câu chuyện kết thúc có hậu bằng một đám cưới hoặc với kết bi kịch, khổ đau và nước mắt. Nấm lại không có một người bạn thân nào có thể chia sẻ trong những lúc thế này.

Cảm xúc đầy tràn trong Nấm khiến nàng không thể nằm im. Nấm bật máy và lại viết thư cho người đàn ông của nàng.

Em không thể nào ngủ được đâu biết rằng ngày mai có nhiều công việc. Em chỉ muốn khóc nhưng nước mắt lại không chảy ra. Em không biết tại sao lại thế. Em là một cô bé rất tò mò. Những điều cảm đoán là những điều khiến em rất muốn biết. Khi quê em mắc điện mẹ em dặn, hãy tránh xa ra kéo điện giật chết. Khi mẹ chưa nói em không thấy cái ổ điện kia có gì hấp dẫn cả. Khi mẹ nói rồi thì ổ điện đó cứ hút tay em vào. Em cứ muốn biết chết là thế nào nhưng em lại rất sợ chết. Một hôm không thể dừng em đã thò tay vào ổ điện, điện đã giật em rất đau nhưng em không chết. Năm 16 tuổi em đã khao khát một tình yêu bằng một hình ảnh mà em thường bắt gặp. Nhưng đó lại là một tội lỗi. Cho đến bây giờ em vẫn chưa biết tình yêu là gì. Em không biết những cảm xúc em đang trải qua bây giờ có phải là

tình yêu không . Em chưa biết nhiều về anh nhưng sao em lại tin anh đến thế. Em muốn thổ lộ với anh tất cả những điều bí mật của em.

Bây giờ em muốn ngả đầu vào vai anh.

Những dòng chữ được viết ra đến đâu thì dường như lòng Năm nhẹ vơi đi.

Với cảm giác thật nhẹ nhõm Năm đi vào giấc ngủ thiên thần.

Reng reng... điện thoại kêu lạnh lạnh kéo Năm ra khỏi giấc ngủ sâu.

Phải mất mấy chục giây Năm mới định vị được thực tại. Điều đầu tiên Năm nhận ra ngay là trời đã sáng rõ. Chưa khi nào Năm lại ngủ trễ như vậy. Năm nhìn đồng hồ, vẫn còn 30 phút nữa mới đến giờ đi làm. Năm nhấc máy điện thoại. Alô, tôi nghe đây. Ừ chào em. Là anh ư, em không thể nghĩ anh lại gọi điện cho em giờ này. Thế giờ này là của người khác gọi ư? Vâng, là của các anh các chị trong cơ quan nhắc lại việc trước khi họ đi công tác. Ôi thế là từ hôm qua tới nay anh chưa nghỉ ư. Em ngủ có ngon không, có mơ thấy anh không? Em ngủ rất ngon và không mơ gì cả. Vậy sau giấc ngủ em còn muốn tựa đầu vào vai anh nữa không? Sao im lặng thế em. Em lại muốn khóc phải không, tựa đầu vào vai anh mà khóc này. Anh gọi điện cho em nhiều thế này sẽ tốn tiền lắm đấy. Nhưng anh biết em vui khi anh gọi cho em mà. Vâng. Hôn em nhé, được không. Vâng.

Năm vào phòng tắm nhìn vào tấm gương. Ôi cô Năm đây ư. Một gương mặt rạng rỡ với đôi mắt long lanh trong gương.

Buổi sáng hôm nay trong phòng làm việc đang bình luận về những người tật nguyền.

- Nếu không thực mắt nhìn thấy có kể lại mọi người sẽ cho là hư cấu. Mọi người có hình dung được ông ta khâu kim bằng chân rồi tự vá áo không?

- Thì tôi đã viết về một người đàn bà mù mà thổi cơm bằng rạ mới tài chứ.

- Những người đó bị từ lúc lọt lòng nên họ không biết được cuộc sống của người thường như thế nào vì thế họ cần mãi sống. Mình mà chẳng may bị như họ chắc tự tử mất.

- Ôi giới ôi, người nào cũng nói thế nhưng chẳng may có bị vẫn sống nhăn có ai dám chết đâu. Con người thích ứng hoàn cảnh nhanh nhất trong các loài vật đấy.

- Nói đúng lắm. Như em Nấm nhà mình kia. Hôm nay tôi ngắm em ấy xinh cực. Lắm lúc nghĩ đại mình mà như em ấy rồi không có tình yêu thì chết quách cho xong.

- Hay thật, sao Nấm chẳng bao giờ tự ái hả Nấm.

Nấm chờ tiếng chuông điện thoại reo đến nghẹn thở. Lí trí bảo với Nấm rằng tối nay người ấy sẽ không gọi điện thoại đâu. Dẫu người ta có tình cảm với Nấm thật thì không phải ngày nào người ta cũng gọi điện cho Nấm được. Vậy mà Nấm vẫn cứ mong chờ một sự diệu kì. Mười giờ rồi mười một giờ đêm chuông điện thoại vẫn im lặng. Sự mong đợi chuyển sang hờn dỗi. Được thôi mình sẽ không thêm viết thư cho nữa. Nấm biết người ấy rất thích đọc thư của Nấm. Nhưng nếu Nấm không viết thư cho người ta thì người ta cũng sẽ không gọi điện về cho nữa. Thế thì... lại như xưa ư. Nấm phải làm gì bây giờ. Trong đầu Nấm đang có một cái gì đó muốn vỡ oà ra. Bức bối không thể tả nổi. Nấm cố nhắm mắt và hình dung ra người đàn ông của nàng với một vòng tay ôm rất chặt. Một cái nhìn thật nồng ấm. Sự hình dung của Nấm trôi tuột vào hư không, chẳng để lại một cảm giác nào cả. Nấm cố định hình xem sự bức bối trong đầu óc là gì? Cảm giác bức bối này lần đầu tiên xuất hiện trong Nấm. Đầu óc căng

như dây đàn rồi chuyển sang đau nhức. Không phải một cơn đau bình thường chỉ dùng thuốc là xong. Đây là một cơn đau của số phận. Trong ngần ấy năm sống ở đời Nấm đã trải qua hai cơn đau như vậy. Một lần là năm 16 tuổi, là lúc phải chuyển khỏi nhà của anh chị. Nấm đã trải qua một cơn đau khủng khiếp và một mực đòi về quê sống với mẹ. Lần thứ hai là khi có một người đàn ông gần nhà Nấm đã muốn cho cô bé tật nguyên biết sự sung sướng của nhân loại. Chỉ một lần thôi, không ai biết cả. Nhân loại đang hàng ngày, hàng giờ làm việc đó. Tại sao mình em lại không? Tôi biết em đã học xong đại học cô bé ạ. Đại học có dạy cháu điều đó không nhỉ. À, có chứ. Họ đã dạy rằng phải là tình yêu kia. Thực chất của vấn đề là có tình yêu thì dễ biện minh hơn. Em chờ tình yêu chứ gì, có họa là chuyện cổ tích. Hãy thử đi, tôi tuyệt đối tôn trọng cháu mà. À mà này em có biết, các nhà tiểu thuyết rất thích các cô gái sống bản năng không?

Cơn đau của Nấm khi đó là do sự đấu tranh căng thẳng giữa sự có và không? Nấm có một đôi chân ngắn nhưng ngực Nấm căng và tròn. Hàng tháng những giọt máu sinh nở của đàn bà ra đủ ba ngày và tươi rói. Nấm cũng khao khát những điều mà một người đàn bà bình thường khao khát. Một tình yêu. Một tình dục. Một chồng vợ. Một mái ấm gia đình và những đứa con. Nhưng Nấm đã nhận ra chân dung đích thực của mình. Vì thế Nấm biết những khao khát kia là một sự xa xỉ. Vậy chẳng nhẽ Nấm sẽ sống một cuộc đời đồng trinh cho đến chết ư. Không, trong những nhân vật của tiểu thuyết thì thân tượng của Nấm không bao giờ là những cô gái trinh trắng. Nấm thích một tình yêu mạnh mẽ. Còn nếu cứ thử một lần để biết ư? Ba ri e đã vượt qua rồi thì một lần hay nhiều lần có khác gì nhau đâu. Và cái

chính là con lùn khôn ngoan trong Nấm đã mách bảo Nấm rằng người đàn ông đó chẳng phải là người tốt đâu.

Quá khứ hiện về như những thước phim sống động. Nó làm cho đầu óc Nấm quang quẻ đến kì lạ. Còn trái tim thì nhột nhạt, căng phồng. Một lượng máu lớn chứa đầy tim đòi hỏi cơ thể Nấm phải có sự sinh sôi. Cơ thể Nấm phải sinh sôi ư?

Sinh sôi hay là sáng tạo? Nấm chưa thể định hình nhưng Nấm khát khao một cách cuồng nhiệt. Nếu bây giờ người đàn ông đã từng đề nghị cho Nấm thử một lần mà có mặt Nấm sẽ không ngần ngại để thử với ông ta một lần tới bờ bến. Nấm nhận thức rõ ràng cơ thể Nấm đang chuyển động. Hai má Nấm nóng bừng, ngực Nấm co tròn hơn trong lớp áo lót. Và hai đầu vú Nấm săn lại chọc thẳng vào lớp vải. Lớp áo nịt như làm cho Nấm nghẹt thở. Nấm cởi bỏ áo xống rồi nhìn xuống ngực mình xem nó đang thay đổi như thế nào. Hai núm vú săn cứng màu hồng nhô ra. Nấm lấy hai lòng bàn tay xoa nhẹ nhẹ vào hai núm vú ấy. Một cảm giác mê mên lan khắp cơ thể Nấm. Một cảm giác thật dễ chịu. Nấm xoa mạnh hơn. Cảm giác lan toả khắp cơ thể rồi dồn xuống chân Nấm. Nấm đắm chìm trong cảm giác mới mẻ. Một lát Nấm bỗng nhận ra rằng từ lúc nào Nấm đã trút bỏ hết áo quần và miệng đang hát những nốt nhạc của mèo cái. Nấm hoảng hốt vơ vội áo quần dậy lên người rồi nhìn quanh quất xem có ai nhòm ngó. Rồi Nấm khóc oà. Vừa khóc vừa gọi mẹ. Nấm khóc rất lâu. Lúc đầu là khóc thương mình rồi khóc thương mẹ. Nấm biết lúc này mẹ cũng đang không ngủ vì thương Nấm. Nhiều đêm khi trời chưa sáng tỏ đã có chuông điện thoại đổ. Thì ra là mẹ. Mẹ đã đi bộ hàng mấy cây số trong đêm để ra trung tâm xã gọi điện cho Nấm chỉ vì đêm mẹ nằm mơ thấy Nấm buồn.

Nắm cảm thấy rất rõ ràng sự đang chìm xuống của cơ thể. Chẳng lẽ lần này Nắm lại chịu sự đầu hàng số phận ư? Nếu Nắm cứ nằm và khóc lóc thế này? Không thể, dẫu đôi chân Nắm có ngán nhưng cuộc đời vẫn rất tốt đẹp với Nắm kia mà. Và người đàn ông của Nắm chắc sẽ rất buồn nếu không nhận được thư của Nắm.

Nắm ngồi dậy, chải tóc gọn ghẽ, vào nhà tắm vã nước lạnh lên mặt. Nắm bật máy. Thay vì vào mạng để viết thư như mọi bận thì Nắm lại vào mục đánh văn bản. Nắm tự nói với mình: Bức thư này sẽ dài lắm, nếu cứ đánh không dấu sẽ chẳng thể nào đọc được.

Em không thể ngủ được. Ban đầu vì cứ ngóng chờ anh, rồi thương thân, rồi thương mẹ. Em đã khóc một trận khủng khiếp, đến như cơ thể tan loãng và trôi theo nước mắt. Bây giờ thì em đã bình tĩnh rồi nhưng em vẫn nhớ mẹ và thương mẹ quá.

Anh biết không, mẹ em là một người đàn bà nông dân thuần khiết... Nắm viết bức thư như trong cơn óp đông. Khi đóng máy, Nắm gục xuống bàn ngủ luôn.

Sáng hôm ấy lần đầu tiên, kể từ khi đi làm tại toà báo này là ba năm, Nắm đi làm muộn. Nắm len lén đi vào chỗ ngồi rồi bật máy làm miết. Buổi trưa mọi người lại tản đi chỉ còn Nắm và một chú lớn tuổi nhất trong phòng. Nắm cho đĩa mềm mà buổi sáng trước khi đi làm đã kịp cóp bức thư viết đêm qua vào ổ rồi mở. Nắm đã cố nhớ lại xem đêm qua mình viết những gì mà không sao nhớ nổi. Những dòng chữ hiện lên.

Mẹ tôi là một người đàn bà nông dân thuần chất. Bà lấy con một ông đồ nho hàng xã sinh được chín anh chị em chúng tôi. Tám anh chị em đầu đều tròn vành như trăng rằm, còn một chú út trời không thương nót nên chú cũng thành người nhưng không được tròn vẹn.

Chú hiền lành như cục đất, suốt ngày chỉ ngồi một chỗ, nghe cái đầu cười. Mẹ không đặt tên cho chú, chỉ gọi là thằng Ngoạ, cả nhà gọi theo thành tên.

Lúc mẹ sinh đến tôi vào đúng ngày Cách mạng tháng tám thành công, là đứa con thứ tư. Rồi đến chú Ngoạ là thứ chín, là những khi cha đi công tác ghé qua hoặc những lần cha về phép. Thỉnh thoảng cha cũng gửi về cho mẹ đồng quà tấm bánh gọi là, còn đâu là sức mẹ nhọc nhằn trên đồng ruộng. Chúng tôi như cây lúa trên cánh đồng của mẹ. Cha về bảo khổ mấy cũng cho chúng học hành. Mẹ gật đầu. Mẹ tàn tảo hơn.

Chúng tôi như lũ cá mè một lứa. Ngày anh cả vào đại học thì Tám học lớp một rồi. Chỉ có chú Ngoạ vẫn ngồi một chỗ cười và chẳng ai tính tuổi chú cả. Rồi đến ngày anh thứ hai đi đại học, sáu chị em còn lại thấy rằng cái sự học hành là cái đích để vươn lên và cũng không còn là điều không tưởng. Nhà nông nghèo, một buổi đi học, một buổi làm đồng còn buổi tối lao vào học. Thế là mọi việc trong nhà dốc hết lên đôi tay của mẹ.

Buổi sáng mẹ dậy từ bốn giờ thổi cơm cho cả nhà, rồi đun cám lợn, cám gà. Gà gáy tàn canh mẹ đánh thức cả nhà dậy. Chúng tôi ngồi vào mâm cả rồi thì mẹ lại bón cho Ngoạ trước. Chú vừa ăn vừa ngả vào lòng mẹ ngật ngheo, rồi chú cười. Chú gọi u ời. Lúc bình thường thì chú rất sạch sẽ. Mặt chú hiền lành và đôi mắt thì ngây thơ trong trẻo. Nhưng lúc chú cười chú ngoạ vào lòng mẹ và gọi u ời thì mặt chú méo mó và dốt dãi chảy dè dè. Tay chân chú cua cua rồi rít. Mẹ vội ôm chặt chú vào lòng. U biết rồi, biết rồi, con thương u nhất. U cũng thương con nhất, thằng út khốn khổ của mẹ. Chỉ cần mẹ ôm chú vào lòng thì chú sẽ trở lại bình thường. Mặt chú lại thanh thản và

hiền lành. Đôi mắt chú thì ngây thơ trong trẻo.

Chị em tôi cũng thương chú, nhưng thấy mẹ vất vả quá thành ra lắm lúc cũng ghét chú. Có lúc nào mẹ nhìn thấy chị em tôi không phải với chú, mẹ rầu rầu bảo: chớ có ghét bỏ em nó, nó gánh hán gánh hạn cho cả nhà để chúng mày được lành lặn, ăn học cho nên người tử tế đấy. Càng lớn chúng tôi càng ngấm dần lời mẹ nói nhưng cha thì không thể nào chấp nhận lí luận của mẹ. Cha ghét chú Ngoạ ra mặt. Mỗi bận cha về có quà cho cả nhà thì riêng phần chú không có. Nhưng chú cũng chẳng lấy thế làm buồn. Chú chỉ nhìn cha bằng đôi mắt đầy vẻ ngây thơ và nét mặt hiền lành nhất. Chú cũng chẳng làm nũng mẹ như mọi khi. Chú ăn uống sạch sẽ rồi ngồi vào góc giường nhìn mọi người bằng cặp mắt không tuổi của chú.

Chị em tôi lần lượt thoát li cánh đồng của mẹ để ra tỉnh với những ngành nghề thành đạt nhưng phần đời không phải ai cũng được suôn sẻ cả. Trong đó có tôi là phận gái với đoạn tình lận đận. Tôi không có chỗ bầu vịu ở nơi thị thành nên quay về cánh đồng mẹ. Về nhà gặp phần đời còn lại của mẹ càng chán hơn. Cha tôi đã nghỉ hưu, có một căn hộ trên thành phố muốn mẹ tôi lên đó để đỡ phần vất vả. Nhưng mẹ dứt khoát không chịu. Cha tôi thương mẹ nên về quê sống với mẹ. Phần kinh tế của cha mẹ và chú Ngoạ ở quê bây giờ khá giả hơn vì mấy anh chị lớn tôi thành đạt gửi về. Nhưng mẹ vẫn tần tảo như xưa. Sáng mẹ vẫn dậy từ năm giờ sáng nấu cơm, nấu cám rồi đánh thức cha và chú Ngoạ dậy. Mẹ dọn cho cha một mâm cơm, rót rượu rồi ngồi bón cho chú Ngoạ ăn. Ngoạ đã quen với cha ở nhà nên lại làm nũng mẹ. Chân tay chú co rúm lại, mắt chú trợn ngược lên, mồm chú méo xệch dớt dãi chảy dềo dềo. U ời con thương u lắm. Trí óc chú cũng phát triển theo năm tháng. Cha dẫn

cút rượu xuống mâm rồi bỏ ra ngoài bờ ao ngồi. Cửa tội của nợ. Cha lằm bằm một hồi cho nguôi ngoai. Mẹ biết ý ngăn chú Ngoạo mỗi lúc chú muốn tỏ tình cảm với mẹ. Mái tóc của mẹ mỗi ngày một bạc dần thì tình cảm của chú Ngoạo ngày càng tăng. Mà mỗi lúc chú tình cảm với mẹ thì cha lại buồn bực nên mẹ chuyển chú vào trong buồng. Chú âm thầm ngồi trong buồng lủi thủi. Thỉnh thoảng thấy chú cười, nhìn vào thấy chú đang bắt nắng. Những bóng nắng tròn như quả quất chui qua mái rạ xuống chiếu.

Tôi không hiểu tình cảm của cha thế nào. Cha kín đáo ít thổ lộ. Tôi không hiểu vì sao cả nhà đều thương Ngoạo mà cha thì không thương. Có lần tôi lân la hỏi cha, cha chỉ bảo. Nhân đạo là tự sát. Người không ra người, ngợm không ra ngợm. Biết gì mà thương với xót kia chứ. Để mà thương những đứa lành. Tôi nghĩ cha ích kỉ chỉ muốn mẹ dâng hết tình cảm cho cha. Chính vì những tình cảm trái ngược của cha và chú Ngoạo như thế làm lưng mẹ càng thêm. Mẹ cứ âm thầm khóc. Mẹ muốn cha vui nên mẹ phải giấu tình cảm của mình với Ngoạo. Mẹ chăm sóc bữa ăn của cha ngon lành đầy đủ. Phần mẹ, mẹ dẫu vào tay nải để cho Ngoạo nhớ mai kia mẹ chết. Tôi trở về nhà mang nỗi đau của phần đời con gái không san sẻ được cùng ai thì gặp lúc cha mẹ và Ngoạo đang buồn khổ vì định mệnh. Tôi vào buồng ngủ với mẹ, ôm tấm thân gầy của mẹ mà lần lữa không dám thổ lộ cùng mẹ nỗi đau của mình. Ở trong buồng thấy mẹ chăm sóc Ngoạo mà càng thương Ngoạo. Nhân ngày cha đi vắng, tôi đưa Ngoạo ra trái hè ngồi bắt chấy, bắt rận cho. Lúc đấy tôi mới biết trên đầu Ngoạo đã có tóc bạc rồi. Ngoạo không có tuổi nhưng thời gian vẫn tàn phá cơ thể tật nguyên của Ngoạo nhiều hơn. Tôi thương thân, thương em nước mắt rơi lã chã trên đầu Ngoạo.

Ngoạ quay lại nhìn tôi một hồi rồi Ngoạ lên cơn yêu thương như với mẹ. Thảo ơi Ngoạ thương chị lắm. Tôi ôm Ngoạ kể lẽ nỗi đau. Tôi bảo Ngoạ. Ngoạ ơi chị chỉ muốn chết thôi. Ngoạ bảo. Thảo đừng chết. Chó nó còn muốn sống nữa là. Về với u, u thương chị. Ngoạ thương chị là được. Nghe Ngoạ nói tôi bỏ ý định chết. Nếu tôi chết tôi sẽ giết luôn một sinh linh nữa đang sống trong tôi.

Tôi mang lời khuyên của Ngoạ ra đi để sống. Tôi tiếp tục công việc thành đạt của mình để đề bẹp dư luận lên án tôi với cái tội không chồng mà lại có con. Sẽ dễ dàng hơn nếu tôi cứ ở nhà với u, với Ngoạ nhưng cha tôi đã buồn khổ vì Ngoạ quá rồi. Cha tôi mong cho Ngoạ chết đi thì Ngoạ cũng đỡ khổ hơn. Tôi cũng chẳng nói lại cho cha cái lời khuyên của Ngoạ với tôi ngày nào. Nếu cha hiểu được thì cha đã hiểu rồi.

Tôi sinh con, một bé gái tròn trĩnh như trăng mười sáu. Tôi viết thư về cho mẹ nhưng bảo giấu đừng cho cha biết. Mẹ nhờ cô bé hàng xóm viết thư cho tôi. Mẹ không đến với con được vì còn thằng Ngoạ.

Tôi càng hiểu mẹ hơn khi con gái tôi ngày một khôn lớn. Nó hiểu tình yêu của tôi với nó nên nó yêu tôi vô hạn. Tình yêu của hai mẹ con tôi lấp đầy vào khoảng trống của nhau.

Cha tôi mất trong nỗi buồn khổ mà chính người đã mang không trút bỏ được. Mẹ tôi khóc hờ chồng. Ông ơi đáng ra đời ông sướng mà ông lại không sướng. Có chín đận con thì tám đã thành người tử tế có hiếu có thảo. Còn nó sao ông ghét bỏ nó để mang sâu vào thân. Ông chẳng xem người thiên hạ đó. Để ra người tử tế mà lại thành ma thành quỷ để người đời cười chê. Còn nó, nó lành như củ khoai, củ sắn. Mà nó lại biết thương cha thương mẹ lắm, ông sướng mà

chẳng biết mình được sướng đó thôi. Nay ông chết đi rồi cầu cho ông được siêu thoát đừng mang thù mang ghét với con nữa ông ời. Cha mất rồi lưng mẹ gập lại. Chân tay mẹ chậm chạp run rẩy. Ai cũng ngỡ mẹ chẳng sống được bao lâu nữa. Nhưng mẹ vẫn sống như mặt trời cần mẫn chiếu rọi cho trái đất. Mẹ không cấy ruộng nuôi lợn nữa nhưng mẹ vẫn dậy sớm nấu cơm cho Ngoạ ăn. Cha chết rồi nên chú Ngoạ cứ lẻo đẻo theo mẹ. Mẹ đi đâu chú cũng tha thẩn theo đó với gương mặt hiền lành và đôi mắt không có tuổi. Chỉ có điều tóc chú cũng bạc trắng như tóc mẹ. Mẹ và chú Ngoạ đều không chống lại được sức tàn phá của thời gian.

Rồi chú Ngoạ chết. Chú chết rất thanh thản khi lên cơn yêu thương mẹ. Hôm ấy hai mẹ con xuống bếp nấu cơm ăn. Chú tha thẩn bên mẹ. Cơm chín rồi mà đầu gối mẹ cứng quá không đứng dậy dọn cơm lên nhà được. Mẹ bảo chú kéo ít rơm rải lại gần bếp rồi ngồi ăn luôn ở bếp cho ấm. Chú Ngoạ cười rồi kéo rơm làm thành một cái ổ rất khéo. Chú ăn ngon lành. Ăn xong chú cười khoái chí rồi lên cơn yêu thương mẹ. Mắt chú trợn lên. Đôi tròng mắt bỗng nhiên tích tụ bao nhiêu khôn ngoan và nó đã có tuổi. Tuổi năm mươi của một đời người tật nguyền. U ời con yêu u lắm. Mẹ lấy bầy không ôm chú vào lòng được như mọi khi mà chỉ vỗ về chú thôi. Chú nhắm mắt nằm yên trong cái ổ rơm bên cạnh lòng mẹ. Mẹ cũng thành thói ngồi bên chú chờ đợi. Đến chiều mẹ đánh thức chú dậy thì mới biết chú chết rồi. Lúc đó mặt chú thanh thản bao nhiêu thì mặt mẹ cũng thanh thản bấy nhiêu. Mẹ vuốt mắt cho chú rồi lấp bầm. Cũng một kiếp người con ạ. Chẳng biết rằng các anh chị con sung sướng hơn hay con sung sướng hơn. Thôi con yên phận con rồi, giờ đến lượt mẹ đây. Mẹ mệt mỏi quá rồi, muốn nghỉ ngơi nhưng phải sống vì con đó thôi.

Chú Ngoạo mồ yên mả đẹp xong thì mẹ cũng mất. Mẹ thọ trên 90 tuổi. Thọ nhất trong vùng. Theo tục lệ quê tôi, những ai chết thọ trên 80 tuổi thì con cháu không ai được khóc cả. Chỉ có đàn sáo châu văn, hát chèo đò để đưa người mẹ lên Tây Trúc. Con cháu vui vẻ cỗ bàn ba ngày để đưa tiễn mẹ. Ông trưởng họ luôn mồm nhắc chị em tôi không được khóc. Nhà phải vui như hội. Ngoài cổng trẻ con tụ tập đông lắm. Khách khứa đến viếng xong cũng chẳng muốn về ngồi lại góp vui. Tôi rơi vào trạng thái không kiểm soát được bản thân mình nữa rồi. Tôi cười nói, đi đi lại lại. Trong lòng tôi muốn khóc lắm như một cái thác ứ nước muốn vỡ oà ra cho thoải thê. Nhìn vẻ mặt các anh chị em khác của tôi cũng thế. Tôi chạy vào buồng của mẹ. Tôi úp mặt vào nơi mẹ vẫn nằm. Thay vì sự khóc thoải thê tôi bỗng thiếp đi. Trong cơn mơ chân tay tôi co rúm lại như Ngoạo. Mồm tôi nhếch ra. Mắt tôi bỗng trợn ngược. Hai tay tôi cưa cưa trước mặt. U ời con yêu u lắm. Mẹ bỗng ngồi dậy chạy nhào đến ôm chặt lấy tôi. U đây, u biết con yêu u lắm. Thôi nào đừng vậy nữa, tội lắm. Tôi thanh thản duỗi dài chân tay yên bình trong lòng mẹ. Chưa khi nào tôi cảm thấy mình được sung sướng như vậy. Ôi giờ thì tôi biết chú Ngoạo của tôi đã sung sướng như thế nào. Mẹ ời con sẽ không khóc. Con khóc mẹ sẽ không yên lòng được phải không mẹ.

Những dòng chữ cuốn hút Năm như Năm đang đọc một tác phẩm văn học. Năm không thể tự hỏi rằng đây có phải là những dòng chữ mình đã viết ra tới qua hay không? Mà chỉ có những cảm xúc đang dâng đầy. Mẹ, sao giống mẹ mà lại không phải tất cả những chuyện này là của mẹ. Mẹ mới chỉ 60 tuổi thôi và Năm chứ không phải là chú Ngoạo. Năm chỉ bị ngán chân chứ có bị ngoạo đầu đâu. Nhưng khi đọc đến đoạn chú Ngoạo chết Năm đã bật khóc nức nở. Khóc không

thể kìm nén. Người đàn ông nhiều tuổi nhất phòng, là trưởng ban biên tập tên H đến bên cạnh vỗ vào vai Nấm.

- Sao thế, có trục trặc gì à. Nói nghe xem. Sáng nay thì đi làm muộn, giờ lại khóc nhè.

- Không, cháu không có chuyện gì đâu ạ. Cháu chỉ bỗng nhớ mẹ cháu.

- Úi giờ cái cô này. À thôi chết lại tải truyện bậy xuống đọc rồi khóc chứ gì. Để xem nào.

Nấm cuống lên nắm lấy con chuột để tắt máy nhưng người đàn ông đã nhanh tay hơn.

- Cô ngồi tránh ra một bên. Giờ đến lượt cô cũng tải truyện vớ vẩn xuống xem thì tôi cũng phải xem xem thế nào.

Trong phòng làm việc này Nấm vốn vừa sợ vừa nể người đàn ông này vì tính tình điềm đạm và chuyên môn lại rất giỏi.

- Ái chà, một truyện ngắn hay quá. Cô lấy ở mạng nào vậy. Sao không thấy tên tác giả. Truyện viết thật xúc động. Trách nào cô khóc. Nước mắt tôi cũng chảy ra đây này.

Một niềm vui vô tả ngập tràn lòng Nấm. Trời ơi đó là một chuyện ngắn ư. Nó chỉ là một bức thư kia mà. Hai má Nấm nóng bừng và mắt Nấm long lanh.

- Chú ơi.

- Gì nào. Ở cái cô này lạ chưa, vừa khóc xong mà mắt lại long lanh lên rồi. Sao có chuyện gì nói đi.

- Cháu nói với chú chuyện này chú đừng kể cho ai nhé. Kẻo các chị ấy lại trêu cháu. Đêm qua cháu đã viết chuyện này đấy. Ban đầu cháu định viết thư nhưng không hiểu sao giờ đọc lại lại thành ra thế.

- Cháu nói sao hả Nấm. Cháu đã viết ư?

- Vâng chính cháu đã viết đấy ạ.
- Thật tuyệt vời. Cháu có biết cháu đang ẩn giấu một tài năng không? Tuyệt thật đấy cháu ạ. Ôi nhà văn đương đại đang cố gắng chỉ viết được một truyện như cháu vừa viết đấy. Trời đã thương cháu rồi. Hãy cố lên Năm ơi.
- ...
- Nay chú sẽ biên tập thêm câu chữ cho rồi kiếm một tờ báo nào đấy ta gửi đăng. À chú nhớ ra rồi tờ Phụ Nữ đang có cuộc thi viết truyện ngắn về đề tài mẹ. Truyện này rất hợp ta sẽ gửi đi dự thi Năm ạ.

Y Ban

Đàn bà xấu thì không có quà

Chương 4

Năm sống trong trạng thái thật khó tả. Người lúc nào cũng lằng lằng. Suy nghĩ đứt đoạn. Không có cảm giác đói và khát. Cứ khoảng nửa giờ Năm lại bật máy lên để đọc lại bức thư mà bây giờ đã được đổi thành chuyện ngắn có tên là Chú Ngoạ. Trưởng ban biên tập H đã gửi chuyện ngắn Chú Ngoạ đi dự thi hội Năm rồi.

Buổi trưa H đã có một cuộc nói chuyện rất lâu với Năm.

- Chú rất cảm phục nghị lực và trí tuệ của Năm. Rồi cháu sẽ thấy, nếu người ta chấp nhận thì chỉ một truyện ngắn này thôi cháu đã có thể có tên trên văn đàn. Văn chương nó lạ lắm. Nó khác hẳn nghề

báo. Cùng là những con chữ đó nhưng đề vào dưới tí hai chữ: truyện ngắn hoặc tùy bút, tản văn thôi là đã chuyển hẳn sang một kênh khác rồi. Nó có sang trọng hơn không? Chưa chắc. Vì nó còn phụ thuộc vào bài viết đó. Nhưng điều chú muốn nói ở đây là không phải ai cũng có bản lĩnh và tài năng để viết những điều mình muốn thể hiện. Báo chí là một nghề kiếm sống. Đã là nghề rồi thì chí ít trên mặt bản báo của anh phải thể hiện những bài viết kí tên anh. Những bài báo phải thể hiện khách quan nhá những quan điểm. Trong một chừng mực nào đó thì thể hiện quan điểm của bản báo mà thôi. Cái tôi của anh trong một bài báo phải giấu đi. Còn cái tôi trong một truyện ngắn, tản văn hay tùy bút thì phải đậm đặc. Càng thể hiện được cái tôi khác lạ và bản lĩnh bao nhiêu thì càng thành công bấy nhiêu. Chú đang ghen tị với Năm. Mấy chục năm làm báo chú cũng muốn viết được một cái gì đấy nhưng không đủ bản lĩnh. Cơm áo gạo tiền cho vợ con làm chí khí của người đàn ông nhụt đi rồi cô cháu ạ.

- Chú cũng cần phải bảo Năm biết trước điều này. Nếu cháu đã chọn văn chương để mà tiến thân thì cháu phải cực kì bản lĩnh. Vinh quang đấy mà nhiều cay đắng lắm.

- Nhưng cháu... Chú ời thân cháu thế này, cháu chỉ muốn sống như một người bình thường thôi.

- Ừ nhỉ, chú xin lỗi Năm. Mà thôi cháu cứ sống hết mình đi. Cháu còn gì để mất ở cuộc đời này đâu. Hãy nghe chú một điều, cháu hãy khóc cho mình và cười cho người khác nhé. Và cháu hãy coi cuộc đời này là một cuộc chơi để cháu thể nghiệm thì cháu sẽ không phải đau khổ.

Năm có coi cuộc đời này là một cuộc chơi không? Năm sống thao

thiết với nó lắm. Nấm đã khát khao những điều bình dị nhất. Nấm muốn có một gia đình bình thường. Một người đàn ông có một đôi chân ngắn như Nấm cũng được và một đứa con. Nấm sẽ tắt bật sớm tối để chăm sóc cho cái gia đình đó. Mọi người sẽ quây quần yêu thương nhau để Nấm không còn phải chịu cảnh cô đơn. Nấm có dám mơ mộng điều gì cao xa đâu. Nếu Nấm có một gia đình như thế thì tối đến Nấm chỉ sẽ đọc sách cho mọi người nghe. Với đứa con Nấm sẽ đọc chuyện cổ tích, còn ông chồng Nấm sẽ đọc những câu chuyện tình lãng mạn. Đàn ông đang ngày càng ít đọc sách. Nấm biết điều đó bởi vì những người đàn ông ở phòng làm việc của Nấm đều không đọc sách.

Reng... reng... chuông điện thoại réo lên gắt gao cắt đứt sự suy nghĩ miên man của Nấm. Ôi chắc là anh rồi. Đã mấy ngày rồi anh không gọi điện cho Nấm. Nấm nhấc điện thoại và tim đập mạnh.

- Nấm đã ngủ chưa? Không phải là người đàn ông của Nấm.
- Ai đấy ạ? Giọng nói của Nấm không thể hiện sự thất vọng nhưng nhịp tim đã hạ nhịp.
- Là tôi đây.
- À vâng, cháu chào chú. Chú có việc gì mà phải gọi điện đến cháu vậy. Mai chú đi công tác à?
- Không phải đi công tác. Chú muốn nói chuyện với Nấm không được à?
- Vâng. Buổi tối cháu chẳng bận việc gì đâu. Có việc gì chú cứ nói.
- Tối cháu thường làm gì?
- Cháu đọc sách.
- Chỉ có thể thôi ư?
- Vâng ạ.

- Vậy cháu không đi chơi à?
- Có thỉnh thoảng đến nhà chị gái chơi.
- Vậy cháu không có bạn ư?
- Có mấy cô bạn thân hồi đi học nhưng chúng có gia đình cả rồi. Năm thì mười hoạ mới gặp nhau.
- Vậy Năm không có người yêu à?
- Chú cứ vui tính. Cháu thế này thì ai yêu kia chứ.
- Cháu thử tìm kiếm. Chú tin là cũng có người yêu Năm chứ. Năm cũng rất đáng yêu. À cháu có định viết cái gì nữa không đấy. Cháu có tài đấy, cố lên Năm ạ. Thôi ngủ ngon nhé.

Cuộc nói chuyện này bắt đầu một sự kiện gì đây? Một người đàn ông thật tốt với Năm chăng? Có thật sẽ có một người đàn ông thật tốt muốn chia sẻ và giúp đỡ tài năng của Năm? Năm biết người đàn ông này là một người điềm đạm và chín chắn. Trong các cuộc nói chuyện buổi sáng người đàn ông này thường đưa ra những câu kết luận sắc sảo. Nhưng trong các bài viết của người đàn ông này thì không được sắc sảo lắm. Cứ chung chung hoặc chỉ nêu ý kiến của người này, người khác. Phòng làm việc của Năm gọi người đàn ông này là ông phát tiết. Có sự khôn ngoan sắc sảo nào thì phát tiết hết ra đằng mồm rồi. Rồi mọi người lại bảo: Ông ấy làm thế là vì muốn leo lên chức tổng biên tập. Vì sự thể như thế này. Phóng viên mà viết kém thì chuyển sang làm biên tập hoặc sang ban thư kí. Ở hai cái ban ấy thì cẩn thận một tí, khôn ngoan một tí, sắc sảo một tí thì ăn chắc là lên chức. Hiện tại người đàn ông đã ở chức trưởng ban biên tập rồi. Người đàn ông này đã có vợ và hai con. Nhưng hình như cuộc sống chồng vợ không được suôn sẻ. Ờ mà sao Năm lại nghĩ nhiều về người đàn ông này thế? Là bởi vì Năm cứ liên tưởng đến người đàn

ông gần nhà dạo trước đã rủ Nấm thử cái sự đời.

Nấm chỉ tin vào người đàn ông của Nấm. Người ấy không gọi điện thoại cho Nấm nhưng có thể sẽ viết thư chứ. Nấm vào mạng. Bạn có một thư mới. Chỉ có mấy chữ thôi mà Nấm đã thấy hồi hộp.

Em có nhớ anh không? Anh rất nhớ em. Mấy hôm rồi mắt anh bị đau mà vẫn phải đi công tác. Anh đi khoảng một tuần. Khi nào về anh sẽ gọi điện cho em. Chờ anh nhé. Anh viết cho em khi em đang ngủ.

Ngủ ngon em bé nhé. Có một làn gió trong lành từ rất xa nhẹ nhẹ ru em. Hôn em.

Những dòng chữ nhoè dần rồi tới tấp những giọt nước mắt rất to nhỏ xuống bàn phím. Nấm thổn thức trong sự nhớ thương còn cao. Cảm thấy thân thể rã rời, Nấm tắt máy tính rồi lên giường. Khi ngả lưng xuống tấm đệm Nấm tưởng tượng ra đang trong vòng tay của người ấy. Người ấy đang ôm chặt Nấm vào lòng rồi thì thầm vào tai Nấm: chờ anh nhé anh chỉ đi có mấy ngày thôi rồi anh sẽ về. Đừng khóc nào em bé. Ngủ ngoan đi. Thế. Ngủ ngoan nào... Cơ thể Nấm tan loãng trong sự tưởng tượng. Nấm dịu dàng đi vào giấc ngủ.

Nấm sống trong trạng thái pháp phởng chờ đợi. Người đàn ông của Nấm đi công tác một tuần sẽ không gọi điện cho Nấm đâu. Vả lại nếu có gọi thì sẽ gọi về nhà. Nấm chờ đợi một cuộc điện thoại khác. Nấm đã nghe rất nhiều cú điện thoại thế này: Alô, tôi là biên tập viên ở báo X. Xin thông báo với anh, chị, cô, bác... bài viết mà quý vị gửi cho bản báo đã được sử dụng trên số báo ra ngày... Mời quý vị đến toà soạn để lấy báo biểu và nhuận bút. Nếu không đến được xin cho biết địa chỉ để chúng tôi gửi theo bưu điện. Sự chờ đợi nào cũng có cảm giác tức thờ.

- Nấm, đánh gấp cho tôi bài này để thay bài.

Sự bận rộn sẽ làm quên đi sự chờ đợi. Gần đến trưa, đã có người xách túi đi ra khỏi phòng. Nắm mãi một đánh nốt những dòng cuối cùng. Điện thoại réo từ lúc nào Nắm cũng không nghe thấy chỉ đến khi có người gọi:

- Nắm có điện thoại.

- Vâng, bảo chờ em một chút.

Bước chân ngẩn ngẩn của Nắm không thể nào vội vã được.

- Alô, tôi nghe đây.

- Chị có phải là Nắm không ạ?

- Vâng, là tôi.

- Tôi là biên tập của báo Phụ Nữ. Xin báo với chị rằng truyện ngắn Chú Ngoạ của chị sẽ được đăng vào số tới. Chúng tôi muốn hỏi chị có gửi cho báo nào khác nữa không và tên tác giả vẫn để là Nàng Nắm hay chị muốn đổi tên khác?

- Cảm ơn chị đã gọi điện báo cho tôi. Đây là truyện ngắn đầu tay của tôi. Tôi viết xong là gửi cho báo chị luôn đấy ạ. Tôi không gửi cho báo nào khác đâu. Còn về cái tên ấy mà. Đây là tên mẹ tôi đặt cho tôi. Tôi không muốn đổi nó đâu.

- Ý tôi không phải như chị hiểu đâu. Cái tên tôi muốn nói với chị là bút danh kia. Chị có muốn lấy một cái bút danh hay hơn tên Nàng Nắm không?

- Tôi đã hiểu rồi. Chị cứ để nguyên cái tên mẹ tôi đặt cho tôi. Tôi muốn để mẹ tôi tự hào về cái tên mẹ tôi đặt cho tôi dù nó xấu.

- Vâng, khi nào báo ra tôi sẽ gọi cho chị.

Nắm đặt điện thoại xuống rồi đi về phía bàn làm việc. Những bước đi của Nắm như không đặt xuống đất và cơ thể Nắm thì không có trọng lượng. Nắm nhìn trần trời vào màn hình đã đầy những chữ mà như

nhìn vào khoảng không vô định. Nắm không còn tồn tại với thời gian nữa.

- Xong bài chưa cô cháu gái? Sao ngồi ngây ra thế? Tôi hỏi đã đánh xong bài chưa?

Những câu hỏi làm con tàu ý thức của Nắm từ từ trôi ra khỏi hố đen.

- Dạ, chú hỏi cháu gì ạ?

- Tôi hỏi cô đã đánh xong bài chưa?

- Vâng vâng sắp xong rồi đấy ạ, chỉ còn mấy dòng nữa thôi.

- Nắm có chuyện gì vậy hả Nắm. Có tin gì không vui à?

Nắm đã nhận ra người đang nói chuyện với Nắm là H, người đã gửi cái truyện đi cho Nắm. Nắm xoay người nắm chặt lấy tay H:

- Chú ơi người ta vừa gọi điện đến báo tin cho cháu là số báo tới họ sẽ đăng cái truyện của cháu.

- Thật hả Nắm. Thế là cháu thành công rồi. Thôi đánh nhanh bài đi trưa nay chú khao cháu.

Sự ồn ào của ban ngày tới tấp bủa vây Nắm. Bắt đầu từ phòng làm việc của Nắm. Đầu tiên mọi người ra sức ca tụng Nắm. Sự linh cảm của con lùn khôn ngoan Nắm biết đó là những lời chúc tụng thực lòng. Sau đó là sự ghen tị. Không phải là tất cả nhưng có đến một nửa chĩa ánh mắt đó về phía Nắm trong cái nhìn vội vàng.

Một sự ồn ào nữa là những bạn đọc cảm nhận được những con chữ của Nắm.

Và sự ồn ào này là ồn ào nhất. Một con bé tật nguyền có tài năng văn chương. Cái truyện ngắn ra lò chỉ vài ngày đã có phóng viên muốn đến phỏng vấn Nắm. Họ cứ xoáy vào cái chân ngắn ngủn của Nắm để đặt các câu hỏi rằng, ngoài việc nó ngắn thì nó có đau không? Nghe Nắm trả lời không họ có vẻ thất vọng. Giá như Nắm kể

rằng đêm đêm cái chân ngắn ấy nó tàn phá giấc ngủ của Nấm vì cái sự ngắn ngủn đó là do từ một căn bệnh hiểm nghèo. Trong thời gian tới nó có thể đe dọa đến tính mạng của Nấm. Thôi nếu không tìm được sự li kì trong câu chuyện kể thì trong bức ảnh chụp vậy. Họ cứ một mực đòi chụp Nấm trong tư thế đang đứng. Điều này thì họ không thể miễn nguyện vì chẳng bao giờ Nấm đồng ý chụp ảnh. Đó là lời thề của Nấm. Sau rốt Nấm yêu cầu họ hãy đừng viết về đôi chân ngắn ngủn của Nấm. Họ bảo thế còn gì để mà viết nữa. Bây giờ có hàng trăm cô gái trẻ viết văn kia. Vả lại một truyện ngắn thì đã là cái gì, gọi là có chút ăn may. Cái ấn tượng là ở đôi chân ngắn kia kìa. Nấm đã đón nhận những điều đó một cách hồn nhiên vì chưa biết cách suy diễn. Người đàn bà xinh đẹp cùng phòng đã nói với Nấm:

- Chị đã dạy em sự cao ngạo chưa nhỉ. Chị không biết rằng em có thể viết được tác phẩm nào nữa hay không nhưng với thân phận của em bây giờ em có muốn sống hồn nhiên, giản dị với cuộc đời cũng không được nữa rồi. Văn chương là một sự cao sang không phải dành cho một con lùn. Em có hiểu điều chị muốn nói với em không? Một con lùn phải biết thân phận mình, ngu si, nghèo khó đi một chút để người ta thương hại. Còn một khi mày muốn vượt chúng anh, chúng chị ư? Mày sẽ phải trả giá đấy nghe chưa. Nếu em cứ hồn nhiên thế người ta sẽ nhảy lên đầu em đấy. Mà em thì không thể nhún mình được nữa. Em hãy ngẩng cao đầu mà sống. Em sống thế này, tôi không động đến ai thì đừng ai động đến tôi cả, các người có đôi chân dài thì tôi có đôi chân ngắn. Các người đi mười bước thì tôi đi hai mươi bước. Nhưng con đường không chỉ đếm bằng bước đi mà bằng ý nghĩ. Ý nghĩ của tôi bay xa hơn của các người.
- Em cảm ơn chị rất nhiều. Chính chị là người đầu tiên khuyến khích

em phải sống khác đi.

- Chuyện vặt, Năm xúc động làm gì. Nói chung chị chẳng tốt đẹp gì lắm đâu. Hôm nay ngứa mồm thì khuyên Năm vậy, chứ ngày mai lại đi dè bủ Năm đấy.

- Em chẳng tin chị lại đối xử với em như thế.

- Thôi đi cô. Hôm nay cô khác hôm qua rồi. Hôm qua cô chỉ là một con Năm tật nguyên làm cái nghề đánh máy để kiếm cơm. Còn hôm nay cô là một nhà văn trẻ đầy triển vọng. Ai còn nghi ngờ cô chứ tôi biết cô còn đi xa được đấy.

- Chị ơi sao chị lại khóc?

- Tôi khóc đâu.

- Nước mắt trôi hết cả phần rồi.

- Thôi tôi đi đây. Cứ ngồi nói chuyện với cô lại mủi lòng. Dường như tôi nhìn thấy sự tật nguyên của tôi.

Năm không hiểu hết ý tứ những lời người đàn bà đẹp nói với Năm. Nhưng Năm đã chứng kiến từng ngày các cuộc bình luận cá nhân. Họ lôi những chuyện từ thượng cổ lai hi của nhau, từ việc cô này hôi nách đến anh kia chuyên để tuột khoá quần. Có mặt người này họ nói người kia. Khi chính một người trong nhóm lúc đang say sưa nói mà bỗng phải có chuyện đi ra ngoài thì lập tức sẽ được mang ra nhấm ngay. Năm đã nhiều phen tức tưởi vì những câu chuyện rất khả ố. Người đàn bà đẹp chính là người hay bị mang ra làm đồ nhấm nhất nhưng khi chị ta nhập cuộc thì miệng lưỡi chị ta cũng ghê gớm nhất.

Ôi sự đời mới có thế mà sao đã phức tạp quá.

Reng... reng... Alô, tôi nghe đây. Là anh đây. Vâng, em chào anh.

Em có chuyện gì không mà sao không viết thư cho anh? Anh đi công

tác về cứ tưởng sẽ được đọc thư của em mà không có. Anh buồn quá. Mấy hôm rồi em bận quá nên em quên mất. Em quên cả anh rồi sao? Không đâu, em rất nhớ anh. Mắt anh đã khỏi đau chưa? Vẫn chưa khỏi. Anh đang cười với em vậy thôi chứ mắt anh đang đau đây này. Em nói câu gì để anh khỏi đau bây giờ? Em nói em yêu anh đi. Em yêu anh. Tí nữa em phải viết thư cho anh đấy. Anh. Sao em nói đi. Em nhớ anh à. Em sẽ viết thư cho anh dài đấy. Em có biết những lá thư của em làm anh rất vui không. Em biết và em muốn viết cho anh một sự bất ngờ. Sự bất ngờ gì thế, nói đi anh không thể chờ. Em là nhà văn đấy. Nhà văn ư, trời ơi sao bây giờ em mới nói với anh. Vì bây giờ em mới là nhà văn mà, trước khi quen anh em mới chỉ là một nhân viên đánh máy ở toà soạn báo thôi. Em sẽ gửi tác phẩm của em cho anh đọc nhé. Gửi ngay cho anh đấy. Thế cô bé của tôi là nhà văn. Anh rất mê nhà văn. Thôi em đi ngủ đi, khi ngủ nhớ mơ về anh nhé. Hôn em được không. Vâng.

Nấm rất vui. Một niềm vui có tên gọi. Lần đầu tiên Nấm gọi mình là nhà văn mà không ngại ngùng. Cái tên nhà văn cứ âm vang trong đầu Nấm nhưng Nấm không biết thổ lộ cùng ai vì còn ngượng ngùng xấu hổ thế mà Nấm đã nói ra được với người ấy rồi.

Nấm đã thực sự gia nhập làng văn khi truyện ngắn Chú Ngoạ đoạt giải nhất trong cuộc thi. Một sự nhập cuộc cực kì may mắn. Lần này thì là những bài báo thật chứ không phải như lần trước khi họ chỉ muốn khai thác cái chân ngắn của Nấm. Giải nhất chứ có phải chuyện thường đâu. Nấm được mời đi dự hội nghị viết văn trẻ. Nấm đã dành hẳn một ngày để lựa chọn áo quần. Nấm đứng trước gương thử đi thử lại các bộ quần áo. Càng thử càng thất vọng. Cái màu hồng, màu vàng thì tôn phần người phía trên thật óng ả nhưng lại

làm cho đôi chân ngắn có vẻ nổi bật. Màu đen thì trông già đi rất nhiều. Thôi thì hãy chọn màu dung hoà là màu xanh vậy.

Tên chính thức của hội nghị là : Hội nghị của những người viết văn trẻ. Hội nghị này đã được câu chuyện buổi sáng bình luận như sau. Trẻ ở đây gồm hai khái niệm. Một là mới vào nghề viết văn thì gọi là trẻ. Vậy có người đến 70 tuổi mới vào nghề viết thì có gọi là nhà văn trẻ hay không. Khó nhỉ? Bẩy mươi tuổi phải kính lão đắc thọ chứ. Gọi là trẻ thì các cụ chửi chết. Vả lại chỉ cần các cụ in được một cái gì gì đó là các cụ đã có quyền tuyên ngôn dạy dỗ con cháu rồi. Vậy thì phải không chế cái tuổi gọi là trẻ. Bởi vì cái hội nghị này có nhiều phần cần phải dạy dỗ định hướng cho những người mới vào nghề kéo mai kia cứng nghề khó bảo. Ở tuổi nào thì còn dạy bảo được? Ba mươi năm hay bốn mươi? Ba mươi năm thì còn dễ nói chứ bốn mươi đã là cứng cổ. Ba mươi năm vậy nhưng danh sách ba mươi năm thì lèo tèo quá. Thôi bốn mươi. Chốt nhé. Năm ở tuổi hai mươi tám thật trẻ.

Người đàn bà xinh đẹp đã dạy Năm phải sống cao ngạo. Sống cao ngạo là thế nào Năm chưa hình dung được. Chỉ biết tình trạng của Năm bây giờ là đang rất khó xử. Năm rất muốn đến dự hội nghị. Năm muốn hoà nhập cuộc sống của những người bình thường. Nhưng Năm lại rất sợ những ánh mắt nhìn. Sống ở đời đã hai tám năm Năm đã chứng kiến bao ánh mắt nhìn của cuộc đời. Có gì khác nhau đâu. Thế mà tại sao bây giờ Năm lại sợ. Có lẽ trước đây Năm chỉ là một cô gái có đôi chân ngắn còn giờ đây Năm đã là nhà văn. Nhà văn thì khác gì một người bình thường? Nhà văn thì phải cao siêu. Vậy Năm có cao siêu không? Năm không biết. Năm mơ mộng. Năm sẽ mai danh ẩn tích rồi viết những tác phẩm thật hay để người đời đi tìm.

Tìm rồi đặt ra những huyền thoại. Cuối cùng thì Nấm sẽ xuất hiện. À thì ra cũng phải xuất hiện cơ mà. Vẫn phải xuất hiện với đôi chân ngắn này. Mà cũng không thể mơ mộng thể được nữa. Nấm đã tự xuất hiện rồi.

Nấm đến hội nghị thật sớm rồi ngồi tít xuống hàng ghế cuối cùng. Nấm đã nhìn thấy phía ngoài sân những cô gái thật ăn diện đi đi lại lại. Có cô nhà thơ mặc một chiếc váy đầm tây quăng hờ hết cả một cái lưng bị sọc. Chắc cô ấy định tố cáo điều gì. Có cô thì mặc một chiếc váy ngắn hờ hết cả một chiếc đùi rế, trông thật phản cảm. Còn đàn ông thì chẳng ăn diện mấy. Vẻ mặt của những người đàn ông như trĩu nặng ưu tư thành ra sự ăn vận đẹp của các cô nhà thơ như là ném gió vào không khí. Chết nỗi Nấm nghĩ gì thế nhỉ. Chao ôi thì ra tất cả các câu chuyện buổi sáng và cách bình luận cá nhân đã ngấm vào Nấm tự bao giờ.

Nhưng có điều lạ. Khi vào trong hội trường thì dường như có một sự sắp đặt trước. Có rất nhiều đôi đàn bà và đàn ông ngồi cạnh nhau như trong rạp xi nê. Ngồi trước Nấm là một đôi còn trẻ. Họ ước chỉ bằng tuổi Nấm. Sau cùng cũng có một người vào ngồi cạnh Nấm. Một người phụ nữ trung niên. Chị ấy đến muộn.

Sau phút chào cờ cả hội trường im lặng thì sau đó người ta nói chuyện rào rào, mặc ai nói ai nghe. Như đôi trẻ ngồi trước Nấm đang làm quen nhau. Họ xuýt xoa bảo rằng đã đọc tác phẩm của nhau và đó là những tác phẩm hết ý. Nấm muốn nghe trên kia người ta đang nói cái gì mà thật khó. Biết thế này thì ngồi lên trên cho rồi. Nấm ngọ nguậy khó chịu. Nấm không rõ có thốt ra lời nào phản nản hay không mà bỗng nhiên người phụ nữ trung niên quay sang nói với Nấm:

- Em ơi, hội hè nước ta là thế cả thôi, em đừng bực mình làm gì kéo

có người độc mồm lại nói, ả gà mái hết trứng rồi nên cứ cục tác đạo đức.

Nắm co rúm người lại. Một hồi người phụ nữ trung niên quay sang Nắm cười rất tươi:

- Em động lòng hả cô bé. Bộ mặt đẹp như thiên thần thế kia nếu không phải bị đôi chân hơi ngắn thì ngồi quanh em bây giờ ít nhất là bốn đàn ông. Một bên phải, một bên trái, một trước, một sau. Thôi chị đùa đấy. Em viết văn hay làm thơ?

- Em mới viết được có một cái truyện ngắn thôi chị ạ.

- Bây giờ em làm ở đâu?

- Em làm nhân viên vi tính ở toà báo X.

- Chị làm thơ, hiện làm ở nhà xuất bản. Chị em mình làm quen với nhau nhé.

- Em biết không chị đã đi dự ba lần hội nghị này đấy. Năm năm tổ chức một lần. Chị làm thơ từ bé nhưng đến hơn hai mươi tuổi mới in thành tập. Vậy là hai mươi năm tuổi chị được mời đi dự lần đầu. Bây giờ chị bốn mươi. Thế nào chị cũng được đi dự lần nữa vì cuộc sống hiện đại năm mươi tuổi vẫn là trẻ.

- Chị ơi thế hội nghị nào cũng như thế này ư?

- Ừ, rưa rứa.

- Vậy thì chán lắm.

- Chán là chán thế nào. Sẽ có các cuộc làm quen gặp gỡ bất ngờ thú vị lắm. Rồi có khi dẫn đến tình yêu hay phết.

- Chị đã có gia đình chưa hả chị?

- Con trai chị đã vào đại học còn chồng chị thì bỏ lâu rồi.

- Nay sắp đến giờ ăn trưa đấy chị em mình lĩnh ra ngoài kiếm chỗ ngồi đi.

- Thôi em ngại lắm. Em không ăn đâu. Em đi về đây.
- Ừ cũng phải. Rồi những ánh mắt cú vọ làm em chẳng ăn được gì đâu. Chiều em có đến nữa không chị chờ.
- Chị chờ em nhé.

Buổi chiều Nấm đến sớm nửa tiếng mà ngoài sân đã đông người. Nấm đi thẳng vào trong hội trường và biết rằng có nhiều ánh mắt đang nhìn theo. Chị nhà thơ chưa đến. Nấm giờ tờ báo mang theo từ nhà ra đọc để giết thời gian. Có hai người vào ngồi cạnh Nấm. Họ muốn làm quen với Nấm. Hai chàng thi sĩ ở tỉnh lẻ. Nấm không tự tin lắm nên câu chuyện tẻ nhạt. Một người đàn ông già đi về phía Nấm ồn ào:

- Người ta chỉ cho tôi có cô Nấm ở đây. Cô Nấm đâu nhẩy?
- Dạ cháu đây.
- Bác là nhà văn K. Bác đọc chuyện của cháu rồi. Hay lắm. Cháu có tài đấy. Sao không ra kia giao lưu với các bạn.
- Cháu ngại đám đông ạ.
- Này đứng lên bác xem cháu nào. Người ta bảo chân cháu bị tật nguyên.
- Cháu không bị tật nguyên đâu bác ạ. Nó chẳng đau gì, nó chỉ ngứa thôi.
- Được rồi, vậy thì không sao cả. Cháu biết không có một nhà văn nước ngoài nói rằng: Nhà văn phải trải qua tất cả những khổ đau, vui sướng, kể cả mất mát ở đời để có cái để mà kể lại. Cháu cứ ra trước đám đông kia để xem ánh mắt nhìn của thiên hạ thế nào để mà kể lại trong tác phẩm của mình. Cố lên con gái.
- Vâng cháu sẽ cố nhưng phải dần dần đã bác ạ.
- Nào mấy chàng thi sĩ. Cô gái này không phải là đối tượng săn đuổi

của mấy chàng đâu.

- Bác đừng nói thế. Chúng cháu dân nhà quê cũng tự ti lắm.

- Thế hả vậy thì hãy kết bạn với nhau đi. Con gái, đây là card của bác. Khi nào chán đời thì gọi điện cho bác nhé. Chào các bạn trẻ.

Một lúc sau nữ nhà thơ mới đến. Chị đuổi thẳng cổ hai thi sĩ tỉnh lẻ ngồi cạnh Nấm đã chiếm chỗ của chị. Dẫu thế hai nhà thơ trẻ rất vui vì được làm quen với nữ nhà thơ. Họ nói họ đọc nhiều thơ của chị và rất ngưỡng mộ. Nữ nhà thơ nói chuyện với họ rôm rả quên cả Nấm. Tuy nhiên Nấm đang trong tâm trạng rất vui. Nấm như vừa tìm được một vệt sáng trong đường hầm đen tối. Nấm sẽ đối diện với cuộc đời để viết nên tác phẩm.

Hội nghị diễn ra hai ngày. Ngày hôm sau đi thăm quan một số toà báo Nấm không đi. Buổi chiều chia tay tại hội trường Nấm đã có hơn mười địa chỉ của những người muốn làm bạn với Nấm.

Quả nhiên, một ngày dự hội nghị với ba bài phát biểu của quan chức và mười bản tham luận mà chẳng lọt vào tai Nấm từ nào cả. Chắc đã số người dự hội nghị đều như Nấm cả. Nhưng Nấm cảm thấy mình đã được rất nhiều.

Y Ban

Đàn bà xấu thì không có quà

Chương 5

Đầu tiên là nữ thi sĩ. Chị nói nhà của chị rộng gấp mười lần nhà của Nấm, vì thế mà nó trống trải quá. Đứa con chị đã lớn, nó cần bạn bè hơn là mẹ. Và lại cái chính là chị rất yêu và tin Nấm, chị bảo thế. Nấm không hiểu sao vừa gặp Nấm mà chị đã tin yêu Nấm. Nấm là một kẻ cô đơn nên cũng chấp nhận chị. Chị đã kể cho Nấm nghe rất nhiều chuyện của chị và chuyện của đời. Rằng thời chị mười tám tuổi, tình yêu đầu đời của chị đã dành cho một người đàn ông có vợ. Một người đàn ông có tài. Tài đến mức luôn luôn để chị và người vợ đó gặp nhau mà không một chút nghi ngờ. Rồi người đàn ông đó cũng cưới chị. Khi chị sinh con được nửa năm mà không thấy chồng về thăm chị liền bế con về Hà Nội để tìm chồng. Lăn theo địa chỉ chồng để lại mà vào thì chẳng ai biết người có tên là thế. Một ngày trời đói khát không người quen. Chập tối chị bế con đi lang thang vào công viên để tìm một ghế đá qua đêm. Xa xa kia, dưới một gốc cây đu đưa một chiếc võng. Một người đàn ông ngồi dạng chân ôm trong lòng một người đàn bà bế một đứa bé. Chị cứ nhìn, nhìn mãi thì thấy họ quen quen. Chị liền bồng con lại gần. Thì ra chồng chị và người đàn bà mà chồng chị vẫn gọi là em gái. Chị gọi chồng:

- Anh ơi con đã được sáu tháng rồi anh ạ.

Chồng chị lấy tay che mặt, người đàn bà đang ngồi trong lòng chồng chị đứng dậy:

- Em ơi, em nói gì vậy?

- Em nói với chồng em chị ạ.

- Chồng nào?

- Chồng em đang nằm với chị.

- Nhưng đây cũng là chồng chị mà em. Con chị đây một thằng bé

cũng được sáu tháng. Còn con chị nó được ba tuổi em ạ.

- Vậy thì em bế con em về nhà đây chị ạ. Thấy mãi anh ấy không về em bế con đi tìm. Thôi thì cứ như em chưa tìm thấy chồng.

Người đàn bà ôm lấy chị mà khóc:

- Em cứ về trước đi. Chị nói chuyện phải trái xong với anh ấy thì chị sẽ trả chồng lại cho em. Khổ thân em còn trẻ quá.

- Thế rồi sao hả chị? Sao chị không kể tiếp đi, em hồi hộp quá.

- Thế rồi sao ư? Chị thì làm thơ còn người đàn bà đó cho đứa con đồ hồn rồi bỏ đi đâu không biết.

- Thế còn người đàn ông kia?

- Rồi thì lằng nhằng mãi cho đến khi đứa con chị được bảy tuổi chị mới dứt được ông ấy.

- Thế sao chị không đi lấy chồng khác?

- Ừ thì dám bẫy mối tình chứ chẳng ít đâu nhưng chẳng động lại ai lâu. Nỗi cô đơn như một định mệnh của nhà thơ mà em.

Người đàn bà làm thơ này như hút hồn Nấm làm Nấm không còn mong chờ những cú điện thoại của người đàn ông của Nấm. Những câu chuyện của chị cứ như những trang tiểu thuyết vậy. Nghe xong mỗi câu chuyện Nấm có cảm giác là đêm về khi chỉ còn một mình với chiếc màn hình Nấm chỉ cần in nó từ trong óc ra. Nấm đến nhà chị chơi rồi ăn ngủ cùng chị. Khi chỉ có hai chị em thì chị yêu chiều Nấm như con gái. Rồi chị kể những dự định làm ăn của chị. Quả thật chị làm ăn rất giỏi. Thường thì các nhà thơ có mấy ai giàu nhưng chị thì giàu có thật sự. Cơ ngơi nhà cửa chị khang trang. Chị còn mấy mảnh đất làm vốn.

Nhưng thực chất ở ngoài đời chị rất đổi nổi tiếng. Nổi tiếng về thơ hay. Nổi tiếng về sự sống. Những câu chuyện người ta nói về chị

khác hẳn những câu chuyện mà chị đã kể cho Nấm nghe. Có những chuyện thực thực hư hư. Có những chuyện như giai thoại. Kể ra cũng hay một người còn sống hẳn hoi mà người đời đã đặt thành giai thoại.

Chị rủ Nấm đi chơi chùa trên một con đò xuôi dọc sông. Chị kể cho Nấm nghe vì sao chị làm thơ. Không phải là từ khi chồng lừa dối chị đâu mà từ khi hơn mười tuổi, vào chiều 30 Tết chị phải đưa đưa em ra đồng chôn cất. Câu chuyện của chị đều đều và mặt chị thì không một cảm xúc. Lúc xuống đò trời tạnh ráo. Khi chị kể câu chuyện xa xưa ấy thì trời bỗng lát phát mưa. Hạt mưa cứ mỗi lúc một mau thành ra mặt sông cứ như sương khói. Một con đò bé nhỏ xuyên qua làn sương khói ấy mà đi. Nước mắt của Nấm hoà với làn sương khói ấy. Còn mặt chị thì vẫn khô ráo. Lên chùa Nấm khấn phật phù hộ để không bao giờ phải chứng kiến cái cảnh như chị.

Buổi tối về nhà Nấm tắm rửa sạch sẽ sau khi đã ăn uống đầy đủ. Mùa xuân muối nhiều. Nấm xịt thuốc muối rồi mà vẫn đi tất chân và đội mũ. Nấm chuẩn bị chu đáo để bắt tay vào viết. Những xúc cảm ứ đầy tim Nấm. Nấm đã đặt được tên cho tác phẩm đó là Nàng Thơ. Nấm chọn một kiểu chữ rất đẹp để viết tên truyện ngắn. Ở dưới tí truyện Nấm viết: Truyện ngắn của Nàng Nấm. Rồi nàng nhấn enter. Xong rồi Nấm ngẩn người. Câu đầu tiên sẽ viết thế nào đây? Tôi làm thơ từ năm mười tuổi khi em tôi chết vào chiều 30 Tết. Ôi trời, đấy đâu phải là câu văn. Nấm nhấn vào nút xoá. Trên con thuyền nan trôi dọc bờ sông trong một buổi sáng sương khói mịt mù, người đàn bà đã kể cho tôi nghe về chị. Chị đã làm thơ... sao mà giống một bài báo thế. Đầu Nấm nặng trĩu và một nỗi thất vọng tràn đầy trong lòng. Nấm ngồi trên trời nhìn vào màn hình nửa giờ đồng hồ mà vẫn không

biết bắt đầu từ con chữ nào. Nắm tắt màn hình rồi lên giường nằm lấy chăn trùm kín đầu. Nắm tự nhủ mình hãy cố ngủ đi. Phải ngủ đi nếu không muốn bị một cơn đau đầu khủng khiếp và một cơn khóc nháo chìm cơ thể. Triệu chứng đã bắt đầu rồi Nắm ơi. Không thể để mình rơi vào trạng thái như vậy. Đau đớn không thể tả, rồi không biết có vượt qua được như các bạn trước không? Nếu không vượt qua được mà đầu hàng cơn đau thì Nắm lại về với số 0 tròn trịa. Nắm hãy vượt qua đi. À phải rồi người đàn ông của Nắm. Anh bảo với Nắm rằng lúc nào rồi là anh sẽ gọi điện cho Nắm. Gần một tuần nay anh không gọi điện cho Nắm rồi, chắc anh bận lắm. Giá mà lúc nào anh ở thành phố này nhỉ. Nắm sẽ đến với anh. Nắm sẽ sà vào lòng anh và anh sẽ ôm Nắm thật chặt. Hôm trước anh bảo, bao giờ anh được hôn em thật. Còn em chỉ cần anh nói anh hôn em là người em đã tan loãng ra rồi. Sao mãi anh không về. Anh bảo đến mùa hè. Bây giờ là mùa xuân rồi chỉ còn mấy tháng nữa thôi. Em sẽ chờ anh về để được yêu anh dù chỉ một lần thôi. Rồi sau đó em sẽ sống với những hoài niệm đó là đủ. Em sẽ yêu anh hết mình. Em sẽ dâng cho anh tất cả những điều em đang gìn giữ. Anh đã hiểu lòng em. Anh cảm động về tình yêu em đã dành cho anh. Em xứng đáng được nhận sự ngọt ngào và hạnh phúc. Anh sẽ mang đến cho em sự lắng đọng dịu dàng. Và em sẽ sinh cho anh một cô con gái. Không, một cậu con trai cơ. Thế thì hai đứa vậy. Không bốn đứa cơ. Sao anh tham thế. Vì anh muốn yêu em. Con mình sẽ cao giống anh và trắng như em. Em sẽ sinh cho anh nhiều con nhưng em sợ nhất là khi chúng ốm. Anh cũng rất sợ điều đó. Bố anh ốm anh đã không có mặt ở nhà. Rồi khi ông qua đời anh cũng không thể về. Đó là nỗi ân hận lớn nhất của đời anh. Anh đã khóc rất nhiều mà không thể nguôi

ngoại nổi ân hận. May mắn của đời em là đến giờ em vẫn chưa phải chứng kiến cái chết của người thân. Anh cũng cho đó là một may mắn. Nhưng người già chết thì sự nhớ thương ít hơn khi người trẻ chết phải không anh? Không phải đâu em ạ. Sự nhớ thương là do tình cảm và những kỉ niệm. Có thể anh không biết nữa. Trẻ con là vì mình đang yêu thương chúng mà. Như một đứa con của chúng mình. Anh hãy yêu em đi. Anh yêu em mà. Ừ thế. Anh... Trong tư thế cuộn tròn Nấm như đang nằm trong vòng tay của người đàn ông của Nấm. Người đàn ông của Nấm đang cởi những khuy áo của Nấm. Rồi bàn tay ấm áp diệu kì đang xoa trên ngực Nấm. Nấm nép chặt vào ngực anh. Một cảm giác ngát ngây ngự trị cơ thể Nấm. Và ý nghĩ cứ thế miên man. Nấm rất yêu quý trẻ con. Mỗi lần nhìn thấy một đứa bé là Nấm ngắm mê mãi rồi ước ao được bế bồng hôn hít nó. Một đứa con. Bao lần Nấm đã thầm ước ao Nấm có một đứa con. Chiều 30 Tết trong cái nghèo thì Nấm biết. Thì quê Nấm cũng nghèo lắm mà. Sự tất bật vào sáng 30 Tết quanh nồi bánh chưng thì Nấm cũng biết. Lũ trẻ con háo hức trong bộ quần áo mới thì Nấm cũng biết. Và cái răng mới nhú nho nhe như thẳng cún nhà chị gái thì Nấm cũng biết rồi. Còn đứa bé kia. Đứa bé kia nếu nó là con của Nấm thì sao? Nó là con tôi. Không thể như thế. Nhưng nó là đứa như thế đấy. Chiều 30 Tết trong cái lạnh đìu hiu của vùng sơn cước... Anh yêu em đi. Trời ơi anh yêu em đi. Em rất muốn và em khao khát. Ngát ngây và không còn tồn tại... Anh của em. Anh... Anh... Nấm chìm sâu xuống trong một cảm giác mê mẩn. Phải một lúc lâu sau nhận thức mới quay trở lại. Nấm nhận thấy mình đang trần trụi giữa đám chăn gối nhàu nát. Và khoảng giữa hai đùi Nấm ẩm ướt. Nấm vội lấy chăn trùm lên người. Chỉ một mình Nấm đã tự thỏa mãn tình

yêu cho mình.

Nắm nước nở. Tim đau như ai bóp chặt. Hai tay Nắm ôm chặt lấy ngực để nén cơn đau. Cơn khóc không thể nào kìm nén. Nắm khóc nước lên. Khóc nghẹn ngào, tức tưởi. Nước mắt chảy ướt đầm cả gối. Cơn khóc làm Nắm co quắp người lại. Nắm đã cảm thấy cơ thể đang chìm dần như một cơn buồn ngủ. Không thể chìm xuống thế này.

Nắm cựa quậy người để cố vượt ra khỏi trạng thái đông cứng. Chân tay bải hoải. Đầu óc mất phương hướng quay cuồng. Không thể thế này. Nắm cố duỗi tay ra. Khớp cổ tay cứng ngắc và đau không thể duỗi được. Mình đang làm sao thế này? Nắm nằm im và tự hỏi. Mình đang sắp chìm xuống. Chìm xuống đâu? Chìm xuống số phận. Vậy phải làm sao bây giờ? Hãy ngồi dậy, đừng nằm như thế sẽ chìm xuống đấy. Chìm xuống có phải là chết không? Chết còn tốt hơn là đầu hàng số phận. Vậy nàng thơ nằm đấy là nàng thơ đã đầu hàng số phận rồi à? Không. Nàng nắm đó khi nàng đã làm xong bốn phận. Còn Nắm, nàng mới chỉ bắt đầu thôi. Phải ngồi dậy ư? Phải ngồi dậy. Nắm thu hết sức lực rồi bật dậy. Rồi nàng lẩy bẩy đi vào nhà tắm vã nước lạnh lên mặt. Nàng nhìn mặt mình trong gương. Đôi mắt sưng húp và mặt thì trắng bệch. Nắm lấy tay xoa xoa lên hai mắt rồi xoa đều xuống hai gò má. Một lúc máu đã dồn về. Đúng rồi, nàng đã làm xong bốn phận rồi thì nàng nằm đó mặc kệ cho sự đàm tiếu và những giai thoại. Phải rồi nàng nằm đó...

Nắm vội vàng bật máy. Cái tí truyện rất điệu đà và hàng chữ phía dưới vẫn còn được lưu lại. Nắm nhấn enter rồi shift. Nàng nằm đó... Nàng nằm đó, đẹp như một bức tranh mẹ đồng trinh. Làn da trắng mịn màng, đôi môi cắn chỉ mím chặt. Vàng trán thanh thoát. Một lọn tóc rơi một cách ý tứ trên trán nàng.

Đó là một sự thanh thản. Chưa bao giờ nàng thanh thản đến vậy. Trái tim cô đơn của nàng sẽ thôi không phải gào thét: Em muốn ôm cả đất. Em muốn ôm cả trời. Mà sao anh ơi không ôm nổi trái tim một con người.

Và trái tim đàn bà của nàng sẽ thôi không phải giấu cọt. Nàng vẫn mang một chiếc vòng trong mình khi đã mãn kinh.

Sẽ còn lại gì: Thơ và chiếc bóng của nàng đã bị người thù dệt và cắn cho rách nát.

Một lần có hai người đàn ông đi qua nhà nàng. Hai kẻ say. Con chó nhà nàng xỏ ra cắn. Hai kẻ say vào bắt vạ. Nàng bảo: Hãy chỉ cho tôi xem vết chó cắn tôi sẽ đền bù cho. Hai kẻ say lè nhè:

- Này cô em, chó nhà cô em không cắn vào thân thể chúng anh nhưng nó cắn vào bóng chúng anh đây. Cái bóng chúng anh đã bị một vết thương lớn. Cái bóng chúng anh mà không khoẻ thì thân thể chúng anh làm sao mà khoẻ được. Thể nào chúng anh cũng bị ốm. Vậy cô em phải nôn tiền ra cho chúng anh đi chữa cái bóng của chúng anh bị chó nhà cô em cắn đây này.

Nàng rất tức giận nhưng cũng phải chi ra một khoản tiền.

Sau chuyện đó nàng nghĩ ngợi về cái bóng: Cái bóng, tất nhiên là người ai cũng có cái bóng. Ngày xưa bà nàng bảo: người phân biệt với ma là người có bóng, còn ma thì không có bóng.

Thưở bé, có một trò chơi mà nàng rất thích. Đó là vào những đêm trăng tỏ nàng đứng giữa sân cho bóng đổ dài trên nền đất. Sau đó nàng chạy để dẫm chân lên bóng. Điều đó là không thể. Nàng rất tức giận tay đánh vào chiếc bóng. Nàng nhìn thấy rất rõ ràng là chiếc bóng rất run sợ.

Lớn lên nữa cha nàng dạy nàng: con hãy sống tự thân, đừng bao giờ

trở thành chiếc bóng của ai cả.

Khi đi học thầy giáo dạy nàng: kiến thức là bể mênh mông. Kiến thức nhập vào ai thì như chiếc bóng của người ấy. Sáng tạo tức là vượt qua cái bóng của chính mình.

Nhưng khi nàng đến với thơ đâu nàng đã ý thức được là vượt qua cái bóng của mình đâu. Vả lại, khi đó nàng đã có kiến thức gì trong mình ngoài một nỗi đau khổ tột cùng.

Sáng 30 Tết lũ trẻ đã được mẹ cho mặc áo mới. Cô chị cả đành đoảng chạy đi khoe với bạn hàng xóm. Còn nàng lặng lẽ đến bên giường cu Tũn. Thằng bé mới được mười một tháng tuổi tròn trịa như củ khoai. Thường ngày cha mẹ đi làm nàng nhận nhiệm vụ trông em. Nàng mới mười tuổi nhưng bé em khéo lắm. Ai nhìn thấy nàng bế em cũng khen:

- Con bé này thật đảm đang.

Cu Tũn cũng quý nàng nhất nhà. Mỗi khi bú no nó kéo phụt cái tí mẹ ra rồi quay sang nàng cười toe toét. Nó giơ hai tay nhoài sang nàng túm chặt lấy áo chị. Nàng bế em chạy vù ra ngõ.

Cu Tũn bị ốm mấy hôm nay. Nó sốt cao và thở khò khè. Nàng bế xốc em lên vai nựng nựng:

- Cún con khỏi ốm đi để còn ăn Tết chứ. Cún chưa biết Tết vui đến thế nào đâu. Áo mới đây chị mặc cho cún nhé.

Cu Tũn cố cười với chị, hai chiếc răng cửa nho nhe trông thật ngộ nghĩnh.

Mẹ nàng ngừng tay gói bánh chưng, lẩm bẩm:

- Khổ quá đến tết mới có cái ăn uống ngon lành tử tế thì thằng em lại ốm mãi thế này.

Cha mẹ nàng quê dưới xuôi, đất chật người đông luôn khốn khó với

miếng ăn. Năm nàng lên hai tuổi thì nhà nước có cuộc vận động đi xây dựng vùng kinh tế mới. Cha mẹ nàng rời quê hương đi lên vùng sơn cước, đất rộng người thưa. Đất đai rộng thật nhưng cũng chỉ biết trồng lúa, trồng mía. Cứ làm theo cái cách ở quê vậy. Nhưng trồng lúa thì ra cỏ, trồng mía thì ra lau. Lại khổn khó vì cái ăn. Hai đứa em nữa lần lượt ra đời. Nhìn bọn trẻ nheo nhóc cha nàng không chịu được bảo với mẹ nàng:

- Thôi thì bà ở nhà trông con, ăn quanh ăn quéo rau cháo nhì chẳng tôi đi xa kiếm việc ra tiền. Chứ cứ thế này thì khổn nạn quá.

Cha nàng đi một mạch nửa năm với về nhà, mang về cho con cái mỗi đứa một chiếc áo mới, lại được ăn cơm trắng với thịt mấy ngày. Rồi lại đi.

Tết này người về với gương mặt rạng rỡ. Mẹ nàng đi chợ những ba lần. Có những thứ mua về mà nàng lần đầu tiên mới nhìn thấy. Cha mẹ nàng bảo nhau:

- Cho bọn trẻ một cái tết xôm trò.

Bọn trẻ được ăn ngon từ 29 Tết. Nhưng đã thành lệ sáng 30 tết cả nhà nàng mới gói bánh chưng. Gói xong vào khoảng 12h trưa thì bắc nồi lên luộc. Bánh chín cũng là lúc giao thừa, vớt bánh nóng hồi lên cúng ông bà tổ tiên.

Cu Tũn khóc, nàng bế ngửa em rồi lên võng đưa tit để dỗ em. Cu Tũn càng khóc to hơn, mặt mày tím tái. Mẹ nàng không gói bánh nữa, lau tay đón cu Tũn. Vạch vú cho cu Tũn bú mẹ nàng kêu lên: Khổ thằng bé sốt cao quá!

Cha nàng bảo:

- Để tôi đi mời ông y sĩ đến tiêm cho thằng bé một mũi để nó chóng khỏi.

- Ừ sẵn có tiền thì mới dám tiêm chứ không có tiền thì để nhì nhằng rồi thằng bé cũng khỏi.

Nửa tiếng sau cha nàng về với một ông gọi là y sĩ. Một ông mặt trắng nhờ nhờ với đôi mắt vô cảm. Nàng nhớ nhất cái mặt đó, cả đời nàng không thể quên nổi. Ông ấy nhìn cu Tũn một lát rồi lấy trong túi đồ nghề ra một cái bơm tiêm cùng vài ống thuốc. Ông ấy pha pha lắc lắc rồi hút đầy vào bơm tiêm. Nàng đứng bên cạnh ông ta nhìn đăm đăm vào từng cử chỉ của ông ta với cơn đau thắt ruột. Một sự sợ hãi ập đến khiến nàng ngồi thụp xuống chân mẹ đang ngồi bế em trên ghế.

Ông y sĩ bảo mẹ nàng:

- Bà giữ chặt lấy thằng bé, đừng để nó giẫy. Tôi tiêm đây này.

Nàng hét lên: đừng tiêm em.

Ông y sĩ bảo với cha nàng:

- Đưa cái con bé này ra ngoài.

Cha nàng ôm lấy nàng:

- Đừng sợ con, để ông ấy tiêm cho em, em chóng khỏi rồi con cũng em đi chơi.

Nàng nghe thấy tiếng cu Tũn khóc ré lên ần ặt, rồi tiếng khóc lịm dần.

Khi nàng nghe tiếng ông y sĩ bảo: xong rồi, thì cùng lúc nàng nghe thấy tiếng mẹ gào lên: ời trời ơi con tôi làm sao thế này. Cha nàng bỏ nàng ra chạy đến bên mẹ nàng. Nàng cũng chạy đến bên mẹ thì thấy cu Tũn mặt tím ngắt, mắt nhắm lại người giật lên liên hồi. Nàng quay sang ông y sĩ kéo áo ông ta gào lên:

- Ông ơi cứu em cháu với. Mặt ông y sĩ tái xám, đôi mắt dại lác. Ông ta cũng lên cơn co giật. Nàng quay sang em. Cu Tũn không co giật nữa mà mềm nhũn. Nàng vỗ lấy em, cố dựng nó dậy: em ơi, em mở ra đi, em cười đi.

Chiều 30 Tết trong cái lạnh đầu hiu của vùng núi. Nhìn xa lắm mới có một nếp nhà. Cái làn khói bốc lên mái rạ trắng hơn sương núi. Lần đầu tiên trong đời nàng phát hiện ra điều đó khi nàng bước chậm chậm theo chiếc quan tài bé nhỏ được hai người đàn ông khiêng trên vai. Ba chị em nàng, chị cả mười hai tuổi, nàng lên mười, cu Dũng lên bảy cùng hai người đàn ông tốt bụng trong xóm đưa cu Tũn về lòng đất mẹ. Chị cả với cu Dũng khóc như mưa. Nàng không khóc. Trong đầu nàng hiện lên rất nhiều những câu hát nàng đã hát ru em:

“Cái cò đi đón cơn mưa
Tối tăm mù mịt ai đưa cò về
Cò về thăm quán cùng quê
Thăm cha thăm mẹ cò về thăm anh”
“Cái cò là cái cò quăm
Mày hay đánh vợ đêm nằm với ai”
“Cái cò mà đi ăn đêm
Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao
Ông ơi ông vớt tôi nao
Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng
Có xáo thì xáo nước trong
Đừng xáo nước đục đau lòng cò con”
“Cái cò cái vạc cái nông
Ba con cùng béo vật lông con nào
Vật lông tất cả cho tao
Tao nấu tao nướng tao xào tao ăn”

Đêm nàng tỉnh giấc. Theo phản xạ nàng quờ tay để tìm em. Thường cu Tũn ngủ với nàng. Không thấy em đâu nàng tỉnh ngủ. Giờ thì nàng khóc, khóc đau đớn. Khóc sự yêu thương bị mất mát đầu tiên. Tim

nàng đau thắt. Tiếng khóc nàng chết nện. Cha nàng đến bên nàng đỡ dành:

- Đừng khóc nữa con ơi, để cho linh hồn em con được siêu thoát. Thôi số kiếp nó ngắn ngủi. Nó chỉ sống với chúng ta được ngắn ngủi vậy thôi.

Trong lòng cha nàng thiếp vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, nụ cười cu Tũn với hai chiếc răng cửa sáng bừng lên trong đầu óc nàng. Cùng với nụ cười của cu Tũn là câu chữ hiện ra:

Em cười răng mới nho nhe...

Cùng với cái chết của em, đêm ấy giờ bắt nàng làm thơ.

Những con chữ nối nhau ra hồi hải nên Nấm không còn cảm thấy hai bả vai đau nhức. Khi Nấm đóng máy nhìn lên đồng hồ đã là gần sáu giờ sáng. Nấm vội vàng lên giường cố ngủ một chút để còn đi làm. Nấm nhắm mắt. Đầu óc trống rỗng đến toang tuếch, có cảm giác trong hộp sọ chỉ còn không khí nên không thể ngủ. Nấm cứ nằm trơ ra hai mắt ráo hoảnh. Rồi Nấm thiếp vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Y Ban

Đàn bà xấu thì không có quà

Chương 6

Nấm tỉnh giấc thì đã hơn 9 giờ sáng. Nấm vội vàng nhồm dậy nhưng choáng váng vô cùng nên lại phải nằm xuống. Một lúc Nấm cảm thấy rất rõ là mình đã bị ốm rồi. Nấm cố bò đến điện thoại để gọi đến cơ

quan xin nghỉ làm. Mọi người trong phòng lo lắng cho Nấm hỏi có cần phải đưa đi bệnh viện không. Nấm nói dối là đã có chị gái. Thực chất là Nấm chỉ muốn ở một mình để đọc lại những dòng chữ đã viết đêm qua. Nhưng quả là Nấm không còn đủ sức. Cơ thể Nấm bài hoải đến độ không thể nhấc nổi tay để với cốc nước. Nấm hoảng hốt oà khóc rồi gọi mẹ ời. Khóc một chập mới thấy vô lí quá. Mẹ ở xa thế làm sao nghe thấy tiếng Nấm gọi được. Chị gái đi công tác. Gọi ai đến với mình bây giờ. Ôi ước gì có anh ở đây. Sao mà buồn thế này. Một nỗi buồn mênh mang của sự khao khát nhưng rất đổi dịu dàng. Nấm cuộn tròn người lại. Đôi chân rất ngắn thu trên ngực. Một chập ướp mình trong nỗi buồn Nấm ngủ thiếp đi.

Điện thoại réo vang làm Nấm tỉnh giấc.

- Alo Nấm phải không? Chú nghe nói cháu bị ốm, ốm thế nào?
- Cháu đỡ rồi chú ạ.
- Có ai cơm nước thuốc men gì cho không?
- Lát nữa đỡ cháu sẽ dậy nấu cái gì ăn cũng được.
- Sao bảo có chị cơ mà.
- Chị cháu đi vắng.
- Được rồi cứ nằm đấy, một lát mọi người sẽ đến thăm.

Là người đàn ông tên H. Nấm mỉm cười nghĩ đến một sự trùng hợp kì lạ. Lần trước khi viết xong truyện ngắn đầu tiên thì người đàn ông này là người đọc đầu tiên. Và bây giờ khi truyện ngắn thứ hai vừa viết xong thì người đàn ông này đã gọi điện cho Nấm. Lát nữa khi mọi người đến thăm Nấm sẽ tùy dịp để khoe với người đàn ông này. Trong thâm tâm Nấm muốn H sẽ là người đọc đầu tiên và góp ý cho Nấm.

Nửa giờ sau H đến, chỉ có một mình H thôi.

- Mọi người đi hết rồi. Chú không yên tâm nên đến trước. Ốm thế nào?

- Đêm qua cháu lại viết được một truyện rồi sáng nay không dậy được nữa.

- Biết ngay mà. Chú cũng đoán thế. Chứ Nấm khoẻ lắm. Từ lúc vào làm ở toà soạn đến nay có nghỉ ốm bao giờ. Thôi dậy ăn cái gì cho khoẻ đi đã. Chú chẳng biết cách chăm người ốm đâu. Chỉ mua hai suất cơm hộp đây. Dậy cùng ăn.

- Vâng.

Sau giấc ngủ dậy Nấm thấy khoẻ ra rất nhiều. Nấm ăn suất cơm ngon lành và háo hức muốn khoe với H những điều vừa viết tới qua. Nấm hỏi hộp dỗi theo từng biến đổi trên nét mặt H. Câu chuyện Nấm viết đã gây ấn tượng mạnh với H. Mặt H cứ tái dần rồi hai mắt đỏ hoe. Một lúc H bảo:

- Truyện xúc động nhưng không hay lắm. Dẫu sao thì chú vẫn khẳng định là cháu có tài đấy. Cố lên Nấm ạ. Thôi đi ngủ đi chú về đây.

Nấm cười rất tươi cảm ơn H. Tiễn H ra cửa Nấm trở lại màn hình vi tính. Nấm đọc thật chậm từng câu từng chữ truyện ngắn Nàng thơ. Đọc đến đoạn em nàng thơ chết Nấm lại khóc. Khóc một chập người ngoai dần. Nấm chọn một kiểu chữ thật đẹp viết ở chỗ mở đầu câu chuyện dòng chữ: Tác phẩm này dành tặng nữ thi sĩ Đ. Xong xuôi Nấm cóp vào đĩa rồi tắt máy. Nấm nhìn đồng hồ mới gần bốn giờ chiều. Một ngày quả là dài. Nấm mong chờ buổi tối. Buổi tối người đàn ông của Nấm sẽ gọi điện. Nấm thêm muốn được nghe tiếng của anh. Tiếng em từ miệng anh nói ra sao mà ngọt ngào đến vậy. Em phải không? Em đã ngủ chưa? Em có nhớ anh không?...Những câu hỏi đó cứ ngân vang trong tim Nấm. Nấm chìm đắm trong sự mê

ngọt ngào. Buổi tối sao mà lâu thế.

À phải rồi lần trước Năm đã ghi số điện thoại của anh. Năm bảo anh khi nào thật nhớ anh em sẽ gọi. Anh đã rất vui vì điều đó. Năm không biết cách gọi ra nước ngoài phải nhờ đến 1080. Tim Năm đập bộp bộp. Năm nghe rõ từng tiếng và ngón tay bấm những con số cứ run bắn lên. Lần thứ ba mới không ấn nhầm số. Đường dây đã thông và chuông đang đổ. Năm nín thở. Một tiếng nói là lạ: Alô tôi nghe đây. Cho tôi hỏi thăm đây có phải là số máy của T không? Vâng tôi là T đây. Là em đây. Em đang ở đâu đấy. Em đang ở nhà. Sao hôm nay em không đi làm? Em bị ốm. Sao thế, sao lại dễ bị ốm thế? Em không biết nữa. Bây giờ em thấy thế nào? Em khỏe rồi. Em ốm kiểu gì vậy? Em nhớ anh. Anh biết. Nhưng nhớ là lần sau không được ốm nữa đấy. Ở xa anh không yên tâm chút nào đâu cô bé. Em có đánh thức anh dậy không đấy, giờ ở đây mới là 5 giờ chiều. Không sao anh thức để hôn em mà. Sao đấy. Em khóc đấy à? Để anh lau nước mắt cho em nào. Đừng khóc nữa anh sắp về rồi. Nào, công việc của em thế nào.? Em có viết được tác phẩm nào nữa không? Đêm qua em vừa viết xong một truyện ngắn. Em thức đến gần sáng nên mới bị ốm. Vì thế em rất vui mới gọi điện cho anh phải không? Vâng. Anh cũng định tối nay sẽ gọi điện cho em. Em biết nhưng em chờ mãi mà chưa đến tối. Anh chỉ là một nhà khoa học bình thường còn em là một nhà văn, khi gặp anh rồi em có chê anh không? Anh có biết em muốn gì không? Em muốn gì? Em rất muốn gặp anh và lại chẳng muốn bao giờ gặp anh. Sao buồn cười thế? Vì sự tưởng tượng khác xa với thực tế. Chẳng hạn khi gặp nhau rồi anh sẽ chê em xấu. Nhưng em chẳng bao giờ xấu cả. Đây là anh nghĩ vậy thôi. Gặp em anh sẽ chán ngay. Anh mong chóng gặp em để mà chán đây. Còn

bây giờ anh muốn ôm chặt em vào lòng. Em muốn ngả đầu vào vai anh. Sẽ được. Vai anh rất chắc đấy. Em nằm vào lòng anh nhé. Em hơi bụ bẫm. Còn anh cao 1m75 và nặng gần 80kg cơ. Em có bụ bẫm thế nào thì cũng sẽ lọt thỏm trong lòng anh thôi. Sao thế, sao thờ dài thế. Thôi em đi nấu cơm đi. Để lúc nào anh sẽ gọi lại cho em kéo tiền lãi đấy. Anh ơi. Gì thế em? Em muốn nói với anh điều này. Anh đã làm thay đổi số phận của em. Em đã rất tin tưởng anh phải không? Anh cảm động vì điều đó. Nào hôn em nào. Vâng.

Người thứ hai đã mang nỗi cô đơn đến căn nhà của Năm để giải tỏa là H. Chính là người đàn ông mà Năm đã nghĩ rằng mình rất biết. Năm đã quen với người đàn ông này từ hơn ba năm, từ khi Năm đến làm việc tại tòa soạn báo. Ban đầu là Năm đánh máy những bài báo của H. Sau nữa Năm đã được nghe các câu chuyện buổi sáng với những sự bình luận sắc sảo và hóm hỉnh của H. Rồi đến việc hai tác phẩm đầu tay của Năm đều được H đọc trước tiên và sửa cho câu chữ. Đặc biệt là những lời động viên khích lệ của H. Trong thâm tâm Năm coi H như người thầy đầu tiên của mình. Cho đến khi mọi việc xảy ra rồi Năm vẫn không sao hiểu nổi có phải là nỗi cô đơn hay nghiệp chướng của kẻ sáng tạo là một thứ thuốc độc đã giết chết con người. Buổi tối cú điện thoại khuya là của H.

- Năm đã ngủ chưa?
- Cũng sắp chú ạ.
- Có làm phiền Năm không đấy?
- Không đâu. Cháu cũng hay thức khuya.
- Năm có định viết gì không?
- Cháu chưa nghĩ được.
- Thường thì khi viết, cái tứ truyện Năm nghĩ như thế nào?

- Tứ truyện là như thế nào?
- Học tổng hợp văn mà quên hết rồi à?
- Thì chú tính ra trường chỉ là nhân viên đánh máy.
- À, nói cho nôm na. Ví như Chú Ngoạ chẳng hạn. Chú Ngoạ là có thật. Một bà mẹ như vậy cũng là có thật. Cái khó là đặt bối cảnh trong đó có Chú Ngoạ và bà mẹ như kiểu của Nấm.
- Cháu cũng không biết thế nào. Chỉ có điều là khi viết được hai cái truyện ngắn đó cháu đã đau lắm chú ạ. Truyện thứ nhất thì cháu đã nghĩ về mẹ cháu. Những tình cảm của mẹ cháu đối với cháu có khác gì mẹ chú Ngoạ với chú Ngoạ đâu. Cháu cũng là một cô bé tật nguyền mà. Chỉ có trước đây cháu chưa bao giờ nghĩ về điều đó. Lúc cháu viết cháu mới nghĩ thấu đáo. Con đau đã làm cháu co ngắc người lại và cháu có cảm giác đang chìm xuống vực. Cháu không nghĩ cháu có viết nổi một truyện ngắn thứ ba nữa không. Cháu đã rất sợ những cơn đau đó.
- Chú cũng đã nghĩ rất nhiều. Chú cũng muốn viết một cái gì đó.
- Chú đã viết được rất nhiều rồi đấy thôi.
- Chú muốn viết những tác phẩm kia.
- Hôm nào chú cho cháu đọc với nhé.
- Chuyện thế đủ rồi. Ngủ đi nhé.

Một đêm trời rất khuya. Không phải là cú điện thoại mà là tiếng gõ cửa. H đã say mèm ôm một đồng giấy vào nhà Nấm.

- Con vợ nó chỉ biết ngủ thôi. Nấm đọc tác phẩm đi này.
- Nấm co rúm người lại vì sợ hãi.
- Đọc đi. Tác phẩm để đời đấy. Chú đã nghĩ kĩ rồi mới viết được như thế đấy. Ba cái bài báo hằng ngày kia ấy à. Vứt. Đọc xong là vứt. Đây mới là tác phẩm để đời.

Nấm đi pha một cốc nước chanh rồi rón rén lại gần đưa cho H. H chộp lấy tay Nấm làm đổ cốc nước.

- Nấm bé nhỏ ơi lại đây nào. Nấm bé nhỏ như vậy mà còn viết được thế còn ta đây một đấng nam nhi hẳn hoi mà không làm được vậy ư? Nấm bé nhỏ ta phục lắm đấy. Lại đây. Hãy truyền cho ta nghị lực của Nấm nào. Nấm đau lắm hả. Còn ta lại trốn vào rượu thế này.

Nấm cố rút tay ra nhưng H lại càng nắm chặt lấy rồi ôm gọn Nấm vào lòng.

- Nấm bé nhỏ và thiệt thòi. Nấm chưa được yêu bao giờ phải không? Để ta yêu Nấm nhé rồi Nấm truyền cho ta nghị lực. Nào đừng sợ.

Chớ có làm ồn hàng xóm kéo sang xem đông như kiến bây giờ. Tivi nhạ hoen hoét chỉ có chuyện hàng xóm là đáng xem thôi.

- ...

- Nấm thiệt thòi của ta, hôm nay ta cho Nấm tình yêu nhé.

Nấm cứng đờ không biết phải làm gì nữa. Mặc cho H lần lượt cởi bỏ xống áo trên người. Khi trên người Nấm chẳng còn thứ y phục nào H bỏ Nấm ra rồi nhìn. Rồi H lấy chiếc chăn trên giường phủ lên người Nấm. H lấy tay bưng mặt khóc nức nở. Một chập dường như đã tỉnh rượu H chấp tay vái Nấm hai lần rồi về. H về rồi thì Nấm mới khóc. Khóc vì tủi thân. Đến một kẻ say rượu cũng nhận ra sự tật nguyền của Nấm mà tỉnh rượu. Khóc vì ngày mai không biết còn nhìn mặt nhau thế nào.

Nấm biết không thể ngủ bèn mang đồng giấy tờ H mang đến ra xem. Những câu chuyện buổi sáng được ghi chép lại kèm cả những lời bình. Mới chỉ có vậy chưa có đầu có cuối. Nhưng mà đọc đã rất thú vị. Nấm định bụng ngày mai sẽ nói chuyện với H. Động viên H viết tiếp. Vì với trực giác của Nấm, Nấm biết H đang tìm kiếm một lối viết

nhưng đang bế tắc.

Buổi sáng hôm sau Nấm đi làm thì H vẫn chưa đến. Nấm nghĩ thầm, đêm qua say quá rồi ngủ quên. Gần trưa người đàn bà đẹp trong phòng sau khi nghe điện thoại đã rú lên rồi ngồi phịch xuống ghế mặt tái nhợt. Cả phòng xúm vào hỏi han. Lát sau từ đôi mắt đẹp chảy dài hai dòng nước mắt xuống má. Người đàn bà đẹp khóc nức lên:

- H bị tai nạn xe máy đêm hôm qua. Vừa chết rồi.

Nấm chồm lên:

- Chị ơi chị nói gì vậy.

- H chết rồi.

Trừ hai dòng nước mắt trên má người đàn bà đẹp, cả phòng tái nhợt vì bàng hoàng.

Buổi chiều cả phòng thay nhau trực bên thi thể của H. Mọi người vẫn mang những gương mặt tái nhợt mà không có nước mắt, kể cả Nấm. Cứ bốn người thay nhau đứng ở bốn góc. Nấm lặng lẽ đứng ở phía dưới chân.

Buổi tối chỉ còn đàn ông ở lại, đàn bà về nhà. Nấm cũng về nhà trong trạng thái vô cảm. Vào trong nhà mới thấy mệt rũ rời. Ăn uống qua loa rồi lên giường nằm cố tĩnh tâm để ngủ. Ngày mai sẽ đưa H về quê. Không thể nào nhắm mắt nổi. Cố gắng khép hai mắt vào thì lại phải mở ra ngay vì hai tròng mắt khô đau rát rạt. Nấm nhủ mình, hay là khóc đi một tí. Nhưng nghĩ về hình ảnh nào để khóc bây giờ. Hình ảnh H nằm trong mớ khăn áo trắng toát ư? Hình ảnh đó thật dễ chịu. H nằm yên ả và bình thản. Về mặt H như vừa trải qua một sự như ý vừa lòng. Vậy tại sao phải khóc. Hình ảnh H chấp tay vái Nấm như để tạ với tội lỗi đã gây ra cho Nấm ư? Nấm đã tha thứ cho H rồi vậy thì không thể khóc được. Thôi thế thì hãy đọc một cái gì vậy. Phải rồi

còn một vài trang trong đồng bản thảo H mang đến Nấm chưa đọc. Nấm lấy tập bản thảo của H xuống giường xếp thật phẳng phiu. Còn ba trang cuối Nấm để riêng. Bây giờ Nấm mới nhận ra những bản thảo của H hoàn toàn được viết bằng tay. Nấm bật đèn bàn rồi hướng tâm hồn vào nơi nghiêm trang nhất và đọc.

Hôm nay có gì mới không?

Unesco chia văn hoá ra làm hai loại: Văn hoá vật thể và văn hoá phi vật thể. UBND thành phố Hà Nội vừa quyết định bán mười tám hecta đất trồng đào để lấy tiền kê hồ Tây. Như vậy là bán văn hoá phi vật thể để lấy tiền tu bổ cho văn hoá vật thể. Phải thôi văn hoá phi vật thể là cái không thể sờ mó được. Một ông quan chức đã trả lời rõ ràng trên báo rằng chẳng có hoa đào thì chơi hoa khác. Với lại bây giờ có mấy ai chơi hoa đào đâu.

Trên mảnh đất văn hoá phi vật thể vừa bị bán đó mọc lên hai cái cổng theo kiểu kiến trúc Indo, mang cái tên là Fucutura. Trong cái cổng này là những ngôi biệt thự theo kiến trúc Indo rộng một trăm tám mươi mét vuông. Những người được đăng kí mua theo dự án ban đầu là hai trăm USD. Sau hai năm bán lại với giá ba trăm ngàn USD.

Rồi đến những dòng bị dập xoá. Căng mắt vài giây Nấm đọc được mấy chữ bị xoá là: Tham nhũng... chẳng biết làm gì.

Thế là thế hệ mai sau lại có thêm việc để làm. Những nhà cao tầng kia lại phải phá đi. Hai cái cổng mang đậm kiến trúc kiểu indo kia sẽ phải phá đi. Cào bỏ lớp cát rồi cải tạo đất để trồng lại đào. Vì người ta biết đến Hà Nội bởi đào Nhật Tân chứ không phải là hai chiếc cổng và những toà nhà cao tầng kia. Nhưng không biết lớp trẻ có biết cách xin tiền của Sida, của Ford không

nhỉ?

Những dòng văn mang đậm khẩu ngữ của H. Nhưng tại sao lại có những dòng bị dập xoá. Ai đã xoá những dòng H đã viết. Nắm giữ lại những trang bản thảo của H đã được xếp gọn gàng. Thì ra đêm qua Nắm đã không để tâm. Nhưng trang bản thảo của H bị dập xoá rất nhiều. Có trang bị xoá đến một phần ba. Có trang chưa bị xóa nhưng bên lề có một dòng sỗ đỗ thẳng đánh dấu với những chữ to: Biên tập lại nếu không cắt bỏ. Rõ ràng là chữ của H. Thì ra là H đã tự biên tập chính mình. Hai chục năm làm nghề biên tập kiếm cơm áo gạo tiền đã làm cho H không còn viết tung tủy được nữa. H muốn viết một cái gì đó để đời, một cái gì đó thoả mãn cho chính mình. Nhưng rồi H lại tự biên tập đi. Tại sao thế? Điều này thì Nắm không thể tự trả lời. Có lẽ chỉ có H mới có thể trả lời được thôi, Nhưng H chết rồi.

Hôm sau trong dòng người đưa H về với đất mẹ Nắm lặng lẽ đi sau cùng.

Anh gọi điện cho Nắm rằng chỉ còn khoảng một tháng nữa anh sẽ về. Nắm hoảng lên. Chỉ còn một tháng nữa anh sẽ về ư? Em sao thế, em không muốn được gặp anh à? Có chứ. Em rất muốn nhưng em sợ. Em sợ điều gì? Em sợ anh sẽ chê em. Anh chê em ấy à? Tại sao anh lại phải chê em cơ chứ. Anh biết em là một cô gái có tâm hồn trong trắng và rất tài năng. Em thông minh và nhạy cảm. Bằng ấy thứ có đủ không anh? Đủ để một người đàn ông có thể yêu một người đàn bà? Chỉ cần một phần thế thôi cũng đủ rồi em ạ. Nhưng nếu người đàn bà đó xấu? Cười. Sao anh cười thế? Vì anh hình dung thấy em là một cô gái rất xinh đẹp. À mà sao chưa bao giờ chúng mình yêu cầu nhau gửi ảnh nhỉ? Em nghĩ sự tưởng tượng về nhau sẽ thú vị hơn là khi xem ảnh. Em nói đúng. Cũng như một tác phẩm

văn học được chuyển thể sang điện ảnh, dẫu đạo diễn có tài năng đến đâu cũng không bao giờ chuyển tải được hết những cái hay của tác phẩm văn học đó. Anh nói thật hay. Vì anh rất thích đọc sách. Mà nhờ đâu em sẽ chê anh thì sao. Vì em là nhà văn kia mà. Không bao giờ xảy ra điều đó đâu anh ạ. Dù câu chuyện của anh và em có kết thúc thế nào thì em cũng mãi mãi biết ơn anh. Anh đã thay đổi cả cuộc đời em. Thật đấy. Em hôm nay làm sao thế. Em làm anh sợ đấy. Vì em bằng lòng với những gì mình đang có. Em có anh trong sự tưởng tượng của mình. Thỉnh thoảng anh gọi điện cho em. Em chỉ cần nghe tiếng anh thôi. Anh sẽ về với em mà. Anh sẽ mang đến cho em sự lắng đọng dịu dàng. Em biết. Những điều anh nói anh đã mang đến cho em rồi và mãi mãi sau này vẫn thế. Anh hứa đấy. Anh đừng hứa. Em sao thế? Anh đừng hứa. Thôi không nói chuyện này nữa. Anh sẽ không báo trước ngày anh về đâu. Anh sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt em. Nào bây giờ em bé của anh. Anh hôn em nhé. Được không? Vâng đi. Vâng. Thế giờ em ngủ ngon đi nhé.

Anh sắp về. Ban đầu khi anh mới gọi điện cho Năm khoảng ba bốn lần Năm đã mong được gặp anh đến tức ngực. Năm đã tưởng tượng ra hàng chục cái cách anh và Năm sẽ gặp nhau. Nhưng cho dù cách gặp nhau như thế nào thì bao giờ bàn tay to của anh cũng nắm gọn bàn tay bé nhỏ của Năm. Chỉ thế thôi. Sự tưởng tượng của Năm mới chỉ có thế. Thực ra sự tưởng tượng của con người cũng chỉ dựa trên sự trải nghiệm của con người mà thôi. Tất nhiên có những người ưu tú hơn. Họ sẽ tưởng tượng ra những điều đi trước thời đại. Năm chỉ là một người bình thường. Còn bây giờ thì Năm rất sợ cuộc gặp mặt đó. Nhất là sau cái đêm H đã vừa khóc vừa chấp tay vái Năm. Trong cái đêm đó tiếng khóc của H và ánh mắt của người anh rể đã nhìn

Năm năm Năm 16 tuổi đã làm chết sự tự tin cuối cùng là khuôn mặt khả ái của mình.

Anh sắp về. Có cách gì để không có cuộc gặp mặt. Năm sẽ thay đổi chỗ làm việc và địa chỉ nhà ở ư. Toàn là những điều không thể. Năm không thể bỏ làm việc được. Sẽ chẳng có nơi nào nhận Năm vào làm việc. Trời đã chỉ cho Năm một cơ may duy nhất. Năm biết rất rõ điều đó. Cả hai địa chỉ của Năm, Năm đều cho anh biết. Còn một cách để không có cuộc gặp mặt đó. Năm sẽ nói với anh rằng toàn bộ câu chuyện giữa anh và Năm chỉ là một sự đùa cợt cho vui. Rằng Năm chỉ coi anh là một sự giải khuây tầm phào. Năm sẽ bịa ra một câu chuyện như sáng tác một truyện ngắn. Anh sẽ nghĩ sao nhỉ? Năm không biết chắc cụ thể con người anh thế nào nhưng bằng linh cảm đàn bà thì Năm biết anh có tình cảm thật lòng với Năm. Gần hai năm anh đã gọi cho Năm mấy chục cú điện thoại. Năm đã nhớ rất kĩ.

Tuần đầu khi mới quen Năm thì anh gọi hàng ngày. Sau đó một tuần một lần. Sau đó hai tuần một lần. Cứ đều đặn như vậy. Nếu anh chỉ muốn giải khuây với Năm như câu chuyện Năm muốn bịa ra chắc anh chẳng mất thời gian và tiền bạc như thế. Nếu anh chỉ muốn giải khuây thì với số tiền đó thì thoảng anh có thể giải trí với một cô gái tóc vàng. Vậy câu chuyện mà Năm bịa ra đó sẽ làm anh tổn thương rất nhiều. Anh sẽ rất đau khổ. Năm đọc trong tiểu thuyết thấy người ta nói rằng đàn ông đau khổ và tự ái nhất khi bị đàn bà xỏ mũi dắt vào một trò lừa dối là tình yêu. Không, thà Năm bị đau chứ không thể gây nỗi đau cho anh. Trong lòng Năm vẫn đang tràn ngập một tình yêu với anh. Năm không thể gây cho anh một nỗi đau nào. Mỗi buổi tối khi Năm đi ngủ Năm đều nghĩ về anh với một sự mê mẩn. Nhiều lần Năm đã muốn viết một truyện ngắn cho anh. Viết về kỉ niệm cho anh

và Nấm. Để khi không còn anh nữa Nấm sẽ sống bằng hoài niệm về anh. Hoài niệm về một tình yêu của anh và Nấm. Hoặc ít ra không phải là tình yêu thì là cảm xúc anh đã mang đến cho Nấm để Nấm tưởng tượng đó là tình yêu. Cuộc sống không thể không có tình yêu. Nấm chưa viết là vì Nấm còn sợ các cơn đau mà khi viết hai truyện ngắn trước Nấm đã phải trải qua. Nấm sợ cơn đau sau sẽ đau hơn và Nấm không thể chống đỡ nổi.

Anh sắp về. Nấm sẽ được gặp anh một lần, hai lần hay ba lần rồi không còn được gặp nữa. Không còn cả những cú điện thoại. Nấm không còn được chờ mong nữa. Nếu có một lần vô tình gặp nhau ngoài đường thì đi qua như không quen biết. Hoặc anh vội vã quay đi. Đời ời sao lại thế? Nấm không biết nước mắt đã rơi lã chã từ khi nào. Rồi đến lúc nước lên tức tưởi.

Nấm muốn khóc rất lâu. Bởi nước mắt rơi nhưng lòng lại rất dễ chịu. Khóc như đang hờn dỗi anh thôi. Nấm sẽ đi viết cho anh một lá thư dỗi hờn man mát. Nấm bật máy vi tính mở hộp thư. Bạn có một thư mới. Ôi anh vừa gọi điện cho Nấm xong lại viết thư ngay. Em. Anh thấy không yên tâm. Em không muốn gặp anh phải không? Sao thế? Có lần em nói em muốn quên anh đi. Ừ hãy quên anh đi em ạ. Anh chẳng có gì cho em nhớ đâu. Anh bình thường như mọi người khác thôi. Cố quên anh đi nhé. Khi nào về anh sẽ đến gặp em.

Anh định hôn em nhưng vì em đang cố quên anh thì thôi vậy.

Ngủ ngon em bé nhé!

Đọc thư của anh Nấm thấy lòng mình thật dịu dàng. Nấm định dỗi mát anh thì anh lại dỗi Nấm. Vậy anh yêu em thật lòng ư? Em sẽ viết về tình yêu của anh cho em nhé. Em chưa biết tình yêu thật sự như thế nào. Nó có giống như sự tưởng tượng của em không. Và nụ hôn

nữa nó có giống như sự tưởng tượng của em không. Nhưng trong tim em đang đầy ắp cảm xúc yêu đương. Em biết rồi khi anh gặp em anh cũng như anh rể của em thôi. Nếu em là một cô gái hoàn hảo thì tình yêu của em dành cho anh sẽ là một sự ngọt ngào nhất trên đời. Nhưng em lại là một cô gái tật nguyền thì tình yêu đó sẽ là một sự ghê tởm phải không anh. Nhưng anh đã cho em giờ phút lãng mạn nhất. Em đã biết cách gìn giữ nó cho cuộc sống mai kia của em. Và em cũng còn biết cả cách tự mang tình yêu đến thoả mãn cho mình. Cuộc đời có rất nhiều nẻo để sống. Chắc gì cái cách nhân loại đang làm lại có chất lượng tốt hơn cách của em. Nhưng từ đáy con tim em, em vẫn muốn một lần được thực sự yêu anh, con người bằng xương bằng thịt chứ không phải là hoài niệm. Chứ không phải là bằng sự tưởng tượng ra. Em lại xa xỉ rồi. Cuộc đời không cho em nhiều thế đâu. Em sẽ viết tặng anh. Khi nào trống trải nhất em sẽ mang nó ra đọc lại.

Con chữ trào ra và Năm chỉ việc gõ trên bàn phím.

Y Ban

Đàn bà xấu thì không có quà

Chương 7

Thuở ấy ở vùng Sủi có hai mẹ con bà goá sống ở cuối làng. Người mẹ năm nay mới ngoài 40 tuổi, có cái lưng tròn lẳn, thắt đáy, vòng

ngực cao dày. Cái miệng tươi duyên lại thêm má lúm đồng tiền. Đôi mắt to sâu, ai nhìn vào cứ như nhìn giếng đêm hun hút như không có đáy bao giờ. Dân làng bảo nhau, vì đôi mắt ấy mà nó goá chồng sớm. Người đàn bà đẹp như thế mà ở goá đến mười năm, lại nhất mực nét na, ối kẻ sàm sỡ không được mà cũng chẳng dám đặt điều nọ kia.

Cô con gái năm nay 16, tóc đã vào cữ óng, da vỡ ra trắng nõn. Có nhiều nét giống mẹ nhưng đôi mắt thì nông hơn chứ không thăm sâu như mắt mẹ.

Hôm ấy là rằm tháng năm, trăng sáng long lanh trên những tàu lá chuối, cô con gái tên Lụa thấy mẹ có vẻ rộn ràng từ chiều. Mẹ tắt bật ra vườn chặt buồng chuối xanh, rồi sắp vào cái thúng. Mẹ còn đi mua mấy gói thuốc lào xếp cẩn thận vào thúng, đập vĩ buồm lên. Mẹ lấy một chiếc bát đổ vào lưng nước rồi đặt lên trên vĩ buồm. Mẹ giục Lụa nấu cơm ăn sớm. Gà mới lên chuồng mẹ đã giục Lụa đi ngủ, gái ngoan nên dẫu có thắc mắc trong lòng Lụa cũng không hỏi mẹ. Lụa nằm trên giường không ngủ được. Cô nhìn qua cửa sổ ngắm trăng trải trên mặt đất mà thấy lòng rạo rực vô cùng. Sự rạo rực đó khiến cho má cô nóng bừng. Cô muốn hát lên. Cô bỗng nhớ tới anh chàng đã trêu cô ban chiều khi cô đang tát nước. Anh chàng đấy bảo cô: Lụa ơi em xinh thế. Lấy anh em không bị goá chồng sớm đâu. Cô đã phụng cả cái gầu vào người anh ta. Ý nghĩ miên man của Lụa làm thời gian trôi đi rất nhanh. Lụa nghe tiếng động khe khẽ trong buồng mẹ, Lụa nhắm mắt thở đều đều. Lụa nghe tiếng chân mẹ bước nhẹ đến bên giường Lụa nhòm vào màn rồi tiếng chân mẹ quay đi. Lụa mở choàng mắt nhìn theo mẹ. Mẹ cất chiếc thúng lên đầu lách cửa liếp đi ra khỏi nhà. Lụa tung màn vắn lại tóc trong lòng đầy nghi ngờ.

Những câu hỏi đầy sự thắc mắc ở đâu cứ ùa về nặng đầu Lụa. Lụa quyết định đi theo mẹ xem mẹ đi đâu.

Mẹ thoăn thoắt bước trên con đường làng. Lụa đi sau cách mẹ khoảng 20 bước. Hết đường làng mẹ rẽ ra con đường dẫn ra cây gạo ở ruộng dâu cổ thụ. Bọn trẻ con ở làng gọi ruộng dâu này là ruộng dâu cổ thụ vì ở đây có những cây dâu rất to. Thường những cây dâu ở bãi bồi thân chỉ to như cổ tay em bé, cao đến ngang ngực thanh niên. Vậy mà những cây dâu ở đây có thân to như cây mít bà trồng đã mấy mươi năm. Thân cây xù xì, tán lá rộng nhưng lá dâu nhỏ và cằn. Đây là nơi bọn trẻ rất thích nhưng cũng là nơi bị cấm đoán. Người lớn cứ dọa bọn trẻ:

- Đứa nào bén mảng ra đấy con tinh dâu nó ra bắt nhập vào cây dâu. Từ xa Lụa nghe tiếng xôn xao, tiếng nói tiếng cười như họp chợ. Lụa lại thấy chân mẹ lại bước lú lú hơn, đến gần thì ra chợ thật. Lụa thấy từ các con đường nhỏ có vô khối người đi đổ dồn vào ruộng dâu cổ thụ. Chỗ đông người Lụa phải theo sát mẹ hơn để khỏi lạc. Mẹ Lụa đi đến gốc dâu chưa có ai ngồi cất thúng đội trên đầu xuống đất rồi bày chuối, bày chanh lên đó. Mẹ ngồi bán hàng. Lụa thầm nghĩ: Mẹ đi bán hàng ở chợ đêm sao phải giấu mình, lí ra mẹ nên rủ cả mình đi cho vui chứ. Nghĩ rồi thấy yên tâm, Lụa đi chơi chợ. Chợ đêm trăng sao mà đẹp thế, tiếng lao xao, tiếng nói cười, tiếng mua bán là thật. Nhưng những bước chân người sao cứ như bay, như lướt thế kia. Mặt người thì rạng rỡ hoan hỉ. Những người gặp nhau mừng rỡ, có người túi túi hờn hờn rồi ôm chặt lấy nhau như chẳng muốn rời. Sau đó lại đưa nhau đến ngồi dưới gốc dâu. Đa phần cứ ngồi thế, chứ ít người mua bán. Chợt có tiếng sáo cất lên. Tiếng sáo vi vút reo vui. Giờ Lụa nhảy chân sáo thật. Tiếng sáo rộn rã quần vào

từng bước chân Lụa. Lụa lại thấy hai má mình nóng bừng. Cô đi theo hướng có tiếng sáo. Dưới một gốc dâu có một người đàn ông đang thổi sáo. Trước mặt người ấy là một mớ sáo trúc. Lụa sà vào đống sáo trúc cầm một cây ngắm nghía. Người đàn ông ngừng thổi hỏi Lụa:

- Cô cũng thích sáo trúc ư?

- Vâng.

- Để tôi chọn hộ cô một cây.

Lụa ngừng mặt lên nhìn. Người đàn ông còn trẻ, mặt thanh tú.

- Máy tiền?

- Một quan.

Lụa sờ túi áo mới chợt nhớ ra cô không mang tiền, vì cô đang ngủ mà.

- Tôi quên tiền rồi.

- Không sao, lần sau cô mang trả tôi cũng được. Thế cô biết thổi sáo không? Cô thổi thử đi.

- Tôi chưa biết thổi.

- Thế để tôi dạy cô thổi nhé. Đây cô bịt các ngón tay vào các lỗ này, thế. Cô lấy hơi thổi vào cái lỗ này...

- Tôi học sau vậy. Bây giờ thì anh thổi sáo cho tôi nghe đi.

Tiếng sáo réo rắt lại vang lên, từng khúc từng khúc. Có khúc da diết buồn, có khúc rộn rã. Có khúc bay bổng, có khúc lắng sâu....Lụa không đi xem chợ được nữa, cô chìm trong tiếng sáo với những cảm giác lạ lần đầu sống động trong cô.

Trăng đã ngả trên đầu ngọn tre, người thanh niên ngừng thổi sáo bảo với Lụa:

- Chợ sắp tan, đến lúc tôi phải về rồi. Cô cầm lấy cây sáo của tôi đi,

rồi phiên sau cô đến trả tiền tôi cũng được.

- Tôi chả lấy sáo của anh đâu, tôi đã biết thổi sáo đâu mà lấy về làm gì.

- Thế phiên sau cô đến nữa không? Cô đến nữa nhé. Tôi chờ cô ở đây, tôi sẽ dạy cô thổi sáo.

- Chào anh, lần sau tôi sẽ đến.

Nói rồi Lụa ba chân bốn cẳng rào bước. Lúc đi qua chỗ mẹ cũng thấy mẹ dọn hàng vào thùng.

Lụa đi nhanh về nhà, xuống cầu ao rửa chân rồi chui ngay vào màn nằm điều chỉnh cho hơi thở đều đều. Khoảng mười phút sau mới nghe tiếng mẹ về. Cơn buồn ngủ nhấn chìm Lụa vào giấc ngủ thiếu nữ.

Sáng hôm sau hai mẹ con Lụa cùng dậy muộn hơn mọi ngày. Tiếng lợn đói réo ầm trong chuồng hai mẹ con mới quáng quàng trở dậy.

Mẹ trách Lụa:

- Mẹ mệt dậy muộn đã đành, con sao hôm nay cũng ngủ quên à?

Nói thế nhưng Lụa thấy mặt mẹ rạng rỡ, vui sướng. Điều mà Lụa rất ít gặp ở mẹ.

Trong lòng Lụa cũng có sự biến đổi lạ thường. Ngoài những lúc bận rộn làm việc đồng áng, việc nhà thì thôi chứ có lúc nào rồi một chút là ý nghĩ của Lụa lại quay về cái đêm rằm tháng năm ấy. Và người thanh niên bán sáo luôn trở lại trong ý nghĩ của Lụa với một sự đam mê, dịu dàng. Lụa mong cho chóng đến ngày rằm tháng sau.

Đêm rằm tháng sau rồi cũng đến. Lụa quan sát mẹ, một hành trình dường như đã thành thói quen ở mẹ. Về mặt mẹ đầy háo hức chờ đợi. Cái điều Lụa cũng ít thấy ở mẹ.

Đã quen đường nên Lụa không còn phải bám theo chân mẹ nữa. Đợi

mẹ đi ra khỏi nhà, Lụa dậy châm ngọn đèn hạt đỗ, lấy chiếc gương nhỏ ra soi. Chải lại mái tóc rồi vấn lên gọn ghẽ. Lụa không quên cài chiếc lược sừng vào tóc như để trang điểm giống như các cô gái trong làng thường làm. Lấy mấy quan tiền dành dụm trong ống bỏ vào túi áo. Lúc bấy giờ Lụa mới thông dong đi.

Lụa đi chậm chậm trên con đường ruộng. Lúa mới cấy đang bén rễ mà đã toả mùi thơm. Trong lòng phơi phới, Lụa thò tay khẽ vuốt mấy ngọn lúa dưới ruộng. Như được thẽ các ngọn lúa cù vào chân Lụa như để trêu:

-Tôi biết cô rồi đấy nhé.

Khi đến nơi chợ đã đông người. Lụa đến gốc dâu mẹ ngồi khi trước, đã thấy mẹ ngồi đấy với chiếc vĩ buồm bày hàng ra bán. Lụa đi tìm gốc dâu của người bán sáo vẫn chưa nghe tiếng sáo cất lên. Chắc là người ta chưa đến. Thì đi xem chợ đã.

Lạ kì sao chợ chỉ bán có hoa quả. Rặt không thấy một hàng cá, hàng tôm, hàng thịt, hàng rau, hàng cám, hàng gạo, hàng mắm, hàng muối nào cả. Đầu chợ cũng chẳng có mấy hàng lò rèn như chợ ban ngày. Cuối chợ chẳng thấy có hàng con giống, con má nào. Thay vào đó lại thấy hàng bán chữ. Cái hàng bán chữ ở chợ ban ngày chỉ giáp Tết mới có. Ồ lạ nhỉ. Điều băn khoăn của Lụa chưa giải thích được thì tiếng sáo cất lên. Lụa mãi mốt rào chân về nơi có tiếng sáo.

- Chào cô, cô đây rồi. Tôi chỉ lo cô không đến.

Tiếng người bán sáo reo lên khi trông thấy Lụa.

- Hôm nay tôi mang tiền đi đấy. Tôi sẽ mua cho anh một cây sáo.

- Cô đến là tôi vui lắm rồi. Cô ngồi xuống đây tôi dạy cho cô thổi sáo.

Tôi tên là Thắng, còn cô tên là gì?

- Tôi tên là Lụa.

- Tên cô hay quá. Lụa dệt từ tằm ăn lá dâu quê mình phải không?
- Tôi cũng không biết, mẹ bảo tên của cha đặt cho tôi đấy.

Người thanh niên bán sáo dạy cho Lụa thổi sáo rất nhiệt tình. Nhưng thực ra Lụa chỉ thích nghe người ấy thổi sáo thôi.

Tiếng sáo réo rất lại vang lên từng khúc, từng khúc. Lần này có khác là không có khúc nào buồn, chỉ có những khúc vui. Có lúc tiếng sáo reo vui đến mức Lụa phải đứng lên. Cô dang tay quay vòng và miệng ngân nga hát. Rồi cô bỗng sợ mẹ biết nên bịt chặt miệng lại ngồi xuống bên cạnh người bán sáo. Anh thanh niên hỏi Lụa:

- Cô có vui không?
- Có, chưa khi nào tôi vui như thế.
- Lụa bao nhiêu tuổi?
- Tôi mười sáu.
- Thế Lụa gọi tôi là anh đó. Tôi đã hai mươi tuổi rồi.
- Anh Thắng ơ, phiên chợ nào anh cũng đi bán sáo ở đây ư?
- Đúng vậy.
- Em thấy có ai mua đâu?
- Thi thoảng cũng có người mua đấy. Nhưng anh cũng không cần bán đâu. Anh chỉ đến gặp mọi người cho vui thôi.
- Sao em cũng đến đây?
- Em theo mẹ. Mẹ không biết em đi theo mẹ thế này đâu. Mẹ bắt được mẹ giận đấy. Mẹ chưa bao giờ cho em biết về cái chợ này.
- Ủ, đáng lẽ em đừng nên đến đây.

Giọng người thanh niên chùng xuống, buồn.

- Sao thế hả anh? Cái chợ này vui lắm mà.
- Lụa xinh quá, em có biết em xinh không?
- Có mấy anh thợ cày cũng trêu em như thế.

- Thế em đã có ai hỏi chưa?
- Úi em còn bé. Nhưng mà mẹ bảo cũng phải nhận lễ nhà ai đấy chứ nếu không thì ế mất.
- Vậy em, em...
- Có điều gì mà anh không nói được vậy hả anh?
- Sắp tan chợ rồi. Em cho anh chiếc lược của em nhé. Nếu không em cho anh mượn, phiên sau anh sẽ trả.
- Nếu anh thích thì anh cứ cầm đi. Mẹ em hỏi thì em sẽ nói dối là đánh rơi ở cầu ao rồi.
- Em ơi, phiên sau em lại đến nữa nhé. Em mà không đến anh buồn lắm đấy.

Dùng dằng mãi Lụa mới rút được bàn tay ra khỏi tay Thắng để về nhà.

Sáng ấy hai mẹ con lại dậy muộn.

Phiên chợ rằm tháng bảy đông nghịt người. Đặc biệt là rất nhiều người gầy gò, ăn mặc rách rưới, vẻ mặt rầu rầu, buồn bã. Lụa đã giấu chuẩn bị một ít quả ổi, na, quả chuối định bụng sẽ đưa cho Thắng để anh mang về làm quà cho các em. Chứ mấy phiên chợ rồi có bán được cây sáo nào đâu, làm gì có tiền mà mua quà.

Len mãi mới đến được chỗ Thắng ngồi. Thấy Lụa, Thắng vui mừng khôn tả. Thắng cầm hai bàn tay Lụa dặt đến bên ngồi rồi không bỏ ra nữa.

- Lụa ơi, không được gặp em anh buồn lắm. Anh nghĩ kĩ rồi. Anh sẽ bảo mẹ anh mang lễ vật đến nhà em để hỏi em. Em nhận lời với anh đi nhé.
- Nhưng em chưa nói gì với mẹ cả. Em sợ mẹ không đồng ý.
- Thế em có đồng ý anh không?

- Nhưng mà làm vợ phải làm như thế nào?
- Em cứ nhận lời anh đi. Anh sẽ thổi sáo cho em nghe. Anh sẽ không bao giờ làm em buồn đâu.
- Ủ, thế em đồng ý làm vợ anh đấy.
- Lạy trời. Cảm ơn em.

Nói rồi Thắng kéo tay Lụa chạy tuốt về hướng ruộng dâu xanh ngút đầu người. Chỗ này vắng vẻ không có người qua lại. Thắng ngồi xuống bãi cỏ, kéo Lụa vào lòng mình, vòng tay ôm chặt lấy Lụa rồi thơm vào má Lụa. Khi đôi môi của Thắng chạm vào má Lụa, Lụa có cảm giác như da thịt mình tách ra để một luồng khí trời thổi vào chảy giàn giụa xuống đến chân, rồi chạm vào đất đẩy cả cơ thể Lụa bay vút lên trên không như cánh sáo diều. Một thứ âm thanh không thể tả được reo vang bên tai Lụa. Là tiếng sáo của Thắng, lời âu yếm của mẹ, tiếng con chim chích mỗi sáng hót trên cây nhãn trong vườn, tiếng con ve rộn rã và tiếng lúa thì thào quẩn vào chân, ghẹo cô. Thời gian của những kẻ yêu nhau sao mà trôi nhanh. Thắng giục Lụa nhanh chân chạy về nhà kéo mẹ biết.

- Anh sẽ đưa em về, chợ tan rồi.

Lụa không có cảm giác bước đi mà lướt trên đường.

Trước khi đi ngủ Lụa thấy trong lòng đầy xốn xang, một cảm giác lạ mà cô chưa thấy bao giờ. Giấc ngủ đêm lại đưa cô vào một cơn mơ lạ. Thắng nằm bên cạnh cô vuốt ve, bàn tay anh động đến đâu thì da thịt cô mở ra đến đó. Một luồng khí trời tinh khiết, một dòng nước nguồn tinh khiết, một tia chớp chói chang bủa vây cơ thể Lụa. Cô nép vào người Thắng.

Sáng hôm sau hai mẹ con Lụa cùng dậy muộn. Mẹ dậy trước phải sang đánh thức Lụa mới dậy. Mặt mẹ có vẻ lo lắng.

- Con bị ốm à? Sao mặt con xanh xao thế kia?

- Không con không cảm thấy ốm. Con khỏe mà.

Chợt nhớ lại giấc mơ Lụa thấy kinh hãi. Sợ mẹ biết Lụa vùng dậy chạy ra giếng múc thau nước vục mặt vào đó. Mẹ Lụa nhìn theo con thắc mắc.

- Con bé này lạ quá.

Rồi bà tự trả lời:

- Chắc là có đám nào hỏi đây.

Cho đến phiên chợ sau, đêm nào Lụa cũng có giấc mơ kì lạ. Nhưng cũng vì những giấc mơ đó mà Lụa ngày càng hao gầy xanh xao.

Đêm rằm tháng tám, trăng như sáng hơn các đêm rằm khác. Thắng đón Lụa từ cổng chợ.

- Anh nhớ em da diết.

- Ôi.

Suýt nữa thì Lụa buột miệng ra rằng: Đêm nào mà anh chẳng gặp em.

- Em không thấy khỏe ư?

- Em khỏe mà.

- Anh đã bảo mẹ việc của chúng ta rồi. Mẹ bảo chờ ngày lành tháng tốt sẽ mang lễ vật sang hỏi em.

Thắng lại dẫn Lụa ra ruộng dâu xanh không có người qua lại. Thắng ngồi thối sáo để Lụa dựa vào lòng...

Sau phiên chợ Lụa càng xanh xao hơn. Chẳng được nữa mẹ Lụa phải cắt vắn con gái.

- Con nói thật cho mẹ đi. Nhà có hai mẹ con. Mẹ đã ở vậy nuôi con.

Con có mệnh hệ nào mẹ làm sao sống được. Con có phải lòng ai không con. Hay có người nào bỏ bùa bỏ ngải cho con rồi.

Lụa một mực im lặng. Đến khi nước mắt rơi ướt mặt mẹ thì Lụa chẳng dừng được nữa. Cô oà khóc:

- Mẹ ơi, có anh Thắng ở trên Vóc hỏi con làm vợ. Con đã nhận lời anh ấy. Anh ấy bảo mẹ anh ấy đang chọn ngày lành tháng tốt để đưa lễ vật sang hỏi con.

- Có chuyện ấy mà con cứ giấu mẹ. Vậy sao không thấy nó đến nhà chơi.

- Con chỉ gặp anh ấy ban đêm.

Linh cảm của người mẹ làm bà giật thót mình. Trong đầu người mẹ sắp trước một dự định...

- Bà ơi cho tôi hỏi thăm đường một chút. Bà có biết cháu Thắng con bà Bản ở chỗ nào không?

- Ấy nhà Bản thì tôi có biết, nhưng bà hỏi cháu Thắng thì... thì...

Chắc là bà từ xa đến nên chưa biết chuyện. Thôi để tôi dẫn bà đến nhà Bản.

Bà già tốt bụng te tái dẫn mẹ Lụa đến nhà Bản, từ ngõ vào bà đã réo to:

- Nhà Bản ơi có khách xa đến này.

Một người đàn bà có gương mặt phúc hậu già hơn bà một chút ra đón khách.

- Mời bà vào chơi.

- Bà ơi, cho tôi hỏi thăm cháu Thắng.

Người đàn bà hơi chững lại một chút rồi oà khóc:

- Ôi bà ơi, cháu Thắng nó chết rồi, mấy tháng trước cháu lên rừng dẫn trúc về làm sáo bị con rắn xanh nó mổ, cháu chết đã xanh cổ rồi bà ạ.

- Thế ư, tôi quen cháu đã lâu nay có dịp qua vùng này vào thăm

cháu. Không biết cháu mất rồi. Bà cho tôi vào thắp nén hương cho cháu.

Mẹ Lụa châm ba nén hương cắm vào bát hương của Thắng rồi nhìn lên tấm ảnh người con trai khôi ngô tuấn tú. Bà tiếc rẻ: Nếu người này còn sống làm con rể ta chẳng tốt sao. Rồi bà khấn:

- Âm, dương hai cõi khác nhau làm sao mà lấy được nhau. Nếu có linh thiêng xin phù hộ cho em Lụa khoẻ mạnh, lấy được một tấm chồng tốt.

Bà mẹ Thắng mời mẹ Lụa ngồi xơi nước. Xong tuần nước thì hai người phụ nữ như đã thân nhau. Bà mẹ Thắng kể:

- Bà ơi, tôi đang rối ruột chẳng biết tính sao đây. Mấy tháng trước thằng Thắng về báo mộng nó muốn lấy vợ, bảo tôi sắm lễ vật đi hỏi vợ cho nó.

- Thế người nó muốn lấy ở đâu hả bà?

- Nó có nói mà tôi quên mất, mộng mị là quên ngay ấy mà.

- Khổ, cậu ấy chết trẻ quá, còn ham cõi dương.

Mẹ Lụa đau đớn khi biết con mình yêu phải người âm nhưng bà vốn là người cứng rắn. Về nhà bà hỏi Lụa:

- Con đã đi chợ Rằm ở gốc cây dâu cổ thụ ư?

- Sao mẹ biết?

- Thắng của con chết rồi.

- Trời ơi, sao thế được hả mẹ?

Mẹ Lụa bèn kể cho Lụa nghe về cái phiên chợ kì lạ:

Phiên chợ ấy chỉ họp vào ngày rằm hàng tháng, cả người âm và người dương cùng họp chung. Người dương đi chợ thì phải mang theo bát nước, nếu có ai mua hàng của mình phải thả đồng tiền vào bát nước, nếu đồng tiền chìm là tiền dương. Là tiền âm thì không

bán vì sáng ngày tiền hoá thành đất cả. Mẹ đi cái chợ ấy có bán mua gì đâu mà chỉ để gặp cha con thôi. Mỗi tháng mẹ được gặp cha một lần. Nhưng khi gặp mẹ bố con cũng có vui đâu. Ông ấy đã có cuộc sống riêng của ông ấy rồi. Thương mẹ mà cứ phải gặp đó thôi. Nghe mẹ kể Lụa khóc nức nở. Cô thấy thương cho Thắng quá.

- Sao có thể thế được hả mẹ. Con không thể nào tin được điều đó.

- Con ơi, con hãy cố gắng bình tâm lại. Đến phiên chợ rằm tới mẹ con mình cùng đi.

Phiên chợ rằm tháng 9 hai mẹ con Lụa đi trong nỗi buồn đeo nặng. Trăng rằm trong không khí se lạnh mùa thu như ngưng đọng lại vạn vật. Ánh trăng mùa thu vàng hơn. Chợ đã đông người, mẹ kéo Lụa đến góc dâu cổ thụ mẹ hay ngồi.

- Phải lúc nữa thì bố con mới đến. Bố nhớ con lắm, nhiều lần bố bảo mẹ đưa con đi cùng nhưng mẹ sợ. Thế mà cái điều mẹ sợ nhất đã xảy ra.

- Này con, con còn nhớ mặt bố không?

- Lâu lắm rồi con chỉ nhớ mang máng thôi.

- Con cứ ngồi đây chờ bố đến đã nhé.

Tiếng sáo vang lên làm lòng dạ Lụa rối bời. Cô chỉ muốn chạy ngay đến bên Thắng nhưng còn ngại mẹ. Nhận thấy sự bồn chồn của con gái, mẹ an ủi:

- Con ngồi đây chờ mẹ một lát, mẹ chạy ra đây một tí. Khi mẹ về con sẽ được gặp Thắng.

Gái ngoan nên dẫu rất nóng lòng muốn gặp người yêu Lụa cũng nghe lời mẹ.

Một lúc lâu có một người đàn ông tiến về phía Lụa. Bố, đúng bố rồi.

Tiếng reo trẻ thơ vang lên trong đầu Lụa. Tuy nhiên cô gái 16 tuổi đã

biết e thẹn trước bố:

- Con chào bố.

- Chà con gái bố lớn quá rồi. Để bố ngắm con gái bố tí nào.

Bố đến bên Lụa, cầm lấy tay Lụa.

- Con gái bố xinh quá.

Sau phút mừng tủi bố con gặp nhau, Lụa hỏi bố:

- Bố ơi mẹ nói sao khi gặp mẹ bố lại không vui?

- Bố rất vui con ạ, vui rồi lại buồn. Buồn vì hiện tại mỗi người có một cõi sống riêng biệt không thể nào chăm sóc cho nhau. Giá mẹ con đừng nặng lòng với bố đến thế, cứ lấy một người đàn ông nào khác đó trên dương gian để người ta chăm sóc lúc trái gió trở trời, lúc buồn đau cô quạnh. Bố biết mẹ có lúc khắc khoải cô đơn mà không có cách gì để động viên an ủi mẹ. Hàng tháng chỉ được gặp nhau vội vàng trong phiên chợ rằm này lại càng làm mẹ con khắc sâu kí ức. Bố buồn vì nỗi như vậy con ạ.

- Nhưng mà...

- Con định nói gì thì cứ nói cho bố nghe xem nào.

- Con thấy không phải chỉ là nhớ lại kí ức đâu, mà là thật đấy bố ạ. Nếu đêm nào bố cũng về bên mẹ, mẹ sẽ rất vui sướng thật đấy.

- Con muốn nói đến những giấc mơ ư? Đó chỉ là mộng thôi con ạ. Khi con nhắm mắt vào thì giấc mộng sẽ đến. Khi con mở mắt ra chỉ còn nỗi nhớ thôi. Mà người dương gian các con thì rất cần những thứ khi mở mắt ra cơ...

Trong khi Lụa đang nói chuyện với bố thì mẹ Lụa đã lẳng lặng đi tìm Thắng. Cũng như con gái bà hướng theo tiếng sáo đang da diết vang lên để tìm người. Kia rồi, Thắng vừa thổi sáo vừa nhấp nhòm như chờ ai.

- Cậu bán cho tôi một cây sáo.
- Bà cũng thích thổi sáo ư?
- Tôi muốn mua về cho con gái.
- Con gái bà thích thổi sáo ư?
- Nó rất thích thổi sáo. Đặc biệt là nó mê tiếng sáo cậu vừa thổi.
- Thế con gái bà là... là...
- Nó tên là Lụa.
- Vậy hôm nay Lụa không đến ư?
- Cậu Thắng ơi, tôi đã đến nhà cậu, gặp mẹ cậu và biết chuyện của cậu. Tôi rất lấy làm buồn. Tôi biết cậu yêu thương con Lụa nhà tôi lắm, con Lụa nhà tôi cũng thương cậu. Nhưng cậu là người âm, con Lụa là người dương. Âm dương cách trở cả một đời người thì làm sao mà sống chung với nhau được. Cậu có khôn thiêng phù hộ cho em nó lấy được một người chồng tốt trên dương gian như những người bình thường khác. Nếu là duyên phận trời định chúng tôi xin nhận cậu làm con cái trong nhà, hàng tháng thắp hương, hàng năm giỗ cậu.

Nước mắt rơi ướt mặt mẹ Lụa. Thắng cũng khóc, một lát bình tĩnh lại Thắng nói với mẹ Lụa:

- Bà đã nói vậy cháu chẳng còn biết nói thế nào nữa. Chỉ xin cho cháu được thỉnh thoảng gặp Lụa.
- Tôi xin cậu, nếu cứ gặp nhau thì đến khi nào con Lụa mới quên được cậu. Cậu đừng gặp em nó nữa.
- Vâng thế thì bà cho cháu gửi lời hỏi thăm Lụa, chúc cô ấy tìm được một người chồng tốt.

Nói rồi Thắng thu xếp đồng sáo ra về. Mẹ Lụa chép miệng:

- Rõ con nhà tử tế sao mà yếu mệnh.

Mẹ Lụa trở về gốc cây dâu hay ngồi để gặp chồng. Như mọi bà mẹ có những mảnh khoé khi con gái đến tuổi cập kê, mẹ bảo Lụa:

- Con đến gặp Thắng đi.

Lụa như mở cờ trong bụng lao vút đi. Đến gốc dâu Thắng hay ngồi chỉ có ánh trăng sáng chiếu qua tán lá mờ tỏ. Lụa đứng ngẩn ngơ. Thình không chỉ có tiếng lao xao của lá cây và tiếng nói đứt đoạn của các cuộc chia tay. Lụa nghĩ hay là Thắng chờ cô ở bãi dâu bồi. Cô nhanh chân bước về bãi dâu bồi nhưng cũng không thấy bóng người dâu. Buồn bã cô ôm mặt khóc...

Lụa lau sạch nước mắt khi đến gần gốc dâu nơi bố mẹ đang ngồi.

Lụa nghe tiếng mẹ:

- Có lẽ đây là lần cuối cùng em gặp anh. Em lo cho con Lụa lắm. Oan trái quá, tình yêu đầu đời của nó lại gặp bất trắc.

- Em nghĩ thế cũng phải. Thôi, em về lo cho cuộc sống của mẹ con em. Anh cũng chỉ biết phù hộ cho mẹ con em thôi. Em nhớ an ủi con để nó vượt qua đận này.

- Dẫu không được gặp anh nữa nhưng những kí ức về anh sẽ theo em suốt đời.

- Nếu em cứ nghĩ mãi về anh như thế em sẽ khổ đấy. Có lúc phải quên anh đi. Anh muốn em cũng có một người đàn ông nào đó trên dương gian chăm sóc, có thể anh mới yên tâm.

- Em sẽ nghĩ về những điều anh nói...

- A Lụa đã về đấy ư con, con có gặp được Thắng không?

- Hôm nay anh ấy không đến.

- Thế thì con vào chào bố đi mẹ con mình về, muộn rồi.

Bố cầm tay Lụa âu yếm.

- Con gái ngoan của bố. Rồi con sẽ gặp được một người yêu thương

con như Thắng đã yêu con thôi. Người ấy sẽ chăm sóc con bằng những hành động cụ thể chứ không phải bằng mộng mị, bằng kí ức đâu con ạ. Dẫu vậy bố cũng biết thời gian trước mắt đối với con rất là khó khăn. Cố gắng lên con nhé.

Nghe bố nói Lụa không giữ được nữa, nước mắt cô vỡ oà, tức tưởi. Bố ôm Lụa vào ngực bố. Rõ ràng Lụa nhìn thấy là ngực bố hằn hoi nhưng không phải là da thịt người mà chỉ như không khí cô đặc lại mà thôi...

- Con thấy không, đúng bố mà không phải bố.

Từ đó không bao giờ Lụa gặp lại Thắng nữa. Gái ngoan nên Lụa chỉ khóc âm thầm. Cô làm nhiều việc nhà, việc đồng để không có thời gian dành cho mình.

Mẹ Lụa cũng không bao giờ gặp bố nữa. Bà đi vận động địa phương đóng góp tiền của xây một ngôi chùa ở dưới những gốc dâu cổ thụ. Một ngôi chùa rất đẹp có tên là chùa Dâu. Ở trong ngôi chùa này người âm người dương có thể gặp được nhau qua kí ức trong mờ ảo khói hương. Từ khi có ngôi chùa này thì phiên chợ rằm kì lạ đó không còn nữa.

Y Ban

Đàn bà xấu thì không có quà

Chương 8

Nắm những tưởng con chữ đã trào ra và Nắm chỉ việc gõ lên bàn phím. Vậy mà Nắm phải vật lộn với nó hàng tháng trời. Câu chuyện Nắm viết về tình yêu. Nhưng tình yêu thật sự là thế nào Nắm cũng không biết. Nụ hôn thật thế nào Nắm không biết. Nắm chỉ tưởng tượng ra mà thôi.

Truyện ngắn đã viết xong nhưng H đã chết Nắm chẳng còn biết khoe với ai. Nắm cúp vào đĩa mang đến cơ quan để in và định bụng tối về sẽ gửi cho anh.

Trong tâm trạng thật là vui vẻ Nắm gõ thật nhanh bài vở theo định mức. Đến khoảng hơn 10 giờ sáng đã hoàn thành công việc. Bảy giờ Nắm mới cho đĩa vào máy để in cái truyện ngắn Nắm vừa hoàn thành. Trước khi in Nắm cẩn thận đọc lại một lần để sửa một vài lỗi morat còn sót. Nhưng thực lòng Nắm đang nghĩ về anh. Trong thời gian viết tác phẩm này Nắm đã không viết cho anh một bức thư nào. Còn anh gọi điện cho Nắm hai lần và hỏi rằng Nắm đã quên được anh chưa. Nắm trả lời: sắp. Anh bảo đừng có nhát gừng như thế. Rồi anh vẫn khẳng định anh sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt Nắm.

- Nắm. Có người hỏi thăm em Nắm này. Người đàn bà xấu giọng chua the the.

- Chị ơi điện thoại hả chị.

- Điện thoại nào, khách đang chờ kia kìa.

Rồi người đàn bà xấu hạ giọng lảm bảm: trời sắp bão to, em Nắm nhà ta hôm nay lại có khách.

Nắm bàng hoàng không hiểu có ai lại muốn gặp mình. Nắm đi ra cửa. Một người đàn ông to cao đứng ở hành lang quay mặt ra cửa sổ. Nắm không có linh cảm nào về người khách sắp gặp mình nên

quay vào trong phòng hỏi với: chị ời có ai hỏi em ạ?

- Thì người đang đứng đấy chứ ai.

Đúng lúc người đàn ông quay lại:

- Cho tôi hỏi thăm Nàng Nấm.

Nấm dăm dăm nhìn vào mặt người đàn ông một hồi rồi cất giọng xa xăm:

- Anh phải không?

- Là em à?

- Vâng.

Đến lượt người đàn ông nhìn như thôi miên vào mặt Nấm. Nấm chắc mình sẽ oà khóc trước ánh mắt kia nên cúi mặt xuống. Một lúc rất lâu người đàn ông hỏi Nấm:

- Em khoẻ không?

- Vâng.

- Em đang làm việc. Lúc nào anh sẽ qua nhà em.

- Vâng.

Nấm không đủ sức để chịu đựng. Chân tay bủn rủn. Đầu óc toang tuếch trống rỗng. Mọi vật đều mờ trước mắt Nấm. Nấm nhủ mình phải về nhà. Nấm bịa ra một lí do, người khách vừa đến báo tin chị gái Nấm bị ốm mà chồng đi vắng nên phải gọi đến Nấm. Một lí do thật chính đáng.

Nấm không ăn uống, chui ngay lên giường lấy chăn trùm kín mặt.

Nấm cố hình dung lại gương mặt người đàn ông của Nấm. Người mà bao đêm Nấm đã tưởng tượng ra sự ngọt ngào. Tưởng tượng ra nụ hôn đê mê và vòng tay xiết chặt nồng nàn. Hình như anh rất đen.

Hình như anh có một gương mặt gân guốc của người lính. Hình như đôi tay anh rất to. Hình như anh xách một chiếc cặp. Hình như. Hình

như không có một bông hoa nào.

Không có một bông hoa nào. Anh không mang theo một bông hoa nào. Anh bảo lúc nào sẽ qua nhà em. Anh sẽ qua nhà em với một bó hoa hồng chứ. Em không dám mơ mộng hão huyền đâu anh. Em chỉ cần anh mang cho em một bó hoa hồng rồi anh bảo: chúng mình sẽ là bạn của nhau chứ? Vâng. Chúng mình sẽ là bạn của nhau. Lúc nào rồi anh sẽ gọi điện cho em. Nếu lúc nào em buồn em cũng có thể gọi điện cho anh được không? Hoặc anh chẳng cần nói gì cả. Anh mang tặng em một bó hoa hồng rồi anh lặng lẽ giã từ. Em sẽ nhớ về anh với những kỉ niệm đẹp.

Những ý nghĩ ru Nắm vào một giấc ngủ say. Tỉnh dậy chiều đã chạng vạng. Nắm thấy đói còn cào. Nắm mở tủ lạnh lấy những thức ăn sẵn cho vào nồi nấu một món hủ lớn nhồi cho đầy chiếc dạ dày.

Buổi tối Nắm đã nghĩ hết những điều cần nghĩ lúc chiều rồi. Và với một thói quen Nắm chờ tiếng chuông điện thoại. Đến khoảng thời gian anh vẫn hay gọi cho Nắm điện thoại đổ chuông. Nắm vội lấy máy. Alô. Ngừng một lúc lâu, Nắm nghĩ máy có sự cố nên nói to hơn. Alô. Vẫn không có tiếng đáp lại. Nắm lắng nghe. Rõ ràng máy đã thông. Nắm đặt ống nói xuống lòng đầy nghi ngại. Có lẽ là anh. Tại sao anh không nói gì. Cũng chẳng sao. Em biết anh chỉ là người đàn ông bình thường với những ước muốn bình thường. Em lại không bình thường. Thôi chẳng sao đâu anh ạ. Em chỉ tiếc chưa gửi cho anh đọc cái truyện ngắn của em để anh hiểu rằng anh đã mang lại cho em tình yêu và hạnh phúc. Thôi không sao đâu anh ạ.

Nắm đã lắng lòng để nghĩ nhưng vẫn buồn tẻ hại. Nỗi buồn làm tê cứng cả người. Nắm nằm co tròn trong một góc giường. Nước mắt rơi ướt hết gối.

Chuông điện thoại đổ gắt gao. Đến hồi chuông thứ tư Nấm mới nhấc ống nói. Tiếng Nấm như từ rất xa. Tôi nghe đây. Em chưa ngủ à. Ôi tim Nấm lại đập dồn dập. Em có nghe anh nói không? Có em vẫn nghe. Lúc nào rồi anh sẽ đến thăm em. Có cần thế không? Em chỉ muốn anh gọi điện cho em thôi. Thi thoảng lúc nào anh rồi anh sẽ gọi cho em. Vâng. Em thế nào? Em vẫn sống vì em chưa chết. Sao phải chết. Em yêu cuộc sống đâu không có tình yêu nữa. Em sẽ buồn mất mấy ngày. Anh cũng rất buồn. Nhưng biết làm sao được. Em biết rất rõ điều đó. Thôi nhé em buồn ngủ rồi. Anh vẫn hôn em được chứ. Anh vẫn muốn ư? Lúc nào rồi anh sẽ lại thăm em. Vâng.

Câu chuyện đã kết thúc như vậy đấy. Một câu chuyện cổ tích kết thúc không có hậu. Có những lúc Nấm tự hỏi có thật đã có một người đàn ông thường gọi điện thoại cho Nấm về đêm và nói với Nấm những lời thật ngọt ngào âu yếm. Nấm đã lưu vào ổ cứng những bức thư người ấy viết cho Nấm. Thậm chí Nấm còn in ra để lúc nào trống trải Nấm mang ra đọc. Nấm đã đọc một lần, hai lần... rồi mười lần. Đến lần thứ mười thì Nấm mới nhận ra những dòng chữ gõ trên máy tính đó thì con chữ nào cũng vậy thôi. Nó chẳng có một dấu hiệu gì riêng biệt. Nếu chỉ cần thay dòng địa chỉ trên email thì con chữ ấy cũng vẫn thế thôi.

Nấm đã mơ giấc mơ của một người bình thường. Một bó hoa hồng hoặc một món quà nào đó thật giản dị thôi. Bó hoa hồng Nấm sẽ treo lên cho đến khi nó héo khô lại. Những cánh hoa màu hồng chuyển sang màu nâu xỉn. Nấm sẽ cất nó trong một cái lọ thủy tinh. Món quà để Nấm cất gửi trong một cái hộp màu đỏ. Một món quà có hơi ấm của tay người đàn ông đó. Để những lúc nào buồn khổ, những lúc nào Nấm mất phương hướng nhất Nấm sẽ mở nó ra. Để sự hiện

diện của nó là minh chứng cho một thời Nấm cũng có tình yêu. Không có một món quà nào cả. Đàn bà xấu thì không có quà ư? Còn lại một kí ức, một cảm xúc thật mặn nồng và những giọt nước mắt. Nấm đã khóc thương thân. Đã khóc vì thương xót người đàn ông của mình. Chỉ còn một chút xíu nữa thôi anh đã thành một người đàn ông thật hoàn hảo, trọn vẹn trong Nấm. Nhưng Nấm không bao giờ trách anh. Anh là một người đàn ông bình thường chứ không phải là một ông bụt. Anh là một người đàn ông bình thường chứ không phải là người bất bình thường. Nấm đã mê đắm anh vì điều đó.

Một đêm Nấm nhớ lại chuyện tình của mình. Nấm đã chỉ còn khóc thương thân. Và chẳng còn mơ ước những điều kì diệu mà người đàn ông đó sẽ mang đến cho Nấm. Những con chữ lại trào ra. Trở dậy, Nấm bắt tay vào viết một tác phẩm có tựa đề:

ĐÀN BÀ XẤU THÌ KHÔNG CÓ QUÀ/

Hết

Y Ban

Đôi găng tay da màu nâu

Năm 23 tuổi, lần đầu tiên trong đời nàng được ngắm và ướm thử đôi găng tay da màu nâu.

Đó là những ngày cuối đông lạnh giá. Trên phố những người đi bán hoa cầm trên tay những cành đào sớm với nụ hoa tím ngắt. Nàng ào vào nhà ông cậu họ với một nụ cười ầm ran cả căn phòng. Bà mợ chạy ra ngăn nàng, với một ngón tay trên môi. Suyt, khẽ chú. Nàng đưa mắt tìm nguyên nhân bắt nàng phải im lặng. Một người đàn ông trẻ đang ngủ trên chiếc giường kê ở góc phòng. Nàng nhún vai đi vào bếp. Lúc nàng đi ra người khách đã dậy. Người khách nhìn nàng đầy vẻ tò mò:

- Chào cô!

Bà mợ giới thiệu:

- Đây là anh Hải, bạn của anh Thông, cầm thư của anh Thông cho cậu mợ.

Sau khúc dạo đầu, người khách trẻ coi nàng như em gái bạn. Anh kể những câu chuyện về cuộc sống ở nước ngoài, những tập tục và những món ăn. Nàng ngồi nghe chăm chú. Khi câu chuyện nhạt dần thì cũng là lúc bà mợ nàng sai:

- Cháu đi chợ rồi về làm cơm giúp mợ.

Nàng nhanh nhẹn xách làn đi chợ. Lúc trở về người khách đang đọc báo còn mợ nàng thì lúi húi trong bếp. Khi đi ngang qua bàn trà để vào bếp nàng nhìn thấy một chiếc găng tay da màu nâu rơi trên sàn. Nàng cúi xuống nhặt lên rồi cầm đi vào bếp. Chiếc găng tay nhỏ xinh, tuyệt đẹp, da nâu óng lên. Nàng ướm thử vào tay. Chiếc găng ôm khít lấy tay nàng. Chao ôi! Chiếc găng mới tuyệt đẹp làm sao! Nó vừa mềm mại, vừa khô ráo, vừa ấm áp. Và nó làm cho nàng có một ước muốn cháy bỏng: nàng có nó. Má nàng nóng bừng lên và mắt nàng sáng long lanh. Nàng giấu bàn tay có chiếc găng sau lưng, nhảy chân sáo ra nhà ngoài. Nàng chạy đến trước mặt người khách,

chìa bàn tay có chiếc găng tay da nâu ra:

- Xem này, đẹp chưa!

Người khách hơi giật mình rồi nhìn như thôi miên vào bàn tay đeo chiếc găng tay da nâu. Sau đó người khách thần mặt ra lấp bắp:

- Xin lỗi, tôi làm rơi.

Nàng tháo chiếc găng tay trả lại cho người khách. Sau đó nàng đi vào bếp làm cơm. Tay nàng làm, còn đầu nàng thì chỉ quẩn quanh với ý nghĩ: nàng phải có nó, có bằng được đôi găng tay da màu nâu ấy.

Bữa cơm dọn ra thơm mát, nàng ra về thì người khách giữ nàng lại. Anh muốn đi thăm thành phố, vì đây là lần đầu tiên anh được đến đây. Anh ngỏ ý muốn nàng đưa anh đi. Nàng bắt đầu ngắm nghía người khách một cách kỹ càng. Một người đàn ông tầm thước, có nước da trắng, bộ mặt thanh tú, đôi mắt sáng có những ánh nhìn trung thực. Một người đàn ông không có ấn tượng gì đặc biệt. Nhưng người đàn ông đó lại có đôi găng tay da màu nâu thật là đẹp. Nàng đồng ý.

Buổi tối, thời tiết trở nên đẹp hơn. Mưa lâm phù như để làm nhạt bớt ánh hồng trên đôi má căng mọng của các cô gái, như để ánh mắt long lanh dịu dàng hơn. Người đàn ông có cử chỉ rất vụng về, lời nói trở nên lấp bắp nhưng cũng đến ba lần khen nàng là một cô gái thật hấp dẫn. Kết thúc cuộc đi chơi, người đàn ông đã mua tặng nàng một con gấu bông to, thật đắt tiền. Nàng cảm ơn vì món quà nhưng không có cảm giác thích thú. Trong trí óc nàng chỉ hiển hiện một đôi găng tay da màu nâu.

Ngày hôm sau nàng không hề ngạc nhiên khi bà mẹ dẫn người khách đến nhà nàng. Nàng pha nước tiếp khách và trí óc thầm nghĩ:

Nàng sắp có được đôi găng tay da màu nâu. Bà mợ chỉ ở lại đủ thời gian xã giao rồi ra về. Người khách lại ngỏ ý muốn cùng nàng ra phố. Nàng đồng ý và trang điểm cầu kỳ. Nàng nghĩ, áo quần phải tương xứng với đôi găng tay ấy.

Lần đi chơi thứ hai với nàng, người đàn ông có vẻ bạo dạn hơn. Người đàn ông kể chuyện của mình cho nàng nghe. Anh sinh ra ở một vùng chiêm trũng. Bố mẹ anh là nông dân. Nhà anh có bảy anh chị em. Chỉ có mình anh là học hành đến nơi đến chốn. Anh còn kể cho nàng nghe thời sinh viên có nhiều cô gái mến anh nhưng anh mặc cảm mình là nhà quê, nghèo nên chẳng dám yêu ai. Nàng ngồi yên lặng như hiểu thấu tất cả những điều anh kể. Nhưng thực chất nàng chẳng hiểu gì cả. Trong đầu óc nàng chỉ hiển hiện một đôi găng tay da màu nâu.

- Em.

Nàng chợt tỉnh khi người đàn ông cầm lấy tay nàng. Nàng ngơ ngác rút tay về và khẽ kêu lên ơ... Nàng không thể biết được bộ mặt nàng lúc đó như thế nào cả, mà người đàn ông đã ôm chặt lấy nàng thì thào:

- Anh yêu em

"Anh yêu em" hay là "Anh sẽ tặng em đôi găng tay da màu nâu", tai nàng ù lên nghe không rõ. Về mặt nàng ngơ ngác. Nàng ngước đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn thẳng vào người đàn ông. Người đàn ông bỗng ôm chầm lấy khuôn mặt nàng, nóng bỏng đặt vào môi nàng một chiếc hôn:

- Anh yêu em.

à thì ra người đàn ông đó nói "Anh yêu em" chứ không phải là "Anh sẽ tặng em đôi găng tay da màu nâu". Nàng tỉnh táo hẳn, nàng đẩy

người đàn ông ra:

- Anh đã biết gì về em nào?

- Em xinh đẹp, em dịu dàng. Trời sinh em ra như là để cho anh vậy. Nàng muốn về. Trước khi về người đàn ông đưa nàng vào một hiệu kim hoàn. Người đàn ông nhất quyết mua cho nàng một chiếc nhẫn đính ngọc bích rất đẹp và nói rằng nàng rất xứng đáng được nhận món quà đó.

Hôm sau, hôm sau và hôm sau nữa người đàn ông không thể rời khỏi nàng để về quê thăm nhà như dự kiến. Người đàn ông luôn có mặt ở nhà nàng và rủ nàng đi dạo phố. Và những lời yêu đương không ngừng tuôn chảy vào tai nàng. Tuy nhiên, nàng chờ người đàn ông đó nói với nàng rằng: Anh tặng cho em đôi găng tay da màu nâu. Vì những điều suy tưởng đó trong óc nên có những lúc người đàn ông ôm chặt nàng và thì thầm hỏi nàng: Em có yêu anh không? nàng lại tưởng rằng người đó hỏi: Em có thích đôi găng tay da màu nâu không? Nàng bèn trả lời: Có ạ!

Mỗi lần người đàn ông đó đến với nàng thì đôi găng tay da màu nâu lại chập chờn trước mặt nàng. Nó như hai cánh bướm sặc sỡ bay tung tăng trong một cánh rừng đầy hoa. Còn nàng là một cô bé chạy vô tư đuổi theo cánh bướm đó. Nàng quên hết hiện tại. Lần đầu tiên nàng chẳng nắm được mình đang làm gì và điều gì đang xảy ra với mình. Những tiếng yêu, cử chỉ âu yếm và nụ hôn, nàng nhận với một sự vô cảm.

Người đàn ông như càng phát điên lên vì yêu nàng, đòi cưới nàng ngay và mua cho nàng đủ thứ. Nhưng những thứ quà mà người đàn ông đó mua cho nàng nào có ý nghĩa gì đâu.

Một tuần kể từ khi người đàn ông đó và nàng biết nhau, người đàn

ông đến nói với nàng: ngày mai là thời hạn cuối cùng anh phải về quê thăm bố mẹ anh em rồi phải đến cơ quan. Nàng bỗng có cảm giác hoảng sợ. Đôi găng tay da màu nâu sẽ theo người đàn ông đó về quê và sẽ biến mất ư? Không thể như thế được. Nàng sẽ đi theo đôi găng tay da màu nâu đó, dẫu nó có đi đến đâu, để cuối cùng nàng phải có bằng được nó.

Người đàn ông đã cảm nhận được sự run rẩy của nàng trong tay mình. Anh lại hiểu rằng, nàng đã rất yêu anh, không muốn xa anh. Anh xiết chặt nàng, nồng nàn và cảm thấy mãnh liệt nỗi ham muốn chiếm đoạt nàng.

_ Làm vợ anh, em nhé!

Nàng không thể hiểu người đàn ông nói với nàng lời đó có nghĩa là như thế nào. Trước mắt nàng vẫn là đôi găng tay da màu nâu chập chờn như hai cánh bướm màu sắc rực rỡ. Nó bay trước mặt nàng và nàng đuổi theo nó trong một ham muốn tột cùng là nàng sẽ có nó. Nàng quên hết hiện tại và không hề mảy may có cảm giác về những gì đang xảy ra xung quanh.

Sau những cái ôm ghì chặt, những nụ hôn nóng bỏng mà nàng không phản ứng lại, người đàn ông đã không kìm giữ được mình, đã cuống quýt chiếm đoạt nàng. Ngay cả khoảnh khắc quan trọng như vậy đối với một người con gái mà nàng cũng chẳng mảy may có một cảm xúc nào cả. Phía trước nàng vẫn là đôi găng tay da màu nâu bay chập chờn như hai cánh bướm. Nàng chỉ có mong manh một cảm giác là nàng cũng bay lên nhẹ nhẹ.

Khi ôm thân thể vô cảm của nàng trong tay, người đàn ông đã gục mặt xuống ngực nàng để rơi những giọt nước mắt thành thực:

- Tha lỗi cho anh nhé. Hãy về quê với anh. Anh sẽ bảo với cha mẹ

anh hỏi em cho anh, để em thành vợ của anh. Anh yêu em biết bao. Người đàn ông lại đưa nàng ra phố. Anh bảo nàng chọn hộ mấy món quà cho anh em, cha mẹ. Rồi dốc những đồng tiền cuối cùng để mua cho nàng chiếc dây chuyền bạch kim có gắn một viên kim cương nhỏ.

Ngày hôm sau, người đàn ông đến nhà nàng, nói với cha mẹ nàng về quan hệ của anh và nàng, xin phép cho nàng về quê nhà thăm cha mẹ anh. Cha nàng mừng lắm, vì ông là người rất hiểu nàng: Một con bé khác người, mình chỉ lo nó sẽ chẳng đồng ý ai cả. Ơn trời, nay nó lại muốn lấy chồng.

Làng quê của người đàn ông rất đẹp, một vẻ đẹp còn hoang sơ, con người đối với nhau cũng đầy tình cảm rất chân thật. Họ mạc, lảng giềng kéo đến chật cả nhà. Vì đã bỏ hết tiền để mua quà cho nàng nên người đàn ông chỉ có chè và thuốc để mời khách. Tuy nhiên thế cũng là đủ với một làng quê nghèo. Vả lại chính nàng là một sự kiện mà dân làng quan tâm hơn cả. Buổi tối mới là thời gian cho anh em thân thích. Sáu anh chị em ruột của người đàn ông cùng chồng, vợ, con cái kéo đến. Mọi người hồ hởi ngồi quây quanh nàng xuýt xoa rằng chú ấy, cậu ấy... tốt quá mới được thím, mợ.. thật là xinh đẹp. Mấy cô gái hàng cháu nhưng trạc tuổi nàng thì cứ liếc mắt xéo ngang, rồi chụm đầu vào nhau to nhỏ. Người đàn ông phát quà cho từng người. Nàng hồi hộp chờ đến lượt mình. Đã đến lúc người đàn ông đó phải trao cho nàng đôi găng tay da màu nâu đỏ. Mọi người đã nhận được quà, chỉ còn nàng và người đàn bà quăng 50 tuổi là chưa có. Khi đã nhận được quà mọi người lần lượt ra về. Người đàn bà quăng 50 tuổi thì nán lại. Bà đến bên nàng, ngồi xuống bên rồi lấy tay sờ rầm nàng:

- Quí hóa quá, mợ là con gái thành phố mà theo cậu nó về quê thế này thì mợ phải là người tốt lắm, hiểu em tôi lắm. úi chà, người mợ chắc lẫn quá. Mợ đẹp thật đấy...

Người đàn ông cũng sà xuống bên cạnh nàng, vòng tay qua vai nàng:

- Chị thấy thế nào, có còn chê em là khờ dại nữa không nào? Em đã nói với chị rồi mà, thế nào em cũng kiếm cho chị một cô em dâu thật tốt nét, thật đẹp người kia mà.

- Thì chị cũng chỉ mong điều tốt đẹp cho cậu thôi mà.

- Ở này, còn quà của chị đây. Em nhớ ngày xưa khi chị như cô bé này của em bây giờ, mỗi lần đi cấy về tay chị đỏ ửng, sưng tấy lên. Chị cứ bảo em thổi lửa ở con cúi cho chị hơ tay. Em ước ao khi nào lớn sẽ mua cho chị một đôi găng tay để chị đi cấy về mang vào cho ấm. Đây quà của chị đây.

Người đàn ông đặt đôi găng tay da màu nâu vào đôi bàn tay nứt nẻ của người đàn bà. Người đàn bà khẽ kêu lên một tiếng đầy ngạc nhiên rồi đưa tay đón lấy đôi găng tay. Người đàn bà đưa lên gần mắt để ngắm nghía, rồi chẳng dám ướm thử vào tay mà chỉ đặt nó ở giữa lòng bàn tay. Da tay người đàn bà khô ráp nhăn nheo, nứt nẻ. Còn đôi găng tay da màu nâu đẹp óng ánh một cách kỳ lạ. Người đàn bà thu chặt đôi găng tay giữa hai bàn tay rồi giấu vào lòng trước khi nói:

- Thôi tay chị xấu lắm, cậu để tặng cho mợ ấy.

Cậu nói tắt vào thính không.

Lúc đó trước mắt nàng vẫn chập chờn bay đôi găng tay da màu nâu như hai cánh bướm sặc sỡ. Khi người đàn bà thu đôi găng tay giấu vào lòng thì đôi găng tay như hai cánh bướm rã rời, thâm xỉn lại rồi

chết. Một nỗi thất vọng tràn đầy ngực nàng. Và một nỗi buồn không sao tả nỗi dâng đầy lên mắt. Người đàn bà ra về. Người đàn ông giục nàng đi ngủ. Nàng cảm thấy muốn khóc. Nàng nói, nàng muốn ra đằng sau. Nàng đi ra vườn phía hàng cau, dựa mình vào thân cau, bưng hai tay lên mặt và khóc. Cơn khóc ào đến như thác lũ. Nước mắt tuôn trào qua kẽ tay. Cơn khóc như thể chẳng bao giờ chấm dứt được.

Chờ lâu không thấy nàng quay lại, người đàn ông ra vườn tìm nàng. Thấy nàng khóc, người đàn ông ôm chặt nàng vào ngực:

- Sao em khóc? Đừng khóc...

Không còn đôi găng tay da màu nâu như hai cánh bướm sặc sỡ chập chờn bay trước mặt làm tê liệt những cảm xúc của nàng nữa nên nàng nhận thức rất rõ mọi việc xảy ra xung quanh mình. Việc người đàn ông đang ôm chặt lấy nàng là một điều làm nàng ngạc nhiên. Nàng tự hỏi: tại sao người đàn ông này lại ôm lấy mình nhỉ? Và người đàn ông này có quan hệ gì với nàng? Nàng cương quyết chuôi mình ra khỏi vòng tay của người đàn ông.

- Buông em ra đi, để nguyên cho em yên.

Người đàn ông cố dỗ dành nàng:

- Anh đã làm gì để em giận anh nào? Đừng giận anh. Hay là em thất vọng về quê anh? Quê anh nghèo thật nhưng mọi người đều tốt lắm em ạ. Anh sẽ không để em phải nghèo khổ đâu.

Nàng hiểu những lời anh nói:

- Em không giận anh. Anh chẳng làm gì để em khổ cả. Và em cũng chẳng hề thất vọng về quê anh. Quê anh là của anh chẳng có gì liên quan đến em.

Nàng cảm thấy rất rõ sự thất vọng ở đôi vai rũ xuống của người đàn

ông. Nàng khẽ động vào vai anh như để an ủi:

- Thôi em đi ngủ đây. Đừng giận em nhé.

Hôm sau nàng dứt khoát đòi về, mặc cho bao lời nói kéo giữ nàng ở lại. Nàng về với lĩnh kinh bao nhiêu là quà cáp: nào đồ, nào lạc, nào gạo nếp, gạo tẻ và một đôi chim bồ câu mới ra ràng. Tình cảm chân chất của những người dân quê làm nàng cảm động đôi chút. Đưa nàng về nhà, người đàn ông lại một lần nữa nói với nàng chuyện tình cảm giữa anh và nàng. Nàng vẫn một mực khước từ...

Rất nhiều mùa xuân trôi qua, nàng đã trở thành một người đàn bà thành đạt, danh giá nhưng vẫn sống độc thân. Người đàn bà có một sở thích là mua những đôi găng tay da màu. Thỉnh thoảng người đàn bà mang chiếc hộp đựng những đôi găng tay da ra ngắm. Những đôi găng tay da được sắp xếp theo trật tự thời gian. Đôi đầu tiên trong bộ sưu tập là một đôi găng tay da màu nâu. Nó vẫn rất đẹp qua năm tháng. Đôi găng tay da màu nâu này người đàn bà đã có nó khi đổi con gấu nhồi bông to và còn được trả lại một ít tiền nữa. Tiếp sau đó là những đôi găng tay da màu đen, xanh, hồng, tím... được mua bằng đồng tiền thành đạt trong sự nghiệp của mình. Trong hộp đựng các loại găng tay da đó còn có một chiếc nhẫn ngọc bích và một chiếc dây chuyền bạch kim đính một hạt kim cương nhỏ.

Khi mùa xuân về là lúc người đàn bà cảm thấy một nỗi buồn không sao tả xiết. Người đàn bà bèn mang chiếc hộp đựng các loại găng tay ra, đeo sợi dây chuyền vào cổ, lồng tay vào đôi găng tay da màu nâu, rồi đeo chiếc nhẫn có đính ngọc bích ra ngoài. Thế là mọi cảm giác mà người đàn ông đã đưa đến khi nàng là một cô bé 23 tuổi, ào

ạt tràn về. Chính những cảm giác đó mà người đàn bà đã chẳng thể chấp nhận được một người đàn ông nào khác nữa.

Y Ban

Gà ấp bóng

...Tối hôm ấy thực ra tôi đang xao xuyến bởi một người đàn ông ngoại quốc. Buổi sáng là một cuộc dạo chơi ở một nơi có thiên nhiên đẹp như mộng. Cảnh đẹp làm cho con người hết toan tính và trở ra rất nhiều. Buổi chiều có hai cuộc gặp gỡ ngoại giao. Buổi tối có chiêu đãi. Một ngày làm việc khá căng thẳng nên khi ngồi trên xe đến nơi chiêu đãi tôi bị say. Người đàn ông ngoại quốc đó đã chăm sóc tôi chu đáo và dịu dàng. Sự lo lắng cho tôi thể hiện trên gương mặt thành sự căng thẳng của người đàn ông đó làm tôi cảm động.

Buổi chiều chúng tôi đã có sự hẹn hò với anh ấy đi ăn tối và đi thăm thành phố ban đêm. Sau vì cuộc chiêu đãi mà bỏ dở với một lời nhắn lại tại khách sạn cùng với số phon cầm tay của người phiên dịch. Khi rời cuộc chiêu đãi đã hơn 9 giờ đêm. Máy cô gái cùng đoàn bảo tôi:

- Chị gọi điện cho anh ấy đi. Chúng mình vẫn có thể đi chơi cơ mà.

Ngày mai rời nơi đây rồi. Tiếc lắm.

Chiều lòng mấy cô gái trẻ, tôi gọi điện cho anh nói khoảng một giờ nữa sẽ có mặt tại khách sạn. Thế rồi càng đi càng lạc đường. Đến 11 giờ 30 đêm còn phải hỏi thăm lần nữa. Một cô bé cùng đoàn hỏi:

- Liệu anh ấy còn đợi chị em mình không nhỉ?

Tôi trả lời:

- Làm gì có người nhiệt tình đến vậy. Nhất lại là đàn ông mình, dẫu có ở nước ngoài ngàn năm cũng vậy thôi.

Một người đàn ông cùng đoàn góp vào:

- Tôi nghĩ người ta vẫn đợi đấy.

- Tại sao vậy.

- Vì ở bên này buồn lắm. Máy khi có người trong nước sang, lại có mấy người đẹp như chị em cô.

- Đấy không phải là lý do. Nếu còn đợi, tôi cho rằng anh ta thuộc loại mê gái. Mà đã mê gái thì cho chết.

- Chị có vẻ khoái trá về điều đó lắm nhỉ.

Xe đỗ trước cổng khách sạn, 12 giờ kém 5 phút. Một người đàn ông bước ra từ khách sạn đón chúng tôi với vẻ mặt rạng rỡ.

- Tôi tưởng các bạn đi lạc vào rừng rồi.

Chúng tôi phá lên cười vui vẻ.

Anh ấy vẫn đề nghị đưa chúng tôi đi chơi. Vì đang có hứng với người khác nên tôi chẳng mấy hào hứng với lời mời. Tôi chủ động đến trước mặt anh ấy đưa tay ra chào tạm biệt và hẹn gặp lại ở Hà Nội.

Anh ấy bắt tay tôi rồi ôm choàng lấy tôi. Anh ấy nói sẽ gọi điện cho tôi. Tôi đi lên phòng với ý đồ sẽ có một cuộc nói chuyện vui vẻ với người đàn ông ngoại quốc nọ. Điều tôi không lường trước là người đàn ông đó lại đi chơi cùng với mấy cô gái trẻ. Tôi cảm thấy tủi thân muốn khóc vì có cảm giác bị bỏ rơi. Từ lâu lắm tôi không có cảm giác này nữa. Tôi lắc đầu mạnh và mở nước vào bồn tắm. Nước nóng bốc hơi nghi ngút. Tôi ngâm mình vào trong đó. Tôi nghĩ về mình.

Bây giờ tôi đang là một người đàn bà thành đạt. Nếu đừng đòi hỏi mọi thứ quá hoàn hảo thì tôi đã có những thứ tôi cần. Một căn nhà

tiện nghi, một người chồng tài hoa trẻ đẹp, hai đứa con khỏe mạnh ngoan ngoãn, một việc làm ổn định có thu nhập cao, có uy tín trong công việc... Sự thành đạt đó phát tiết cả ra vóc hình. Một gương mặt sáng láng tự tin. Một thân hình hấp dẫn. Những thứ tôi có bây giờ từ cái vốn một cô bé nhà quê, gầy nhẳng, nhút nhát nhưng đầy mơ mộng và thông minh. Một cô bé rất muốn được yêu đương lãng mạn nhưng lại nhìn mọi thứ với sự soi mói. Ví như khi hôn nhau người ta đã phun hàng vạn con vi trùng vào mồm nhau. Chính vì vậy mà bị bỏ rơi nhiều lần. Khi còn trẻ mỗi lần bị bỏ rơi như thế cô bé âm thầm đau đớn rồi tự vượt lên. Thế còn bây giờ? Sao ta lại chịu bỏ rơi cơ chứ. Ta lại có thể kém hơn mấy cô gái kia ư? Hãy chờ đấy mà xem nhé?

Cuộc đi chơi của họ cũng kết thúc sớm, độ một giờ sau họ đã quay về. Cô gái cùng phòng tôi về lú lo kể chuyện, rồi kết luận xanh rờn:

- Không có chị, anh ấy mất hứng hay sao ấy. Gớm động tác kéo chị vào ôm choàng lấy mới khéo làm sao chứ.

- Cô chỉ vẽ chuyện. Ôm kiểu ngoại giao có gì đáng bàn. Ngủ đi mai còn đi sớm. à này cái ông Tây đi chơi vui chứ hả?

- Úi trời, ông ấy hài hước ghê cơ. Bọn em đứa nào cũng thích ngồi cạnh ông ấy. Ông ấy hấp dẫn nhỉ, chị nhỉ.

Sáng hôm sau đi sớm. Tôi ngồi ghế trước đã uống thuốc chống say. Xe chạy rất êm, ngoài cửa xe trời mờ ảo trong sương. Người lái xe là người đàn ông ngoại quốc đó. Tôi trùm chiếc mũ lên đầu để ngủ cho tiện. Trước khi nhắm mắt tôi ngoảnh lại sau để xem mấy cô gái. Họ đang ngủ trong tư thế rất khó coi. Cái ngủ làm cho họ trở nài và xấu xí. Đột nhiên cơn buồn ngủ biến đi. Tôi thấy mình không thể xấu xí trước mặt người đàn ông mà tôi đang cố chinh phục. Tôi có một

giọng hát hay. Tôi hát. Miệng thì véo von nhưng tai thì động lên nghe ngóng. Tôi nghe thấy tiếng thở dài để trút bớt khí đang căng phồng lồng ngực của người đàn ông. Hát vài bài tôi ngồi yên lặng. Người đàn ông ngoại quốc đưa cho tôi chiếc kẹo sô-cô-la và nhìn tôi dịu dàng. Một lát tôi lại hát, hát nho nhỏ. Tôi có cảm giác như tiếng hát của Hồ ly tinh đang vang lên từ bãi cỏ.

Xe dừng lại, mấy cô gái trẻ thức giấc. Họ vươn vai sau giấc ngủ đầy. Người đàn ông ngoại quốc quay lại cười với họ! "Good Morning". Mọi người cùng cười rộ. Hồ ly linh rụt đuôi lại, xuống xe trong lòng đầy nghi ngại. Sau đó, mọi người vào cuộc hội thảo. Tôi trở về với bộ mặt lãnh đạm của mình: chăm chú với công việc. Khi sắp kết thúc cuộc hội thảo tôi về phòng, bật nước nóng thả mình vào bồn ngâm cho đỡ au lên. Cảm giác rất thoải mái tôi trang điểm nhẹ nhàng rồi khoác lên mình bộ váy áo mới. Khi tôi xuống thì cuộc hội thảo cũng kết thúc và chuẩn bị đi ăn tối. Mấy cô gái trẻ vẻ mặt đầy mệt mỏi. Họ chỉ kịp lên phòng rửa mặt trang điểm lại.

Trong phòng ăn tôi cố tình nán lại trước quầy lễ tân để cho mọi người sắp xếp xong chỗ ngồi. Tôi muốn nhìn lại thái độ của người đàn ông đối với tôi. Tôi biết mấy cô gái ai cũng muốn ngồi cạnh ông. Khi mọi người đã yên vị xong còn một ghế trống bên cạnh người đàn ông đó. Ông đứng lên mời tôi ngồi xuống ghế bên cạnh mình. Tuy nhiên sau khi tôi vừa ngồi xuống người đàn ông ngoại quốc đã chạy qua, chạy lại đến với các cô gái trẻ để trêu chọc họ. Tôi cũng không lên gân, tôi vào hòa với họ để có một buổi tối vui vẻ.

Sau bữa ăn mọi người cũng rất thoải mái. Người đàn ông ngoại quốc đi đến bên tôi nói câu tiếng Việt ngọng nghịu.

- Lên phòng tôi chơi đi.

Tôi thông báo với mấy cô gái trẻ. Họ thích thú vì lời mời. Tôi không muốn bị chìm vào đám đông nên đã từ chối.

Sáng hôm sau chúng tôi chia tay với người đàn ông ngoại quốc đó. Ông đưa chúng tôi ra sân bay. Tôi làm thủ tục trước nhất nên ra ghế ngồi chờ. Người đàn ông ngoại quốc tận tình giúp đỡ mọi người. Khi cả đoàn đã đăng ký xong thủ tục ông bắt tay chào tạm biệt từng người. Tôi xuất hiện sau cùng. Tôi cũng giơ tay cho ông bắt nhưng ông đã kéo tôi lại gần ông, ông hôn nhẹ vào má tôi rồi thì thầm: I like you! Tôi có cảm giác mình đã chiến thắng.

- Thừa thắm phán, ông vẫn còn nghe câu chuyện của tôi đấy chứ.
- Câu chuyện của chị rất hấp dẫn, thú vị. Và tôi cũng có cảm giác chị là người đàn bà đặc biệt.
- Thì tôi đã nói với ông rồi. Gia tài vào đời của tôi là cô bé nhà quê, gầy nhẳng...
- Và một sự thông minh hơn người. Và...
- Và một sự hiếu thắng. Nhưng ông phải hiểu cho tôi, những điều tôi kể cho ông nghe không phải lúc nào nó cũng xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Có đôi lúc và thời điểm xảy ra câu chuyện này là mãnh liệt nhất.
- Nhưng chị có uẩn ức nào đó trong gia đình không?
- Tôi cũng không biết đó có gọi là uẩn ức không? Tôi với chồng tôi yêu nhau mối tình đầu. Chúng tôi yêu nhau mãnh liệt và nhiều cay đắng. Rồi cũng kết thúc có hậu bằng một đám cưới, nên chúng tôi hiểu giá trị của hạnh phúc. Chồng tôi rất yêu vợ con theo cách của anh ấy. Tôi có những cô bạn gái luôn chê chồng là nhạt. Còn chồng tôi dường như là mặn quá. Đôi khi sự vô vập của anh và sự thái quá của anh làm tôi đau. Có thể tôi thiếu một thứ, đó là sự dịu dàng. Và,

ông hiểu không, khi đã sống với nhau đến hai mươi năm rồi thì đôi khi cảm xúc cũng bị xơ hóa.

- Một điều nữa có tác động lên chị, ấy là sự thành đạt? Khi người ta thành đạt, người ta tự cho mình một số đòi hỏi và điều kiện nào đấy?

- Tôi không biết ở người khác thế nào chứ với tôi sự thành đạt hết sức giản dị: điều tôi ước muốn đã thành sự thật. Và trong tôi không ngừng các ước muốn.

Ví như bây giờ tôi đang rất lo lắng đến tương lai của các con tôi. Tôi luôn nghĩ, cha mẹ có thành đạt đến đâu mà con cái không học hành đến nơi đến chốn thì cũng vứt. Tôi muốn chuẩn bị cho các con tôi một tương lai tốt: cho chúng đi du học. Thế thì tôi phải lao động cật lực.

- Chị có thể kể tiếp câu chuyện của chị .

Chúng tôi đi đến một thành phố khác. Buổi tối khi chúng tôi yên vị trong khách sạn, mấy chị em đang ngồi quây quần bên nhau tán chuyện thì chuông điện thoại đổ. Một cô bé cầm ống nói lên rồi trao cho tôi:

- Có người gặp chị này.

Tôi cầm ống nghe hỏi:

- Ai đấy?

- Có phải Yến không?

Tôi nghe giọng quen quen tưởng một người cùng đoàn trâu bèn trả lời :

- Ừ, chị đây.

Đầu dây bên kia nói:

- Biết ai không mà xưng chị.

Tôi xin lỗi. Chuyện qua lại, chia sẻ với chúng tôi sự mệt nhọc của

chuyến đi. Rồi chúc tôi ngủ ngon cùng lời hẹn sẽ gọi điện lại cho tôi.

Tôi nói với mấy cô gái cùng đoàn:

- Anh ấy gọi điện, hỏi thăm các em có khỏe không?

Tôi đã nhìn thấy ánh mắt hơi ghen tị của mấy cô gái với cảm giác chiến thắng trong lòng.

Rồi vài ngày sau, đúng vẫn lúc mấy chị em tụ họp chuồng điện thoại lại vang lên. Tiếng cô bé cầm máy gắt lên:

Em Phương đây, anh có muốn nói gì thì nói đi cứ gì phải chị ấy. - Tôi phá lên cười và tiếng Hồ ly tinh gầm lên:

- Tại cô muốn thế đấy nhé.

Tôi đến bên Phương chờ cho cô nói chuyện với anh ấy xong đón lấy máy, giọng ngọt ngào hỏi thăm anh ấy có khỏe không, công việc thế nào? Cũng không quên thêm thắt mấy câu đưa đẩy.

Buổi tối anh ấy lại gọi điện thoại cho tôi, lúc ấy tôi chỉ có một mình.

Anh ấy hỏi tôi về công việc, về bản thân tôi, về gia đình... Tôi cũng hỏi anh ấy những điều tương tự. Tôi nói:

- Tôi rất vui khi anh gọi điện cho tôi.

Anh ấy bảo:

- Thế thì anh sẽ gọi nhiều.

Sau buổi hôm ấy đoàn chúng tôi tách làm hai. Tôi đi theo một đoàn khác, mấy cô gái trẻ đi theo đoàn khác. Thường thì khi trở về khách sạn đêm đã khuya nên đến một tuần tôi không nhận được điện thoại của anh ấy.

Rồi sang địa điểm khác chúng tôi lại đi cùng đoàn. Một sáng Phương bảo:

- Em "meo" cho anh ấy nói các người đẹp trong đoàn hỏi thăm anh.

Anh ấy bảo sẽ mua cho chị em mình một cái card để chị em mình gọi

về nước cho các "vip" ra đón.

Tôi có cảm giác bại trận. Lần trước khi gọi điện thoại cho tôi anh ấy nói sẽ nổi máy từ xa cho tôi gọi điện về nhà.

Chỉ còn ba ngày nữa chúng tôi về nước, Phương bảo:

- Anh ấy đã mua card cho chị em mình rồi đấy, chị có điện thoại về nhà em bấm máy cho. Tôi bảo:

- Thôi chị "meo" rồi chẳng cần gọi điện thoại nữa đâu.

Trong lòng tôi dâng tràn một cảm giác dỗi hờn. Tuy thế một lát sau tôi lại bảo Phương bấm máy. Tôi nghĩ thầm trong đầu:

- Tội gì, người dung ấy mà, cả đời gặp nhau có một lần.

Khi trong tôi bật ra hai từ người dung thì trong lòng cảm thấy thanh thản lạ. Vả lại, có khi do cảm giác háo hức sắp được về nhà, tôi đã quên đi sự hiếu thắng của mình.

Ngày mai chúng tôi ra phi trường. Buổi tối tôi đi ngủ sớm mong lấy lại sức. Tôi trùm chăn kín mặt và nghĩ đến cảm giác được nằm thu lu trong lòng chồng. Chuông điện thoại vang lên:

- Yền phải không?

- Dạ.

- Biết ai không mà dạ?

- Chào anh.

- Gặp em khó quá chừng. Lúc nào cũng em vừa đi rồi.

- Bọn em phải đi theo lịch trình.

- Đi nước ngoài như bọn em khổ quá. Thôi, nhưng cái chính là ta biết nhau và em sắp được gặp chồng con, có hồi hộp không em?

- Em cảm ơn anh rất nhiều vì đã mua card điện thoại cho bọn em.

Không biết anh có sốt ruột không? Các người đẹp trong đoàn nhắc anh luôn miệng. Rằng sao anh tốt thế. Tốt ngoài mức tưởng tượng

trong một xã hội thực dụng bây giờ. Còn em, em cho rằng trái tim anh rộng lớn vậy chứa cả một lúc mấy người đẹp. Giọng tôi đầy vẻ châm chọc. Anh ấy trả lời lấp bắp:

- Từ bé bố anh đã dạy anh như thế rồi, giúp được ai cái gì thì giúp đừng đòi hỏi gì cả. Anh chỉ làm theo lời bố anh dạy thôi. Anh đã gọi điện cho em nhiều lần mà không gặp. Các cô ấy lại không mua được card điện thoại.

Tôi thấy thương hại anh ấy:

- Em trêu anh ấy mà. Thôi ngày mai bọn em rời nơi này rồi, may mắn nhất trong chuyến đi này là bọn em gặp được anh. Khi nào về nước anh gọi điện cho em nhé. Bọn em học lòng tốt từ anh.

- Nhưng anh không cần tất cả mọi người tốt cả với anh đâu, mà chỉ cần mình em tốt với anh thôi cô bé ạ.

Cô bé!?! Đã từ lâu có ai còn gọi tôi là cô bé nữa đâu. Ở nhà tôi được gọi là mẹ xề, ra đường người ta gọi tôi là chị, là cô, là bác. Có một bạn đi chợ nhớ mồm gọi chị hàng dưa là bác, bị chị ta mắng té tát:

- Về nhà đứng trước gương xem lại cái mặt mình ấy, bấm không vào mà còn gọi người ta là bác.

Tôi đã xin lỗi chị ta rằng tôi gọi thay con.

Thế là định ngủ ngon để mai còn bay một chặng đường dài đã không thành vì cứ xao xuyến bởi hai từ cô bé.

Về nhà bận bịu với bao nhiêu công việc để lại khi đi ngao du nước ngoài. Nào việc gia đình, nào việc cơ quan. Hai tuần sau nhân buổi rỗi việc tôi mới "meo" cho anh ấy vài dòng văn tắt thông báo về mình cùng những lời cảm ơn.

Hôm sau tôi đã nhận được "meo" trả lời. Anh ấy biết rất rõ về cuộc trở về đầy bất trắc của chúng tôi. Thì ra đã có người trong đoàn

thông báo với anh ấy trước rồi. Trong thư của anh ấy ngoài những lời hỏi thăm thông thường thì có một sự thổ lộ nho nhỏ: "- Em là người anh có cảm tình "đặc biệt" trong các người đẹp của đoàn. Và một điều nữa nếu điện thoại của anh làm em vui anh sẽ gọi".

Cảm tình "đặc biệt" thì có thể, còn việc gọi điện thoại thì thật nực cười. Gọi để làm gì, vài câu tán dóc vô bổ mà mất toi hàng chục đô. Tôi thấy không có hứng với lời hứa đó...

- Ông biết không? Tôi là người rất thực tế, mặc dù chưa ở mức thực dụng, ông biết vì sao không? Thế hệ của tôi đã sống trong hoàn cảnh đất nước cực kỳ khó khăn, cho nên về một mặt nào đó tôi cũng hơn các cô gái trẻ bây giờ là tôi biết thu vén gia đình và tiết kiệm.

Dù vậy, buổi sáng hôm ấy khi nghe tiếng anh ấy qua điện thoại tôi đặc biệt vui mừng. Chắc anh ấy đã cảm nhận nỗi vui mừng của tôi nên giọng anh ấy hết sức hào hứng. Anh ấy nói anh ấy đang tưởng tượng xem hôm nay tôi ăn mặc thế nào, để kiểu tóc gì... Chắc là đẹp lắm.

Sau cú điện thoại của anh ấy trong tôi có một cảm giác lạ. Tim đập gấp gấp và người lúc nào cũng thấy lâng lâng. Tôi hay cười nói lung tung. Liếc mắt vào gương thấy mắt mình sáng long lanh.

Buổi tối có một sự cố giữa tôi với chồng. Trước khi anh đi công tác chúng tôi đã cãi nhau. Tôi không đi tiễn. Với tâm trạng đầy bức tức tôi vùi mặt xuống gối. Chuông điện thoại réo lên. Tiếng con gái tôi rất réo:

- Mẹ ơi có ai cần gặp mẹ này.

Trước khi trao ông nói cho tôi con gái tôi bảo:

- Giọng ai lạ lắm, mà nói tên mẹ thì cứ ngập ngừng mãi.

- Con đi học bài đi - Tôi nghiêm giọng.

Alô, tôi nghe đây.

Im lặng đến nửa phút. Tôi nhắc lại lần nữa.

- Em phải không?

Nghe tiếng anh tim tôi lại đập rộn ràng.

- Anh không định làm phiền em đâu, nhưng anh muốn nghe tiếng em.

Em không vui phải không?

- Vâng, em vừa cãi nhau với chồng em. Anh ấy đi công tác rồi.

- Vậy em hãy thổ lộ với anh cho nhẹ bớt đi.

- Chồng em bảo cô chỉ mong tôi đi vắng thôi. Cô nhớ nhung ai rồi ghét chồng. Em có phải là người thế đâu. Chẳng có ai hiểu em cả.

Giá mà em phải lòng được ai đó. Để được chia sẻ, nhớ nhung. Để cho chồng em biết, khi vợ mình phải lòng ai là thế nào. Em chán cứ phải lên gân là một người đàn bà chính chuyên lắm rồi.

- Một nụ hôn có làm cho em nhẹ bớt sự bức tức đi không? Cho phép anh hôn em nhé.

Sự bức tức lập tức tan biến trong tôi. Tôi run rẩy trong cảm giác xao xuyến nhẹ bẫng.

Được không em?

- I love you!

Tôi đã thốt lên ba từ đó trong trạng thái vô thức: Khi nhận thức được mình vừa nói gì tôi sợ hãi dập máy. Tôi đi vào giường vùi mặt vào gối trong trạng thái mê mẩn, dịu dàng. Sau đó tôi dần vật vã nhìn mình xem điều gì đã xảy ra. Thế có gọi là ngoại tình không?

Không thể ngủ được tôi vùng dậy lấy giấy bút ra viết. Tôi viết thư cho anh ấy. Tôi muốn bao biện cho việc vừa xảy ra. Tôi viết liền một mạch sáu trang giấy. Dường như có bao tâm sự tôi dốc ra hết. Sau đó tôi ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau là thứ bảy không phải đi làm tôi nằm ườn trên giường. Tôi tưởng tượng ra tôi và anh ấy đang ở trên miền đất hứa. Anh ấy lái xe đưa tôi đến một khu rừng đẹp như trong mộng. Chúng tôi đi trên thảm cỏ xanh thẫm dưới những tán lá sồi. Cả khu rừng ngập nắng. Tôi chạy băng trên thảm cỏ, núp dưới một gốc cây sồi già. Anh ấy đuổi theo tôi, bắt được tôi rồi ôm ghì lấy và hôn... Tôi đắm chìm trong sự tưởng tượng của mình. Ngọt ngào đến mê mẩn. Chuông điện thoại lại vang lên cắt ngang sự tưởng tượng của tôi. Tôi nhìn đồng hồ, đã mười giờ sáng.

- Em phải không?

- Ôi!

- Sao thế em?

- Em không nghĩ anh sẽ gọi em vào giờ này. Em tưởng chồng em gọi về. Bây giờ ở đây là đêm đúng không?

- Ừ, gần 12 giờ đêm rồi.

Vậy anh đã thức suốt cả ngày hôm qua đến nay ư?

- Tối là của em thôi. Em đã ngủ và bây giờ em dậy. Còn anh đã làm việc đến bây giờ.

- 12 giờ đêm mà anh vẫn chưa về nhà ư? Nếu em là vợ anh, em sẽ đến kéo anh về.

- Đến kéo anh về đi em...

- Ông nhảm tai lắm phải không? Cái sự tán tỉnh nhau nó thế đấy, ông thấy nó buồn cười không cơ chứ. Đã ở cái tuổi khôn ngoan đến vậy mà vẫn dại khờ vì một vài lời đường mật.

- Tôi thì lại chẳng thấy có gì lạ trong chuyện này.

- Tôi cũng không thể lý giải được chuyện này. Có thể tôi là một người đàn bà hiếu thắng nhưng rất lý trí. Trong cuộc sống tôi lý giải mọi thứ

rành rọt. Và ông cũng nên hiểu rằng tôi không thuộc típ người đa đoan. Tôi luôn nhào nặn những kẻ ái mộ tôi thành trò cười. Trong cuộc sống thường nhật đến Chung Vô Diệm cũng còn có quỹ dạ xoa thương mến hướng hồ những người đàn bà như chúng tôi. Cũng có nhiều người tán tỉnh tôi. Nói thực tình tôi cũng hả hê khi thấy mình có hấp dẫn.

Nhưng chưa bao giờ tôi có ý nghĩ trong đầu rằng mình sẽ ngoại tình.

- Chị có biết các cụ thường nói: Chơi dao có ngày đứt tay.

- Hay là gieo quả gì thì gặt quả nấy.

Tôi luôn gột trong một thứ tình cảm yêu đương. Ngực tôi lúc nào cũng căng phồng nhức nhối. Tôi chờ tiếng chuông điện thoại đến nghẹt thở. Khi có chồng bên cạnh tôi lại lo sợ đến tức ngực. Tôi luôn nghĩ trong đầu những tình huống để nói dối. Rồi tôi lại không biết mình sẽ nói dối kiểu gì đây. Cái thứ gọi là tình yêu ấy nó tỏa ánh hào quang chung quanh tôi. Đến một cô bạn gái rất thân gần như ngày nào chúng tôi cũng gặp nhau đã phải thốt lên: "Trông mày lạ lắm, một là đang yêu, hai là trúng quả đậm. Có lẽ là yêu rồi, liệu đấy mắt mũi cứ sáng long lanh cả lên".

Chồng tôi cũng hay nhìn trộm tôi. ánh mắt của anh đang cố lý giải xem trong tôi đang có sự thay đổi gì. Đêm đêm chồng tôi nằm cạnh tôi ôm ấp tôi vào lòng. Còn tôi tâm trí đang vương bận vì người khác. Tôi không muốn lừa dối chồng tôi nhưng lại rất sợ anh biết sự thật. Sự không hào hứng của tôi có thể sẽ là đầu mối cho anh biết sự thật. Đáp lại sự yêu chiều của chồng mà không mấy hứng thú đó tôi bèn tưởng tượng ra chồng tôi chính là anh ấy. Sự tưởng tượng làm tôi thực sự hào hứng.

Sự hào hứng đột khởi sau gần hai mươi năm chung sống với nhiều

xung đột và có lúc xơ cứng cảm xúc đã đem lại một hiệu quả quá lớn. Chồng tôi như càng yêu vợ hơn trước. Anh ấy tận dụng mọi thời gian để yêu chiều tôi. Một sự yêu chiều làm tôi khốn khổ.

- Điều này thì tôi rất hiểu chị. Đàn bà dẫu sao cũng rành rọt hơn đàn ông ở chỗ này. Tôi đã thụ lý nhiều vụ án, vì người đàn bà không thể ăn ở hai lòng mà dẫn đến thảm án. Chứ ở đàn ông họ che giấu sự ngoại tình dễ hơn.

- Cảm ơn ông đã hiểu cho tôi.

Tôi sống trong trạng thái thăng hoa của tình yêu và sự dằn vặt của sự dối trá. Trong sự thăng hoa của tình yêu ấy tôi luôn bỏ thời gian để chăm sóc cho bản thân. Tôi mua sắm nhiều quần áo đẹp, đúng mốt. Tôi lao vào tập thể dục, điều mà từ lâu tôi đã không làm. Tôi luôn ngắm mình trước gương. Không có phút nào tôi để mình trễ nải. Tôi luôn tưởng tượng ra rằng anh ấy có thể về bất chợt và gặp tôi ở bất cứ nơi nào.

Còn trong sự dối trá? Tôi chiều chuộng chồng con hết mực dường như để chuộc tội. Tôi ân cần, dịu dàng chăm sóc chồng, tuy cố tìm cách lảng tránh. Sự dịu dàng, ân cần chăm sóc đó cùng với sự thăng hoa kia mà chồng tôi ngỡ rằng tôi đang ở thời kỳ yêu chồng mãnh liệt trở lại.

- Ông có biết không? Trong cuộc sống gia đình về mặt tình cảm nó có đồ thị hình sin lúc thăng, lúc giáng. Khi kinh tế gia đình ổn định, con cái đã lớn, nếu biết thông cảm và hiểu nhau một chút thì vẫn có một tình yêu nồng thắm.

- Tôi hiểu chị. Đây là tình cảm của chị, thế còn tình cảm của người ấy?

- Bây giờ khi tôi kể cho ông nghe câu chuyện một cách rành rọt thế

này thì ông phải hiểu đầu óc tôi đã trở lại trạng thái cân bằng. Nói về người ta ư? Thú thật tôi chẳng biết gì nhiều về người ta ngoài nơi làm việc, một tên họ đầy đủ và cũng có gia đình rồi. Và ông biết không. Chỉ có tôi thổ lộ tình yêu với người ta đấy chứ? Người ta đã bao giờ nói yêu tôi đâu. Từ tình cảm "đặc biệt" đến "anh yêu em" là cả một khoảng cách. Còn cái việc một người đàn ông tán tỉnh phụ nữ thì tôi thấy một thằng bé lên ba đã có bản năng ấy rồi.

Tôi nói với anh ấy rằng tôi không quan tâm xem anh ấy nghĩ về tôi thế nào? Tôi chỉ quan tâm đến tình cảm của tôi thôi, rằng tôi thấy yêu và tôi yêu. Tôi "meo" cho anh tới tấp và hỏi hộc để nhận lại thư. Anh ấy là một người đàn ông tốt. Anh ấy không lợi dụng thứ tình cảm đó của tôi để tán những thứ nhỏ nhăng. Anh ấy viết cho tôi những lời dịu dàng và luôn đề cao tôi và những tình cảm của tôi. Chính vì thế tôi càng mê đắm.

Ông biết không khi tôi bình tĩnh lại tôi đã nghĩ mình là một kẻ khùng bố đấy. Ông thử nghĩ mà xem, có đúng không? Một người chưa quen biết gì, gặp nhau hai lần vội vàng, mỗi lần vài phút.. Chưa biết chút nào về tính tình hoàn cảnh của nhau. Thế mà tới tấp bị bủa vây bằng cái thứ tình cảm yêu đương. Tôi chẳng biết anh ấy nghĩ sao chứ, cứ rơi vào hoàn cảnh của mình lại chẳng nghĩ đấy là một kẻ loạn thần kinh. Tôi đã tự giễu mình là kẻ khùng bố yêu đương đấy ông ạ.

Tôi đọc những bức thư của anh ấy với một tình cảm đắm đuối. Tôi còn in chúng ra để đọc lại bất cứ lúc nào. Tôi thèm muốn ở một mình với những bức thư của anh ấy. Công việc và gia đình lại không cho tôi có một cơ hội nào để ở một mình. Khi nghĩ về anh ấy tôi muốn khóc. Vì tôi tưởng tượng rằng anh ấy cũng yêu tôi và cũng cô đơn

như tôi. Nghe tiếng anh ấy trong điện thoại tôi cũng muốn khóc. Tôi luôn có nhu cầu khóc. Tôi muốn trốn vào một góc nào đó để khóc nhưng lại sợ người khác biết. Một buổi trưa vắng vẻ ở cơ quan anh ấy gọi điện thoại cho tôi. Nghe tiếng anh ấy hai giọt nước mắt to tướng lăn xuống má, rồi tới tấp giọt nọ nối tiếp giọt kia. Tôi muốn khóc thật to, khóc cho hết nước mắt chắc tôi sẽ bình tĩnh trở lại. Khi nước mắt rơi xuống ngực tôi sợ quá vội ngửa mặt lên cho nước mắt chảy vào trong rồi lấy khăn thấm sạch nước mắt. Miệng ngân nga hát rồi lấy son phấn trang điểm lại.

Phải mất ba tháng trời tôi sống trong sự khốn khổ ấy. Lúc căng thẳng nhất tôi định thú nhận hết với chồng. Nhưng tôi rất sợ. Rồi tôi trấn tĩnh lại dần. Tôi tự cười nhạo mình. Đến lúc tôi viết cho anh ấy những bức thư không còn hồi hộp, nhức nhối trong lòng ngực thì chồng đọc được những bức thư của anh ấy. Tất nhiên nếu đặt ai vào địa vị của chồng tôi thì cũng ghen cả. Tôi đã thú thật với chồng toàn bộ câu chuyện và xin anh tha thứ. Chồng tôi không thể tha thứ. Chồng tôi không thể tin rằng giữa tôi và anh ấy không có chuyện gì. Dứt khoát trong thời gian đi công tác tôi với anh ấy đã có chuyện chăn gối nên mới có sự thắm thiết như thế, chứ làm gì có chuyện mơ mộng suông.

- Kết cục như ông thấy đây đã ba lần tòa hòa giải nhưng anh ấy không đồng ý. Bây giờ thì tôi chấp nhận.

- Tôi hiểu câu chuyện của chị. Nhưng tôi hỏi thật rằng chị còn yêu anh ấy nữa không? Nếu vẫn còn tình yêu với anh ấy thì sự chia tay với chồng sẽ nhẹ nhàng hơn.

- Tôi đã nói với ông rồi tôi không còn hồi hộp và ngượng thẹn khi viết thư cho anh ấy nữa. Chỉ sau ba tháng đó tôi lại trở về với con người cũ của mình. Thậm chí trong cơn sóng gió với chồng tôi đã nghĩ về anh

ấy để tưởng tượng ra sự ngọt ngào, mà chỉ thấy xấu hổ và cay đắng. Vì thế lúc khủng hoảng nhất tôi cũng không tìm chỗ dựa là anh ấy. Và lại nếu tôi còn say đắm anh ấy thì tôi đã không phải để tòa hòa giải đến ba lần.

- Chuyện của chị thật đáng tiếc...

- Vâng, tôi đã hiểu ông định nói gì. Nhưng ông có biết chuyện gà ấp bóng không? Ông là thẩm phán ông còn xét xử cho nhiều người. Ông nên biết chuyện này.

Gà mái sau khi đẻ trứng thì theo bản năng sinh tồn nó sẽ ấp trứng, để trứng nở thành con. Nhưng có nhiều người nuôi gà mái chỉ để lấy trứng nên sau khi gà đẻ đã cất hết trứng của nó đi. Có những con gà mái ít bản năng thì khi dưới bụng của nó không còn trứng nữa thì nó không ấp mà đi kiếm ăn nuôi trứng non trong bụng chuẩn bị để lứa khác. Nhưng lại có những con gà mái nhiều bản năng dù dưới bụng không có trứng chúng vẫn cứ ấp. Nó nằm không trên ổ không chịu đi kiếm ăn để nuôi trứng non. Đây lại là những con gà mái tốt đẻ sai và trứng lại to. Người chủ của chúng rất ghét việc gà ấp bóng. Người chủ bắt con gà dìm xuống nước, là việc nó rất sợ thế mà nó cục cục mấy tiếng rũ sạch nước trên lông lại nhảy lên ổ ấp. Có người lấy gậy xua cho gà chạy té tát, lông bay lá tả mà đâu vẫn thấy nó lại nhảy lên ổ. Một bạn tôi đã chứng kiến một ông chủ nóng tính cầm hai chân con gà mái ấp bóng rồi dang thẳng tay quật nó vào cột nhà để nó chừa cái thói ấp bóng. Kết quả của cú quật ấy là đầu con gà mái đứt văng ra xa. Thế là chết một con gà mái tốt.

Nếu là người nuôi gà mái có kinh nghiệm thì chẳng cần làm như vậy. Gà ấp bóng chỉ ham ấp trong một tuần. Sau một tuần ấp, gà mái sẽ cảm nhận được cái mầm sống trong mỗi quả trứng dưới bụng nó, nó

sẽ ấp tiếp để nở ra con. Còn những con gà ấp bóng dưới bụng nó chỉ là những cọng rơm khô thì nó sẽ thôi.

Phụ nữ chúng tôi có những giai đoạn chẳng khác nào con gà ấp bóng kia. Còn lại là một tình yêu đích thực.

- Thế thì tôi cũng vừa giết chết một con gà mái tốt rồi chị ạ. - Tiếng ông trầm phán thì thầm.

Hà Nội, ngày 24-4-2002

Y Ban

I am đàn bà

... Một thằng bé được mới sinh còn nguyên cả dây rốn nối với bánh rau bị bỏ vào một cái dành lót rơm treo lên nhành cây trong rừng. Thị đi kiếm mật ong nhìn thấy cái dành bèn lấy xuống.

Nhìn thấy thằng bé tím ngắt bị kiến bu đầy người, cắn thủng cả mí mắt thị hét lên rừng rợn. Tiếng hét dội vào rừng cây vọng lại thành tiếng hú thê thảm. Sau sự sợ hãi là sự đau đớn chất cùng phả ra từ bản năng làm mẹ của thị. Thị khóc vật vã. Khóc kiệt cùng. Một lát sau nước mắt thị khô kiệt. Thị cũng không hiểu sao nước mắt thị mau kiệt thế.

Thị lấy con dao phát rừng mang theo đào cái huyết nhỏ ngay dưới gốc cây treo thằng bé. Xong thị cởi chiếc áo mặc ngoài đã sờn vai bọc thằng bé lại. Thị đặt lại bánh rau lên bụng thằng bé, như cái lúc nó nằm trong bụng mẹ. Tay thị đung vào chim thằng bé. Bỗng thị giật thột. Cái chim thằng bé cứng cứng. Không tin vào cái cảm giác thoáng qua ấy, thị dùng cả 5 ngón tay phải sờ vào chim thằng bé. Cái chim còn cứng. Cái chim còn cứng thì thằng bé còn sống, thằng bé còn sống. Thị vội cởi nốt chiếc áo lót rồi ôm thằng bé sát vào ngực

thị.

Một cuộc luân hồi được nén trong ngực thị. Thị cảm nhận sự ảm dần lên trên cơ thể thẳng bé. Và nó đã tìm được vú thị từ lúc nào. Nó mút chùn chụt. Hai bầu vú thị còn sót lại ít sữa của đứa con thứ 3 còi cọc, nó đã hơn 2 tuổi mà thị cũng chưa lỡ cai.

Thị ôm chặt thẳng bé vào ngực mang về nhà. Chồng thị tá hỏa tam tinh khi nhìn thấy hình hài thẳng bé. Rồi gã sầm mặt xuống vì biết chắc rằng nhà gã lại có thêm một miệng ăn nữa. Gã vừa lầu bầu vừa đi đun nước sôi. Gã hò con bé lớn lên 8:

- Còn ngây ra đấy mà xem cái gì. Đi ra trạm xá, bảo bà Miêu đến cắt rốn cho em.

Con bé cười toe toét:

- Cắt rốn cho em hả bố.

Thị cũng cười. Cái nét cười làm mặt thị rạng rỡ vô cùng. Thị lựa đặt thẳng bé xuống giường nệm nọt:

- Con nằm xuống đây mẹ đi tìm tã cho con nào.

Con bé lớn vừa chạy vừa hò:

- Mẹ cháu bắt được em cháu ở trên cây. Cây đẻ ra em cháu, còn nguyên cả dây rốn với bánh rau.

Khi bà Miêu chạy từ trạm xá đến nhà thị thì nhà thị đã chật ních người. Cả làng đổ xô đến xem thẳng bé do cây đẻ ra. Bà Miêu rẽ đám người đến chỗ thẳng bé, miệng gào to:

- Thời buổi này là thời buổi nào mà còn tin là cây đẻ ra người hử?

Không chịu chăm nom dạy dỗ con cái tử tế rồi mới sinh ra cơ sự thế này đây.

- Nào nước sôi chưa, mang lên đây.

Bà Miêu thao tác rất thiện nghệ. Nhoáng cái thẳng bé đã được cắt

rốn và tắm tấp sạch sẽ. Da thằng bé đã đỡ lại, chỉ còn những nốt kiến cắn trên mắt khiến thằng bé không mở được mắt ra. Bà Miêu có vẻ khoái trí với sản phẩm của mình hôn chụt vào má thằng bé một cái rồi quay sang hỏi vợ chồng thị:

- Tính sao? Nhà rách như tổ đĩa, lại thêm miệng ăn nữa rồi lấy gì mà đổ vào mồm? Hay là để tôi bế nó ra trạm xá hỏi xem có nhà nào không có con, cho người ta.

Thị giẫy lên như đĩa phải vôi:

- Không có đâu. Trời đã cho nhà chúng tôi rồi, thì nhà tôi phải nuôi nó chứ.

Bà Miêu lại tiếp:

- Đây là ý ả, còn ý chàng là sao? Không thuận lòng rồi thì đánh nhau. Chồng thị nhát gừng:

- Mỗi con mỗi cửa thêm giàu. Nghèo của nhưng giàu con cũng được. Nhà tôi nhặt được nó thì nhà tôi nuôi.

Thằng bé được đặt tên là Đức. Bốn anh em nhà nó có tên là: Sáng, Láng, Nhân, Đức. Nó bú sữa cặn của thằng anh thứ 3 là Nhân nhưng cũng lớn vổng lên.

Thêm một khẩu ăn nhưng nhà thị không được chia thêm mẩu đất nào. Ông chủ tịch xã nói: Không nuôi được thì đem vào rừng mà trả cho cây chứ lấy đâu đất ra nữa mà chia cho nhà chị. Người để được chứ đất có để được đâu. Vợ chồng thị không vì thế mà ghét bỏ thằng bé. Có phần nó được chiều chuộng hơn vì là bé nhất.

Vợ chồng thị tay lam tay làm nổi tiếng trong làng. Trên đất đai nhà thị lúc nào cũng có cây mọc nhưng đất cằn quá không cho năng xuất cao. Thế là chỉ đủ cái bỏ mồm. Bọn trẻ thì đang tuổi lớn ăn rào rào như tằm ăn rỗi. Suốt ngày cúi mặt trên đất kiếm cái ăn mà không biết

thiên hạ đã thay đổi quá nhiều.

Khi thằng Đức lên 5 thì làng quê thị ở có một sự đổi thay lớn. Ấy là cái thứ đàn bà bao đời quanh quẩn xó bếp bồng đầu được xuất ngoại đi ra nước ngoài làm ăn. Nhìn người trong làng trong xóm tiền đưa nhau đi máy bay, rồi lại đưa nhau ra bưu điện lĩnh tiền. Có tiền thì xây nhà, mua tivi. Vợ chồng thị thì thoảng cũng được mời đến ăn liên hoan. Đêm vợ chồng nằm với nhau cũng có mơ. Mơ con Sáng, con Láng được đi xuất khẩu. Thân con gái ở với cha mẹ nghèo khổ quá rồi, mơ cho con bớt khổ một chút. Còn thằng Nhân, thằng Đức thì thôi, ở lại quê cày ruộng cũng được.

“Con Sáng, con Láng con ơi”. Thị bồng nước nở hờ con. Phận đàn bà sao khổ quá con ơi. Mẹ những mong đi làm đất khách quê người để có tiền cho các con mẹ ít nhiều. Ai ngờ mẹ lại mắc tội tà đình thế này. Ới các con ơi. Mẹ đã đập đầu mà chết nhưng thương các con đứt ruột nên không đành chết con ơi. Các con hiểu cho mẹ, mà tha tội cho mẹ nhé. Mẹ đập đầu xin các con tha tội.

Ủa, xỉ, xỉ xỉ... Tiếng la ó ầm lên trong phòng giam. Thị biết là họ đang la ó thị. Thị khóc gào lên trong đêm làm mất giấc ngủ của họ. Thị kệ thầy. Thị cứ hờ tên con ra mà khóc. Khóc cho tan sự đau đớn chất chứa trong lòng. Sao ông trời lại đầy ải thị khốn khổ đến thế này. Nào thị có ăn ở ác độc với ai đâu. Đời thị khốn khó từ tấm bé nên thị chẳng bao giờ mơ sự sung sướng ở đời. Nhưng cũng chẳng khi nào thị lại nghĩ rằng mình bị vướng vào vòng lao lý như thế này.

- Câm mồm, kẻ nào làm ồn thế. Câm mồm đi không thì chuyển sang biệt giam.

Thị ngừng khóc. Người vừa nói với thị là một người đàn ông trung tuổi đi cùng với nhân viên trại giam. Nhân viên trại giam ủa xỉ với

người đàn ông một tròng dài rồi bỏ đi. Còn lại mình người đàn ông trung niên, vấy thị lại gần:

- Tôi là phiên dịch. Hôm trước luật sư đã nói với chị rồi mà chị không chịu hiểu à? Nay tôi nói lại với chị. Chị nên giữ sức khỏe và sự minh mẫn để mai còn ra toà. Chị cũng nên suy nghĩ xem để nói gì trước toà. Chị phải tự biện minh cho chính mình. Biết đâu đấy chị lại trắng án, được về với con. Nghe lời tôi đừng có kêu khóc nữa.

Thị nằm im để nghe ngóng chính mình. Cơ thể thị mệt rã rời nhưng đầu óc thị lại thật tỉnh táo. Ý nghĩ của thị quay trở về cái làng của thị. Lại một đợt người ta về làng tuyển phụ nữ sang Đài Loan làm nghề giúp việc. Chồng thị bảo:

- Hay u em cứ đi tuyển xem sao. Xa cách 2 năm nhanh mà. Cái nhà đột quá rồi chẳng trụ nổi mấy mùa mưa giông nữa đâu.

- Ủ, tôi cứ thử đi tuyển xem sao. Nhưng lấy đâu ra tiền đặt cọc cho người ta.

- Thì cứ tuyển đã, rồi tính sau.

Người đàn bà hay lam hay làm, bắp chân to như cây chuối hột, bàn tay to như cái quạt nan, nước da nâu rám, hàng răng hạt na đều tăm tắp, mắt bồ câu đen láy. Ai mà không chọn người đàn bà như thế.

Cái khó là ở khoản tiền đặt cọc. Nhà thị mà có khoản tiền to thế thì thị đã sửa được nhà khỏi phải đi Đài Loan. Có một người trong đoàn đi tuyển đến nhà thị ngó xem rồi đưa ra giải pháp, họ cho nhà thị vay tiền đặt cọc rồi hàng tháng thị gửi tiền về trả dần.

Buổi tiền đưa thị ngập tràn nước mắt. Bốn đứa con thị ôm thị gào khóc. Thị rút ruột ra đi.

Sang Đài Loan thị làm giúp việc cho một gia đình có người bị liệt.

Người bị liệt vốn 1 năm trước là ông chủ tài hoa, giàu có, không may

bị tai nạn ô tô. Đã chữa trị hết nước hết cái rồi. Nay nằm im trên giường như một cái cây sống. Nhất cử nhất động phải có người giúp. Bà chủ cũng tầm tầm tuổi thị. Cái tầm tuổi còn tràn đầy sức lực với vốn kinh nghiệm đã khá. Hai đứa con nhà chủ cũng tầm tuổi Sáng, Láng nhà thị. Nhìn thấy chúng, thị nhớ con nắc nghẹn thở. Một tuần đầu thị được bà chủ huấn luyện sử dụng các thiết bị trong nhà. Thị cũng chẳng ngờ mình lại sáng dạ thế. Thị học được hết cách sử dụng các dụng cụ, thiết bị gia đình. Toàn những thứ tối tân chứ có phải thường đâu. Bà chủ còn dạy cách lau dọn nhà, cách nấu ăn. Đặc biệt là cách chăm sóc ông chủ nằm liệt giường, cách thay quần thay áo, cách lau mặt, cách cho ăn... Sau một tuần huấn luyện, thấy thị nhanh nhẹn, bà chủ có vẻ bằng lòng lắm, bèn để thị ở nhà một mình chăm sóc ông chủ.

Thời gian biểu của gia đình bà chủ thế này. Buổi sáng bọn trẻ dậy đi học vào lúc 7 giờ. Bà chủ dậy lúc 8 giờ, tắm và trang điểm đến 9 giờ thì đi làm. Thị và ông chủ được rót kín ở trong nhà. Bọn trẻ học thông tầm đến 3 giờ chiều về nhà, đứa nào về phòng đứa đấy. Bà chủ về không có ca cữ gì, khi thì 6 giờ tối, khi thì 11 giờ đêm. Thị không hiểu là trước khi thị đến làm giúp việc cho ngôi nhà này thì ông chủ được chăm sóc thế nào? Những đứa con có đến thăm bố thường xuyên không? Chứ từ khi thị đến thị thấy rằng bọn trẻ con chẳng quan tâm gì đến cha chúng đang nằm trên giường bệnh. Thị thoảng mẹ chúng thúc giục lắm thì chúng mới vào phòng cha, nắm cái tay chiếu lệ, hôn cái hôn chiếu lệ, nhìn cái nhìn chiếu lệ. Thị rất ác cảm với cái sự chiếu lệ của chúng.

Còn người vợ thì vẫn còn thương xót chồng lắm. Khi thị mới đến thì thị không phải tắm cho ông chủ. Ngày cuối tuần bà chủ tự tay tắm

cho chồng, thị chỉ giúp bà chủ đưa ông chủ vào nhà tắm. Khi thị mới đến thị thấy đêm nào bà chủ cũng vào ngủ với chồng. Khi thị mới đến thị hay bắt gặp bà chủ đứng nhìn ông chủ ngủ rồi lặng lẽ khóc. Khóc rất lâu rồi đi uống rượu say mèm. Thị nhìn bà chủ thương xót vô cùng. Thị muốn an ủi bà chủ nhưng thị chả nói được mấy câu tiếng nước ngoài thành ra lại thôi.

Công việc cuốn thời gian trôi đi vèo vèo. Giờ thì thị thạo việc lắm rồi. Thị làm việc nhà chỉ trong 1 tiếng đồng hồ. Còn thời gian mênh mông đến chiều thị chả biết làm gì. Thị đi lên đi xuống, thị ngó vào phòng nọ phòng kia. Thị bật ti vi để xem hình. Cũng chỉ hết một tiếng. Thị ngáp rồi nằm ườn ra ghế đệm, tận hưởng cái sự sạch sẽ êm ái. Thị muốn ngủ cho thời gian trôi nhanh đi nhưng thị chả bao giờ ngủ ngày thành ra cũng không ngủ được. Chán, thị đi vào phòng ông chủ, là để nhìn thấy người, chứ ngày qua ngày thị với cái bóng của thị giam trong 4 bức tường.

Ông chủ mở mắt mình dăm dăm lên trần nhà. Thôi thì có người rồi, nói đi vậy. Có nói tiếng gì trên đời thì ông chủ cũng có nghe được đâu. Thị mỉm cười nhìn vào mặt ông chủ:

- Có biết gì không? Chả biết gì rồi?
- Sao mà đến cơ sự này? Mới chưa đến 40 mà suốt ngày phải nằm trên giường thế này khó chịu lắm nhẩy?
- Trước đây sao không chịu dạy con cái? Chúng ích kỷ quá, chả chịu chăm nom bố một tí. Chúng mà chịu chăm nom bố thì khéo mà khỏi bệnh chứ nhẩy.
- Nằm nhiều vậy có mỏi lưng lắm không? Tôi bóp chân bóp tay cho nhé.
- Cái khoản này thì chả có trong hợp đồng đâu nhưng thôi tôi cũng

chả biết làm gì, tôi bóp chân bóp tay cho anh nhé.

Cái cách xoa bóp này thị đã được mẹ thị truyền cho từ hồi thị còn bé.

Thị làm rất bài bản. Xoa bóp từ đầu trước, bấm các huyệt, giật tóc.

Rồi từ xương ức toả ra các dễ xương sườn. Từ các móm xương đến các đầu mút ngón tay ngón chân. Thị còn lật xấp ông chủ xuống để xoa bóp lưng, bấm ngón tay vào từng đốt sống. Lại còn nhỏ bảo kê săn sật. Xong, thị lật ông chủ nằm ngửa. Thị nhìn vào mắt ông chủ xem nó có biểu hiện gì không?

- Thích không? Chả thích quá đi ấy chứ. Thích thì gật đi để bặn sau tôi còn làm cho. Vừa nói thị vừa gật gật cái đầu.

- Chán quá, mắt chẳng còn tí hồn nào thế kia. Thôi nhắm mắt ngủ đi. Thị lấy ngón tay khép mắt ông chủ lại.

Thế là thị có cách giải khuây. Ngày nào thị cũng nói chuyện và xoa bóp cho ông chủ. Thị cũng chẳng nhớ là vào lần thứ bao nhiêu thì thị bỗng nhìn ra mắt ông chủ đã có hồn. Ấy là khi thấy thị bước vào, hai con ngươi trong mắt ông chủ nó hướng về phía thị:

- A thì ra mắt cu cậu có tinh rồi. Nhận ra nhau rồi phải không? Thế để chị xoa bóp cho nhé. Hôm nay chị sẽ xoa kỹ vùng đầu. Cái đầu là quan trọng lắm đấy. Bộ chỉ huy đây. Biết đâu 2 năm chị làm ở đây thì cu cậu đứng dậy đi được đấy. Khi ấy phải thưởng to cho chị để chị xây cái nhà mái bằng nhé.

Hôm ấy cái đôi tròng mắt có tinh của ông chủ đã khiến thị vui vẻ lắm. Thị vừa xoa bóp cho ông chủ thị vừa hát. Thị chỉ thuộc mấy bài hát ru con. Thị hát được một tí thì nhớ con quá thế là nước mắt rơi tong tong lên ngực ông chủ. Một lát nguôi ngoai đi thị lại bật cười:

- Này không phải chị thương cu cậu đâu nhé. Chớ tưởng bở. Ấy là chị nhớ chúng quá. Con Sáng 14 tuổi rồi đấy. Khi chị về chị sẽ mua

cho nó một đôi vòng tàu, làm cửa hồi môn cho nó đi lấy chồng. Con Láng 13 rồi, thằng Nhân lên 8, thằng Đức lên 6. Cái thằng Đức ấy chị nhặt được nó trên cây đậy. Chị thương bố cu nhà chị lắm. Chị đi thế này, bố cu nhà chị thềm chị lắm đậy. Bố cu nhà chị khỏe mạnh lắm, chỉ phải tội cứ hùng hục như trâu ấy. Có lần chị bảo rồi đây, cái chuyện tình cảm chứ có phải đi cày đâu mà bố nó cứ phải đổ mồ hôi thế. Bố cu nhà chị bảo: Cái số tôi nó vất vả, thế u nó không thấy đến ăn cơm tôi cũng đổ mồ hôi à? Thôi xong rồi. Chị xoa bóp cho cu xong chị cũng vã mồ hôi ra đây. Chị đi tắm cái đã.

Thị lật người ông chủ nằm ngửa lên, Như mọi bận thị lấy ngón tay trở khé hai mi mắt ông chủ lại. Bỗng thị giật mình: Ồ cu khóc à? Cu khóc được rồi à. Khóc được là biết rồi đấy.

Buổi tối thị rất muốn khoe với bà chủ là ông chủ đã biết khóc rồi. Biết khóc rồi là có cảm giác con người rồi, không vô tri vô giác nữa. Vậy mà thị chẳng biết diễn đạt thế nào.

Thời tiết nóng nực, oi ả. Làm xong việc nhà áo thị ướt đẫm mồ hôi. Thị định bụng xoa bóp xong cho ông chủ thì mới đi tắm. Vào phòng ông chủ cái thị gặp trước tiên là đôi mắt của ông chủ như cầu xin thị điều gì.

- Vậy gì cu? Định nói gì? Nóng hả? Biết rồi. Trời nóng lắm nhưng bà chủ bảo không được nằm điều hoà nhiều, không tốt, không tốt.

- Nào, để chị xoa bóp cho nhé. Ồi giờ ơi người đầy rôm sảy thế này. Được tắm một cái là nhất đời đấy. Hay là chị bảo bà chủ không đóng bĩm cho cu nữa nhé. Chị sẽ vào xem cu có buồn tiểu không thì chị cho đi.

- Ồi giờ cái lưng đỏ lựng thế nào. Ngứa lắm hả, để chị gãi cho. Vậy nhé. Chị cũng định tắm cho cu nhưng chị sợ bà chủ không đồng ý rồi

lại trừ lương của chị. Măng chị cũng được, chửi chị cũng được nhưng đừng trừ lương của chị. Chị sợ nhất là bị trừ lương đấy. Số tiền hai năm làm ở nhà cu trừ lãi tiền đặt cọc vay của người ta đi thì cũng chẳng còn được là bao đâu. Thế mà nhà chị ai cũng nghèo, ai chị cũng muốn cho một tí.

- Hai thằng cu nhà chị cứ đến mùa hè là người sắt rôm sảy. Chị cứ phải vò lá kinh giới với lá đào tẩm cho chúng. Tắm hai bận là khỏi sạch rôm. Hay là để chị lấy khăn ướt lau lưng cho cu nhé. Chị hiểu và thương cu lắm nhưng chị không thể làm trái lời bà chủ được.

-Nào, lau cái mặt trước này. Cái mặt này cũng khô ngó đấy chứ. Chưa bị ốm chắc ối cô mê đây.

Tối đấy bà chủ về muộn nhưng thị cứ một mực chờ. Thị chờ bà chủ về để nói với bà chủ rằng ông chủ nhiều rôm sảy trên người, phải cần tắm thường xuyên chứ không thì cái sảy nó nảy cái ung, khôn đấy.

Bà chủ về, thị đã ra hiệu đủ kiểu mà bà chủ không hiểu gì cả. Thị bèn dẫn bà chủ vào trong phòng ông chủ, vạch áo ông chủ lên cho bà chủ xem. Thị quan sát thấy bà chủ không tỏ vẻ gì cả. Thật bình tĩnh bà chủ còn gỡ luôn cả bím của ông chủ tô hô trước mặt thị. Bà chủ nhìn cái đồng bụng nhùng trong bím nhăn mặt gớm giếc rồi kéo chiếc chăn mỏng phủ lên. Bà chủ ra ngoài gọi điện thoại. Lát sau người của công ty đưa thị sang Đài Loan làm việc gọi điện cho thị:

- Bà chủ nói là bà chủ muốn chị thay bím, rửa ráy, tắm tấp cho ông chủ. Chị sẽ được trả thêm 50 tệ nữa. Chị có làm được không?

Nghe thấy được trả thêm tiền thị mừng ú. Thị đồng ý luôn. Và thị biết việc thị phải làm ngay là gì. Thị vào trong phòng ông chủ thay bím rửa ráy sạch sẽ cho ông chủ.

Sáng hôm sau khi cả nhà bà chủ đã đi làm hết, việc đầu tiên là thị vào phòng ông chủ:

- Cu, hôm nay chị sẽ không đóng bĩm cho cu nữa. Cu hợp tác với chị nhé. Cứ 3 giờ chị cho cu đi tiểu một lần. Còn đi ị? Khó nhỉ. Hay là khi nào buồn cu khóc báo cho chị một tiếng. Ồi dào chị lại buồn cười rồi, cu mà biết khóc khi buồn đái, buồn ị thì đã khôn rồi chứ chả dại thế này đâu. Thôi chị sẽ tự tìm cách vậy.

- Cu nằm đây chờ chị dọn dẹp xong nhà cửa rồi chị vào xoa bóp cho, xoa bóp xong thì mình đi tắm.

Thị vui. Thị vui lắm. Một tháng được thêm 50 tệ nữa là được hơn 100 ngàn đồng Việt Nam rồi. Còn bao nhiêu tháng nữa nhỉ. Một, hai, ba, bốn... Mình đã ở được 10 tháng rồi, còn 14 tháng nữa. Thế là được thêm hơn 1 triệu nữa. Mình sẽ mua cho các con mấy bộ quần áo đẹp.

- Xong rồi, chị dọn nhà xong rồi. Chị xoa bóp cho cu nào. À hôm nay chị vui lắm, chị hát cho cu nghe nay. Chị hát bài dân ca quê chị nhé: Con cò là cò bay lả bay la. Bay từ cửa phủ bay qua là qua cánh đồng. Tình tính tang là tang tính tình. Cô mình rằng cô mình ơi rằng có nhớ là nhớ anh không. Hay không cu. Này cu biết không? Chị ít học lắm. Chả được học như người ta đâu nên chị cũng chả thuộc mấy bài hát đâu. Chị toàn thuộc bài con cò thôi. Những bài hát này ngày xưa mẹ chị hay hát nên chị nghe nhiều thành thuộc đấy. Chị lại hát bài con cò nhé: Con cò mà đi ăn đêm. Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao. Ông ơi ông vớt tôi nao. Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng. Có xáo thì xáo nước trong. Chớ xáo nước đục đau lòng cò con.

- Xong rồi nằm chờ chị vào pha nước tắm nhé.

- Nào để chị bế cu vào nhà tắm nào.

- Thế cu ngoan lắm. Mát không? Chị kỳ cọ cho sạch sẽ nhé. Chết nỗi cái chân bé đi rồi này. May mà chị xoa bóp cho thường xuyên đấy.

- Cái lưng nằm nhiều là mỏi lắm đây chị kỳ cọ cho mềm ra này. Cái nách không kỳ cọ sạch là hăm đây. Còn...

Kỳ đến cái chỗ “con giống con má” thì thị ngập ngừng. Mặt thị đỏ dựng lên. Thì “cu” là cái tên thị tự đặt cho ông chủ để tỏ sự thân thiết và cảm thông với hoàn cảnh của ông chủ, để công việc của thị tốt hơn mà thôi. Thị nghĩ, thị làm công việc chăm sóc người bệnh mà lại không có tình cảm thương mến người ta, thì khó mà chu đáo được. Nhưng “cu” là ông chủ, là người đàn ông thực thụ chứ đâu phải là thằng Đức mới sinh bị treo lên cây, mà thị được phép sờ nắn vào cái chỗ đấy. Người đàn ông thực thụ thì thị chỉ biết mỗi có bố cu nhà thị. Nói thực chứ, làm vợ kém một năm nữa là tròn mười lăm năm, đã có 3 mặt con với nhau mà nào thị dám sờ mó cái chỗ đó của chồng. Thì cũng nhì nhằng vậy thôi, chứ ngược ngạo chết đi được... Nhìn thì chả sao, đằng này tay phải mó vào kỳ cọ. Mà không kỳ cọ thì sao sạch sẽ được. Rồi hăm ra, lở loét tộp lấm. Thôi thì... Thị giấu mặt phía sau lưng ông chủ, thò tay vào háng ông chủ kỳ. Thần hồn nát thần tính, tay thị kỳ lia lịa mà chả biết là đang kỳ chỗ nào. Thì chỗ đấy cả, sạch là được.

Thị lau khô nước trên người ông chủ, lấy máy sấy xì tóc ông chủ:

- Tắm sạch sẽ trông cu bảnh bao phết. Chịu khó nóng một tí nhé. Để đầu ướt đi ngủ là hay bị nhức đầu lắm đấy.

- Thôi được rồi, cu ngủ đi. Chị không đóng bím cho cu đâu. Thi thoảng chị sẽ vào để cho cu đi tè.

Cái ngày đầu tiên không đóng bím cho ông chủ thị chỉ cho ông chủ đi tiểu vào bô được có một lần, còn thì ông chủ cứ “ô tô ma tic” ra quần.

Thị phải tắt bật lau chùi và giặt rũ.

Cũng cái ngày đầu tiên bà chủ để cho thị tắm cho ông chủ thì tối đến bà chủ kiểm tra cơ thể ông chủ rất kỹ, xem thị tắm rửa có sạch sẽ không? Có nâng niu ông chủ nhẹ nhàng không? Bà chủ kiểm tra rất kỹ chỗ ấy. Thị đứng sau xem bà chủ kiểm tra mà giặt mình đến thột: May quá, hôm nay mình đã kỳ chỗ ấy. Vì xấu hổ mà không kỳ thì lại bị trừ tiền mất. Bà chủ vỗ vào vai thị hài lòng.

- Này cu, cu ngoan rồi đấy. Mấy ngày nay không “ô tô ma tíc” ra quần lần nào. Lúc nào buồn quá mà chị chưa kịp vào thì cũng cố nhin một tí nhé. Không có thì chị khổ hơn đấy. Chị cứ phải giặt rũ nhiều thì chị mệt, chị không xoa bóp cho cu được đâu.

- Chị biết rồi. Khi nào cu “buồn” là cái cu nó sẵn lại, chỉ sẵn một tẹo thôi, không như hai cu tí nhà chị đâu, nó sẵn tít lại cơ.

- Cu ơi, may có cu đấy không có thì chị buồn chết. Mang tiếng là đi nước ngoài mà chị có biết mặt mũi nước ngoài nó thế nào đấy. Đến nhà cu là chị ở luôn tít trong nhà. Chả bao giờ bà chủ cho chị ra khỏi nhà. Đến bước chân xuống cầu thang chị cũng chưa xuống. Chị cũng chẳng được nói chuyện với bà chủ với bọn trẻ. Hi hi, mà có bảo chị nói thì cũng chả hiểu gì nhau đâu. Ở quê chị bảo, ông nói gà bà nói vịt ấy mà. Có nghĩa là ông nói tiếng gà, bà nói tiếng vịt. Phải nói chung một tiếng mới hiểu nhau chứ. Chị nói cu chả hiểu chị nói gì đúng không? Nhưng mà không sao, miễn là người nói có kẻ nghe. Không có cứ lẩm bẩm nói một mình người ta lại bảo là bị rồ.

- Cu ơi, chị nói cho cu bí mật của chị nhé. Ngày nào chị cũng đứng phơi ra ban công để hít khí giới một tí đấy. Không có thì cóm nắng mà chết đấy. Cái cây không có nắng là chết lăn quay.

- Ôi, sung sướng quá. Sung sướng quá. Hôm nay chị được tặng quà.

Con gái cu đấy. Chị không biết tại sao nó lại cho quà chị. Sáng nay lúc nó đi học thì chị đứng trong bếp, nó vào bếp chấp tay cúi chào chị. Nó còn nói cái gì nhưng chị không hiểu, xong nó rút từ trong cặp ra một gói quà được bao giấy hồng và buộc nơ rất đẹp đưa cho chị. Nó ra hiệu là cho chị. Chị chưa mở ra đâu. Chị chưa bao giờ được tặng quà như thế này đâu. Có, có củ khoai mớ rau thì hàng xóm cũng hay cho nhau. Con gái cu cũng tình cảm lắm đấy. Có hôm chị gặp nó cứ đứng nhìn cu ngủ rồi khóc. Chị đã nghĩ không đúng về nó lúc mới đến.

- Nào đi tắm nào. Bà chủ ngày nào cũng kiểm tra chị có tắm cho cu sạch sẽ không? Chị cẩn thận lắm phải không cu.

- Cu...

Thị giật thót khi dưới tay thị có sự khác lạ. Thị đã kịp dừng lại tiếng kêu. Chả lẽ thị lại kêu... ối gượng chết. Thế có nghĩa rằng ông chủ đã có cảm giác. Cảm giác của ông chủ đã sống lại rồi. Cảm giác đã sống lại rồi thì có nghĩa là ông chủ đã sắp khỏi bệnh. ý nghĩ thúc đẩy hành vi. Thị cẩn thận sờ vào con giống của ông chủ. Mềm, vẫn là mềm rồi. Nhưng khi nãy rõ ràng là thị thấy có cảm giác nó động đậy và cứng cứng. Thị nắm tay vào con giống và nín thở để nghe ngóng, như cái cách thầy lang bắt mạch cho con bệnh. Tích tắc tích tắc... Thị nghe rõ tiếng đập thùm thụp của trái tim thị. Và thị cũng cảm nhận thấy sự lớn dần lên của con giống.

- Cứng rồi cu ạ. cứng rồi cu ơi. Con giống của cu cứng lên rồi đấy. Tôi nay chị sẽ nói với bà chủ điều này. Cố lên cu ơi. Cu mà đứng dậy được thì chị được bà chủ thưởng to đấy. Nào thôi ngâm nước lâu rồi. Con giống con má của mẹ ơi. Mẹ truyền sự yêu thương của mẹ qua làn da con. Con có cảm nhận được điều ấy không. Rồi khi nào lớn

khôn con sẽ truyền lại sự yêu thương của mẹ cho một cô gái qua con giống này của con. Con giống con má của mẹ ời.

Thị đã vừa lấy khăn lau vào con giống con má của ông chủ vừa hát bài hát của quê thị. Bài hát này của các bà mẹ khi tắm cho con trai và ngắm nhìn cái chim của nó.

Thị cũng không hiểu vì sao thị lại vui mừng đến vậy. Cũng chẳng phải vì thị mơ tưởng đến số tiền thưởng mà bà chủ sẽ cho thị khi ông chủ khỏi bệnh. Mà biết đâu khi ông chủ khỏi bệnh thì bà chủ sẽ không thuê thị nữa. Ở với gia đình ông bà chủ này, ngoài việc thị bị dốt trong nhà thì thị chẳng bị ngược đãi gì. Qua nhà khác rồi chẳng biết thế nào. Có lẽ vì thị thấy tội nghiệp cho ông chủ quá. Đàn ông bị ốm trông tội nghiệp lắm. Bố cu nhà thị chỉ mới hu hi sốt, bỏ cơm ăn cháo mà thị đã thấy thương lắm, chăm sóc cho thật chu đáo. Còn người đàn ông xa lạ này, không họ hàng thân thích máu mủ gì nhưng thị đã chăm sóc cho một năm nay rồi. Thế là đã được một năm rồi đấy. Một năm nay người đàn ông được thị cho ăn uống, tắm rửa, hát ru, xoa bóp, nói chuyện... thì có khác gì người thân đâu. Như thằng cu Đức, chỉ có mấy phút ôm nó vào ngực mà nó đã luôn hồi thành kiếp người, để nó thành con thị. Khi nó ốm nó đau thì nỗi lo của thị cũng không hề khác gì ba đứa kia. Khi nó khỏe mạnh, lúc nó cười thì thị cũng vui chẳng khác gì với ba đứa kia. Nay cái người đàn ông xa lạ kia cũng như người ruột thịt của thị.

Thị đã không thể nói cái điều định nói cho bà chủ biết. Một phần vì thị chẳng biết diễn đạt thế nào, phần nữa vì thị cũng thấy xấu hổ. Cái chuyện tế nhị tế tam này.

- Chị kể cho cu nghe con gái quê chị nhé. Con gái quê chị ai cũng chân to, chân to mới bám đất. Tay cũng to, tay to để làm. Con gái

quê chị chẳng có đi học cao đâu, biết đọc biết viết rồi thôi. Trồng lúa trồng khoai thì chẳng cần học nhiều làm gì. Ngày xưa con gái quê chị chẳng ai đi xa khỏi làng. Con trai cũng không đi ra khỏi làng. Khi còn chiến tranh thì có nhiều người đi ra khỏi làng. Đi bộ đội ấy mà. Có người không phải đi bộ đội cũng xung phong vì thích đi khỏi làng. Đi nhiều lắm nhưng về ít thôi. Họ hy sinh. Có bà mẹ Gái ở đầu làng có chồng và 5 con trai đi bộ đội cả. Họ hy sinh tất mẹ Gái ở một mình cô quạnh. Mẹ được cả làng đùm bọc. Nhà có bát canh ngon cũng mang biếu mẹ. Khi đất nước hoà bình mẹ Gái được nhà nước phong tặng mẹ anh hùng, được nhà nước xây nhà cho. Có nhiều người đến thăm mẹ lắm. Mẹ còn được lên cả tivi. Mỗi lần lên tivi thì ngực mẹ đeo những cái lấp lánh. Người làng bảo là vàng đấy. Người làng cũng không hay đến nhà mẹ như xưa. Làng chị người ta cũng khải tính lắm. Người ta hay bảo thấy người sang bắt quàng làm họ. Nhưng cái chính là người ta ngại những cái lấp lánh trên ngực mẹ. Người ta bảo vàng thì phải tránh xa ra. Rồi mẹ Gái chết. Trên ngực mẹ người ta vẫn đeo những cái lấp lánh. Bỗng một hôm mộ của mẹ bị đào lên. Chuyện động giới. Ở làng chị từ xưa xưa không bao giờ có chuyện động giới như vậy. Lâu sau người ta bắt được một tên bán vàng giả. Hỏi cung hần khai hần đã đào trộm mộ mẹ Gái để lấy những cái lấp lánh trên ngực mẹ mà hần tưởng là vàng. Những người bắt hần cả cười chê hần ngu dốt quá, không biết thế nào là huân chương thế nào là vàng. Hần bị bỏ tù mấy năm vì tội ngu dốt đó. À, con gái làng chị cũng có người phải bán xới đấy. Mẹ chị bảo không được dùng từ ra đi, cái ngữ đấy phải dùng từ bán xới, cái giống đàn bà đi hoang. Cái chị đấy hơn chị một tuổi, xinh gái lắm. Chồng chị ấy chết mấy năm rồi mà bỗng dưng lại có chửa đẻ ra

thằng cu rất đẹp. Cả làng dè bủ, chửi bóng chửi gió, thấy mặt chị ấy đầu là gọi con chó hoang. Chị ấy cắn răng chịu đựng chờ người đàn ông của chị ấy nhận vợ nhận con nhưng người đàn ông ấy đã không dám nhận, thế là chị ấy phải bế con đi khỏi làng. Chị ấy cũng gan dạ lắm, chứ mà chị thì có lẽ chị cắn lưỡi mà chết mất.

- Cu, ánh mắt cu nhìn chị sao thế? Cu muốn nói gì với chị à? Hay là cu buồn tiểu.

Thị lấy bô hứng vào nhưng con giống con má nó không tiểu. Nó cất cao đầu gật gù. Thị nhìn đăm đăm vào nó như bị thôi miên. Nó đã lớn bỗng lên mập mập như củ dong giềng. Người thị bỗng nóng bừng. Thị thấy máu trong người thị chảy rào rào. Thị lại thấy hai cái tý thị co tròn lại, phía cửa mình nước đang ào ra. Thị bỏ chạy ra khỏi phòng. Thị ngồi xuống ghé và thấy da mặt mình tê bần.

- Cu, cu tiểu đi. Được rồi. Hôm nay ngoan. Cu đừng trêu chị nhé. Cu làm chị tủi thân lắm đấy. Chị cũng là con người, cũng khao khát nhớ nhung. Hồi chị ở nhà thì thoảng có cán bộ phụ nữ huyện về nói chuyện. Họ bảo con người khác con vật là phải có lý trí. Có lý trí thì sẽ chiến thắng dục vọng. Ban đầu chị cũng tin nhưng sau thì chị chẳng tin. Chị đẻ 3 con rồi, không muốn đẻ nữa. Chị với chồng chị có lý trí rất cao là không đẻ nữa thì không được chữa nữa. Thế mà chị vẫn bị chữa. Chữa rồi thì phải đi kế hoạch tội lắm. Chị với chồng chị không chiến thắng được dục vọng. Giờ cu cứ trêu chị thế là không được đâu đấy.

Thị nghĩ hay là lại đóng bím vào cho ông chủ. Chứ cái cách con giống con má của ông chủ nó cứ cất cao đầu thế kia thì thị không thể chịu đựng được. Thị cũng chẳng hiểu sao, cứ thấy thị là nó lại cất cao đầu. Ừ thì thị cũng biết là ông chủ đang dần khỏi bệnh. Ông chủ đã

có cảm giác ở một số bộ phận. Nhưng sao lại không ở các bộ phận khác mà lại ở cái bộ phận nhạy cảm này cơ chứ. Nó làm cho thị rất khó làm việc. Như hôm trước ấy, khi tắm cho ông chủ, lúc chị kỳ cọ đến cái chỗ nhạy cảm đó, nó cứ phồng to nên rồi cứng nhắc. Thị đã đỏ mặt tía tai chạy ra khỏi nhà tắm. Nhưng đến khi quay lại để tắm tiếp cho ông chủ thì thị đã không cưỡng được cảm xúc của chính thị, khiến thị cứ nắm chặt tay vào cái con giống con má. Cái chết nữa là đêm ngủ thì thị lại mộng mị. Thị nằm mộng có một người đàn ông hôn thị khiến cho cảm xúc thêm khát của thị đang ngủ im bất dậy. Thị nhớ rõ mồn một giấc mơ tối qua là thị đã nắm chặt lấy con giống con má để đưa nó vào người thị mà không được. Thị tỉnh giấc trong ngất ngây của sự khát thêm.

Hay là đóng lại bím cho ông chủ? Từ lâu rồi bà chủ đã không còn phải mua bím cho ông chủ nhưng vẫn còn một bịch chưa dùng đến. Đóng bím thì dễ thôi. Thị đã quá quen với thao tác này rồi. Chỉ có điều khi bà chủ hỏi tại sao thì biết nói thế nào. Còn... cái chính là thị thương ông chủ. Đã tháo bỏ được sự khó chịu bấy nay, giờ lại đeo vào thì khổ quá. À, thị đã có cách. Thị sẽ không xoa bóp cho nữa, có nghĩa là thị sẽ ít tiếp xúc thôi.

Thời gian quả là dài với thị. Bây giờ đã là thu rồi. Việc tắm rửa cho ông chủ cũng không phải ngày nào cũng cần. Lại nhờ có thị huấn luyện nên ông chủ đã đi tiểu đi tiện chủ động. Thành ra thị rồi việc. Mà cái sự rồi việc bây giờ nó khác cái lúc thị mới đến, là chỉ nhớ chồng nhớ con rồi khóc. Cái sự rồi việc bây giờ nó lại làm thị nghĩ đến một cái. Một cái, nó đã như nỗi ám ảnh thị. Nó ám ảnh thị ghê gớm. Nó đẩy cảm giác của thị thành sự thêm khát. Thị thêm khát. Thời gian như kẻ đồng lõa với thị. Nó hối thúc thị.

Thị mộng mị đi vào phòng ông chủ. Cái ánh mắt của ông chủ như thúc vào tim thị. Cái ánh mắt mừng rỡ. Thị nhìn sâu vào cái ánh mắt mừng rỡ đấy rồi thị trút bỏ áo quần của thị. Thị lật chiếc khăn mỏng đắp trên người ông chủ. Con giống con má đang cất cao đầu chờ thị. Như giấc mơ đêm hôm nào thị cần lấy nó đưa vào cơ thể thị. Thị đã không phải thức giấc trong sự thèm khát cháy bỏng nữa. Thị đã thỏa mãn.

Thị không mộng mị nữa. Thị sợ hãi tột cùng. Thị vội vàng xả nước vào bồn. Thị mang ông chủ vào tắm rửa sạch sẽ, rồi thị cũng tắm rửa. Thị xả nước và xát rất nhiều xà phòng vào thân thị. Thị kỳ cọ thật mạnh. Thị muốn lột da thị. Xong xuôi thị nhìn đồng hồ. Còn phải 4 giờ nữa thì bọn trẻ mới về và bà chủ thì 6 tiếng nữa. Thị suy nghĩ về việc thị vừa làm. Đồi bại, thị rửa mình. Sao lại tệ hại đến vậy, cái thứ đàn bà xấu xa. Thị cũng chỉ biết rửa mình đến thế thôi. Thị ân hận vì mình đã làm cái việc xấu xa ấy, thị khóc. Thị khóc nhiều lắm. Khóc mụ mị cả người. Khóc đến muốn chết thì thị sợ. Thị sợ phải chết nơi đất khách quê người. Thị sợ chết thì không ai mang tiền về cho chồng thị xây nhà và các con thị không có ai chăm sóc. Thế là thị ngưng khóc nhưng tim thị vẫn đau rần rạt. Thị muốn nói, thị muốn được chia sẻ, thị muốn thanh minh. Ở cái đất này thì có ai nghe thị nói đây, vả người ta có nghe thì người ta có hiểu nổi thị nói gì không? Thị đã là người câm suốt từ khi đặt chân đến đất này. Chỉ có một người thị có thể chút bỏ những tâm sự. Người đấy có nghe được thị nói gì không, thị không cần biết. Thị cần phải nói với người ấy để trút bỏ nỗi lòng.

Ông chủ đang thức, ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Thấy thị bước vào bồn hướng ánh mắt về phía thị. Lại cái ánh mắt mừng rỡ. Thị nhìn

vào mắt ông chủ. Và chị đã nhận thấy mắt ông chủ trong veo như mắt trẻ con. Sao cái sự hớn hở kia nó lại giống cái ánh mắt của thằng Đức khi nó vén áo thị lên để bú thị. Trời ơi, sao mà nó giống vậy. Thị bật khóc nức nở. Thị úp mặt vào ngực ông chủ khóc ồ ồ: Cu ơi, chị có tội với cu quá. Chị còn mặt mũi nào mà nhìn các con chị, nhìn chồng chị nữa đây. Chị không muốn sống nữa, nhưng chị cũng không thể chết. Chị cũng không thể biết được tại sao chị lại hành động như thế. Cu có hiểu được cho chị không? Chị cũng là con người mà. Chị sợ bà chủ biết lắm. Bà chủ mà biết thì bà đuổi chị, không trả chị tiền nữa thì chị chết mất. Chị chỉ còn mấy tháng nữa là được về nhà rồi.

Cu ơi cu đừng khinh chị nhé. Chị đến nhà cu làm việc đã gần 20 tháng, là gần 600 ngày, chị chỉ có cu là bầu bạn. Vui sướng, buồn đau chị chỉ biết thổ lộ cho cu. Chị nói cười cũng là cho cu. Nếu không có cu chị không biết là chị sẽ như thế nào. Chị biết cu đang dần khỏi bệnh rồi đấy. Cứ yêu thương chăm sóc cu như chị đã yêu thương chăm sóc cu thì chỉ ít lâu nữa là cu sẽ khỏi bệnh thôi. Khi nào chị sắp về chị sẽ nói với trung tâm để họ nói lại với bà chủ.

- Cu ơi, cu tha lỗi cho chị nhé, chị lại phải đóng bím lại cho cu thôi, chứ cu cứ trêu chị thế thì chị lại khổ mất. Chị...

Đột nhiên thị ửng tạnh. Có cái gì đang bò trên tóc thị. Thị lặng im để nghe ngóng. Cái gì đang bò trên tóc thị. Cái gì? Thị đưa tay lên tóc để tóm con gì đang bò trên tóc thị. Thị đụng vào một bàn tay. Bàn tay đang ngo ngoáy trên tóc thị. Thị nắm chặt lấy bàn tay đó rồi ngừng đầu reo lên:

- Ôi, tay cu à? Tay cu cử động được rồi à? Đây chị biết ngay mà, cu sẽ khỏi bệnh. Cu khỏi bệnh rồi. Tay cu cử động được rồi mà. Hay

quá. Cu giỏi quá. Để chị thơm cu một cái nào.

Thị áp mặt thơm vào má ông chủ. Ông chủ đã cảm nhận được cái hôn của thị, người ông chủ run lên. Và điều kỳ diệu hơn tay ông chủ đã nắm được tay thị.

- Ô, cu nắm được tay chị đấy à? Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá. Thế thì chị thơm cu một cái nữa nào. Sao thế? Sao cu khóc. Nước mắt ướt cả má chị này. Để chị lau nước mắt cho nhé. À, cu cảm động đấy mà. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi nhé. Quê chị toàn những người như chị thôi. Nhất mực vì chồng con nhưng cũng biết thương người. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi. Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá.

Thị đâu biết rằng sấm sét đổ xuống đầu thị. Cái máy nhỏ, có cái lỗ nhỏ mà mấy hôm trước bà chủ gắn trên tường phía đầu giường của ông chủ, mà thị cứ tưởng là cái máy xua muỗi cho ông chủ, thì ra là một cái cam ra. Nó đã ghi lại trung thực nhất cử nhất động của thị mà thị đâu có biết. Nửa đêm hôm đấy thị đã bị bà chủ túm tóc lôi dậy. Bà chủ vừa khóc vừa hét lên be be và đấm đá thị túi bụi. Đến mờ sáng thì thị bị công an đến giải đi.

Thị bị nhốt vào trại giam mà không hiểu mình đã mắc tội gì? Cho đến một tuần sau có người của công ty đến nói cho thị biết thị đã phạm tội quấy rối tình dục ông chủ. Thị sẽ bị ra toà và có thể bị tù giam đến 5 năm. Thị đã ngất xỉu khi nghe tội danh của mình. Sau đó thì thị đã tìm cách tự tử. Bị canh nghiêm ngặt nên thị đã tự tử không thành.

Rồi thị bình tĩnh lại để nghĩ. Thị không thể chết một cách oan uổng như vậy. Nhất là sau khi được một luật sư đến gặp, nói sẽ bào chữa cho thị. Ông luật sư còn nói, chính thị sẽ phải tự bào chữa cho chính thị. Đó là cách tốt nhất.

Ngày mai thị sẽ phải ra toà. Thị đang nghĩ rất nung nấu cách bào chữa cho mình. Thị đã sắp xếp cuộc đời thị thành một câu chuyện có đầu có cuối một cách dễ hiểu. Còn cái làm thị suy nghĩ và cân nhắc là thị có nên yêu cầu gia chủ đưa cuốn băng kia ra không? Nếu đưa cuốn băng đó ra công khai thì hình ảnh thị trần truồng ngồi lên trên ông chủ sẽ bị phơi bày trước thiên hạ. Điều đó thật là khủng khiếp. Nhưng nếu cuốn băng đó được đưa ra thì thiên hạ cũng sẽ thấy được sự yêu thương của thị đã làm cho ông chủ đang dần khỏi bệnh. Thiên hạ sẽ thấy được bàn tay ông chủ vuốt tóc thị, nắm tay thị và nhưng giọt nước mắt của ông chủ như thế nào? Một căn bệnh mà y học đã phải bó tay, vậy mà thị lại làm được. Những giải thưởng cao quý của nhân loại đã được trao cho những người tìm ra cách chữa các bệnh hiểm nghèo là gì? Không, thị không cần giải thưởng cao quý đó. Thị chỉ muốn về với chồng với con. Thị chỉ muốn dừng trù tiền công lao động mà thị tích cóp được. Thị chỉ muốn thiên hạ hiểu cho được những nỗi thống khổ của những người đàn bà nghèo phải rời bỏ quê hương đi làm ăn. Thị chỉ muốn thiên hạ hiểu cho những nỗi thống khổ của đàn bà. Thị chỉ muốn thiên hạ nhận ra sự tốt đẹp của đàn bà để tha thứ lỗi lầm cho họ.

Thị sẽ làm tất cả những điều thị nghĩ. Thị sẽ yêu cầu gia chủ mang cuốn băng ra toà. Thị biết nếu như vậy thì một lần nữa thị đã mang trọng tội với chồng và hai con gái thị. Lời nói đã rất khủng khiếp rồi, giờ lại là hình ảnh trực diện thế này. Thị đã hiểu được một điều, thế giới mệnh mông nhưng có một thứ xuyên suốt truyền đi nhanh lắm. Cái thứ xuyên suốt đó là cái gì thì thị không biết được. Cái làng quê của thị cũng không thể nằm ngoài cái sự xuyên suốt đó. Nhất là cái làng quê nghèo của thị vẫn có những phụ nữ đi ra nước ngoài làm ăn

như thị.

Thị lại còn nghĩ được những điều to tát chứ. Trên thế giới mênh mông có nhiều làng quê của các dân tộc khác cũng ra nước ngoài làm ăn như thị. Họ là những phụ nữ nghèo. Thị muốn nói thật to trước toà một câu nói mà mọi người đều có thể hiểu. Thị cố nhớ lại cái câu tiếng Anh cô giáo đã dạy cho thị trước khi ra nước ngoài: I am: Tôi là. I am: Tôi là. I am đàn bà. Đúng rồi I am Đàn bà, thị sẽ nói câu đó thật to trước toà
Rất thanh thản thị tiếp đi.

8/3/2006

Y Ban

Mỗi người đàn ông chỉ của riêng một người đàn bà

Hay thời gian trôi ngược trở lại. Hay nàng đã chết rồi và đang ở trên thiên đường. Nàng nghiêng về sự chết hơn, nhưng chắc gì nàng đã được ở trên thiên đàng.

Rõ ràng nàng đã gần với cái chết. Sự chán nản của chuyến đi không mục đích nhấn chìm nàng vào cơn say xe của sự rối loạn tiền đình mà nàng mắc phải. Nàng lẫn lộn chống trả với bản năng của sự sống. Nàng nôn ọe và bụng đau thắt lại. Đầu nàng quay cuồng bởi các tế bào não thiếu không khí. Người đàn bà ngồi cùng ghế với nàng cảm thông đưa cho nàng hai viên thuốc. Nàng nuốt vào bụng. Nàng lại tiếp tục vật lộn với cơn say. Mười phút sau thuốc ngấm dần, nàng bắt đầu mơ màng vào giấc ngủ, chính lúc đó nàng cảm thấy mình đang đi vào cái chết. Nàng hài lòng. Dẫu sao cái chết thật là êm dịu. Bỗng nhiên nàng nghe rất rành rọt câu chuyện của họ. Người đàn ông và người đàn bà ngồi cùng ghế với nàng.

- Leng này, hình như em quên không mang cho anh mấy quyển sách thì phải.

- Em không quên đâu Sơn ạ.

Trí óc nàng bắt đầu tỉnh táo một cách lạ thường. “Leng, Sơn”, hai cái tên ấy đập vào trí nhớ nàng làm tóe bung ra những kỷ niệm đã quá xa xôi nhưng lại đầy tràn cảm giác trinh nguyên thuở ban đầu. Cơ thể nàng dễ chịu đến mê mê.

*

Hè 78, một mùa hè đẹp đẽ nhất trong đời nàng. Nàng thi xong một kỳ thi trọn vẹn với nhiều điểm ưu tú. Trở về nhà nghỉ hè, nàng còn ôm thêm mấy chồng sách vở. Nàng quyết định thưởng cho mình một chuyến ô tô. Ngày ấy vé ô tô cao gần gấp đôi vé tàu, và việc mua được một chiếc vé ô tô là khó khăn. Cho nên việc về nhà nghỉ hè bằng vé ô tô làm nàng hãnh diện ngẩng cao đầu, với một nụ cười luôn chực vỡ òa ra giòn tan. Nàng có một chỗ ngồi rất tốt, cạnh ô cửa sổ. Lát sau ghế nàng ngồi có thêm hai người nữa, họ cũng trẻ như nàng. Ô tô bắt đầu chuyển bánh, lòng nàng rạo rực rồi bắt đầu hát trên những nốt nhạc mà khuôn nhạc là cây đang chạy bên đường.

Nắng gắt dần những tia nắng hè đốt nóng không khí trong xe. Hành khách trên xe yêu cầu nàng phải sập cửa lại. Nàng phụng phịu hờn dỗi nhưng cũng phải theo mọi người. Tuy nhiên nàng đã không đóng chặt cửa. Nàng để một khoảng nhỏ chừng 10 cm. Nàng ghé đầu sát xuống để nhìn ra ngoài. Nàng bắt đầu hát thành lời từ bao giờ. Rồi nàng bật cười khi thấy chú bé để cho trâu lồng ngã xuống ruộng. Tất cả chỉ riêng có nàng. Cái nắng thiêu đốt nàng vào giấc ngủ. Giấc ngủ ập đến khi tiếng cười vẫn còn đậu trên môi. Rồi vẫn cái nắng lại làm nàng tỉnh giấc. Chưa đến nhà, một thoáng sốt ruột chạy ngang qua nàng. Nàng ngừng mặt lên và quay vào trong xe. Trong xe hành khách mệt mỏi đang ngủ gục. Cô gái ngồi cạnh nàng cũng ngả đầu

vào ngực chàng trai ngủ ngon lành. Nàng lạ lẫm nhìn lại lần nữa và bắt gặp cái nhìn cũng đầy vẻ quan sát lại của người trai đang làm điểm tựa cho cô gái ngủ. Nàng quay mặt ra cửa sổ nhưng sự tò mò mà nàng cố kìm giữ cứ bung ra ngoài bắt nàng quay lại nhìn họ. Nàng nhìn rất thẳng thắn, lạ lẫm với đôi mắt mở to. Tất nhiên nàng đã từng thấy trai gái tình tứ với nhau nhưng chỉ trên màn ảnh mà thôi. Bây giờ họ ở cạnh nàng như thế này nàng chưa thấy bao giờ. Lần quay lại thứ ba nàng bắt gặp ánh mắt người trai có vẻ bối rối. Anh khẽ xoay người để đánh thức cô gái đang ngủ ngon lành. Cô gái mở mắt đầy vẻ ngái ngủ nhưng cô chợt tỉnh táo lại ngay khi gặp ánh mắt cau có của bạn trai. Nàng sửa sang lại mình. Ô tô dừng ở chỗ chắn tàu. Nàng rạo rức bởi cảm giác sắp được gặp người thân và sự hân diện với làng xóm. Nàng lại nhìn mơ màng qua cửa sổ. Nàng quay lại trong xe khi có người chạm vào nàng. Chàng trai đưa môi nàng một lần nữa. Nàng mỉm cười cảm ơn, rồi nhận ra đã có một sự đổi chỗ. Cô gái đi cùng với chàng trai ngồi phía ngoài và chàng trai ngồi cạnh nàng. Nàng cảm nhận thấy sự chật chội của cái ghế ngồi nên cố nép lại. Lần nữa, nàng lại quay người lại vì một tờ báo được đặt vào tay và một cái nhìn mời mọc:

- Bạn xem không?

Tất nhiên nàng chẳng bao giờ từ chối xem một tờ báo. Rồi sau đó:

- Bạn học trường nào vậy?

- Tổng hợp. Thế còn bạn?

- Trường Ngoại Thương, khoa tiếng Nhật.

- Nhà bạn ở đâu thế?

- Nam Hoa.

- Mình ở xã Kế bên, Nam Đồng.

Câu chuyện rôm rả cho đến khi ô tô dừng ở bến. Chàng trai đề nghị với cô bạn gái đi cùng:

- Chúng mình rẽ vào nhà bạn ấy chơi một lát đã đi.

Cô bạn đi cùng mà nàng biết tên là Leng, không nói gì, chỉ lững thững đi bên cạnh.

Nàng ào vào nhà trong sự tiếp đón vui sướng của cả nhà. Phút chốc nàng quên mất hai người bạn mới. Chỉ đến khi họ chào nàng ra về nàng mới biết đến sự có mặt của họ ở nhà nàng.

19 tuổi, mới tình đầu ập đến một cách ngẫu nhiên, tình cờ, nếu không kể đến sự xao huyền với nhân vật trong trang sách, trên màn ảnh và trên sân khấu. Khi nàng xách túi kết thúc kỳ nghỉ hè, thì các bạn lên sớm để thi lại ủa ra đón nàng.

- Có một chàng trai, mấy tối nay tối nào cũng đến ngắm cô nàng.

Buổi tối, chàng trai đó đến mà không đi kèm với cô bạn gái tên Leng.

Nàng cứ ngắm chờ được đón cả hai. Chàng trai như đã thân thiện với nàng từ lâu lắm.

- Tôi cứ ngỡ bạn sẽ lên vào thứ hai kia.

- Nhưng tôi chẳng phải thi lại môn nào cả.

- Nhưng ở quê buồn lắm.

- Nhưng quê tôi thì chẳng buồn tí nào cả.

- Chúng mình đi dạo ngoài công viên trường đi.

- Cũng được. Sao Leng không đến chơi cùng bạn?

- Bạn ấy đang bị thi lại, à không, bạn ấy không thích chơi với bạn.

- Vì sao thế?

- Vì tôi thích bạn hơn.

- Tôi chẳng hiểu gì cả. Bạn Leng là bạn của bạn, mà bạn lại thích tôi, thế bạn ấy cũng phải thích tôi chứ.

- Nhưng tôi là con trai mà.
- Có gì khác nhau nào?
- Bạn chẳng hiểu gì hết, vì tôi muốn gọi bạn bằng em và tôi yêu em mà.
- Ờ, cái gì vậy?
- Thật đấy mà...

Nàng nhớ lại rằng đầu óc nàng lúc ấy sao mà tỉnh táo đến vậy. Nàng đã nhìn thấy chàng ngẩn ngại đến thế nào khi nàng mở to đôi mắt nhìn anh và kêu lên ngạc nhiên.

Sự xao xuyến chỉ ập đến khi chàng trai đi về rồi. Nàng nói dối các bạn là mệt để đi ngủ sớm. Nằm trong màn nàng sắp xếp lại toàn bộ các chi tiết từ chuyến đi về quê, tình cờ gặp nhau, đến ánh mắt nhìn đầu tiên và những lời tỏ tình. Nàng chưa tự hỏi xem nàng có thực sự cảm chàng trai đó không? Nàng chỉ biết nàng xao xuyến đến lạ lùng. Cơ thể nàng như đang bay bổng trên không khí. Nàng muốn thổ lộ cùng bạn bè và hát toáng lên. Khi cảm giác lắng dần xuống nàng chợt nghĩ về cô bạn gái của chàng trai tên là Leng kia. Trong ý nghĩ ấy có một chút xót xa và một phần của sự chiến thắng.

*

Sơn đến. Anh đi một chiếc xe đua không có poocbaga. Anh rủ nàng đi chơi nhưng nàng rất ngại ngừng vì không biết anh đùa nàng như thế nào cả. Nàng từ chối. Anh bảo nàng đi dạo ở bãi cỏ sau trường. Nàng ngồi xuống bãi cỏ mượt mà. Những lá cỏ đâm vào tay chân nàng như mơn man. Nàng vui vẻ cười và kể cho anh nghe những câu chuyện không đầu không cuối. Nàng rất vui khi được gặp anh. Nhưng sao anh lại không đáp lại những câu chuyện với nàng. Anh cũng sẽ kể lại những câu chuyện thật ngộ nghĩnh về lớp về trường

chứ. Những chuyện như thế có bao giờ cạn đâu. Anh chỉ ngồi im lặng nhìn nàng, rồi ngồi sát vào nàng. Lúc nàng đang lú lo kể chuyện nàng không chú ý đến sự nhích lại của anh vào sát nàng. Đến lúc nàng nhận ra, nàng rơi vào trạng thái bắn khoăn. Nàng không muốn anh ngồi sát vào gần nàng như thế và đừng có nhìn nàng chăm chăm vậy. Nhất là đừng có cầm tay nàng. Nàng xị mặt ra như dỗi hờn. Anh buông tay nàng ra hỏi: “Em sao thế?” Nàng cúi mặt chẳng nói gì cả nhưng thực chất nàng đang trả lời anh rằng “Anh hãy ngồi xa ra và đừng chạm vào em”. Nàng ngại ngùng nên chẳng nói.

Anh đến nhiều, nàng thân thiết với anh hơn nhưng điệp khúc vẫn thường bị lặp lại như thế. Khi anh dựa vào nàng, toàn thân nàng co rúm lại.

Mặt nàng lại xị ra hờn dỗi. Đến một hôm, bàn tay nàng dường như đã thân thiện với bàn tay anh. Nó nằm im trong bàn tay nóng ấm của anh và nó ngoan ngoãn để cho anh nhấm nháp. Anh bỗng ôm chặt vai nàng và đặt lên miệng nàng một cái hôn. Chiếc hôn đầu tiên nàng cảm nhận được là sự ẩm ướt. Cho đến khi ấy nàng chưa hề uống chung với ai một cốc nước. Cha nàng là bác sĩ, ông đã dạy cho nàng biết về những con vi trùng. Nàng rùng mình kéo chiếc hôn giấu vào ngực áo anh. Thực ra nàng chỉ muốn lau sự ướt át trên môi. Hôm ấy nàng giận anh lâu hơn. Anh cố làm cho nàng hết giận nhưng nàng không thể nào kéo mình ra khỏi sự day dứt rằng yêu đâu phải như thế này. Rằng: có phải nàng dễ dãi không? Thực ra nàng rất mơ mộng nhưng vì sự thể diễn ra không đúng với những mơ màng của nàng mà thôi. Anh bảo nàng - Em có yêu anh không? Nàng không biết rằng nàng có yêu anh không? Chỉ có điều khi anh đến nàng rất vui mừng. Nàng lú lo chuyện trò với anh. Và nàng cũng chỉ thích anh

trò chuyện lại với nàng. Và anh chỉ thơm nàng vào má thôi.

*

Ngày ấy hai bên bờ sông Tô Lịch đường Láng Thượng còn như một công viên với những hàng cây xà cừ to, xen với rau thơm, với hoa bướm, hoa su si và hoa rau cải cúc. Những sinh viên trường Tổng hợp, Ngoại ngữ, Ngoại giao hay Ngoại thương, Giao thông coi đó là một công viên lý tưởng. Sơn đã dẫn nàng ra công viên đó. Anh chọn cây sấu già với cái gốc bạnh lên cao tạo nên một chỗ ngồi rất thuận tiện và đẹp. Nàng càng ngày càng nặng nề hơn. Nàng chờ anh đến, nàng đi chơi cùng anh. Anh nói nàng nghe nhưng nàng không còn lú lo trò chuyện cùng anh nữa. Đầu óc nàng chỉ chực sẵn những câu trả lời rằng: Em không thích anh thật gần em như thế, đừng động vào em. Tay nàng vẫn trong tay anh nhưng đầu óc nàng gào lên: Bỏ tay em ra đi. Anh quàng vai nàng, nàng so vai lại.

Hôm ấy anh có vẻ rất vui mừng. Anh kể rằng trường anh sắp có hội: Em sẽ đến chứ. Em mới đến chỗ anh một lần thôi. Em chẳng chịu hiểu anh gì cả. Trí óc nàng thôi không cãi nhau với anh nữa. Nàng thấy vui vui. Mặt nàng giãn ra và nàng mỉm cười với anh. Nàng sôi nổi kể lại cho anh nghe rằng trường nàng cũng sắp có hội. Các bạn của nàng đang đi học nhảy. Nàng sẽ tham gia buổi văn nghệ của khoa tổ chức. Khi nàng nói anh im lặng nghe và nhìn nàng chăm chú. Từ lúc nào anh đã ôm chặt lấy nàng hơn. Khi tiếng cười nàng vừa tắt, anh đặt lên miệng nàng một chiếc hôn. Chiếc hôn thứ hai chưa mang đến cảm giác lạ cho nàng nhưng nàng cũng không tìm cách dứt nó ra nữa. Thực ra, nàng đang vui vẻ vì những câu chuyện nên trí óc chưa kịp chống lại anh. Anh hôn nàng dịu dàng và nàng có cảm giác sắp ngã. Nàng choàng tay vào cổ anh để níu lại. Đúng lúc ấy

một ánh đèn pin quét qua anh và nàng. Một giọng khô nòng cất lên - “Gớm, trời chưa mưa mà ếch ộp đã bò ra lấm thế”. Nàng đã kịp nhìn thấy một người đàn ông đeo cái giỏ sau lưng, đang đứng nhìn chằm chằm vào anh và nàng. Nàng vội vàng đẩy anh ra. Nàng òa khóc. Nàng dứt khoát bắt anh đưa nàng về. Anh không hiểu sao cả. Anh nắm chặt tay nàng - Bình tĩnh lại em, anh đã làm gì để em giận nào. Nàng gào lên - Em không thích, thế thôi. Em chẳng muốn anh đến nữa. Anh đừng bao giờ đến nữa.

Anh đưa nàng về. Nàng không chào anh mà chạy ngay lên phòng. Nàng áp cái gối vào mặt vì cảm thấy một sự xấu hổ ê chề. “Ếch, ộp”, nàng nhớ lại ngày bé đi học trên con đường làng trồng phi lao, thỉnh thoảng có một đôi trai gái ngồi bên vệ cỏ. Bọn thằng Tâm, thằng Thanh đã kêu toáng lên khả ố: “một đôi ếch ộp, hai đôi ếch ộp chúng sắp ôm chặt lấy nhau”. Không, nàng ghì chặt cái gối vào mặt hơn. Nàng đẩy khỏi đầu những ý nghĩ cứ găm chặt vào trí óc nàng. “Anh vào nàng là một đôi ếch ộp”. Khi nước mắt chảy ra thì dường như nó chảy theo cả những ý nghĩ. Nàng bình tâm lại và cảm thấy mệt mỏi quá chừng. Nàng vùng dậy lấy khăn đi rửa mặt. Trên hành lang nàng nhìn ra chỗ anh hay chờ nàng. Anh đang quay xe ra về. Lên xe, nàng còn thấy anh ngoái lại nhưng nàng đã nép mình vào tường rồi. Anh không đến chỗ nàng và nàng cũng chẳng sang tìm anh. Mỗi tình đầu của nàng chỉ diễn ra vền vẹn có tháng rưỡi. Nàng chưa biết gì về anh ngoài một cái tên: Sơn. Học năm thứ hai khoa tiếng Nhật trường Đại học Ngoại thương. Và có một cô bạn gái tên là Leng.

*

Xe dừng ở một thị trấn nhỏ. Người hướng dẫn viên du lịch nhắc nhở mọi người chú ý coi giữ đồ đạc kẻo có kẻ gian trà trộn. Nàng ngẩng

mặt lên và vươn vai như vừa tỉnh giấc sau một giấc ngủ ngon lành. Nàng mỉm cười với người đàn bà tên Leng ngồi bên cạnh:

- Chị có xuống không?

- Không, chị xuống đi tôi coi đồ cho.

- Vâng, nhờ chị.

Nàng lách qua họ để xuống đất. Thực chất nàng rất bối rối và cảm thấy không tự tin chút nào. Nàng sống chứ không phải là đã chết và ở thiên đàng. Nàng chỉ vừa vật lộn với cơn say xe, chắc bây giờ mặt mũi nhợt nhạt, khó nhìn lắm. Họ, lại là mối tình đầu của nàng, cả anh và người đàn bà kia. Nàng rẽ vào một nhà bên đường xin nước rửa mặt. Nàng lấy son phấn ra trang điểm lại. Một gương mặt đầy tự tin đang nhìn lại nàng. Nàng hài lòng bước lên xe với một chùm nhẫn. Nàng mời họ cùng ăn nhưng họ dè dặt nhìn nàng và chẳng cởi mở lắm. Nàng cũng ăn qua loa vài quả rồi rút sách ra đọc. Nàng cố ý phờ bìa sách và ý nghĩ cứ quay cuồng trở lại quá khứ.

Rồi sau đấy nàng cũng đã rất mong anh đến và dĩ nhiên nàng chẳng thể nào sang trường để tìm anh. Nàng tốt nghiệp đại học và đi làm việc nhưng vẫn không có mối tình thứ hai nào cả. Nàng biết có rất nhiều chàng trai mến nàng. Từ cảm nhận của đàn bà nàng biết điều đó. Nàng chờ họ tỏ tình với nàng. Nhưng dường như lúc sắp tỏ tình cùng nàng thì họ lại thôi. Nàng tự hỏi: Vì sao vậy? Phải chăng nàng quá tinh táo hay tại đôi mắt đen quá khôn của nàng. Cô bạn thân nhất của nàng bảo - mày hãy nhìn xuống đất ấy, đừng có giương mắt lên như móc vào ruột người ta như vậy. Đàn bà phải bé nhỏ yếu đuối, đây lại cứ gân lên. Nàng tự soi gương và tập nhि cho ánh mắt chùng xuống.

Sau đó sự ham muốn nổi tiếng đến cùng với một tình yêu. Nàng bị

mê hoặc bởi ánh đèn sân khấu. Trước chỉ là hội diễn nghiệp dư. Sau nàng nhập vào đoàn diễn chuyên nghiệp ở tỉnh lẻ. Ở đó nàng đã gặp người đàn ông ấy. Một người đàn ông hơn nàng rất nhiều tuổi và đã có gia đình. Người đàn ông chỉ trò chuyện cùng nàng, nhìn nàng bao dung và khen nàng. Đến bây giờ nàng cũng không biết được rằng: Lúc ấy nàng đã yêu, đã ham muốn sự nổi tiếng hay nàng muốn ở thủ đô. Có lẽ là sự kết hợp của cả ba. Nhưng nàng đã không là một cô gái dễ dãi. Nàng không chạy theo sự hứa hẹn của người đàn ông đó ngay. Nàng đấu tranh với chính mình: ham muốn và lý trí. Khi chưa được giải quyết xong nàng chán nản, không biểu diễn và không làm việc. Nàng vui đầu trong những trang sách. Chính lúc đó, nàng làm thơ. Nàng làm vội vã, ào ạt. Nàng chép cẩn thận những bài thơ đó gửi lên cho tòa báo. Họ gửi thư về khen nàng và bảo sẽ đăng vào dịp tới. Khi bài thơ đầu tiên được đăng nàng lên thủ đô với một niềm vui sướng tột cùng. Lúc đó nàng cảm thấy mình đang yêu say đắm. Nàng đi tìm người đàn ông hơn nàng nhiều tuổi và đã có gia đình kia. Người đàn ông đó trò chuyện cùng nàng một cách giản dị, rồi hẹn nàng buổi tối đi chơi. Đầu óc nàng toang tuếch. Nàng thoăn thoắt đi ra chỗ hẹn, cùng người đàn ông đó đi đến một công viên. Công viên đen thẫm.

Nàng trở về nhà ở quê và lại làm thơ. Nàng lên thủ đô để lấy nhuận bút và tìm đến người đàn ông mà nàng nghĩ đó là tình yêu. Mỗi lần đến với người đàn ông ấy về nàng cảm thấy mình đầy tội lỗi. Nàng tự bao biện bằng những bài thơ hay hơn. Đến lúc báo chí ca ngợi nàng như một bông hoa lạ trong làng thơ thì nàng giật mình đã qua tuổi 30 rồi. Nàng gấp gấp chuẩn bị cho nàng một tấm chồng, bởi nàng biết rằng, có đôi bài thơ của nàng cũng hay thật nhưng tình yêu chẳng

phải là tình yêu. Chẳng qua nàng chỉ là một món ăn lạ không mất tiền mà thôi.

Nàng lấy được chồng. Một người đàn ông có lẽ là tốt nhưng anh không chịu được sự nổi tiếng của nàng. Nàng sinh con và nàng chẳng còn ham muốn sự nổi tiếng.

Nàng hay nghĩ về những kỷ niệm, những kỷ niệm ngày càng cửa vào đau đớn hơn bởi nàng nhìn vào nó ngày càng tỉnh táo hơn. Nàng xua đuổi những kỷ niệm đau đớn đó bằng ý nghĩ về mối tình đầu. Nàng nhám nháp nó để trôi vào giấc ngủ.

Chồng nàng ngày càng khó chịu hơn. Kèm với sự nổi tiếng của nàng là quá khứ của nàng được bóc mẽ ra. Nàng đã nói với anh rằng – hãy chấp nhận em ở hiện tại này. Em sẽ vì anh và con. Nhưng anh cho rằng nàng không yêu anh.

Nàng càng cố giữ thì cuộc sống gia đình càng tuột khỏi tay. Nàng gửi con về mẹ và ly thân với chồng. Nàng mua một chuyến du lịch trọn gói 5 ngày nên có chuyến đi này.

- Cho tôi mượn được không?

Người đàn ông cạnh nàng cầm lấy cuốn sách trên tay nàng. Nàng chỉ chờ có vậy. Nàng không kịp để cho người đàn ông ấy đọc trang sách nào. Nàng tự kể về những điều trong sách. Mắt nàng nói, miệng nàng cười, nàng làm cho hai người bạn đồng hành hết dè dặt, phải cởi mở với nàng.

*

Cuộc du lịch trọn gói kể cũng khá lý thú. Nó buộc những người không quen biết nhau vào cùng một sinh hoạt. Ngày mới đến suất ăn của nàng được chia riêng. Hôm sau theo đề nghị của Sơn, ba người cùng ăn chung. Họ cũng biết tên nàng là Miên. Nàng là Mai cơ, Miên

là bút danh, nhưng nó gắn với nàng đến độ nàng quên mất cả cái tên cha mẹ đặt cho. Lúc đi ăn cơm, họ qua phòng rủ nàng cùng đi. Sơn mua thêm bia và nàng mua thêm thức ăn. Nàng ăn không ngon miệng vì còn mải phán đoán xem Sơn và Leng có phải vợ chồng không. Nhìn cung cách Leng gấp thức ăn cho Sơn đầy vẻ vợ chăm sóc cho chồng nhưng trong ánh mắt nhìn Leng vẫn có phần không thoải mái, sợ sệt. Những người vợ không có ánh mắt nhìn như thế. Câu chuyện trong bữa ăn nàng nói về thơ ca và cuộc đời cùng những người đàn bà làm thơ văn. Leng không tham gia, chỉ cười và xuýt xoa tán thưởng.

Nàng ra bãi biển một mình. Đã ở cái tuổi các bà “sồn sồn” nhưng sự đầy đặn làm cho nàng đẹp thêm. Nàng mặc một chiếc áo tắm màu đỏ chói. Bãi biển ở một nơi hẻo lánh nên chẳng đông khách lắm. Cái màu đỏ làm nàng nổi bật. Nhiều người đàn ông tỏ ý muốn đẩy phao cho nàng. Nàng đề nghị ghép phao ra xa. Tiếng cười nàng to hơn cả. Thỉnh thoảng nàng lại nhìn về phía Sơn và Leng. Họ tách riêng tắm ở cuối bãi.

Nàng dậy sớm để xem mặt trời mọc. Bãi biển chỉ có ba, bốn người đàn ông. Nàng ào xuống biển và bơi ra xa. Nàng nằm ngửa mình cho sóng đánh bồng bênh. Sơn đã đến bên cạnh nàng từ lúc nào.

- Tôi đẩy phao cho chị nhé.

- Ồ, anh cũng tắm sớm thế à? Vợ anh đâu?

- Leng ấy à? Sợ lạnh.

Nàng cố gài một câu hỏi mà nàng thắc mắc, anh không trả lời vào câu hỏi của nàng.

Mặt trời bắt đầu đốt nóng không khí. Nàng ngoi lên phao để khoe bộ đùi trắng hồng dưới nắng mặt trời. Nàng để một bàn tay trái lên trên

ngực. Một bàn tay búp măng rất đẹp. Bàn tay mà ngày xưa anh cứ xuýt xoa rằng sao nó đẹp thế. Sơn vẫn cần mẫn đẩy phao cho nàng ở khoảng cách lịch sự. Vào gần bờ sóng đánh to hơn đẩy phao nàng vào anh. Nàng phá lên cười và nhắm mắt chờ sự đụng chạm. Anh ý tứ để không có sự đụng chạm nào.

Nàng ngả mình trên cát phơi nắng. Anh ngồi xa hơn một chút. Nàng cười lả lơi để thu hút anh ngồi sát vào nàng hơn. Anh ý tứ đứng dậy. Leng ra tắm. Nàng về đọc sách.

Buổi tối nàng có sáng kiến mang chiếu ra ngồi ở doi cát trước biển. Gió biển mặn mòi mang đi những toan tính của nàng. Biển đen thẫm. Ánh sáng điện của nhà nghỉ hắt ra chỉ làm sáng được một quãng trước mặt. Sóng từ ngoài khơi đánh vào từng lớp như lũ giặc cỏ. Nàng hát. Nàng hát lại những bài hát ngày xưa.

- Cho chúng tôi nghe với.
- Chào Leng. Anh Sơn ngồi xuống đây. Tôi đang nhớ lại bộ phim ngày xưa “Vua Sultan”. Đây các bạn thấy không lũ giặc cỏ đang ào ào tiến về kia kìa.
- Ăn gì ăn cá... Tôi nhớ lại rồi – tiếng Leng có vẻ rất vui.
- Toàn chuyện trẻ con. Miên hát đi – Sơn bảo nàng.
- Ủ, tôi hát xong rồi đến Leng, Sơn nhé.
- Chúng tôi chỉ nghe thôi.

Nàng hát và cảm giác như có một bàn tay nào đang tìm tay nàng. Nàng tự tin hơn nên có giọng hát như càng hay hơn. Nàng để nguyên tay nàng chạm vào bàn tay ấy. Một bàn tay rất nóng ấm. Nàng chờ bàn tay ấy xoè ra để chụp lấy tay nàng, nhưng bàn tay đã rút lại rồi. Nàng cười thắm và hát tiếp. Nàng nghe tiếng Leng thờ dài khi nàng biết Sơn đang đắm đắm nhìn nàng. Gió biển thổi mạnh hơn.

Họ cùng về và im lặng.

Đêm nàng trần trọc với những ý nghĩ. Nàng chờ một tiếng gõ cửa và nàng ngủ thiếp đi.

Buổi sáng ngày thứ ba trong chuyến du lịch trọn gói, nàng không đi tắm. Nàng dậy sớm nhưng vẫn mặc nguyên bộ váy trắng đi chân trần vào rừng dương. Nàng thơ thẩn và đầu óc toang tuếch, không một nét nhạc, không một câu thơ và không một ai cả. Thỉnh thoảng nàng cúi xuống nhặt những vỏ ốc sặc sỡ với ý nghĩ sẽ đem về cho con rồi lại vất đi vì nàng nghĩ còn lâu nàng mới gặp con. Đến một bãi cỏ rất xanh nàng ngồi xuống đó. Nắng buổi sớm rực rỡ. Đột nhiên nàng cảm thấy thương thân. Nước mắt nàng ứa ra giàn giụa. Nàng nghĩ về người thứ ba. Nàng đã từng là người thứ nhất, chứ không phải là người thứ ba.

Sợ lạnh lẽ bên nàng từ lúc nào. Vẫn một cái nhìn đắm thắm và chăm bập khi xưa.

- Chị là một người đàn bà cô đơn phải không?

- Sao anh biết?

- Chị đã nói thế.

- Tôi nói bao giờ?

- Bây giờ.

Nàng kể cho anh nghe về cuộc đời nàng, đoạn bắt đầu từ tên Miên. Anh xích lại gần nàng và cầm lấy tay nàng. Nàng dịu dàng nép vào anh. Anh quàng tay qua vai nàng. Nàng chờ một chiếc hôn của thời nàng đã dứt nó ra. Không! Anh kêu lên nho nhỏ. Anh buông nàng ra và kéo nàng đứng dậy:

- Mình xuống tắm đi rồi về ăn sáng, có lẽ Leng chờ đấy.

- Vâng.

Nàng cố kìm một cơn giận trong lòng. Nàng bơi quyết liệt bỏ xa anh rồi quay lên bờ. Trong bữa ăn, nàng vui vẻ lạ thường. Nàng pha trò với Leng. Cả ngày hôm ấy nàng nhập bọn với những người đàn ông khác trong cùng nhà nghỉ.

Buổi tối Sơn và Leng sang rủ nàng ra biển. Nàng từ chối. Nàng đóng chặt cửa, đọc sách và thỉnh thoảng hát nho nhỏ.

Ngày thứ tư, nàng không ra biển sớm. Ăn sáng xong, nàng vào phòng nằm nghỉ. Đến gần trưa khi mặt trời đốt nóng nước biển nàng mới ôm phao ra tắm. Sơn và Leng đang ngồi nghỉ trên bãi. Nàng nô đùa với sóng để trút mọi toan tính. Cảm thấy mệt nàng vào một quán giải khát. Nàng nằm đu đưa trên ghế mơ màng. Một bàn tay lạ áp vào đầu gối, nàng mở choàng mắt ra rồi kêu lên ngạc nhiên. Một sự tình cờ lần nữa hay Thượng đế đã run rủi. Người đàn ông đã đầy đủ vợ con mà một thời nàng lầm tưởng là tình yêu đang hiện diện trước mặt nàng. Ông ta bệ vệ, và đầy vẻ thành đạt. Ông ta kéo ghế ngồi cạnh nàng:

- Em đẹp lên rất nhiều. Em không đi cùng chồng con chứ?
- Thế anh cũng không đi cùng bà nhà ư?
- Tôi đi chỉ có một mình. Em sống thế nào? Có hạnh phúc không?
- Bình thường như cuộc sống hàng ngày này thôi.
- Em vẫn làm thơ chứ?
- Như hơi thở.
- Em vẫn ngang bướng như ngày nào.

Những câu chuyện không đầu không cuối làm thời gian trôi qua rất nhanh. Cuối cùng người ta cũng đã biết được nàng ở đây chỉ có một mình.

- Tối nay em chờ anh nhé.

Từ đó cho đến tối nàng đi ra đi vào nghĩ ngợi. Thực chất nàng đã chịu sự cô đơn từ lâu lắm rồi. Nàng lại là một người đàn bà rất khỏe mạnh cả về thể chất lẫn tâm hồn. Nhiều lúc nàng cũng khát khao. Nhưng người đàn ông ấy đã từng là kẻ lừa dối nàng. Không có chút tình yêu nào trong đó cả. Nàng đã từng đau đớn rất nhiều khi nghĩ lại những gì mình đã trải qua với người đàn ông ấy. Nàng lại giằng xé giữa lý trí và ham muốn. Cuối cùng nàng ngả về sự ham muốn. Nàng nghĩ rằng mình chẳng còn gì để giữ nữa. Nàng ăn uống vội vàng rồi về phòng. Nàng chọn bộ váy áo đẹp. Nàng trang điểm cầu kỳ. Nàng ngồi pha ấm nước chè nhấm nháp chờ tối.

Cộc, cộc. Tiếng gõ cửa vang lên. Nàng vội ra mở cửa. Không phải người đàn ông ấy mà là Sơn. Từ sáng nàng đã không còn để tâm đến Sơn và Leng nữa.

- Tôi vào được không?
- Nhưng tôi không rảnh rồi lắm đâu.
- Nhưng tôi cũng chỉ gặp chị vài phút thôi.
- Mời anh vào.

Nàng nhìn anh giễu cợt và hãnh diện. Anh hơi cúi mặt xuống như đần đờ. Sau đó anh ngẩng lên quả quyết:

- Miên sẽ không đi với người đàn ông đó chứ?
- Người đàn ông nào cơ?
- Người đàn ông mà Miên đã từng kể và sáng nay ông ta đã gặp lại Miên đó thôi.
- Cảm ơn Sơn, nhưng đó là việc riêng của tôi.
- Nhưng Miên đừng đi, hãy đừng đi với ông ta nữa để tôi nghĩ về em...
- Anh muốn nghĩ về tôi làm sao tùy anh thôi.

- Có lẽ thế. Chào Miên.

Nàng bực bội đóng sập cửa lại. Nàng cởi bỏ quần áo rồi lên giường nằm. Nàng úp chiếc gối lên mặt. Đầu óc nàng rối tung. Nỗi thương thân làm nước mắt nàng giàn giụa. Nàng giận hết thấy những người đàn ông đã qua đời nàng. Sơn, người đàn ông ấy và chồng nàng. Nàng sẽ không cần ai nữa cả. Hãy dứt hết cả đi.

Tiếng gõ cửa lại vang lên. Nàng bịt chặt tai để xua đuổi nó đi. Nàng nhủ mình không được mở cửa. Tiếng gõ cửa nhấn nại vang lên. Chừng vài phút sau thì im bật. Nàng trở dậy uống mấy viên thuốc ngủ mà nàng luôn mang bên cạnh.

Ngày thứ 5. Một mối quá nàng không trở dậy để ra biển sớm được. Nàng đi ăn sáng và sắp xếp đồ dùng để chuẩn bị về nhà. Nàng lên xe sau cùng để tránh ngồi cùng với Sơn và Leng. Nàng ngồi một mình ở cuối xe, tuy rất xóc nhưng không say. Nàng nghĩ về chuyến đi và tất cả những gì đã trải qua. Cuối cùng thì nàng cũng chỉ biết đến những ái tên của họ Leng và Sơn. Nhưng họ thế nào, họ có biết nàng là cô nữ sinh ngày xưa với cái tên đối diện với cái tên nàng đang mang bây giờ. Mai là ánh sáng, còn Miên là bóng đêm. Ừ, thật thú vị biết bao khi họ chẳng biết được điều ấy mà chỉ có một mình nàng biết thôi. Nghĩ về Sơn, nàng cho rằng anh vẫn vậy. Một người đàn ông nàng không thể nắm bắt và hòa nhập được, cho dù anh có chạm vào nàng. Nghĩ về Leng, nàng cảm thông hơn. Cho dù Leng và Sơn chỉ là một cặp tình nhân thì Leng là người đàn bà đầy đủ uy lực để nắm giữ Sơn cho riêng mình. Chỉ riêng của mình mà thôi. Dù sao chuyến đi cũng thật thú vị. Nàng biết sống thế nào với thời gian trước mắt. Nàng sẽ tìm kiếm một người đàn ông riêng cho mình, của riêng mình mà thôi. Việc này nàng sẽ làm được.

*

Sơn đã nhiều lần ngoái lại nhìn Miên. Anh rất muốn xuống ngồi cạnh nàng, nắm chặt tay nàng và yêu nàng.

- Anh biết chính là em. Em vẫn như thế chẳng thể nào khác được.

Leng biết Sơn đang nghĩ về Miên. Nếu thời gian quay ngược trở lại 20 năm trước chắc cũng vẫn xảy ra như thế thôi. Sơn sẽ từ bỏ ta để đến với người đàn bà kia nhưng anh sẽ không làm người đàn bà ấy đổi hờn, xua đuổi anh nữa đâu. Anh sẽ biết cách ghì chặt lấy. Ta biết anh vẫn yêu nàng. Nhưng ơn trời, anh ấy là của riêng ta. Người đàn bà ấy thật quyến rũ nhưng Sơn lại không phải là của riêng nàng .

Y Ban

Một phần ba cuộc đời

Làng chúng mình cùng nhau lớn lên là một làng quê rất đẹp phải không anh. Có đầy đủ cả cây đa, bến nước, sân đình. Có một chợ sớm tinh mơ ven sông. Lần đầu tiên trong đời, em biết nhận thức mọi sự quanh mình, em cứ ngỡ buổi chợ sớm hôm ấy họp ở trên thiên đường. Một màn sương sớm phủ trên mặt sông, mờ ảo như trong đám mây trắng chiều hè. Gió thổi nhẹ nhẹ, sương từ mặt sông bốc lên phủ trên những gương mặt người. Đầu chợ là một cái lò rèn. Lửa trong lò reo ràn rạt. Trên bến, dưới thuyền, người mua kẻ bán tấp nập... Đến bây giờ, trong lòng em vẫn chứa đầy những hình ảnh buổi chợ sớm đó, chỉ có điều nó không có một âm thanh nào hết. Và tất cả người, vật đều bay nhẹ nhẹ. Chính vì điều ấy mà bao lần nghĩ đến, em ngỡ rằng mình không phải là người của cõi này. Chỉ có làng chúng mình và anh là điều có thật.

Học xong lớp vỡ lòng ở đình, lên lớp hai phải ra trường. Trường của chúng mình phía chân đê, con đường tới trường đi ngang những thửa ruộng. Học lớp hai, chúng mình còn thấp hơn cây lúa. Có hôm mẹ đi đón ở cuối con đường, đầu này đường bốn bàn tay chúng mình vẫy mãi mà mẹ không nhìn thấy. Mẹ bảo:

- Mẹ chỉ nhìn thấy bốn chiếc lá lúa to hơn.

Lên lớp ba, chúng mình đã lớn hơn cây lúa. Hôm đi học trời mưa to giữa đường, thấy lúa dày khít, tưởng lúa sẽ che mưa được bèn rủ nhau rúc xuống ruộng lúa, ai ngờ vừa ướt lại vừa lấm. Lên lớp bốn, mỗi lần đi ngang qua đồng lúa, bọn trẻ chần trâu cầm cái roi cưỡi trên lưng trâu vừa đi vừa quật vào lúa:

- Cái đồng thì ngọt, cái vọt thì đau, bọn học trò chúng mày nhớ chưa. Trên ruộng vườn làng mình đâu chỉ có mỗi cây lúa. Vườn nhà anh trồng rất nhiều cam.

Sau một trận mưa rào, anh sang gọi:

- Liên ơi sang bới cam nê.

Những quả cam còn xanh vỏ nhưng căng mọng, nứt vỏ, chĩa những múi cam trắng ra ngoài. Quả ấy sẽ được hái ăn sớm.

Ở làng mình còn một điều nữa luôn trở lại giấc mơ của em. Những con gà mái mẩn đẻ nhưng hay đẻ hoang. Chúng không đẻ trên ổ mà rúc vào đồng rạ để đẻ. Tha thân rút những cọng rơm để đan mũ, em đã bắt được cả ổ trứng tròn nung núc ở chân đồng rơm. Ôi những quả trứng tròn, mang trong mình một mầm sống cứ hiện về giấc mơ để cho em sống.

Học lớp bốn, anh lên trường huyện vì anh là học sinh giỏi văn. Em học xã nhà. Ở trên trường huyện, anh có nhiều cuốn sách hay lắm. Mỗi lần về thăm nhà, anh mang cho em. Em học không giỏi bằng anh, nhưng cũng mỗi năm một lớp.

Học trường huyện nhưng anh không quên chần trâu. Mỗi lần về, anh thường đánh trâu đi chần. Anh cho trâu gặm cỏ ngoài ngõ nhà em làm em không thể đi ra đồng. Em cứ ngồi ở bếp chờ anh đánh trâu đi để chạy. Em rất muốn gặp anh, nhưng sợ chúng bạn chế lảm. Thịnh

thoảng anh mới về làng, nên anh không biết bọn chúng nó cứ hát rằng:

Cây tre non không bao giờ mất ngọn

Thời buổi này kén chọn làm chi

Liên ơi cứ lấy Bình đi.

Mà anh thì cứ vô tư mang sách về cho em.

Đến năm lớp bảy, em ước ao rằng em sẽ thi đỗ vào cấp ba để được cùng anh học chung trường huyện. Ước mơ của em thành sự thật, em đỗ cấp ba nhưng anh lại lên trường tỉnh.

Trường tỉnh càng nhiều sách hay. Mỗi kỳ nghỉ anh mang về cho em bao nhiêu là sách. Trong chồng sách đó ngoài sách văn, sách toán có cả những tiểu thuyết, thơ tình. Con nhà nông không có thời gian nhiều để đọc sách. Em đã lén lút đọc trộm tiểu thuyết trong giờ sinh học. Cô giáo đã đứng nhìn em cả phút đồng hồ mà em không hề hay. Em đang lạc vào mối tình của A-na Ca-tê-ri-na. Cô giáo đứng bên cạnh từ lúc nào. Thay vì bắt quyền tiểu thuyết như các giáo viên khác, thì cô giáo lại bảo:

- Mơ mộng lắm rồi vỡ mộng đấy em ạ. Mà mộng mơ của bọn con gái nhà quê chúng mình thì có cao hơn ngọn tre làng được đâu.

Mùa hè cuối cùng, sân trường huyện không có hoa phượng, cũng không có cả bằng lăng, chỉ có cây bàng già tiễn đưa tuổi thơ chúng em. Gần hết bọn con trai thời đó đi bộ đội. Cả trường chỉ có ba, bốn đứa đỗ đại học. Hơn nữa, bọn con gái về làng lấy chồng, sinh con. Số còn lại đi trung cấp, sơ cấp.

Anh đỗ vào Trường đại học Văn khoa trên thủ đô. Anh về nhà chờ ngày nhập trường. Gặp nhau ở giếng đầu làng, em không dám chào anh. Anh bảo: "Sao tóc Liên dài thế?".

Anh không còn gọi em sang để bói cam nẻ nữa. Nhưng cái đêm thu ấy, khi anh sắp lên nhập trường, ở dưới gốc cam nhà anh, anh bảo em rằng:

- Học xong anh sẽ cưới em làm vợ. Nhất định đấy.

Anh còn tặng em cả một cuốn sổ thơ do anh viết, trong đó có rất nhiều bài anh tặng cho em.

Năm sau em rời khỏi làng, bởi nghĩ rằng để xứng với anh, thì giấc mơ phải vượt ngọn tre làng.

Đó là một phần đời của em: Anh.

Giữa phố phường tấp nập, nhan sắc của em đâu có bị một phần đời buồn làm cho tan nát, nhưng tuổi trẻ vẫn vượt được qua, em vẫn lấy được một người chồng, danh giá, trẻ tuổi. Một phần đời nữa của em: Chồng.

Em sinh được hai đứa con đẹp như tranh. Chúng khỏe mạnh, thông minh, ngoan ngoãn. Phần đời thứ ba của em: Con.

Còn em chẳng còn gì cả.

Em biết một phần đời anh là: Thơ.

Anh bảo vì yêu em nên anh chẳng thể nào lấy em làm vợ. Anh để cảm xúc làm thơ. Em biết thế.

Cuộc sống gia đình như một con thuyền trên đại dương. Lúc biển êm gió lặng, em sống với phần đời chồng và con. Em chăm sóc, yêu chiều họ và em là người họ cần. Thế là em thỏa mãn. Lúc biển động, sóng cả, em sống với ba phần đời: anh, chồng em và con em. Em lấy tình yêu và những bài thơ để vỗ về số phận, lấy lại sự thăng bằng và lấy lại cả tình yêu với chồng con. Thế rồi biển yên, gió lặng.

Có một thời kỳ cuộc sống gia đình em khủng hoảng đến tưởng chừng tan vỡ. Chồng em biết về cuộc tình ngày xưa của chúng mình,

cùng những bài thơ anh đã tặng em. Và cả những bài thơ anh làm thời hiện tại để tặng lại quá khứ, ấy là em. Dẫu em và anh có cách nhau cả ngàn cây số, nhưng chồng em lại cho rằng anh và em vẫn cứ lén lút đi lại với nhau ngay sau lúc anh ấy đi vắng. Em khó giải thích rằng đó chỉ là cái đã qua. Tình yêu đã là một điều khó giải thích thì sự ghen tuông lại là điều càng khó giải thích hơn. Sự thể đã đẩy em đến mức không thể nào chịu đựng nổi nữa. Em đưa lên bàn cân ba phần đời của em. Anh và những đứa con em đã làm cân cân có phần đời chồng em nặng ngược lên. Em biết em có thể sống yên ổn với những đứa con và những hoài niệm về anh. Thế là đủ lắm rồi. Từ lâu em đã chẳng còn biết tin tức gì về anh, ngoài tên anh và những bài thơ thỉnh thoảng anh in trên báo.

Nhưng chồng em, có thể em không yêu anh ấy với cảm xúc bằng anh nhưng anh ấy lại là máu thịt của em. Anh ấy đã chia sẻ với em cả đến giấc mơ.

Rồi sóng gió cũng lặng đi. Cuộc sống gia đình vốn là thế. Gia đình em cũng ngày càng đầm ấm, hiểu nhau hơn.

Rồi anh xuất hiện. Đó là một chiều đông. Sau bữa cơm, những đứa con em đang xem ti-vi. Chồng em ngồi uống nước chè. Em xem lại giáo án. Trong lòng không một cảm xúc. Đột ngột, tiếng gõ cửa vang lên. Em vốn là người hay ra mở cửa mặc dù từ khi anh bỏ em, em đã chẳng còn chờ đợi ai nữa.

- Anh!

Tim em run lên bần bật. Anh hiện diện bằng xương bằng thịt. Dù đã 20 năm rồi mà anh vẫn thế.

- Ái Liên!

Em nghe trọn cả hai tiếng tên em đó trước khi cánh cửa sập vào. Em

cài then rất kỹ, rồi đi lại phía bàn soạn giáo án. Chồng em hỏi: "Ai đấy!".

Em đáp: "Một ông phụ huynh hay rầy rà".

Em ngồi như hóa đá nhưng các ý nghĩ thì quay cuồng. Đã bao lần em nghĩ đến những cuộc gặp gỡ. Nếu là lúc em tự do nhất, em sẽ ào đến anh. Nếu có mặt chồng con, em sẽ giới thiệu anh với họ. Rồi sau đó họ sẽ tế nhị để lại hai chúng mình tâm sự. Hoặc, chồng em vì quá ghen tuông mà làm ầm ĩ lên thì sau đó em càng dễ bề đến với anh. Và đến với anh để làm gì, em không biết nữa. Để yêu anh như thuở ban đầu. Điều đó không bao giờ xảy ra cả, dù có là huyền thoại. Để trách móc, hờn dỗi ư? Không, em đã từng được yêu và bội bạc rồi yêu lại sau đó, rồi làm vợ, làm mẹ. Trái tim em đã được tôi luyện rồi, không còn chỗ cho trách móc, dỗi hờn.

Vậy, bây giờ anh đã đến, em biết làm gì đây?

Cái lúc em chao đảo nhất, em nghĩ đến anh như một điều linh thiêng, như một hoài niệm, chứ em hoàn toàn không bao giờ nghĩ rằng em sẽ đến tìm anh, để chia sẻ với anh con người bằng xương bằng thịt. Em nghĩ rằng, em ở trong anh cũng thế. Em đã thăng hoa thành vần thơ chứ không phải bằng xương bằng thịt.

Em biết, hai cánh cửa ập trước mặt anh chẳng khác nào một cú đập kinh khủng xuống đầu anh. Anh sẽ tha hồ nguyên rủa em đi, rồi lại tự biện bạch rằng em đã trả thù cái ngày xưa ấy. Nhưng em không thể nào đánh đổi sự bình yên của gia đình em mà em đã phải đấu tranh bao nhiêu ngày tháng để giành giật được...

Y Ban

Người đàn bà có ma lực

Một người đàn bà phù phiếm, ngỡ rằng tình yêu là một trò đùa, và suốt đời, nàng đã thử sức hút của mình bằng trò chơi đó.

Bây giờ người đàn bà ấy đã có tuổi. Trên cái thân thể bắt đầu đẩy ra còn ghi lại dấu ấn của thời trẻ trung tự do phóng đãng. Mặt không đẹp, các đường nét mờ nhạt. Hạnh phúc được lo toan cho một gia đình riêng không hề có trên khuôn mặt ấy. Một mình với cuộc sống đã ở phía dốc bên kia, người đàn bà càng có nhiều thời gian để than thở: "Ta là một người đàn bà, một người đàn bà rất hoàn hảo nhưng tại sao ta lại không có được cái kết quả của sự hoàn hảo ấy". Cùng với tiếng than thở, tiếng lao xao, tiếng dao, thớt lách cách bên hàng xóm vọng sang như tiếng mõ nguyện. Người đàn bà ngồi mơ màng lắng nghe thầm nghĩ: "Nếu như mình là người chủ căn nhà bên kia nhỉ. Mình sẽ băm thịt thật nhuyễn. Mấy đứa con xằng xái chạy bên cạnh, mình sẽ sai chúng. Đức ông chồng đọc báo cho mình nghe hay ngồi đun củi, khói sẽ cay xè...".

- Ra kia đi nào, mẹ bảo có nghe không? Con cái nhà đến là khổ!

Tiếng quát làm dứt luồng suy nghĩ của người đàn bà. Người đàn bà

nhìn quanh mình. Chiếc nồi còn bắc trên bếp. Nước đã sôi từ lâu mà vẫn chưa đổ gạo. Người đàn bà với chiếc rá, tự giấu mình. Thấy chưa, suốt ngày chỉ quất với tháo, cứ như thế này mà chẳng hơn ư? E rằng lại chẳng đánh đổi nỗi đau khổ này để chuốc lấy nỗi đau khổ khác!

Bữa ăn được dọn ra ngay bên cạnh cái bếp dầu. Trên mảnh gỗ nhỏ kê làm mâm chỉ có một chiếc bát, một đôi đũa, còn thức ăn vẫn để nguyên trong nồi. Xới một bát cơm đầy, chưa và được miếng nào thì bên hàng xóm lại vắng sang tiếng trẻ con thánh thót: "Con mời ba mẹ ăn cơm ạ". Người đàn bà bê nguyên chiếc bát lắng nghe tiếp. Chỉ có tiếng bát đũa va vào nhau, tiếng va chạm của một cuộc sống bình thường khiến người đàn bà không còn cảm giác muốn ăn nữa.

Buổi trưa, cả khu tập thể đã im lìm trong giấc ngủ, người đàn bà trần trở và tự trách mình: dạo này thần kinh ta rệu rã quá rồi, chỉ hay xúc động những chuyện không đâu. Cái gia đình bên hàng xóm ấy. Hừ, con cái thì nheo nhóc, vợ chồng thì như dùi đục chấm mắm cáy. Ta mà là chủ gia đình ấy... Nhưng sao dạo này ta cảm thấy trống trải ghê gớm.

Càng nghĩ đến hiện tại, người đàn bà càng trần trở, bắt suy nghĩ của mình quay về với quá khứ. Quá khứ của một thời trẻ, sống động, dạt trải như một cuốn phim màu với những lời ca êm dịu, ngọt ngào.

Phải, đã bao lần người đàn bà ấy dập tắt được con sóng lòng trần trở, khắc khoải.

Phương tiện để quay trở lại quá khứ là một cái tráp khá to màu đỏ đã phai sắc qua năm tháng. Người đàn bà bê cái tráp xuống để cạnh mình và chọn tư thế thoải mái nhất. Người đàn bà lấy ra những chồng kỷ niệm của cả một quãng đời. Cũng có khi người đàn bà chỉ

lấy giữa quãng, về một năm tháng và một người nào đó. Cái tráp kỷ niệm này càng về gần đây càng hay được vuốt ve. Mặc dù chẳng cần có chúng, người đàn bà vẫn còn nhớ tất cả những gì như mới xảy ra ngày hôm qua.

Này đây là quyển sổ nhật ký năm mười bảy tuổi. Trang đầu tiên là một tấm ảnh đã bị ố vàng nhưng vẫn rõ nét. Cô gái không xinh đẹp nhưng tươi mát và sinh động bởi đôi mắt đen láy và đôi lông mày cong vút. Ở phía dưới tấm ảnh, là mấy vần thơ của Tagor:

"Tôi không thích tình yêu và hạn độ

Mà chỉ thiết tình yêu như rượu mạnh sục sôi

Trong phút chốc làm nổ tung chai

Và chảy phí ra ngoài."

Người đàn bà lật tiếp trang thứ ba và đọc.

Ngày...

Mười bảy tuổi bước vào trường đại học, ta là một cô gái không xinh đẹp, cũng không có duyên. Để bù lại, ta thông minh và học giỏi. Tạo hóa đã rất công bằng khi ban cho cô gái này sắc đẹp nhưng lại ít thông minh. Cô gái kia thông minh nhưng ít xinh đẹp. Nhưng tạo hóa lại không có cách nào để cho người ta hiểu ngay được rằng người ta chỉ có một hoặc vài khả năng nào đó thôi. Bởi thế người xinh đẹp cứ ngỡ mình là người thông minh. Và kẻ thông minh lại tưởng làm mình là xinh đẹp. Điều này đôi khi cũng đúng. Bởi vì người xinh đẹp thường chinh phục điều họ muốn bằng sắc đẹp. Người thông minh dĩ nhiên là bằng trí tuệ. Nhưng, có lẽ điều này chỉ đúng với đàn bà mà thôi.

Mười bảy tuổi, ngưỡng cửa của cuộc đời: sự nghiệp và tình yêu. Sự nghiệp dường như dang rộng cánh tay để đón ta. Thầy giáo, bạn bè

ai cũng yêu mến và có phần khâm phục nữa. Thế nhưng ta vẫn cảm thấy chưa đủ và còn bức tức. Đó là khi đi dạo phố hoặc đến các cuộc vui ta đã không được các chàng trai để ý. Trong lòng ta, ta lại muốn rằng, ở trong lĩnh vực nào ta cũng nổi lên như một người duy nhất. Thế rồi một hôm có một người biết xem bói tới phòng chơi. Bạn bè ta giơ tay ra và đều tấm tắc rằng đúng. Vốn bản tính nghịch ngợm, ta không tin nhưng cũng giơ tay ra:

- Chị bói cho em xem, liệu em có được ai yêu không?

- Được rồi, khá lắm!

- Cô bé này có tài chinh phục đàn ông đấy.

Cả phòng phá lên cười, ta cười to hơn cả.

- Hừ, chinh phục. Chị thân mến ời, em xấu như ma lem thế này thì chinh phục được ai kia chứ!

- Cô bé ngốc nghếch ạ, bây giờ có phải cứ xinh đẹp mà chinh phục được họ đâu. Bây giờ là thời đại mới, thời đại của chúng ta. Chúng ta làm chủ tình thế chứ đâu như thời phong kiến mà đàn bà chỉ biết đứng e lệ một chỗ như những bông hoa trong luống hoa ấy, mặc cho người ta khen, người ta chê. Đấy, cái thời ấy mới cần đến sắc đẹp chinh phục.

- Có lẽ cô bé chẳng tin tôi đâu nhưng chắc điều này thì cô bé hiểu chứ. Có nhiều người đàn bà xinh đẹp nhưng tại sao họ không được đàn ông chú ý đến. Ngược lại, có những người đàn bà rất bình thường, đôi phần xấu xí nữa là khác thế mà lại được nhiều người vây quanh y như một minh tinh màn bạc. Đấy chính là duyên ngầm cô bé ạ. Mà ở cô còn hơn thế nữa kia, đó là ma lực! Tất cả bọn họ sẽ bị hút vào cô cho mà xem.

- Gớm, chị nói gì mà khiếp thế.

- Thật đấy, nhưng... thôi, đừng tin. Chị nói nhảm đấy!

Tất cả như một trò đùa nhưng ta lại nửa tin, nửa ngờ. Ta tin bởi vì tâm hồn ta tràn đầy những mơ mộng về những điều như chị thầy bói kia nói. Có nghĩa rằng ta muốn bọn họ, tức là đàn ông ấy sẽ bị hút vào ta ngay từ những phút đầu gặp mặt. Từ lúc ta bắt đầu nói, cười. Còn ngờ là bởi vì ta thông minh nên ta biết ngay rằng ta là một cô gái không đẹp. Ta ham đọc sách vở. Ta chẳng thấy có chỗ nào miêu tả rằng, chàng trai ấy xao xuyến cả tấm lòng khi bắt gặp một cô gái xấu xí. Nhưng cho đến một ngày niềm tin của ta bắt đầu được củng cố...

Ngày 1-7

Trên chuyến tàu hôm ấy ta và cô bạn gái, một cô bé xinh xắn, dịu dàng thoát trông rất đáng yêu đi về nhà nghỉ hè. Cô bạn gái bình thản ngồi nhìn qua cửa sổ toa tàu. Còn ta, trong lòng rộn ràng bao sắp đặt cho kỳ nghỉ hè đầu tiên trong đời sinh viên. Tuy thế ta cũng đã nhận thấy một cái nhìn nào đó. Ta cố tạo một bộ mặt phớt và lạnh bằng cách nhìn trần trời lên trần toa tàu. Rồi sau đó ta có vẻ khó chịu. Ta nhìn lại cái nhìn kia bằng cái nhìn thẳng và hơi giễu cợt một chút. Cái nhìn đó là của một người đàn ông trẻ. Gặp cái nhìn như thách thức của ta, người đàn ông hơi cúi mặt xuống. Sau một hồi như trấn tĩnh lại, người đàn ông tới bắt chuyện với ta. Ta lảng tránh và nghĩ thầm: chắc lại muốn làm quen với cô bạn xinh xắn của mình đây mà. Ta thừa biết thóp các người rồi! Sau đó người đàn ông quay sang bắt chuyện, với cô bạn gái của ta thật, cô bạn gái vui vẻ bắt chuyện. Mặc dù có vẻ chăm chú ngắm phong cảnh chạy dài hai bên đường, ta vẫn lắng nghe câu chuyện của họ. Câu chuyện qua lại vẫn đậm đà dần lên. Ta cảm thấy bị lãng quên như bao lần đã không được chú ý đến. Rồi ta nghe thấy người đàn ông đang dò hỏi cô bạn gái về ta. Ta tự

rắn mình đừng quá lên gân bèn quay lại mượn người đàn ông kia tờ báo phụ nữ. Tàu lắc lư nhẹ nhẹ. Cô bạn gái vô tư của ta đã ngủ khì.

Người đàn ông quay sang hỏi ta:

- Xin lỗi, tôi trông bạn quen quá. Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải.

- Vâng, có lẽ trên một đoạn đường nào đó - Ta hơi dài giọng như hát cải lương.

- Nhà bạn ở Nam Ninh phải không?

- Vâng ở xã ấy đấy.

- Xã nào cơ?

- Trên tháp Phổ Minh ấy mà.

- Bạn là một cô gái ưa khiêu khích.

Ta phá lên cười. Điệu cười ròn rã, vô tư.

- Tôi ấy ư? Anh thấy thế à? Trời ơi thật là uổng công tôi quá! Tôi đang tập để trở thành một cô gái dịu dàng.

- Tại sao thế?

- Bởi vì đa số đàn ông các anh họ thích thế.

- Bạn là cô gái khác lạ đấy.

- Anh tò mò hả. Có thích tìm hiểu tôi không?

Ta phá lên cười...

Tàu hôm ấy có vẻ chạy nhanh hơn mọi lần. Hành khách đã tản ra trên các hè phố. Ta dắt tay cô bạn gái bước nhanh để chóng về nhà.

Ta đã quên người đàn ông trên tàu. Câu chuyện tầm phào như mọi lần trước, ta cho là thế. Đến ngã tư ta chia tay với cô bạn. Chỉ còn vài bước nữa là về đến nhà. Bỗng nhiên trước mặt ta là người đàn ông trên tàu đang nhìn ta cười.

- Nhà bạn ở chỗ kia phải không?

- Sao anh biết?

- Vì tôi thích tìm hiểu về bạn. Tôi đã nói, bạn là một cô gái khác lạ. Sáng mai tôi sẽ đến thăm bạn nếu như qua đêm nay tôi còn nhớ bạn. Còn sáng mai tôi không đến có nghĩa là chẳng có gì đáng nói nữa cả. Thế nhé, tạm biệt.

Người đàn ông rảo bước đi. Ta bị đột ngột vài giây. Người đàn ông ấy cũng thật lạ lùng. Ta bước đi chậm chậm. Bây giờ thì lại chưa muốn về nhà vội. Hình như trong một câu chuyện nào đó cũng có một tình huống như thế này rồi. Kể ra thì cũng hay đấy. Người đàn ông kia cũng khá: cao to, đẹp trai và hình như mạnh mẽ. Ờ, mà tại sao anh ta lại không đi theo cô bạn gái của ta nhỉ? Duyên ngầm và ma lực. Cầu Chúa ngày mai anh ta sẽ đến...

- Chị đã về, chị đã về...

Tiếng cô em út lanh lảnh báo tin cho cả nhà. Bố mẹ, các em ta chạy ừa ra cửa đón. Lúc đó ta quên tất cả. Sự đầm ấm, bữa cơm ngon lành và ánh mặt trời trù mền bao quanh ta.

Sáng hôm sau, sự hứng khởi làm một bà nội trợ đảm đang làm ta quên đi lời hẹn. Ta quấn một chiếc khăn đỏ ngang đầu, mặc chiếc áo blu trắng của mẹ. Ta mê mải quét những tổ ấm nhà nhện trên tường. Vừa làm vừa hát vui vẻ. Chợt tiếng cậu em vang lên:

- Chị ơi, có ai hỏi chị đây này.

Ta chạy ra sân. Nắng buổi sáng dịu dàng tỏa quanh ta, vẫn cầm chiếc chổi trong tay, ta ngạc nhiên một chút.

- Chào anh, anh vẫn nhớ à?

- Vẫn nhớ.

Người đàn ông thờ mạnh như cổ nén từ lâu.

- Mời anh vào nhà chơi.

- Bạn đang bận mà.

Ta mở to đôi mắt nhìn người đàn ông. Ta như chờ đợi điều gì đó. Và quả nhiên:

- Buổi sáng bạn đẹp quá. Chiều chắc bạn không bận chứ? Tôi đến nhé.

Người đàn ông nói giọng trầm trầm rồi quay lưng đi luôn. Ta đứng nhìn theo im lìm như pho tượng. Ta chẳng kịp phản ứng ra sao.

Người đàn ông đi khuất, ta rùng mình chột tỉnh. Một cảm giác thật lạ lẫn ập vào ta. Cơ thể nhẹ nhàng như không trọng lượng. Trái tim thì rộn ràng đập. Ta đi vào nhà và ngồi xuống ghế. Không nghĩ được điều gì rõ rệt. Ngồi thừ ra một lúc ta mới nhớ ra rằng: mình vừa được khen là đẹp. Ta để nguyên quần áo như thế, gỡ chiếc gương chạy ra chỗ nắng lúc nãy và soi. Trong gương, một cô gái rất trẻ trung đang nhìn lại ta bằng ánh mắt thật triu mến. Nắng tô hồng và làm rạng rỡ thêm khuôn mặt cô gái; khuôn mặt bầu bầu trẻ lâu. Chiếc khăn đỏ trùm hết trán chỉ để lại đôi lông mày như hai cánh cung đang bắn những ánh mắt rộn ràng của đôi mắt màu đồng hun. Phải, có lẽ lời khen chẳng nịnh chút nào.

Từ lúc người đàn ông về, ta chẳng làm được việc gì nữa. Ta trở nên vụng về. Suy nghĩ tản mạn, đứt đoạn. Rơi vỡ và vấp vấp. Cứ một lúc ta lại mang gương ra nắng soi và tự hài lòng.

Buổi chiều, người đàn ông đến. Anh ta ngồi điềm tĩnh trước mặt ta. Ta cảm thấy bối rối. Ta kể chuyện liến thoắng, em, các bạn em, môn học của em. Có lẽ lúc ấy ta đã bối rối vô cùng. Ta kể một mạch hết mọi chuyện. Người đàn ông ngồi im lắng nghe và chăm chú nhìn ta. Ta chột cảm thấy sợ hãi. Nỗi mơ hồ vì đã không làm chủ được bản thân. Ta cúi mặt lảng tránh cái nhìn của người đàn ông. Rồi người

đàn ông khế khàng bảo ta:

- Em đi dạo phố với anh được không?

- Vâng.

Chiều tà. Ánh hoàng hôn hắt xuống mặt hồ đỏ au. Gió từ hàng dừa thổi nhẹ nhẹ.

- Anh yêu em.

Chỉ như gió thoảng bên tai. Ta lắng nghe và rùng mình tan biến vào không gian. Ta không còn nhìn thấy gì nữa, nghe thấy gì nữa. Ta cảm giác được lần đầu tiên được nghe tiếng yêu. Rồi cảm giác ấy qua đi nhường chỗ cho sự ngang bướng.

- Anh yêu em? Vì lẽ gì? Anh đã biết gì về em đâu?

- Anh yêu em, chỉ biết vậy thôi. Còn vì lẽ gì thì anh không cần biết.

Em cũng yêu anh chứ?

- Vâng. "Người với người sống để yêu nhau".

- Chà!

Người đàn ông tỏ vẻ không hài lòng:

- Vậy em lại yêu người đàn ông đánh giậm kia đi?

- Nếu có thể, khi ông ta tỏ tình với em.

- Em...

Người đàn ông đã bắt được sự ngang bướng của ta. Anh ta đột ngột ôm lấy vai ta kéo vào ngực.

- Em cũng yêu anh có phải không?

- Vâng.

Cây cối chao đảo trên đầu. Đất như nghiêng sang một phía.

Thế đấy, người đàn bà vừa mỉm cười vừa lau những giọt nước mắt lăn trên gò má. Mỗi tình đầu, người yêu đầu tiên còn như ngân vọng mãi đến bây giờ. Người đời vẫn thường ca ngợi những cảm giác mới

mẻ và nguyên vẹn. Nhưng tại sao ta lại rời bỏ anh ấy nhỉ? Giữa anh ấy và ta không hề có kỷ niệm buồn nào cả. Ngọt ngào và êm đềm. Hình ảnh anh ấy vẫn còn trọn vẹn trong ta. Nụ cười của anh bao giờ cũng như có lỗi một chút. Anh hay lắng nghe ta nói như đứa bé con say sưa nghe con chim bé bỏng hót trong lồng mà chẳng hiểu nó nói gì với mình. Rồi anh ấy khẽ khàng ôm lấy hai vai ta. Có cảm giác dịu dàng, đê mê lan từ bàn tay anh ấy thấm vào cơ thể ta... Đã bao năm tháng rồi mà ta cứ giữ cảm giác về anh như mới hôm qua. Đã bao lần ta trốn vào giấc ngủ cố quên hiện tại bằng sự nhớ về anh. Vậy mà sao lại phải từ bỏ. Hừ, ma lực, chinh phục!

Rồi thì đến ai nào? Người đàn bà lại lật tiếp trang sổ...

Ngày...

Hồi ấy là mùa ôn thi thứ tư trong đời sinh viên. Ta và Sơn, người đàn ông trên tàu, vẫn yêu nhau tha thiết. Mùa thi ấy ta vẫn bảo anh đừng đến. Nếu không em sẽ trượt hết cho mà xem. Anh vẫn đến nhưng đến sau khi ta thi xong một môn. Còn môn cuối cùng là học búa nhất. Mặc dù mang tiếng học tài tử song hôm nào ta cũng phải vác sách lên giảng đường. Trường ta học mang tiếng là "mọt sách" cũng phải. Giảng đường tự tu mà chật ních những sinh viên. Cả phòng học im phăng phắc. Chỉ nghe tiếng sách giở sột soạt và tiếng ngòi bút cày trên giấy. Khoảng 10 giờ đêm mọi người bắt đầu ra về. Hôm ấy ta hứng học ghê gớm nên chưa muốn về. Ta gục mặt xuống bàn nghỉ vài phút. Khi ngẩng lên ta thấy trước mặt ta là một tờ giấy có viết: "Cô bé ơi có người muốn làm quen với cô đấy".

Ta phẩy tay cho tờ giấy bay ra chỗ khác. Một tờ giấy khác lại đưa lên từ bàn dưới: "Xin lỗi vì đã làm phiền nhưng ta hãy làm quen nhau đi, chỉ 15 phút thôi mà".

Ta quyết định đứng dậy thu xếp sách vở ra về. Ôm gọn sách vở trước ngực, ta quay lại nhìn thẳng vào mắt người con trai phía sau. Lúc đó ta cảm thấy đầy sức mạnh. Sức mạnh của người đàn bà đang được đàn ông chú ý đến. Ta nhìn thẳng vào mặt anh chàng. Rồi xảy ra một cuộc đọ mắt. Ta đã thắng và bước khỏi giảng đường để lại anh chàng ngơ ngác mắt vài giây rồi chạy theo ta.

- Xin lỗi bạn. Tôi không chú ý. Tôi chỉ... Bạn hãy ở lại học bài tiếp đi. Tôi về.

Ta phá lên cười. Còn người con trai thì run bắn lên. Ta dừng lại một chút nhìn sâu vào đôi mắt đang bối rối cực điểm của anh ta.

Thế rồi ta bắt đầu tìm hiểu về người con trai kia. Phòng ở của ta đối diện với khoa toán. Đêm hè khuya lắm cả trường mới đi ngủ. Khi không gian đã vắng lặng thì tiếng đàn ai đó vang lên. Tiếng đàn rất hay, lúc buồn rầu, lúc náo động. Sáng hôm sau cả phòng ta xôn xao hỏi nhau:

- Đêm qua bọn mày có nghe thấy tiếng đàn không? Hay tuyệt!

- Đúng rồi. Lúc ấy tao ngủ rất say mà cũng phải tỉnh giấc.

- Bọn toán 4 đấy.

Đêm hôm sau cả phòng ta thức chờ nghe tiếng đàn. Còn ta căng mắt nhìn trong bóng đêm tìm người đánh đàn.

Người con trai khoa toán ấy sau hôm giáp mặt ở giảng đường, có vẻ rất ghét ta thì phải. Thậm chí có những lúc ta chào hỏi như một người quen biết:

- Anh đi học về đấy à?

Người con trai ấy đã gườm mắt xuống không thèm đáp lại. Nhưng lại hay giáp mặt ta để gườm gườm.

Sơn vẫn đến đều đều. Ta bắt đầu có cảm giác là Sơn nhạt nhẽo thế

nào ấy. Sao ánh mắt Sơn lúc nào cũng dịu dàng mà lại không gườm gườm? Sao Sơn không biết đánh đàn nhỉ? Ta giỏi trò ngang bướng, Sơn chỉ nhẹ nhàng. Đừng nên thế. Giận dữ hay sinh ra lỗi lầm lắm đấy. Sao Sơn không giáng cho ta một cái tát tai nhỉ? Ta sẽ khóc, và sẽ hối, cố nhiên, nhưng sau đó ta sẽ hôn anh nồng ấm hơn cho mà xem!

Một đêm trăng rất tỏ ta và Sơn đi dạo chơi quanh bãi cỏ sau trường. Mặc dù chẳng hề hối hận, cãi nhau nhưng lòng ta dừng dừng đến kỳ lạ. Ta bình thản đi bên cạnh anh. Chợt tiếng đàn quen thuộc vang lên. Tiếng đàn ấm áp và gần gũi, ta để Sơn đứng đó và chạy lại nơi có tiếng đàn. Người con trai khoa toán. Anh chàng không nhận thấy ta đang ngược nhìn vàng trăng dịu hiền và tiếp tục gảy những nốt nhạc buồn tẻ. Ta cảm thấy rõ rệt rằng ta chẳng thể yêu Sơn được nữa. Ta đi lại bên Sơn.

- Anh Sơn ơi, em không yêu anh nữa đâu.

- Đã đến lúc rồi đấy à? Anh tưởng anh giữ được em. Con chim lạc loài.

- Bọn mình chia tay nhau nhé. Đừng giận em nhưng em không thể đổi lòng mình.

- Cảm ơn em vì sự thật... Tiễn anh lần cuối nhé. Ta tiễn anh ra cổng trường. Anh bắt tay ta rồi cầm tay áp lên má anh.

- Anh chẳng nói với em gì cả nếu như em thấy lòng em muốn thế.

Nhưng bao giờ em sẽ dừng lại hỏi cô bé?

- Em không cần anh phải nghĩ hộ em đâu.

- Em hãy biết dừng lại ở một người đàn ông nào đó.

Sơn về, ta chạy lại phía người con trai đang đánh đàn, ta lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh anh:

- Anh không đuổi tôi chứ?

- Chị cần gì?

- Cần nghe đàn. Mà đừng có gườm gườm nhìn tôi như thế, hãy dịu dàng đi.

- Xin lỗi chị, chị cứ việc ngồi, tôi về.

- Đừng. Anh hãy đánh đàn tiếp đi. Đêm nào tôi cũng nghe anh đàn thành ra nghiện đấy. Tôi đã bảo rồi, đừng gườm gườm như vậy. Mà thôi cứ việc gườm gườm, tôi yêu cái nhìn của anh.

Người con trai sợ hãi buông rơi cây đàn cứ như là chàng hoàng tử đi săn gặp mụ phù thủy.

- Tôi xin chị đừng có giễu.

- Không, tôi nói thật đấy. Tôi muốn anh dạy tôi đánh đàn. Tối mai tôi đợi anh ở đây nhé.

Tối hôm sau ta ra bãi cỏ. Người con trai đã đứng đợi ta ở đấy rồi.

- Thế là bạn không đùa.

- Tất nhiên, anh thấy đấy.

Người con trai ấy đã dạy ta đánh đàn. Ta hát cũng khá hay. Thường thường người con trai đánh đàn cho ta hát. Ôi, cái bãi cỏ mướt mà ở sau trường. Cho đến tận bây giờ mỗi lần đi qua một bãi cỏ xanh, ta vẫn cứ phải ngồi xuống đó một chút và bên tai ta cứ văng vẳng tiếng đàn. Và ta đã rời bỏ người con trai ấy khi anh chàng vừa kịp thổ lộ yêu ta. Mà cũng chính tại anh ta thôi. Anh ta đã dạy ta hát, đàn tận tình quá. Ta vừa đàn vừa hát. Một tài năng hiếm ở đàn bà. Một nhà văn nào đó đã viết được điều hay ho này: "Ở người đàn bà hát hay, hay đàn giỏi chỉ là sự làm duyên làm dáng thêm để kiếm tấm chồng tốt hơn". Anh ta đã không biết điều đó nên tối hôm ấy đã mời ta đi dự sinh nhật bạn anh, một nhà văn trẻ. Hôm ấy ta vừa đàn vừa hát một

bài ca độc đáo. Ta được hoan hô như với một nhạc sĩ tài ba. Và anh nhà văn, đã tặng ta thơ và những quyển sách do chính anh ấy viết. Ta vốn hâm mộ thơ văn như hâm mộ tiếng đàn. Rồi sau nữa? Đó là hôm ta đến chỗ anh ấy. Ta bắt được trên bàn viết của anh ấy một lá thư viết dở. Ta đã tò mò đọc và yên trí rằng đó là lá thư viết cho ta. Lời lẽ trong thư âu yếm như được chép lại từ những lời anh ấy nói với ta. Đến cuối thư ta mới giật mình đọc tên bà nữ chúa của lòng anh ấy. Ta đã hiểu rằng, ta chỉ là một rung động nho nhỏ như bao điều rung động đã giúp anh ấy viết lên những tác phẩm của mình... Sau đó là giai đoạn trống. Ta tự nhìn lại bản thân mình. Nhưng đó không phải là cái nhìn để biết dừng lại, mà lại là cái nhìn thấu đáo để tu sửa bản thân cho thêm phần hấp dẫn. Ta sửa lại mái tóc cho thật hợp với khuôn mặt hơi bị gãy. Đôi mắt vốn đã đen và sâu tô màu đậm cho thật sâu hun hút. Ta chọn loại kem nâu xoa mặt. Màu trắng kẻ ra có hấp dẫn hơn nhưng không được khỏe khoắn. Ta thích mặc các loại áo thun bó sát lấy người để khoe những nét đẹp của tạo hóa. Ta tạo nụ cười duyên dáng và điệu cười ròn rã lôi cuốn. Duy có cái nhìn ta vẫn giữ nguyên: thẳng và sâu.

Khi đã kịp sửa sang xong thì bản "trường ca" lại tiếp diễn. Một cậu bé thi rớt đại học lên ở với anh là một chàng sinh viên cùng lớp với ta. Cậu bé con mới lớn thật đáng yêu. Tất cả ở cậu bé đang là thời kỳ quá độ, chuyển từ một chú thiếu niên lên một trang nam nhi. Và đôi mắt thì quả là tuyệt, trong veo và đen láy. Nhìn cậu bé ta ưa ngay. Ta hay bảo bạn cậu bé bài vở. Còn cậu thì chẳng hiểu sao lại quý chi quá vậy. Chẳng khó khăn gì mà không nhận thấy điều đó. Ta có thể gạt phắt ra ngoài lề, để chẳng bao giờ phải nghe những từ ngữ chưa phải lúc thốt ra. Ồ, nhưng mà với ai kia chứ, hãy nhìn cậu bé mà xem

kìa: cặp mắt trong veo đến là thương, má thì đỏ dầy.

- Em rất thích chị. Không phải, hơn thế nữa kia. Em yêu chị - Một lần cậu bé nói.

- Chị cũng yêu em.

- Không phải, chị cố tình không hiểu em.

Nói xong, cậu bé lấy hai tay ôm chặt khuôn mặt nóng bừng sợ hãi.

Ta suýt nữa thì phá lên cười như điên nhưng may sao kìm được. Ôi!

Tình yêu từ thuở mới bắt đầu! Ước gì hồi ấy ta không lớn hơn cậu bé nhiều đến thế. Thực ra ba năm chẳng phải là khoảng cách lớn lắm.

Nhưng cậu bé ơi, lúc ấy ta đã ý thức được tất cả những gì ta làm rồi.

Cậu nhận thấy ở ta những nét sinh động nhí nhảnh, thật đáng yêu như những cô bạn cùng lớp với cậu phải không? Những cô ấy không ý thức được nét nhí nhảnh, đáng yêu ấy có tác dụng gì đâu. Họ xuất phát từ tâm hồn trong trắng tràn đầy sinh lực về cuộc sống đẹp đẽ trước mắt, về những cái họ sắp được trải qua. Riêng ta, ta ý thức được những nét nhí nhảnh đáng yêu kia sẽ lôi cuốn được các cậu như thế nào? Và các cô gái, sau hành động nhí nhảnh đáng yêu ấy họ sẽ hướng về phía trước, rung động. Còn ta, ta ngoảnh lại phía sau để xem kết quả.

Cậu bé quá ư rụt rè và trân trọng. Một chút quà nho nhỏ, một sự âu yếm nho nhỏ cũng phải dùng biết bao sức lực. Thế mà ta phải cố tạo ra vẻ nghiêm trang, thành thực. Sự ghen tuông của cậu mới đáng nói chứ. Đến phòng ta gõ cửa, thấy ta đang tiếp các bạn trai. Cậu bé đứng đợi ngoài phòng. Khoảng 15 phút sau ta chạy ra tìm không thấy cậu bé đâu. Ta chạy ra con đường hay đi dạo, thấy cậu bé đứng úp mặt vào gốc cây xà cừ khóc thốn thức. Ta phải dỗ dành:

- Thôi đừng khóc nữa. Nín đi nào. Bây giờ thì đi dạo nhé.

Tâm hồn trong trắng và dễ tin quá. Cậu bé cứ nhất định đòi cưới ta làm vợ. Chà, cậu bé mười tám tuổi... Ha... Ha. Cưới ư? Hừ, đấy với ta. Ma lực và chinh phục! Thực ra mi đã mất đi một nửa cuộc đời. Mi tưởng rằng mi được nhiều ư? Cũng khá đấy nhưng mi chẳng bao giờ biết đến cái hạnh phúc được một người đàn ông hỏi mà làm vợ. Vậy mà còn cười được ư?

Thế rồi gia đình cậu bé biết chuyện. Họ ra sức khuyên can cậu bé. Vô hiệu. Đối với cậu bé ấy, cuộc sống chỉ có ta. Cuối cùng họ phải chạy vạy cho cậu bé đi xuất khẩu lao động mặc dù cậu bé đã đủ điểm vào đại học, nhằm mục đích tách khỏi ta nhưng họ sẽ chẳng có kết quả gì nếu như ta không bị lương tâm cắn rứt. Hãy thôi cái trò đùa ấy đi. Ta khuyên cậu bé: mình hãy cứ đi đi, ba năm có gì là lâu đâu, ba năm lúc ấy mình mới ra dáng một đức phu quân chứ - Cậu bé ra đi, ta thở phào nhẹ nhõm - Đỡ phải day dứt lòng.

Thời sinh viên trôi nhanh như một cuộc vui. Thấm thoát đã đến năm học cuối cùng. Ta nhớ lại lời chia tay của Sơn. Hãy biết dừng lại ở một người đàn ông nào đó. Các bạn gái chung quanh ta thì đã yên vị cả rồi. Đây là các quy luật truyền qua các khóa sinh viên: một điếu, hai kiêu, ba yêu, tứ liêu. Có nghĩa là năm thứ nhất mới vào trường thì còn điếu. Năm thứ hai nhiều anh "xô" nên kiêu căng. Năm thứ ba thì chọn được một chàng ưng nhất và yêu. Năm thứ tư, ra trường phải liêu mọi cách để được về công tác cùng một nơi. Nhưng cái quy luật ấy chẳng ngấm đến ta. Ta vẫn cứ bị trượt dài.

Ngày...

Một chiều đẹp sau khi cậu bé ra đi ta đi dạo phố. Qua Hà Đông ta rẽ vào xem ca nhạc, trên sân khấu có một nhạc công rất đẹp, vẻ đẹp người La Mã. Chắc hẳn phải có dòng máu pha trộn. Ta đã ngấm nhìn

anh ta. Càng nhìn càng thán phục vẻ đẹp rất hoàn mỹ. Lúc ra về ta đứng đợi ở cổng với hy vọng được nhìn anh ta gần hơn. Và hôm ấy ta gặp may. Anh ta đi qua nơi ta đứng. Anh ta bước đi hững hờ, chiếc kèn ô-bo-a vác trên vai càng tôn thêm chất nghệ sĩ ở anh. Ta nhìn anh ta chăm chú. Linh cảm được cái nhìn rất nhạy, anh ta quay lại:

- Cô bé nhìn gì thế, chiếc kèn này chẳng?
- Nhìn anh. Ta đáp.
- Cô hãy ngắm kỹ đi. Đây, nhưng cô được cái gì chứ, khi tôi đi rồi.
- Đẹp đấy nhưng có lẽ tâm hồn chẳng được như cái vẻ bên ngoài.
- Lạ Chúa, cô là phù thủy à?
- Tôi muốn làm quen với anh.
- Thôi được. Nếu chúng ta làm quen. Tên tôi là Trung. Tôi có thể đưa cô về được chứ?

Ta đã làm quen với anh ta như thế. Tối hôm sau anh ta đến mời ta đi xem phim. Tan phim khoảng 9 giờ tối. Anh ta rủ ta đi dạo quanh công viên. Công viên ven sông vắng vẻ. Trăng mờ ảo rọi qua các kẽ lá. Anh ta khá hiểu biết về cuộc sống, về văn hóa nghệ thuật. Nói chung đó là cái vốn để anh ta giao tiếp với các cô gái. Câu chuyện xoay vần đến cái mấu chốt cuối cùng giữa đôi trai gái là tình yêu. Anh ta nói đến cái quan niệm yêu đương. Anh ta kể rằng có những cô gái đã ham mộ anh ta tới mức chỉ cần có với anh ta một đứa con. Rồi bất ngờ anh ta ôm chặt lấy ta. Ta chỉ đợi một cái hôn dội xuống nhưng anh ta đã đi xa hơn. Ta chống cự nhẹ nhàng nhưng buộc anh ta phải buông ra ngay:

- Xin lỗi, tôi tưởng cô cũng thích thế.
- Thích thế nào? Tôi hỏi anh: anh hành động với tôi như thế là do cái

gì? Có phải là do yêu tôi không?

- Yêu á? - Anh ta phá lên cười - Yêu á? À thế ra cô thuộc loại cần tiếng yêu đi trước. Nhưng thưa cô bây giờ hiện đại hơn rồi. Người ta chỉ cần nắm bắt qua cử chỉ và ánh mắt thôi, chứ cần gì phải nói đến yêu.

- Chà, hành động vừa rồi chỉ có thể tha thứ được bằng sự thúc giục của con tim, anh biết chứ. Bây giờ thì anh nhận lấy.

Ta giáng cho anh ta hai cái tát. Anh ta định nổi khùng nhưng trấn tĩnh lại ngay.

- Thôi được rồi. Nhưng tại sao sau khi tôi kể chuyện cô không phản đối gì. Tôi tưởng cô cũng nóng cạn như những cô gái khác. Được, tôi sẽ kể chuyện của tôi cho cô nghe. Ngày ấy cách đây 10 năm, khi tôi còn là một chàng thanh niên mới lớn, tôi bị một người đàn bà yêu say đắm. Đây là do bà ta thổ lộ với tôi như thế chứ tôi đã biết yêu là gì đâu mà say đắm. Và cũng trên công viên này tôi suýt nữa bị bà ta túm cổ quăng xuống sông vì đã không biết cách yêu lại bà ta - Thôi nhé, tạm biệt cô. Chắc cô đã chán tôi rồi! - Ta đã thấy ghê tởm và hoảng sợ. Ta hoảng sợ ở chỗ ta thấy rằng ta có những cái gì đó giống như anh chàng nhạc công kia. Đó là cái bản năng núp dưới bóng tình yêu. Không phải thế, ta đã tự bao biện. Ta đều yêu họ đấy chứ, yêu thật sự, bắt đầu từ chính con tim rung động. Tình yêu của ta thật đẹp đẽ và trong sáng. Và họ toàn đến trước với ta đấy thôi!

- Này cô bạn - Tiếng nói thứ hai cãi lại - Cô đã tự bao biện bằng những lời lẽ quá ngây thơ. Chính cô, cô cũng đã phát tín hiệu trước kia mà.

- Dĩ nhiên, ta đã phát tín hiệu nhưng tín hiệu ấy xuất phát từ con tim ta.

- Nay cô bạn. Con người ai cũng có những nét đáng yêu riêng. Cô phải chọn những rung động nào là mạnh mẽ nhất thì cô mới có được một tình yêu chân chính bền vững. Nếu không cô sẽ yêu tất cả mọi người đàn ông mất.

Ngày...

Ta đã tốt nghiệp đại học. Ta ra công tác, sống ở một môi trường mới nhưng không thay đổi gì về quan niệm yêu đương. Ở cơ quan thấy ta chưa có người yêu, mọi người xô vào làm mối cho ta. Ta nổi cáu - mối với lái. Mình có phải là một món hàng ế đâu cơ chứ. Hãy cứ đến với tôi đi. Nghe thấy tôi nói cười, tôi hát, rồi say mê. Tôi cũng sẽ yêu lại thôi.

Khi ra công tác, những người đàn ông họ đều trở nên rụt rè cả hay sao ấy. Hoặc là họ nhờ người này, người nọ nhắn nhe lên tiếng. Hoặc là họ hỏi dò hết người này, người khác xem ý kiến thế nào? Có thể họ không còn muốn yêu mà chỉ muốn lấy vợ? Nhưng ta đã có ma lực kia mà. Hãy lôi họ ra khỏi sự sợ hãi. Hãy chiếm lấy tình yêu của họ bằng tình yêu của ta. Tình yêu của ta - có lẽ chưa thật đúng, sở thích thì đúng hơn. Hãy thử nghiệm những điều linh cảm đi. Được lắm, họ đã từng đến trước với mình kia mà. Vậy thì ta càng có thể đến trước với họ được lắm chứ!

Ngày...

Ta hay đi dạo chơi một mình. Phải chăng nhiều chuyện bắt đầu từ những cuộc dạo chơi đó? Ta lững thững đi trên hè phố và chiều nay là một chiều đông ảm đạm. Phía trước ta là một người đàn ông to cao vạm vỡ dắt một đứa con gái bé xíu. Đứa bé thật xinh xắn trong chiếc áo len đỏ. Con bé những nhặng quay ngang quay ngửa. Nó phát hiện thấy ta cũng mặc chiếc áo len đỏ như nó. Nó rút tay ra khỏi

tay cha nó, chạy lại phía ta. Người đàn ông quay lại mỉm cười:

- Con lên đây với ba, đừng làm phiền cô.

- Ừ ừ con thích cô cơ.

Ta hơi rùng mình một chút bởi cảm giác được tạo nên khi người đàn ông kia gọi con gái mình. Tiếng gọi rất dịu dàng ấy được phát ra từ người đàn ông trông rất dữ tợn. Tuy thế ta vẫn nắm chặt tay con bé và cố tạo bộ mặt phớt lạnh như bao lần khác:

- Con đi với cô, ba về nhà đây.

- Ừ ừ.

- Thế đi lên đây với ba.

- Nhưng con thích cô cơ!

Người đàn ông đi chậm lại. Ta phát hiện trên ngực người đàn ông lạ kia có một băng tang đen. Lúc ấy ta có linh cảm rằng chiếc băng để tang, để thương nhớ người vợ đã khuất. Bởi thế khi đi qua nhà, người đàn ông mời ta vào, ta đã không ngần ngại:

- Xin mời chị vào nhà.

- Cô ơi nhà cháu đây này!

Căn nhà rộng rãi nhưng trống trải, biết ngay là thiếu sự có mặt của người phụ nữ. Để củng cố nhận định cho chắc ta tìm kiếm trong căn nhà chiếc bàn thờ nhang khói nhưng không thấy. Người đàn ông lạ đã tiếp ta lịch sự nhưng không hề tỏ ý cởi mở thân thiện. Cô bé mang ra khoe với ta một hộp đồ chơi. Như không nhìn thấy thái độ lạnh lùng của người đàn ông, ta đã ngồi chơi rất dịu dàng với con bé. Điều này ta chẳng phải lên gân lắm. Ta vốn yêu con trẻ và biết cách chơi với chúng. Người đàn ông kiểm quyền sách và ngả mình trên đi văng. Ta nhận thấy người đàn ông thỉnh thoảng có liếc mắt về phía ta khó hiểu và khó chịu nữa. Chơi được một lúc ta định đứng lên về

thì con bé nín ta lại:

- Cô ơi cháu buồn ngủ lắm.
- Nhưng cô phải về. Ba cô sẽ đóng cửa không cho cô vào đâu.
- Nhưng cháu buồn ngủ.
- Lại đây với ba. Con làm phiền cô như thế là đủ rồi đấy.
- Ừ ừ, nhưng con thích cô bế con cơ. Cô bế cháu như thế này rồi cô ru như thế này đi.

Cô bé nhắc đến mẹ nó. Một sự thương cảm nhói lên vì sự nhận định lúc trước của ta, thế là ta bế con bé. Mọi người vẫn hay khen ta ru trẻ con khéo. Chẳng mấy chốc con bé đã ngủ say trên tay ta. Ta ngắm nó ngủ, con bé xinh quá.

- Chà, xin lỗi, chị đã có gia đình chưa? - Người đàn ông thốt lên làm ta giật mình bối rối. Ta lắc đầu.

- Vậy ra bản tính làm mẹ là phản xạ bẩm sinh ở phụ nữ. Chị ru trẻ con mới khéo làm sao!

Ta đặt con bé xuống giường. Được lời khen của người đàn ông, trong ta chợt bừng lên ý nghĩ làm ta thích thú. Ta sẽ làm cho người đàn ông ngạc nhiên nữa. Ta nhanh nhẹn đi thu gọn nhà cửa. Chỉ một loáng, căn nhà trở nên gọn gàng, sạch sẽ. Dọn xong trên nhà ta đi xuống bếp. Người đàn ông như chết lặng trên đi vắng không hiểu ra sao? Dọn dẹp xong xuôi ta rửa chân tay và đứng giữa nhà chấp tay quan sát kết quả lao động của mình. Người đàn ông nhìn ta thân thiết và bất giác thu gọn người lại trên đi vắng như ta sắp sửa ngồi xuống bên cạnh. Ta hiểu cử chỉ đó và bật cười khanh khách.

- Chào tạm biệt ba con anh nhé.
- Chị về ư?
- Chẳng lẽ tôi cứ ở đây mãi?

- Chị sẽ lại đến đây nữa chứ.

- Cảm ơn, nhưng tôi còn có việc của tôi.

Ta ra về với ý nghĩ rất vui thích là đã để lại trong lòng người đàn ông kia đầy rẫy những câu hỏi. Ta là ai? Ta là người như thế nào?... Và ý nghĩ ta sẽ không còn bao giờ gặp lại họ nữa để cho họ nhiều phen đi dạo phố và ước ao. Kể cũng hay thật!

Nhưng chỉ vài hôm sau, khi ta vừa kịp quên câu chuyện cũ, đột nhiên người đàn ông và con bé xuất hiện ở chỗ ta.

- Cháu chào cô. Cô đến nhà cháu chơi nữa đi.

- Xin lỗi! - Người đàn ông lúng túng. Ta phải chiều con trẻ thôi chị ạ.

- Cô đến nhà cháu đi.

Ta vui vẻ và vô tư đi đến nhà họ. Người đàn ông đã mua sẵn nhiều thức ăn tươi. Như lần trước ta lại chơi thật thân thiết với con bé. Sau đó ta và con bé xuống bếp làm cơm. Con bé vui quá. Ta định dò hỏi nó về mẹ nó xem sao? Có phải mẹ nó chết rồi không? Nhưng ta sợ nó khóc, đành thôi. Sau đó bữa ăn được dọn ra, sạch sẽ và ngon lành.

- Ba ơi ngon quá. Con chưa bao giờ được ăn ngon như thế này.

- Cảm ơn. Bữa ăn ngon thật!

Quả là họ ăn ngon, như chưa bao giờ được ăn ngon như vậy. Người đàn ông rất ít nói. Ông ta chỉ nói phụ họa con gái. Ông ta không hề hỏi han ta và cũng chẳng hề có ý định cởi mở tâm lòng.

Những lần sau ta đến chơi và ta tự nhận thấy ở ta có một cảm xúc đến tự bao giờ, không hề báo trước. Đó là cái cảm giác ấm cúng trong căn nhà. Và đôi khi ta bắt gặp ta nhìn say đắm cái hình ảnh con bé ngồi nũng nịu trên lòng ba nó. Có lẽ ta muốn dừng lại ở người đàn ông này chăng? Thế nhưng người đàn ông cứ một mực im lặng. Ta

thường ra về khi đã ru con bé ngủ.

Thời gian đã trôi đi khá lâu kể từ cái chiều đông ảm đạm nọ. Ta cảm thấy ta đã quen lắm với ngôi nhà nhỏ kia. Một buổi tối con bé hỏi ta:

- Cô ơi, cô có phải là mẹ cháu không?

Ta rùng mình và có cảm giác tan biến đi. Có thể ta lại trở nên nhẹ bồng như bao lần. Ta nghĩ rằng đó là lời của cha nó. Sau đó ta kín đáo quan sát vẻ mặt người đàn ông xúc động hơn ngày thường. Ông ta chú ý quan sát ta ru con bé hơn mọi bận. Con bé ngủ rồi ta đặt con bé xuống giường và kéo ghế ngồi đối diện với người đàn ông. Ta nhìn rất thẳng vào mặt người đàn ông. Ông ta cũng có vẻ nhìn ta chăm chú nhưng đó là đôi mắt không có hồn, ta hỏi người đàn ông:

- Anh có muốn cưới em không?

Người đàn ông giật mình như tỉnh cơn mơ.

- Không, tôi sợ người đàn bà như chị. Người đàn bà có sức quyến rũ ma lực. Mà lại không phải là sức quyến rũ tự nhiên. Ngay từ đầu đã kìm người khác vào cái vòng phong tỏa của mình. Rồi sau đó lại ý thức được cái mà chị đang làm. Chị sẽ tha hồ mà giật mà kéo... Chị tưởng tôi không nhận ra những cái hoàn hảo nơi người đàn bà như chị ư? Nhưng tôi đã phải như không nhìn thấy. Mẹ của bé Vân Anh cũng thế, chị tưởng cô ta chết ư? Không phải thế. Cô ta ru con còn khéo hơn chị nữa kia. Cô ta còn dịu dàng hơn chị nữa kia. Nhưng cô ta đã bỏ đi rồi. Không, tôi sợ, chị hiểu không. Tôi đã để tang đàn bà.

- Cảm ơn anh về sự thật. Nào, chúng ta chia tay đi.

Người đàn ông giơ tay ra bắt và cứ thế nắm chặt tay ta một lúc lâu.

- Không, em đừng đi, tôi sẽ cưới em, dù cho sẽ phải chịu đau khổ một lần nữa. Trời ơi, tôi đã cố tình im lặng và gạt bỏ đi, thế mà em còn nói làm gì. Hãy cứ để cho tôi được im lặng và tận hưởng cái

hạnh phúc được nhìn em dịu dàng ru con là đã đủ lắm rồi.

- Đàn ông các anh thật tính toán. Muốn có hạnh phúc lại sợ đau khổ? Anh không biết rằng tạo hóa đã rất công bằng đấy ư? Thôi, chấm hết. Chào anh.

- Em không quay lại với bé Vân Anh nữa ư?

Ta không đến căn nhà nhỏ nữa nhưng ta cứ ngóng chờ ba con họ đến tìm. Ta chỉ mong họ đến lần nữa. Ta cứ chờ, thành ra ta không có được cái cảm giác khắc khoải khi chia tay. Ta cứ chờ và họ đã không đến.

Rồi thế nào nữa? Cái ý định dừng lại nung nấu ở trong ta chẳng phải chỉ còn là trong mộng tưởng mà chính là do sự thật đã dạy cần phải như thế. Những công việc ở cơ quan không phải lúc nào cũng bằng phẳng. Ta không thể phàn nàn hoặc tìm nơi an ủi ở bố mẹ được.

Chính bố mẹ còn nhiều nỗi buồn phiền hơn ta. Còn các bạn gái thì câu an ủi muôn thuở - hãy chịu đựng cho quen. Ta đành câm lặng với vết chém trong lòng. Ta trở nên bần gất, hoài nghi. Một lần sau khi phải chịu đựng sự ngang trái của bà tổ trưởng, ta không sao giữ lại được trong lòng, liền tìm đến người bạn đã lớn tuổi hơn của ta.

Chị ấy nghe hết nỗi niềm tâm sự của ta. Chị ấy bảo:

- Em nên lấy chồng đi em ạ. Tất nhiên không phải người chồng nào cũng được như ý mình, cũng mang lại hạnh phúc, sự sung sướng cho mình cả đâu.

Nhưng chị tin rằng những lúc như thế này em sẽ tìm được sự thông cảm nơi chồng em và sự vuốt ve âu yếm sẽ làm dịu đi cơn đau trong lòng. Em có thấy không, những bà cô quả đấy, họ khô khan, họ bần tính là bởi họ thiếu sự đồng cảm, họ thiếu sự âu yếm mà họ cần đến như em lúc này. Em ạ, hãy nghe chị.

- Đúng đấy - Chồng chị ấy lên tiếng - Những ngày đầu khi chị ấy mới đi làm anh đã bị rách bao nhiêu là áo nhé, mà chỉ rách ở vai thôi. Nếu không có anh, khéo chị ấy bỏ nghề đi buôn rồi.

- Anh thì chỉ...

Ta ra về lòng chất nặng những suy nghĩ của họ. Có lẽ họ nói đúng. Họ đã trải qua kinh nghiệm sống hơn ta nhiều. Ta muốn dừng lại. Nhưng... liệu ta có đi quá đà rồi không? Vì ở tuổi ta lúc đó duyên số không còn mặn mà chào đón nữa. Và sự làm mai mối thì người ta sợ, hoặc họ muốn trừng phạt ta cho đáng đời.

Nhưng vẫn chưa phải là hết. Một người đàn ông nữa đến với ta. Đó là người đàn ông cuối cùng ta đặt hết thủy hy vọng để dừng lại. Ta đã thật chân thành và nghiêm túc.

Anh ta mới đi thực tập sinh ở nước ngoài về. Như bao cách gặp nhau để xây lên một mối tình mơ mộng, ta và anh ta gặp nhau ở nhà một người bạn. Ngay từ đầu anh ta không làm ta hấp dẫn vì cái mẽ bề ngoài. Dáng người nhỏ bé tuy không quá. Mắt đeo kính cận nặng, khuôn mặt bầu bĩnh trắng trẻo như con gái, tóc dài mượt như tóc trẻ con. Anh ta có một chút gì đó giống nghệ sĩ và bị hút ngay vào điệu cười ròn rã của ta.

- Chị cười hay quá!

- Xin lỗi, tôi làm phiền anh.

- Không, thành thực tôi chưa bao giờ được nghe điệu cười ròn rã vô tư như thế ở người lớn.

- Xin lỗi, đây không tiện đàm thoại về những điệu cười. Nếu có thời gian anh hãy qua chỗ tôi chơi nhé.

- Vâng, rất hân hạnh.

Anh ta đến. Nhưng không phải đàm thoại tiếp về những điệu cười.

Đến để kể về chuyến đi "làm giàu" ở nước ngoài của anh ta. Chắc là anh ta chưa có dịp kể cùng ai. Hơn 10 tháng anh ta đã kịp mang về 100 chậu nhôm to, 40 phích vĩnh cửu, 2 đầu máy khâu, 2 tủ lạnh Xaratốp, v.v. Bao nhiêu là thuốc men. Anh ta kể anh ta được ở khách sạn du lịch. Đủ các khách du lịch ngoại quốc đều đến ở khách sạn này: Tiệp Khắc, Bungari, Hungari, Ba Lan, Nhật Bản... Những người khách du lịch mang theo hàng hóa để đổi. Anh ta chỉ việc ngồi ở bàn quay tê lê phôn. Anh ta dùng thứ tiếng Anh thông dụng.

- Hê lô. Anh từ đâu đến.

- Ba Lan.

- Tuyệt vời. Tôi muốn có một đôi giày. Anh có mang đi chẳng?

- Chỉ có thể thôi em ạ. Anh nói số phòng thế là họ mang đến. Có thể họ sẽ lấy tiền nhưng thường thì họ đổi bằng những cái làn cói, lẵng hoa hồng, đồng hồ điện tử... những thứ anh mang ở Việt Nam sang. Anh treo la liệt những thứ đó ở trong phòng như để trang trí. Lúc mang ra khỏi khách sạn thì cũng khó đẩy nhưng anh đã kết thân được với hai cô phục vụ viên to gấp ba anh đây này. Cao hơn anh hẳn từ vai lên. Em biết không? Ở bên ấy có tục lệ rất hay nhé. Muốn kết bạn với nhau thì phải uống rượu. Nếu đã mời rượu rồi thì có thể ngủ... à hôm anh và các cô ấy nhảy với nhau đến gần sáng. Anh lợm thộm trong vòng tay cô ta quay cuồng. Buồn cười thật. Anh cố dang cả hai tay thế này cũng không vòng hết eo cô ta. Anh mệt muốn chết mà cô ta lại cứ hăng hái. Sau cùng anh tặng cô ta một chiếc áo phông Thái. Cô ta sững sờ chết ngất. Ngay lập tức tối sau cô ta mặc vào mời anh đi xem phim. Đến lúc tan buổi chiếu, anh thấy mặt cô ta xám lại. Anh vội gọi ta-xi đến bệnh viện. Thì ra cô ta suýt ngạt vì nịt chặt quá... Ha ha...

- Ngoài ra, anh còn có đường dây sinh viên. Bên ấy buôn bán đầu phải đi lại cho nặng nhọc. Ở thành phố anh ở có mặt hàng gì mới, anh tê-lê-phôn đi các nơi khác hỏi giá cả. Họ thông báo. Nếu hơn, anh lập tức đi mua... Tất nhiên mua cũng khó. Mua được rồi anh gửi vào toa hàng hóa của đoàn tàu tốc hành. Sau đó anh quay tê-lê-phôn nói số tàu và số hành lý. Một ngày sau họ gửi bưu điện trả lại tiền cho anh.

- Số anh hay gặp vận đỏ em ạ. Nhất là đàn bà. Họ hay cho anh lắm. Bà chị nuôi cho anh chiếc đồng hồ này. Cô con gái ông bảo vệ viện tặng anh chiếc xe đạp.

- Em hãy tính hộ anh xem nhé, 1 chiếc chậu nhôm 6.000 đồng, một chiếc phích vĩnh cửu 36.000 đồng. Em xem anh sẽ có gần 2 cây. Anh sẽ mua thành vàng hết.

- Anh còn phải phấn đấu để đi Dupna một chuyến. Chà! Có em nữa. Em sẽ làm những việc này cho anh. Thì sau đó, xem nào bọn mình sẽ có vài chục cây. Anh sẽ xin về hưu luôn, chẳng phải đi làm gì cho vất vả...

Đúng, anh ta sẽ chẳng phải đi làm gì cho vất vả, khi đã giàu có.

Nhưng hãy xem kẻ giàu có đã xử sự như thế nào.

Một lần anh ta rủ ta đến chỗ cô em gái chơi. Anh ta nhảy vội lên xe buýt và chiếm được một chỗ tốt. Anh ta ngồi ung dung và mắng ta về tội lè mề không chịu nhanh nhẹn nên bây giờ phải đứng. Sau đó anh ta say sưa kể rằng ở bên Tây, đến những chỗ công cộng bao giờ cũng được đối xử rất lịch sự như được nhường chỗ chẳng hạn. Ta thấy gai hết người muốn châm chọc anh ta đôi lần nhưng ta cứ im lặng. Ta muốn mình dịu dàng.

Lúc xuống bến ô-tô buýt trời nắng oi ả. Anh ta mời ta vào quán giải

khát rất lịch sự. Anh ta gọi hai cốc trà đá. Ta không sao nuốt được cái thứ nước ngang ngang, lành lạnh ấy.

- Sao em không uống đi, thứ nước này giải khát tốt lắm.

- Em không biết uống, anh cứ uống đi.

- Ừ, người Tây bao giờ cũng rất tiết kiệm em nhé. Họ đã mua gì thì họ chẳng bao giờ để phí đến một giọt.

Bà chủ quán nhìn cảnh anh ta uống hết hai cốc trà đá, còn ta thì ngồi không bèn như muốn nhắc nhở:

- Sao chú?

Ta đã nhăn mặt, cố xua tay để bà chủ quán đừng nói tiếp. Ta sợ bà ta nói ra thì ta sẽ không có cơ hội dừng lại vì ta sẽ vượt qua "rào chắn" của ta mất. May sao anh ta quá chăm chú vào việc uống hết hai cốc nước. Uống xong anh ta đỡ nách ta đứng dậy như kiểu đã no say không thể tự đứng lên.

- Đi thôi em, cảm ơn bà chủ quán nhé!

Trong khi đó hai con người trong ta đang đánh lộn nhau khủng khiếp. Một con người muốn dừng lại cứ lảo đảo đi theo anh ta. Còn con người mơ mộng trước kia thì xỉ vả:

- Hãy quay về đi. Mi không còn chút nhận thức nào ư? Hắn là thằng cha bần tiện!

- Chưa chắc anh ta đã bần tiện - Con người kia cãi lại. Có lẽ anh ta hiểu quá sâu phong cách sống của Tây.

Cho đến một lần ta không thể nào biện bạch nổi cho con người của ta được nữa. Đó là một lần trong lúc đùa vui nhí nhảnh ta và anh ta đã chơi một trò vui đánh đố nhau.

- Nếu em được cuộc, em sẽ được một chiếc mũ nồi nhé. Còn thua, anh có thể đòi bất kỳ cái gì ở em.

Anh ta bị thua. Anh ta cứ lờ đi, coi đó là một câu nói đùa nhưng ta đã cố ý đòi để xem thực bản chất của anh ta. Cuối cùng đã đến lúc cực đại của lòng "sĩ diện", anh ta phải đèo ta đi mua mũ. Tìm mãi mới có một chiếc mũ nồi đỏ. Hỏi giá thì đắt gấp đôi mũ nồi đen. Anh ta sững sờ cả người. Mắt anh ta như đứng lại sau cặp kính trắng. Điều này ngoài ta, thì chỉ có chủ hàng biết. Ta đứng sau anh ta giữ xe đạp. Sau phút kinh hoàng, anh ta cứ mân mê số tiền cầm trong tay. Anh ta cứ đắn đo mãi, muốn mua chiếc mũ nồi đen rẻ hơn. Người chủ hàng mỉm cười:

- Mua tặng "bò" à? Giá thế có đắt là bao. Tôi mà được phép tặng bò của tôi, tôi tặng cả gia sản.

- Im đi, đồ ngốc. Phù phiếm, cái trò vớ vẩn. Chỉ quăng tiền vào những trò vớ vẩn!

Cùng với tiếng hét cho hả giận, anh ta quăng tiền lên trên mặt tủ kính. Ông chủ hàng quăng trả tiền:

- Anh hãy cầm lấy tiền của anh. Đồ bẩn tiện. Hãy cầm ngay những đồng tiền bẩn thỉu của mi. Mi không xứng đáng mua chiếc mũ nồi đỏ này. Rồi mi sẽ làm hỏng cô gái ưa thích nó! Cút đi!

Tiếng ông chủ quát to làm ta giật mình và nghe thấy hết. Vừa lúc ta quay lại thì bắt gặp cảnh: ông chủ quán đã quá mạnh tay vung tiền của anh ta xuống vỉa hè. Anh ta cúi gập để nhặt tiền vì thế rơi mất kính. Tay anh ta quờ quạng trên mặt đất tìm tiền như người mù. Mấy đứa trẻ con đi qua dừng lại trêu: "A bắt được tiền". Anh ta sợ hãi đứng phất dậy la to: "Công an, công an giữ chúng lại, nó lấy tiền của tôi". Mặt anh ta tái ngắt, méo mó. Ông chủ quán và những nhà bán hàng bên cạnh chạy đổ xô ra xem và phá lên cười. Ta đã làm đổ chiếc xe đạp đang giữ và co cẳng chạy. Tiếng cười của họ cứ như

bám theo ta. Trên đường phố đông đúc đâu mà chẳng có tiếng cười.

Ta cứ ngỡ tiếng cười của họ đang đuổi theo. Ta kinh khủng quá.

Kinh khủng đến nỗi không khóc được. Ta không ngờ bản chất con người trong một phút mà được lột tả đầy đủ đến như vậy.

Ta còn nhớ một lần khác, trong lúc anh ta hôn ta, ta đã nép đầu vào ngực anh ta âu yếm, tay ta xoa dịu nơi trái tim anh ta đang đập rộn rã. Đang say sưa, anh ta bỗng gạt phắt tay ta ra một cách thô bạo và nắm chặt lấy miệng túi áo. Ta tưởng anh ta mắc bệnh đau tim. Thì ra, chao ôi, người thợ may! Tại sao cứ phải may túi áo ngực làm gì. Anh ta tưởng mình lung lạc ý chí anh ta bằng những cái hôn rồi thò tay vào túi móc tiền.

Thế nào? Còn nữa hay không? Thế vẫn chưa đủ sao hỡi con quỷ nhỏ? Mi hành hạ ta như thế vẫn còn chưa đủ sao?

Tiếng ồn ã của bọn trẻ chơi ngoài sân trong buổi chiều tà làm cho người đàn bà dứt mình khỏi quá khứ. Cái đầu nặng trĩu, chân tay rã rời, cơ thể như cứ lún sâu, chìm xuống. Người đàn bà cảm thấy như chẳng còn một chút sinh lực nào. Cái cảm giác thật là dễ sợ. Người đàn bà cố vùng dậy nhưng không sao đứng lên được, choáng váng đến nỗi không thể nào đưa tay rút nổi chiếc khăn mặt. Thấp thoáng bên cửa sổ bóng một đứa bé.

- Thu ơi vào đây với bác - Người đàn bà gọi yếu ớt.

- Bác ơi cháu đã thuộc bài hát bác dạy cháu rồi đấy.

- Ủ, hát cho bác nghe đi.

Con bé tròn mồm hát: "Tình mẹ rộng bao la. Con tặng mẹ nhiều bông hoa"... Người đàn bà rùng mình. Bàn tay đỡ trên mái tóc con bé cứ siết dần. Từ khóe mắt người đàn bà lặn xuống hai giọt nước mắt tròn to. Người đàn bà vội quay vào tường để giấu đứa trẻ. Rồi vội vã đưa

tay lên quệt khô nước mắt. Người đàn bà cố cười và nhắm hát theo con trẻ. Nước mắt bỗng lại ứa ra lần nữa. Tiếng hát con trẻ vẫn thanh thót:

"Tình mẹ rộng bao la"...

- Bác dạy cháu bài khác nữa đi.

- Ừ bác sẽ dạy cho cháu. Nhưng bác cháu mình hát lại bài hát này nhé.

- Bác để cháu bắt nhịp, hai ba:

"Mẹ vui là mẹ rất vui"...

Người đàn bà hát theo con trẻ. Cái mặt nhọc, chán chường dần dần bay đi theo tiếng hát. Người đàn bà cảm thấy các mạch máu lại chạy giật giật trong huyết quản. "Quá khứ là dĩ vãng, phía trước là tất cả".

- Hát hết bài hát này bác cháu mình đi dạo phố nhé.

- Vâng ạ, thế thì thích lắm ạ.

Y Ban

Nhân tình

Nàng chỉ đủ tiền thuê một căn nhà 12 mét vuông trong một khu xóm nghèo. Đến tối là nàng biết ngay mình đã lọt vào sống giữa ổ các cô gái bán hoa. Như để bù lại cuộc nổi loạn ra đi của nàng, anh đã ở lại với nàng đến 11 giờ đêm. Con bé nàng gửi sang nhà bà ngoại. Nàng cuộn tròn người rúc vào nách anh khóc tím tím.

Anh ôm chặt nàng dịu dàng:

- Khóc đi em. Cứ khóc to lên. Bây giờ anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Sau đó anh hôn nàng. Chính vì những cái hôn này mà nàng nổi loạn. Nàng cảm thấy thật yên lòng. Thời gian như ngưng đọng trong vòng tay ôm. Nhưng thực ra nó trôi rất nhanh. Anh nói, đã đến lúc anh phải về vì chẳng có cuộc họp nào kéo dài đến 12 giờ đêm. Nàng trở dậy tiễn anh. Quá mệt mỏi nàng ngủ thiếp đi.

Trưa hôm sau anh gọi điện đón nàng đi ăn. Anh bảo về nhà nàng nghỉ một chút. Bây giờ sẵn có nhà nàng, anh và nàng không còn phải đi lang thang nữa. Anh lại ôm nàng vào lòng vỗ về an ủi và hôn nàng. Nàng yên lòng với cuộc ra đi cùng với một triết lý để trấn an mình: Cái gì cũng có giá của nó. Tôi không muốn sống trong cuộc sống gia

đình tù túng thì tôi sống một mình với con. Nhưng tôi sợ sự cô đơn thì tôi phải có bạn tình. Tôi yêu một người đàn ông đã có vợ. Tôi chấp nhận sự sẻ chia đó.

Quả là cuộc sống mới thật dễ chịu. Bây giờ nàng có thể thoải mái đi sớm về muộn mà không sợ ai cản nhắc. Có hai mẹ con, lúc hứng thì nàng nấu ăn, lúc buồn bực thì ăn cơm bụi, lúc nào buồn nữa thì gửi con về bà ngoại đi lang thang. Nàng với anh đã có một giao ước: Dẫu có rất cần nàng cũng không gọi điện thoại về nhà anh. Và lại, nàng đã có anh từ thứ hai đến thứ sáu, còn hai ngày cuối tuần phải trả lại anh cho gia đình anh chứ. Bây giờ nàng có nhà riêng nên anh thường đến với nàng buổi trưa. Giờ nghỉ trưa từ 12 giờ đến 1 giờ 30 phút chiều. Anh và nàng ăn cắp thêm 30 phút. Thế là từ 11 giờ 30 đến 1 giờ 30, thời gian vừa đủ cho một cuộc âu yếm nhau, không quá khứ, không tương lai, không cả hiện tại.

Thời tiết chuyển mùa, cái nắng gắt gao chuyển sang trong veo. Cái thứ thời tiết gợi nhớ, làm cho lòng người dễ sầu, dễ cảm. Từ chiều thứ sáu nàng gửi con về bà ngoại. Nàng đi chơi lang thang cả tối thứ sáu, ngày thứ bảy nàng điện thoại cho mấy cô bạn gái, đứa nào cũng kêu bận. Nàng xem ti vi chán lại đọc sách. Một ngày sao mà dài thế. Buổi tối nàng phải dùng đến thuốc an thần. Thuốc làm nàng trôi vào giấc ngủ mê mịch. Nàng tỉnh giấc trong sự thồn thức của trái tim. Phải mất một phút nàng mới trấn tĩnh được. Thì ra là tiếng khóc ai oán sầu thảm từ phía sau nhà vọng lại. Nàng nhìn đồng hồ đã 2 giờ sáng. Phải rồi, giờ này là giờ các cô lục tục trở về nhà. Mọi bận các cô về cũng có ồn ào nhưng không khóc lóc như hôm nay. Chắc có cô ả nào bị đánh hoặc bị cướp mất tiền đây. Nàng nằm im để xem phán đoán của mình có đúng không?

Tiếng một cô hét lên giận dữ: Con Hồng vả vào miệng nó kia. Con Thơm lấy cái giẻ nút miệng nó lại.

Tiếng khóc ai oán nức lên kèm theo những tiếng hờ: Thành ơi, em phụ anh rồi. Em đã nói dối anh là ra đây có việc làm tử tế. Ai ngờ em chỉ là một con điểm rẻ tiền. Em chỉ là một con điểm rẻ tiền anh ơi. Bố mẹ ơi tha tội cho con. Ai ngờ con bố mẹ lại thành điểm thế này.

Lại một tiếng thét: Tao đã bảo chúng mày bịt miệng nó lại kia mà. Con Thoa mày vả vào miệng nó.

Ôi thì ra cô nàng say rượu.

Nàng xoay ý nghĩ về anh, nhớ lại những lời nói cử chỉ âu yếm của anh với nàng để ru mình vào giấc ngủ.

Ngày chủ nhật nàng thức giấc từ 7 giờ sáng định bụng sẽ đi đón con bé cho đi chơi công viên nhưng trong lòng không ổn và đầu nhức như búa bổ. Đến trưa thì nàng ốm thật sự. Cặp nhiệt độ thân nhiệt nàng lên đến 39 độ 5. Nàng rất ít ốm nên nàng thực sự hoảng hốt. Nàng muốn có một người bên cạnh nàng lúc này. Người đầu tiên nàng nghĩ đến là anh. Hiện tại nàng đang rất cần anh nên nàng không còn nhớ đến sự giao ước bất thành văn bản kia.

Nàng nhắc máy bấm số nhà anh. Thật may đầu dây bên kia lại đúng là anh. Nàng nói vắn tắt tình trạng của nàng. Giọng anh lạnh tanh:

- Chuyện công việc thì mai cô gọi đến cơ quan nhé, ta bàn sau.

Rồi anh bỏ máy.

Tim nàng như ngừng đập. Chân tay nàng bủn rủn. Nàng nằm vật ra giường thở hổn hển. Nước mắt túa ra chan chứa. Nàng khóc nức lên. Một chập. Cảm thấy đã vơi nhẹ nàng mới chột nghĩ ra: Có lẽ, lúc ấy vợ anh đang đứng gần đấy.

Nàng lầy bẫy đứng dậy tìm thuốc hạ sốt.

Trưa thứ hai anh mang đến cho nàng một bó hoa rất đẹp kèm thêm một túi hoa quả khổng lồ. Anh ghì chặt lấy nàng nhắm nháp hết những giọt nước mắt vương trên má nàng. Tiếng anh rót vào tai nàng:

- Đừng khóc em, có anh bên cạnh em đây rồi mà.

Vũ trụ của nàng lại yên ổn trong vòng tay anh. Đúng 1 giờ 30 phút khi thân nhiệt nàng vẫn còn 39 độ C anh cũng rời bỏ nàng để đi làm.

Thứ hai quả là nhiều việc.

Ba ngày sau thì nàng khỏi ốm. Cũng vì những ngày ốm đó mà đêm đêm nàng đã chứng kiến cảnh khóc cười của những cô gái bán hoa.

Nàng lại có biệt tài phân biệt rất rõ giọng khóc cười của từng cô, ở đằng sau nhà nàng là nhà trọ của năm cô. Cái cô có giọng giận dữ thét cô Hồng, cô Thoa, cô Thơm vả vào miệng cô Xoan khóc hờ anh Thành hôm nào có tên là Lan, có lẽ là đàn chị nhất trong bọn. Một tối cô trở về hét to từ ngõ: Chúng mày có tắt hết đèn đóm đi không.

Giọng cô Hồng vọng ra: Sao thế hả chị?

- Tao đang trần như nhộng đây.

Rồi tiếng cô kể lể:

- Tiên sư nó chứ. Nó bảo nó thuê nhà rồi. Nào ngờ nó dẫn mình ra bãi sông. Nó sợ bệnh nó đi những 3 cái o ke. Nó đã chơi quýt nó lại còn vợ hết cả áo quần của mình nữa chứ.

- Chị ơi máu kìa.

- Tức chết đi đây, tiếc gì chút máu.

- Chị ơi... Tiếng cô Hồng khóc thút thít.

- Khóc cái gì. Bụng làm thì dạ chịu.

- Chị khóc đi một tí cho nó hả. Khóc đi chị, không thì điên mất đấy.

Giờ thì nàng biết họ khóc, họ cười để cho nó hả.

Nàng có mang, đây là hệ quả tất yếu của một sự sơ sễ. Khi nàng báo tin cho anh, mặt anh đầy vẻ đau đớn:

- Khổ thân em tôi.

Nàng tin anh đã rất thành thật.

Cô y tá dìu nàng ra chiếc giường trống: Chị nằm nghỉ một lát cho nó ổn định rồi hãy về. Nàng nằm và nhìn quanh quất. Không có chỗ nào cho nàng nhìn quanh quất cả. Đập vào mắt nàng là những hình ảnh họ chăm sóc nhau. Những đôi trai gái trẻ đã đành, đến những người có tuổi họ cũng chăm sóc nhau thật âu yếm. Phải thôi, đó là cuộc sống bình thường mà.

Ngày còn ở với chồng, nàng cũng từng bị nhỡ nhàng kiểu này.

Chồng nàng đã rất lo sợ. Chồng nàng tìm nhờ một người quen một bác sĩ tay nghề cao để nhờ vả. Chồng nàng đưa nàng đi. Khi nàng vào trong phòng thủ thuật nàng còn kịp nhìn thấy đôi mắt thất thần của chồng. Có thể có nhiều thứ nàng vin vào để chê chồng nhưng việc anh chăm sóc nàng lúc ốm, lúc đau, lúc sinh nở, lúc trái gió trở trời, lúc đêm hôm khuya khoắt thì nàng không thể chê chồng.

Cơn buồn ngủ ập đến làm nàng hơi lâng lâng. Nàng suy tính. Có nằm lại 1 giờ, 2 giờ cũng thế. Ấu là đi về nhà ngủ cho yên. Nàng ngồi dậy thay váy rồi rời nhà hộ sinh. Bước xuống cầu thang nàng cảm thấy đầu gối hơi bủn rủn. Nàng nhắc mình phải thật nhẹ nhàng, cẩn thận. Đến bậc cầu thang cuối từ bụng nàng tụt ẫng ra một khối chất lỏng. Nàng sợ hãi khép chặt hai đùi rồi từ từ ngồi xuống bậc cầu thang. Một lúc nàng tự nhủ mình phải đi tiếp. Nàng vịn tay cầu thang đứng lên. Từ chỗ nàng ngồi loang vết máu. Nàng đi ra cổng, mỗi bước chân của nàng đi, từ trong bụng nàng lại tụt ẫng ra chất lỏng. Nàng tựa lưng vào thành cổng chờ, một chiếc xe ôm đi tới, nàng gọi.

Cuối cùng nàng cũng về được đến nhà, vào toa lét thay chiếc quần ướt sũng máu.

Khi nằm yên vị trên giường nàng mới thấm thía cái sự vội vã của mình. Cũng may nàng có sức khỏe. Sự mệt mỏi nhấn chìm nàng vào giấc ngủ. Tỉnh giấc chiều đã chạng vạng. Không gian vắng lặng như tờ. Nàng quay ý nghĩ về với anh. Nàng thèm muốn có anh bên cạnh nàng lúc này. Nàng sẽ rúc đầu vào ngực anh để khóc rấm rứt. Khóc cho với đi sự tủi thân. Khóc cho với đi sự dối hờn. Anh sẽ ôm chặt nàng xoa vào lưng nàng. Hoặc như lúc thanh thời không âu yếm nhau anh nằm phía sau lưng nàng hít hà cái mùi của nàng.

Sự khao khát làm nàng rơi vào ảo giác. Kìa, anh đang đẩy cửa bước vào. Bóng anh làm ánh sáng chiều chạng vạng tối hẳn. Anh chậm chậm đến bên nàng. Anh ngồi xuống bên nàng, cúi xuống ôm lấy nàng. Nàng giơ tay về phía anh... Tay nàng rơi thõng xuống giường. ảo giác làm vai nàng đau buốt và ngang thắt lưng thì như bị nẹp chặt. Nàng cố trở mình. Xung quanh nàng bóng tối đậm đặc hơn. Không có ai cả, chỉ mình nàng với bóng tối.

Nàng cảm thấy đói và khát nhưng nàng cũng cảm thấy sự bầy bót của cơ thể. Nàng sợ hãi với công tắc bật đèn lên. Nàng cuống quýt giờ sổ điện thoại gọi cho cô bạn thân. Thật rủi cô bạn đi vắng. Nàng gọi cho cô bạn đồng nghiệp, cô cũng không có nhà. Nàng hơi ngập ngừng một chút trước số của anh. Đến nước này thì phải gọi anh rồi. Nàng cố tạo một giọng khác hẳn để hỏi thăm anh có nhà không. Đầu dây nói bên kia trả lời, anh đưa thẳng cún đi bơi chưa về. Nàng rã rời. Nàng đã nói với anh rằng hôm nay nàng sẽ đến bệnh viện kia mà.

Cái bóng đèn đỏ nhìn chòng chọc vào mắt nàng điều cợt: Khóc đi,

cười đi, rồi gào to lên cho sinh lực nó về. Qua ngày chủ nhật, đến thứ hai anh lại đến. Anh sẽ lại âu yếm, yêu thương. Khóc đi, cười đi...

Nàng muốn đập tan chiếc bóng đèn nhưng nàng không đủ sức. Nàng chỉ đủ sức với tay tắt nó đi.

Trong bóng tối ý nghĩ của nàng trở nên rõ rệt hơn. Một lần nàng tình cờ gặp một người đàn bà, người ấy nhìn nàng và nói: Trông cô em có vẻ nội tâm nhiều ẩn ức. Chị sẽ bày cho cô em một giải thoát tinh thần rất hữu hiệu. Nếu cô em đang khốn khổ về chuyện chồng con, mỗi buổi sáng ngủ dậy cô em leo lên sân thượng ngửa mặt lên trời hô to 3 lần: tổ sư bố chúng mày, tổ sư bố chúng mày, tổ sư bố chúng mày, thời buổi cơm bình dân, cơm đầu ghế lắm thế để cúrt đái nó tràn cả vào nhà tao. Nếu cô em đang khốn khổ vì sếp thì mỗi sáng ra thức dậy cô em cũng leo lên sân thượng hô to tên sếp 3 lần kèm với hai từ nữa là: chết đi, chết đi, chết đi... Như vậy cô em đã giải tỏa được sự uất ức trong lòng. Cái sự uất ức này để lâu trong người sinh bệnh ung thư đấy.

Thì ra cái sự đêm đêm các cô gái bán hoa khóc cười chính là một sự giải tỏa những nỗi nhục nhã ê chề để hôm sau lại lao thân vào.

Vậy còn nàng? Khóc đi, cười đi và hô to lên 3 tiếng: nhân tình, nhân tình, nhân tình để tiếp thêm nghị lực. Đêm nay là đêm thứ bảy, ngày mai là chủ nhật. Đau đớn đi, khao khát đi, cười đi, khóc đi, hô to lên đi, rồi là sẽ đến ngày thứ hai. Anh sẽ đến, sẽ lại âu yếm, xót xa, siết chặt... ngọt ngào đến thế cơ mà.

Y Ban

Phút dành cho tình yêu

Ngày mai tôi đi lấy chồng. Đêm tôi nằm trần trọc với bao ý nghĩ về tương lai. Có một trời sao hạnh phúc hay một biển khổ đau? Làm sao mà biết trước được. Dẫu rằng cuộc hôn nhân này do tình yêu sắp đặt. Chợt tiềm thức tôi quay về một câu chuyện đã qua. Tôi không hiểu sao câu chuyện này lại quay trở về với tôi vào cái đêm trước ngày cưới. Mặc dù đã lâu lắm rồi, tôi đã quên đi. Linh cảm? Điềm báo?... Có lẽ câu chuyện đó xảy ra đúng vào lúc tôi mới chớm biết đến khái niệm về tình yêu, hạnh phúc...

*

Đó là phiên trực đầu tiên trong đời bác sĩ của tôi. Một đêm trăng rất đẹp. Trăng sáng mênh mông như càn lộng lấy hơn ở bệnh viện trắng toát này. Quả là yên tĩnh, đến những lá cây cũng chẳng khẽ khàng lay động. Rục rờ và thanh bình. Khoảng chín giờ tối tôi đi tua một lượt.

Buồng số hai, buồng của một bệnh nhân nữ. Căn buồng có hai cửa thông với hai hành lang. Buồng không có ánh đèn nên trăng ủa vào đầy phòng. Ở hành lang phía sau có một người đàn ông nằm. Dưới

ánh trăng gương mặt anh ta dẫn ra thanh thảo. Đầu hơi ngẹo sang bên. Hai cánh môi hé mở.

Trong căn phòng, trên chiếc giường có một bóng trắng khẽ động dậy rồi ngồi bật dậy. Đó là lúc tôi quá ngạc nhiên vì cái điều khó xảy ra ấy, nên định chạy lại đỡ mà rồi khựng đứng. Tôi dừng lại trần trối nhìn. Bóng trắng kéo mình ra mép giường rồi thò hai chân xuống đất. Hai cánh tay bấu vào cọc giường định đứng lên nhưng khuỵu xuống ngay. Bóng trắng xếp xuống sàn nhích lại gần phía tường. Hai cánh tay bám vào tường rồi kéo lê mình trên sàn đá hoa. Nhích dần, nhích dần lại phía cửa, nơi có chiếc đi văng. Rất lâu như cả một cuộc đợi chờ, như cả một cuộc đời trắc trở, bóng trắng nhích ra đến cửa. Từ cửa ra đến chỗ đi văng bóng trắng thò hai tay xuống đất bò. Cuối cùng thì đã đến nơi. Bóng trắng ngồi thật sát vào đi văng và gục mặt vào lòng người đàn ông. Người đàn ông vẫn ngủ mê mết. Hai tay bóng trắng vươn lên đu vào cổ người đàn ông. Mặt cúi sát vào mặt người đàn ông thì thào.

- Anh thân yêu của em!

Người đàn ông choàng dậy hốt hoảng?

- Trời ơi em, sao em không gọi anh? Làm sao em ra đây được thế này?

- Anh thân yêu! Lâu lắm rồi em mới gọi ba từ thân thiết này.

Người đàn ông đứng dậy bế xốc bóng trắng đặt lên trên đi văng rồi quỳ xuống bên cạnh. Bóng trắng lùa những ngón tay vào tóc người đàn ông.

- Trăng đẹp quá làm em không đau nữa. Em nhớ cái đêm trăng thế này khi lần đầu em đi chơi với anh.

- Ngủ đi em!

- Em cảm thấy yêu anh và hạnh phúc hơn bao giờ hết.
- Em! Người đàn ông trút tiếng thở dài.
- Anh cho em vào nhà kéo lạnh nhé.
- Đừng, để cho em nằm đây. Em muốn anh nằm xuống bên cạnh em.
- Anh ở bên em.
- Thật chứ? Anh không giận em chứ!
- Không.

- Em muốn anh nằm xuống bên cạnh cơ. Một đêm trăng tuyệt quá. Giờ thì em mới hiểu rằng sống bên anh hạnh phúc đến thế. Em sẽ sống chứ anh?

- Em sẽ sống.

Người đàn ông lựa mình nằm xuống bên bóng trắng. Hai cánh tay bóng trắng vẫn vút lấy cổ người đàn ông.

- Em rất toại nguyện. Em yêu và thương anh vô cùng. Em giận mình. Em chưa kịp làm gì cho anh. Cả một chút hạnh phúc là yêu anh thực lòng. Giờ thì em yêu anh mãi mãi. Đừng khóc. Anh xem em có khóc không nào. Em sẽ sống chứ? - Đúng, em sẽ sống. Em sống để cho anh yêu em.

- Anh sẽ yêu em mãi mãi.

- Thật đấy, kìa sao anh lại khóc. Em bảo anh đừng khóc cơ mà. Thật đấy, em không đau nữa đâu.

- Em sẽ sống, anh tin như vậy.

- Em cù anh đây này.

Bóng trắng bật lên một tiếng cười giòn giã và tắt ngay.

- Hôn em đi nào! Em chưa kịp tự mình hôn anh bao giờ. Rồi em sẽ sống. Chúng mình sẽ có tất cả, tình yêu, hạnh phúc và cả những đứa con nữa. Đêm tuyệt vời. Hình như không có ai ở đây nữa phải không

anh? Bế em vào giường đi. Yêu em đi nào.

Tiếng người đàn ông nấc lên.

- Sao anh cứ khóc thế. Em cười đây này.

Người đàn ông nâng bóng trắng trên tay nhẹ như thiên thần trước vàng trắng. Mặt người đàn ông ngửa lên, không gian ngưng lại. Vẳng đến tai tôi một tiếng nấc khô, trầm, sâu lắng. Tôi vội vàng bước đi.

*

- Bác sĩ, thưa bác sĩ.

- Có chuyện gì thế?

- Mời bác sĩ đến ngay phòng số hai ạ.

- Tôi đến ngay.

Tôi nhìn đồng hồ. Bốn giờ sáng. Trăng đã tàn. Đêm chuyển sang đen thẫm trước khi bình minh dậy. Phòng số hai bật đèn sáng trưng.

Bóng trắng tối qua bây giờ được ánh sáng soi rõ. Đó là một người đàn bà trẻ nhưng gầy một cách khủng khiếp, trên gương mặt mọi đường nét đều nhô ra nhọn hoắt. Chị hướng đôi mắt lạnh lợi về phía người đàn ông.

- Em đau lắm. Anh nói với bác sĩ tiêm cho em một ống thuốc đi.

ánh mắt của chị van lơn. ánh mắt truyền qua chỗ tôi:

- Bác sĩ ơi em đau quá. Làm thế nào cho em khỏi đau bây giờ.

- Chị cố gắng ngủ đi.

- Em không thể. Em đau khủng khiếp. Em van bác sĩ thương em với.

Anh nói với bác sĩ hộ em.

- Chị y tá... Hãy tiêm cho bệnh nhân một ống moócphin.

- Vâng.

Ánh mắt người phụ nữ trẻ dịu xuống.

- Bây giờ dễ chịu rồi.

Chị hướng đôi mắt về phía người đàn ông.

- Em muốn anh ở lại với em.

Mắt chị hơi nhúu lại như buồn ngủ.

- Em dễ chịu lắm. Đừng giận em anh nhé! Em chưa kịp mang đến hạnh phúc cho anh. Ngày mai...

- Em ngủ đi!

- Đừng giận em!

Mắt chị khép lại, hơi thở đều đều. Gương mặt chị dần ra. Các nét bớt nhô cao. Tôi cầm tay chị bắt mạch và lắc đầu chán nản. Tôi hất chân và sờ xuống chân. Đôi chân lạnh giá.

- Chị ấy đã kịp dặn dò anh chưa?

- Gì cơ?

- Chị ấy?

- Bác sĩ nói sao? Không thể, cô ấy đang ngủ cơ mà.

- Đúng, chị ấy đang ngủ, nhưng chị ấy sẽ không kịp tỉnh lại nữa đâu!

Liều thuốc cuối cùng cho cái đau vĩnh viễn dừng lại. Đáng nhẽ không nên tiêm, nhưng sự tỉnh táo với cơn đau sẽ hành hạ chị ấy cho đến giây phút cuối cùng. Như thế này sẽ thanh thản hơn.

- Bác sĩ làm nhằm gì thế? Cô ấy đang ngủ rất ngon. Đây này, cô ấy đang ngủ.

Người đàn ông quỳ xuống nâng mặt người bệnh trên tay và quay về phía tôi như để chứng minh điều đó. Mắt người bệnh khép chặt.

Gương mặt thanh thản. Hai cánh môi hé mở. Bỗng nhiên người bệnh mở choàng mắt. Đôi mắt ngưng đọng một điều gì chưa nói hết. Hai cánh môi khẽ mấp máy. Người đàn ông vội vàng ghé tai xuống. Chỉ có tiếng gió hít vào. Rồi hai cánh mắt khép chặt lại. Tất cả bỗng trở nên yên lặng và bình thản. Người đàn ông nhìn trần trời vào gương

mặt người phụ nữ cũng dường như đang thanh thản trở lại. Tiếng nấc cuối cùng bật ra thì gương mặt trên tay người đàn ông nặng trĩu. Người đàn ông nhẹ nhàng đặt gương mặt đó xuống gối. Thật nhẹ nhàng như sợ làm vỡ đi một cái gì đó mỏng manh phủ trên gương mặt người đàn bà. Một thoáng cười nhẹ nhõm chẳng? Bỗng nhiên như biến hết. Không có đau thương bệnh tật. Không có chết chóc. Chỉ có tình yêu và hạnh phúc. Một nụ cười phảng phất trên gương mặt người chết.

- Chị ấy đi rồi. Tôi thờ dài.

Người đàn ông buông thõng tay ngẩng nhìn tôi như tôi vừa nói điều gì thật vô lý. Rồi người đàn ông nhìn ra cửa sổ. Phía chân trời ửng đỏ. Bình minh đã dậy. Người đàn ông quay xuống gương mặt người đàn bà.

- Chị ấy nói dối phải không em? Chẳng phải thế này đâu. Cô ấy hẹn ngày mai sẽ đem đến hạnh phúc cho tôi. Tôi chẳng hằng đợi chờ đấy ư? Ngày mai đến đây rồi. Em chưa kịp tỉnh dậy đó thôi. Dậy đi em.

Em chưa kịp mang tình yêu hạnh phúc đến cho anh kia mà.

Mặt người đàn bà bỗng giật giật mấy cái rồi mở toang đôi mắt, người đàn ông như reo lên:

- Bác sĩ thấy không? Cô ấy mở mắt ra cười với tôi đấy. Cô ấy sống rồi. Người đàn ông vội vàng cúi xuống. Từ phía túi áo ngực anh rơi ra một tờ giấy. Tôi vội nhặt lên đọc để che giấu sự xúc động của mình. Bỗng nhiên tôi cứng đờ cả người. Tôi trân trối nhìn dòng chữ: “Giấy gọi ra toà ly hôn”

(Lần thứ nhất)

Đúng... ngày...

Ngày mai đến rồi đây. Ngày mai đến rồi! Tôi ngẩng lên nhìn người

đàn ông. Anh buông xuôi tay đau đớn. Tôi đưa trả anh tờ giấy. Anh nhìn kinh ngạc không hiểu. Rồi đột nhiên vồ lấy tờ giấy ép chặt vào mặt cười sằng sặc. Cười mãi đến khi tờ giấy nhũn ra rơi lả tả xuống. Người đàn ông buông thõng tay, khẽ rên lên:

- ít ỏi quá! Cô hiểu không?

Tôi lặng lẽ ra khỏi phòng. Lòng không một cảm giác gì. Chỉ có một câu hỏi quá lớn ám ảnh tôi.

- Cô hiểu không?

Quả tình tôi chưa hiểu được gì cả.

1987 - 1990

Y Ban

Quê Nội

Kính tặng ông cụ Chùa

Nơi Niết Bàn ông chứng giám cho lòng con

Con gái xa nhớ!

... Bố biết con đang trong kỳ nghỉ đông cuối cùng. Hè sang năm con sẽ hết hạn học tập ở nơi đất khách quê người. Nhưng việc con có trở về nước hay không là tùy thuộc vào quyết định ở nơi con. Bố mẹ không có ý kiến nào hết. “Sinh con ai dễ sinh lòng”, rồi sương khổ thế nào lại oán trách cha mẹ.

Bố mẹ ở nhà vẫn khỏe, các em đi học đều ngoan. Thu nhập cũng khá, ấy là nhờ ở mẹ con. Ở trong nước dạo này phong trào nuôi chó Nhật phát lắm. Thâm niên được 30 năm trong nghề bà đỡ của mẹ con được người ta tin dùng. Một ca đỡ cho mẹ tròn con vuông được trả công hai trăm ngàn, bằng hai tháng lương của một bà đỡ cho con người. Khoản thu nhập tăng, việc chi dùng bớt ngọ ngẩn, gia đình mình vui vẻ thêm lên...

À hôm rồi bố có về quê nội. Bây giờ khác hẳn hồi con đi. Cái cơ hàn không còn đậm dấu ấn nữa. Đời sống vật chất tăng. Nhà bác Quý,

chú Luyến đổ mái bằng cả rồi. Cả ngôi chùa Làng cũng được xây dựng lại khang trang lắm. Người ta đang tô tượng, đến rằm này làm lễ dâng hương và đón nhận di tích lịch sử. Hôm ấy thế nào bố mẹ cũng về. Chỉ tiếc cho con, bố biết con yêu quý ngôi chùa đó lắm. Giá hôm ấy mà con được về dự thì vui biết mấy. à, con còn nhớ chú Tuyên không? Chú con nhà ông Tuyên cùng ngành với bà nội nhà mình ấy. Hồi con hay về thì chú ấy làm bí thư kiêm chủ tịch xã. Chú ấy mất rồi. Khổ, nghỉ hưu mới được mấy năm thì phát bệnh. Bệnh gì mà lúc chết thì chẳng chết ngay cho, cứ chết dần từng khúc. Chết đến đâu cứng lại đến đây. Rồi chết đến đâu biết đến đấy. Chết đến bụng thì bảo chết đến bụng. Lúc chết đến ngực, mồm vẫn leo leo: “ý nguyện cuối cùng của tôi là buông thả tôi trên sông. Tôi muốn tắm thân tôi bập bênh trôi nổi trên con sông quanh làng mình”. Rồi chết, lúc nhập quan chân cứ chống cồng, cội ván lên nhất định không chui vào lòng đất”.

Đọc xong thư bố tôi buồn quá. Tôi bỏ dở kỳ nghỉ đông với chồng chưa cưới trở về ký túc xá. Tôi buồn không phải vì bố nhắc tôi phải kỹ càng trong việc lựa chọn ở lại hay về. Về hay ở đối với tôi không quan trọng. Ở đâu cảm thấy sung sướng thì ở. Là vì bố nhắc đến quê nội. Quê nội là chỗ mong manh nhất trong tim tôi. Chỉ chạm khẽ vào thôi đã ứa máu. Lòng tôi cứ dàn dặt thất lại.

Ngực tôi nóng ran lên, đau quặn. Tôi ôm ngực hỗn hển. Quê nội ơi – quê nội – Nỗi vui sướng trẻ thơ đầu tiên của tôi cũng bắt đầu từ Người. Sự linh thiêng đầu tiên của tôi cũng bắt đầu từ Người. Sự lớn khôn của tôi cũng bắt đầu từ Người. Và bây giờ trong bụng tôi đang quấy đạp một hài nhi lai tây, cũng bắt đầu từ Người chăng? Tôi có ý định chối bỏ Người rồi.

Quê nội tôi có cái tên rất nhân từ – Làng Đức Hậu. Làng ở ven sông. Làng ở ranh giới giữa hai huyện, sang bờ sông bên kia là huyện khác.

Bố tôi đi thoát ly, lấy mẹ tôi ở nơi khác. Chỉ có dịp giỗ tết chúng tôi mới về quê nội. Mỗi lần về cả nhà chuẩn bị vài ngày. Từ chỗ bố mẹ tôi làm việc về quê cách khoảng ba, bốn chục cây số – Nhà chỉ có một chiếc xe đạp. Thế là bố tôi đèo ba chị em chúng tôi. Mẹ gồng gánh đi bộ theo sau. Trên đường về quê, những người ven đường trở nên quá quen thuộc đối với chúng tôi. Họ vừa gầy rơm vừa vui về:

- Ông phải đèo thêm cả bà nhà nữa một thể.
 - Vâng, giá như họ làm thêm cái xe dài ra một chút nữa.
- Về quê vui không thể tả được. Vừa về đến đầu thôn đã nghe tiếng họ hàng chào đón.
- Bố con cậu Lân đã về đấy hả?
 - Bác cho các cháu về chơi.
 - Con chào ông trẻ đi. Chào cả các cô, các chú.

Rồi mấy đứa trẻ chạy như phi về báo với bà nội, với chú biết. Từ đầu ngõ đã có người bế bồng chúng tôi vào nhà. Nhà bà nội thơm lắm. Bà làm thuốc đau răng. Mùi quế, mùi hồi và cả mùi phèn chua nữa ngào ngạt. Hàng xóm bắt đầu sang hỏi thăm chặt cả nhà và chúng tôi thành rồn của vũ trụ.

Nhưng tất cả điều kể trên quê nội nào dường cũng có cả. Điều đáng nói ở đây là chùa làng và ông cụ Chùa.

- “Ông cụ Chùa”, cả ba chị em tôi đều gọi thế. Trông ông mới hiền hậu làm sao! Ông cạo trọc đầu nhưng ông không mặc quần áo theo

kiểu nhà sư. Ông mặc quần nâu, áo nâu như những người trong làng. Lần nào giỗ ông nội, bà nội cũng mời ông đến cúng. Cúng xong ông ngồi bồm bẻm nhai trầu. Mắt ông nhìn chúng tôi như có tia phát ra, lấp lóa:

- Cha tiên nhân con nhà thằng Lân nhá.

Hương tàn ông uống một chút rượu rồi về chùa. Ấy là lúc chúng tôi lĩnh theo ông.

Bố tôi kể rằng ngôi chùa ấy có từ lâu lắm rồi. Từ hồi bố còn bé tí đã hay theo bà nội lên chùa. Ông nội tôi lại theo đạo giáo, nhưng vẫn biết ngôi chùa ấy có từ hồi ông của ông tôi. Khi ông nội chết, bà nội làm ma cho ông theo mọi nghi lễ của đạo giáo, nhưng ngày giỗ ông, bà lại mời ông cụ Chùa về cúng.

Bố còn kể, hồi bố hay theo bà lên chùa thì ông cụ Chùa còn trẻ lắm. Bố của cụ Chùa còn sống, trông nom chùa. Còn cụ Chùa thì đi học làm sư.

Ngôi chùa được làm trên một dẽo đất rộng đầu làng ngay sát chân đê. Phía trước chùa là những cánh đồng bát ngát, và phía sau là nhà ở san sát.

Theo chân ông chúng tôi đi trên bờ đê chứ không đi trên đường làng. Gió sông thổi rối tung tóc. Dòng sông êm đềm chảy. Vạt ngô phía bên kia sông xanh tốt lạ thường. Bờ bên làng tôi là bên lở. Trẻ chăn trâu cho trâu gặm cỏ trên triền đê. Chúng chia làm hai bọn. Một bọn thì thánh thót:

- Đi đạo ăn gạo tám thơm.

Một bọn thì chua ngoa:

- Đi đạo ăn gạo té re, an rề té rỗng...

Cụ Chùa dừng lại.

- Cha tiên nhân con nhà Bản nhé, lếu láo quá.

Cả bọn im re.

Làng tôi có cả nhà thờ nữa.

Theo chân ông chúng tôi bước lên thềm. Hai bên thềm rêu phong.

Mùi ngai ngái của đất, của têu, của gió sông, say đến lạ. Ông mở cửa cho chúng tôi vào chùa. Tự dưng bước chân chúng tôi rón rén.

Chúng tôi cũng đưa tay chấp trước ngực. Trong chùa hàng trăm pho tượng đang nhìn theo chúng tôi. Như đọc thấu tâm can chúng tôi. Có những pho tượng nhìn thật dữ dằn, tôi sợ. Tôi đi ra ngoài. Cụ Chùa ở gian khác ngó ra gọi:

- Vào đây.

Tôi đi vào, trong gian này chỉ có vài ba bức tượng nhỏ và một bức tượng rất to – Ông cụ Chùa đứng bên tôi:

- Phật đấy cháu ạ. Ngài ngự trên tòa sen. Cháu lạy Phật đi. Cháu phải ngoan, nghe lời cha mẹ Phật sẽ phù hộ cho cháu.

Tôi nhìn Phật. Mặt Phật nghiêm trang nhưng khóe mắt Phật cười. Tôi thấy lòng thanh thản. Kết thúc chuyến đi thăm chùa diễn ra ở bếp. Bếp của cụ Chùa chỉ có vài chiếc siêu rất nhỏ. Nhưng lần nào cũng thế, cời trong đồng tro chúng tôi sẽ có mấy củ khoai lang hoặc một vài bắp ngô đã nướng chín như chờ sẵn. Chúng tôi hỏi cụ, cụ bảo trề trâu nó nướng đấy.

Chị em chúng tôi đều ngoan và học giỏi. Như một phần thưởng mà mỗi năm chúng tôi về quê một hai lần và một năm hai lần chúng tôi lên chùa.

Khi tôi học lớp mười, lần giỗ ấy bố chỉ bảo mình tôi:

- Mai bố con mình đạp xe về quê nội.

Nhà tôi đã có hai chiếc xe đạp.

Tôi trần trọc không ngủ được, sáng tôi dậy trước cả bố. Tôi đạp như bay. Tôi đạp như bay. Tôi về nhà bà nội ngồi cả tiếng mới thấy bố đến sau. Hôm ấy tôi về, không khí quê nội có một cái gì đó khang khác. Các gương mặt đăm chiêu suy tư và những câu nói lấp lửng. Tôi nhận thấy điều ấy rõ ràng trong mâm cơm khi bà nội tôi sụt sịt:
- Nó lại còn họ hàng gần với nhà mình kia đấy.

Thím tôi chen vào:

- Cụ Chùa đói khát mấy hôm nay.

Tôi chẳng hiểu có chuyện gì nhưng nhắc đến ông cụ Chùa làm tôi nôn nóng kỳ lạ. Tôi và vợ miếng cơm cuối cùng rồi rón rén đứng dậy, lau vội miệng rồi lĩnh ngay ra ngõ. Tôi chỉ sợ bố bắt gặp gọi lại.

Tôi phóng lên bờ đê. Đã thu, cỏ trên đê úa vàng. Chỉ có những bông cỏ may vẫn cứ nhõn nhơ đùa với gió. Nước sông trong một cách kỳ lạ. Cảnh sắc sông nước làm tôi sung sướng. Trong lòng tôi có muôn ngàn tiếng reo vui. Có một chút ngại ngùng dâng lên má tôi, đỡ lửng, nếu không tôi đã nhảy chân sáo và hát toáng lên rồi. Tôi bước đi rất chậm mà cảm như đang bay. Đột nhiên tôi sững người. Máu! Cả một khúc sông loang máu. Không, không thể? Tôi lắc mạnh đầu, dụi mắt. Cả một khúc sông đỏ ngầu. Tôi chạy xuống triền sông. Tôi căng mắt để nhìn cho rõ. Ôi! Những bức tượng bập bênh không chịu trôi đi. Nhấp nhô lúc chìm lúc nổi trên sóng mỗi lúc một to dần như bị nghẹn lại giữa dòng. Tôi thần thờ không hiểu. Tôi cứ lặng người nhìn theo các pho tượng trên sông. Một bức tượng to nhất dạt vào gần chỗ tôi đứng, tôi giơ tay ra với. Bức tượng lại trôi xa hơn. Tôi rút tay vào, bức tượng lại dạt vào gần tôi. Ba lần như thế, tôi hiểu không giơ tay ra nữa. Bức tượng trôi ra giữa dòng và trôi theo dòng nước. Các bức

khác trôi theo. Đó chính là bức tượng phật. Mặt phật vẫn bình thản như đang tọa trên đài sen, bao quát nhân gian bởi một nụ cười.

Những bức tượng trôi xa dần tôi òa khóc. Nước mắt tôi nhòe nhoẹt nên tôi không nhìn thấy phía xa kia dân làng Đức Hậu cũng đứng trên bờ sông và khóc như tôi.

Tôi sực nhớ đến cụ Chùa, tôi chạy như bay đến. Một lần nữa tôi lại sững người. Một đồng đồ nát hoang tàn. Sự rêu phong cổ kính ập xuống. Viên gạch vỡ làm đôi, màu đỏ. Trong đồng đồ nát ấy còn một bệ thờ bằng đá, hình hoa sen. Tôi gào to:

- Ông ơi, cụ Chùa ơi!

Nước mắt tôi trào ra nức nở. Lòng tôi sập xuống không khác gì đồng đồ nát ấy.

- Ông ơi, cụ Chùa ơi!

- Vào đây. Cha tiên nhân nhà thằng Lân đã về đây à?

- Ông ơi, ông ơi! Tôi rồi rít.

Ông từ từ chui từ bệ thờ ra. Tóc ông, râu ông đầy những bụi vữa.

- Vào đây với ông.

Tôi trèo qua đồng gạch vừa vào với ông. Ông trải một manh chiếu nhỏ dưới bệ thờ, một chiếc chăn rách và mấy manh áo rách. Ông cù tay và đưa cho tôi củ khoai. Tôi khoái trí:

- Khoai nướng hả ông?

- Không, khoai luộc thôi. Mấy bà trong làng vừa đem qua cho đây.

- Sao ông không vào nhà bà cháu.

- Ông sợ liên lụy

- Ông có họ với nhà cháu kia mà.

- Thì ông có họ với cả họ nữa chứ.

- Cháu không hiểu ông ơi.

- Cháu không nhìn thấy ư? Bệ thờ bị đập nát, tượng thì buông sông.
- Ai vậy, hả ông? Và để làm gì chứ.
- Để mất phúc đức. Cả một thế hệ con cháu chúng nó sẽ hư hỏng tuốt. Đập mất bệ thờ rồi thì còn chân lý nào mà dạy con cái, sẽ thất học, trộm cắp, đàng điếm.
- Ai ạ, chúng cháu á ông?
- Cháu phải biết giữ lấy mình và vươn lên. Thế hệ cháu sẽ bắt đầu lại. Cháu hãy giữ lấy trong mình một bệ thờ, dù nhỏ thôi. Không vô thần được đâu.
- Ông ơi, cháu không hiểu.
- Ừ, ông cho cháu cái này.

Ông quờ quạng, rồi ông lôi ra một cái bọc nhỏ. Ông lần lượt dỡ các lượt dẻ rách quấn quanh. Hai pho tượng nhỏ. Một ông gầy đét, đen đúa, mặt khổ hạnh. Một ông to béo, bụng phệ, mặc áo phanh cả rốn. Tay cầm be rượu, tay lần tràng hạt, ngửa mặt lên trời cười tít cả mắt. Ông đưa cho tôi pho tượng ông to béo. Tôi muốn lấy bức tượng gầy kia hơn. Trong đầu óc non trẻ của tôi chỉ nghĩ –Trong hoàn cảnh của ông bây giờ lại phải pho tượng gầy kia thì thật không công bằng. Ông bảo:

- Cháu cứ cầm lấy. Phật cả đấy cháu ạ. Ông mang ông gầy bên cạnh là vì cơn “bĩ cực” này. Đến thế hệ các cháu sẽ thờ ông béo kia đấy. Lòng buồn vô hạn, tôi lấy chiếc mùi xoa gói ông phật lại rồi thu vào rá áo. Tôi chia tay ông. Ông xoa đầu tôi:

- Cha tiên nhân con nhà thằng Lân nhá. Học cho giỏi rồi mau sau đánh xe về cho ông đi thăm chùa Quán Sứ.

Sau đó cho đến khi tôi đi du học ở nước ngoài tôi từ chối các cuộc về thăm quê nội. Nghe lời ông cụ Chùa tôi để lại một bệ thiêng trong

lòng, ấy là quê nội, thuở tiếng chuông nhà thờ và chuông chùa cùng ngân lên một lúc.

Dải đê xanh ôm lấy hai bệ thờ cong cong như da của mẹ. Con người ấm áp, hạnh phúc vui vầy bên trong. Tôi không muốn chứng kiến những gì ông nói đã thành sự thật. Sự tranh giành ruộng đất làng trên, xóm dưới thành hai chiến tuyến. Cha và con vì một bụi tre mà chém xả vai nhau.

Ơi quê nội của tôi, tất cả đều là họ hàng đầy chứ.

Sinh con được vài tháng, tôi quyết định nói với chồng:

- Em sẽ về nước. Nếu như anh không theo em về thì, chúng ta có thể làm đơn ly dị.

Chồng tôi chấp nhận sự ly hôn.

Tôi bước ra khỏi tòa án nước mắt lưng tròng. Một sự dằng xé quyết liệt bây giờ mới diễn ra trong tôi. Tôi yêu chồng tôi, dù anh ấy không cùng dòng máu da vàng với tôi. Chúng tôi đến với nhau bằng trí tuệ. Tôi nhớ quê nội da diết. Trong thư bố tôi nhắc đến ông cụ Chùa, chắc ông còn sống. Nếu tôi không trở về, vĩnh viễn tôi sẽ chẳng bao giờ gặp ông nữa. Bức tượng nhỏ tôi vẫn mang bên mình, tôi sẽ trả lại cho ông – Và nhất là lời nhắn nhủ cũng như lời ước của ông canh cánh bên lòng:

- Học cho giỏi đi, rồi đánh ô tô về làng cho ông đi thăm chùa Quán Sứ một phen.

Chùa Quán Sứ đã xây dựng lại khang trang lắm. Những bức hươu ảnh chụp chùa đã sang bên này rồi. Quê nội ời, nào có xa xôi gì đâu, 150km mà dân làng Đức Hậu có mấy ai được ra thủ đô.

Con về đây, quê nội ời, ông cụ Chùa ời.

Thế rồi nấn ná mãi, giằng tờ, thủ tục cho đến khi con bé chấp chững những bước đầu tiên, tôi và con mới về quê nội.

Quả như bố tôi nói, quê nội đã thay da đổi thịt. Hầu như không còn mái nhà nào. Quê nội không đón tôi nồng nhiệt như những ngày lý tưởng trong đời tôi, nhưng cũng không ghẻ lạnh. Đứa con lai, mắt xanh, mũi lõ, tóc đen là một sự suýt xoa, trầm trồ. Thật trái ngược với điều tôi lo sợ. Tôi sợ sự hắt hủi với những kẻ đã trót đa mang với dòng máu ngoại tộc. Một số thì trầm trồ rằng nó xinh đẹp, còn số đông thì suýt xoa cứ y như nó là một tấm ngân phiếu giàu có.

Tôi vội vàng trong câu chuyện mở đầu để nhờ bác tôi dẫn lên chùa.

Bà nội tôi đã mất từ lâu. Tôi ngại ngùng vì cảm thấy mình xa lạ.

Ngôi chùa mới khang trang quá. Tôi xăm xăm bước vào. Bác tôi kéo tay tôi đi ra đằng sau. ở cuối vườn chùa có một túp lều nhỏ, bác tôi lặng lẽ bước vào. Một cái chõng tre thõng làng Đức Hậu hàn vi. Cụ Chùa khẽ cựa mình, rồi mở mắt. Ôi, đôi mắt tỏa ra những tia lấp lánh:

- Cha tiên nhân con nhà thằng Lân về đây à?

- Ông ơi – tôi ghen ngào nắm chặt tay ông.

- Con đây à? Bố nó là Tây hả?

- Vâng, lạy cụ đi con.

- Cháu còn giữ bức tượng ông tặng không?

- Còn ạ, cháu đem về đây định bụng sẽ trả lại cho ông để ông để lên bệ thờ.

Cụ chùa cựa mình lần nữa rồi thò tay xuống gói lấy ra một bọc nhỏ:

- Giữ lấy cháu, giữ cả cho ông nữa với này. Ông sắp tịch rồi, ông không muốn mang theo nó. Cháu giữ lấy nhé, quá khứ vị lai đấy.

Còn bức tượng ông tặng, cháu để lên bệ thờ cho mọi người. Nhớ

chưa.

- Nào đừng có buồn, cha tiên nhân con nhà thằng Lân.

- Ông ơi, cháu chưa vào chùa nhưng ngoài chùa to lắm, sao ông đến nông nổi này. Cái lúc họ đập bệ thờ, buông sông tượng phật chỉ có một mình ông cố giữ chiếc bệ thờ cuối cùng. Bây giờ...

- Cháu ơi, đây là những nạn trên đường đời của mỗi người đấy mà. Con người ta ai cũng có những nạn trên đường đời của mình. Họ đập phá chùa, đấy là cái nạn của họ. Mình ngồi ôm bệ thờ liều chết, đấy cũng là cái nạn của mình. Ai vượt qua được thì an lạc trên cõi niết bàn. Ai không qua được thì sa chân xuống địa ngục. Chính bản thân họ cũng lờ mờ hiểu được điều đó đấy chứ, nên ngày ấy họ cso dảm chẻ tượng ra đâu, họ chỉ buông sông thôi.

Cháu hãy nhớ lấy mà răn lấy mình.

Tôi từ lúc nào. Cụ Chùa giục tôi về:

- Cháu cho con về đi, đừng khóc cho ông mà làm gì. Ông sắp về cõi rồi, ông sẽ theo và phù hộ cho cháu. Nhớ vào chùa thắp hương rồi hãy về.

Tôi gạt nước mắt chia tay ông, cầm trong tay pho tượng của ông. Tôi dắt con gái vào chùa. Trong chùa có khoảng mười mười lăm người ngồi quanh chiếu uống nước trà, hút thuốc lá, nhai trầu. Một bà ra tiếp tôi:

- Mẹ con cô đi lễ chùa muện thế?

Rồi vội vàng đưa cho tôi chiếc đĩa để tôi đặt lễ. Tôi đặt mấy nghìn tiền lễ rồi thắp hương. Tôi không biết xin điều gì chỉ cúi đầu vái mấy cái. Tôi ra ghé ngồi chờ hương tàn.

Tôi lấy trong sắc ra pho tượng nhỏ của tôi. Tôi vội vàng đi lên bệ thờ, trân trọng đặt bức tượng vào đó.

Như làm tròn bốn phần tôi thanh toán ra về.

1993

Y Ban

Sau chớp là giông bão

Người nàng lâng lâng như bước trên đệm khí. Nhưng những bước chân đặt lên từng bậc thang lại nặng nề biết bao. Ngôi nhà của nàng vẫn còn sáng ánh đèn. Cha mẹ nàng từ quê lên chơi vẫn còn thức.

Nàng đặt cái túi xách xuống đất và đưa mắt tìm kiếm. Cha nàng vội bảo:

- Nó chờ con đến chín giờ không thấy nên nó đem con bé về nhà nội chơi rồi. Ơn trời, thế là anh ấy không có nhà. Nàng thở phào nhẹ nhõm, với chiếc khăn đi vào nhà tắm.

Nàng yên ả ngả mình trên giường với một ý nghĩ rất đổi dịu dàng, nàng sẽ nhớ lại. Nhưng cơn buồn ngủ đã kéo đến, thế mà nàng lại muốn thức biết bao. Một giấc ngủ ngon, sâu không mộng mị cho đến tám giờ sáng hôm sau khi mẹ nàng đánh thức nàng dậy ăn sáng. Nàng cảm thấy cực kỳ khoan khoái và tỉnh táo hẳn. Nàng ăn bữa sáng ngon lành.

Thế rồi thay vì mang quà đến cho chồng con nàng lại lên giường nằm. Nàng lại muốn nhớ lại. Sao nhỉ, người ấy đã ôm lấy mặt nàng. Nhưng thực ra từ trước đó mấy phút nàng đã rất muốn ngả đầu vào vai người ta. Nhưng tại sao nàng lại muốn thế nhỉ? Một cơn buồn ngủ lại ập đến. Nàng cố cưỡng lại để nhớ, dịu ngọt đến thế cơ mà. Và giấc ngủ đã chiếm mất cơ thể, ý nghĩ của nàng.

Đến 12 giờ trưa mẹ nàng đánh thức nàng dậy ăn cơm. Nàng cảm thấy sinh lực dồi dào, tuy nhiên nàng vẫn cố bao biện:

- Đi công vụ phải mấy ngày nóng quá.

Cha nàng đồng ý ngay:

- Ừ mấy ngày qua ngọt ngọt thật.

Nàng lại ăn một bữa cơm rất ngon và nhanh. Xong nàng rửa mặt mũi cho tỉnh táo. Rồi để cho thật tỉnh táo nàng cầm quyển sách để đọc. Đọc được vài trang ý nghĩ của nàng lại xoay về với sự dịu ngọt. Nàng đã đặt được tên cho sự kiện đó. Nhưng tại sao nàng lại muốn ngả đầu vào ngực người ta kia chứ? Nàng một người đàn bà đã già dặn trong trường đời. Cuộc sống với bao nhiêu đau khổ, hạnh phúc, thất bại và thành công tới tấp bủa vây nàng. Để bây giờ nàng nhận ra cái chân của cuộc sống rằng: ở đời chẳng có phân giới nào rõ ràng cho hạnh phúc hay bất hạnh, sung sướng và khổ đau. Những cảm giác đó có một vòng giao thoa rất rộng. Hạnh phúc ư? Rồi thì bất hạnh đấy. Sung sướng ư? Thì sẽ khổ đau ngay. Vì thế nàng rất đổi yên

tâm trong hạnh phúc, bất hạnh, sung sướng và khổ đau của mình. Nhưng cuộc sống đâu để cho nàng được tự do trong cảm giác của mình như thế. Con tạo luôn tạo ra tình huống để thử thách nàng. Nàng lại là một người đàn bà cực kỳ nhạy cảm, yếu mềm nên nàng đã chọn cho mình một thứ vũ khí. Đó là những chiếc gai nhọn của con nhím. Nàng luôn giơ móng vuốt của mình bằng miệng lưỡi của một kẻ táo tợn, đôi khi bậm trợn. Quả nhiên thiên hạ sợ nàng.

Nhưng tại sao nàng lại muốn ngã đầu vào vai người ta kia chứ?

Nếu tính đến thời điểm nàng muốn ngã đầu vào vai người ấy thì nàng chỉ quen biết người ta vốn vẹn có 40 giờ. Một người đàn ông có gương mặt tử tế nhập vào chuyến đi công tác với nàng. Những người đàn ông đi cùng xô vào tán nàng rào rào. Miệng lưỡi của những kẻ thạo đời hư hư, thực thực làm nàng khó có thể nào đối đáp lại được. Nàng chọn một gương mặt đàn ông tử tế đó để công kích thay vì sự đối đáp lại. Một vài chuyện qua lại hết veo đoạn đường dài hơn trăm kilômét. Rồi hóa ra đó là những người đàn ông cực kỳ thạo việc và khi làm việc họ cực kỳ nghiêm túc. Nàng cũng nhập vai với một vẻ thạo việc không kém. Tuy nhiên nàng vẫn hết sức đề phòng với những người đàn ông đó bằng cách nàng đi gần với người đàn ông có gương mặt tử tế mà trong thâm tâm nàng coi như một chú bé con để nàng lớn tiếng xưng là chị. Nhưng thực ra bộ mặt tử tế đó cũng chẳng tử tế chút nào khi thi thoảng bên tai nàng lại có những tiếng thì thầm như gió thoảng: "Chị đẹp lắm!" hoặc: "Lần sau đi công tác chị đừng có mặc váy ngắn nhé làm người khác không làm được việc đâu". Nàng không chấp những lời nói trẻ con ấy. Vì nàng nghĩ

thầm bộ mặt kia sao trải đời bằng nàng được.

Nhưng trước khi nàng muốn ngả đầu vào ngực người ta thì đã có một sự đụng chạm rất đối dịu dàng.

Một cơn buồn ngủ lại kéo đến. Khi nàng mở mắt ra và còn đang ngỡ ngác xem mình ở đâu, trần gian hay dưới địa ngục thì chồng nàng đang nhìn nàng đắm đắm. Rồi anh ca lại bài ca cũ:

- Đàn bà con gái mà không chịu làm việc an nhàn. Cứ thích nhảy thếch lên cơ, cho chết. Nhưng mà mệt lắm à?

Nàng quay mặt đi ra về hờn dỗi.

Sau đó dường như để làm lành, chồng nàng ngồi sát vào nàng thì thầm: "Đi về nhà bên kia đi".

Cũng là tiếng thì thầm mà nàng cảm thấy rung mình với cảm giác sợ hãi. Nàng đã hiểu tiếng thì thầm đó nói lên điều gì. Rằng chồng nàng đang rất muốn nàng. Thế còn nàng đang chỉ muốn ở một mình mà thôi. Tuy nhiên nàng đã có những kinh nghiệm để ứng xử trong những tình huống như thế này. Tốt nhất là phải nghe theo anh. Nàng ngoan ngoãn đứng lên đi theo chồng.

Nhà bên kia là nhà cha mẹ chồng. Hai vợ chồng nàng đã ra ở riêng nhưng cha mẹ vẫn để cho một phòng để thi thoảng về chơi. Nàng đưa quà cho cha mẹ chồng, hỏi han con gái dăm câu thì chồng nàng

đã lôi tuột nàng vào trong nhà. Chồng nàng hỏi hả chăm bấp nàng. Mặc dù rất có vẻ muốn yêu nàng ngay nhưng vẫn không quên căn vặn:

- Đi công tác có phải lòng thằng nào không đấy?

Mọi bận nghe chồng hỏi vậy nàng sẽ xù ngay những chiếc gai nhím ra để đập lại nhưng lần này nàng chỉ lặng lẽ đẩy chồng ra. Và trong đầu nàng cũng hiện lên một câu hỏi: Liệu nàng đã phải lòng ai đó chưa? Nhưng nàng lại bật ra ngay câu trả lời:

- Em đã làm vợ anh bao nhiêu năm rồi, vợ anh thế nào mà anh không biết ư?

Chồng nàng cười xí xốn:

- Ừ thì cứ phòng ngừa trước đi.

- Nhưng anh có thể ngừa được gì nào khi em có phải lòng ai thì cũng là sự đã rồi.

- Em mà phải lòng ai anh sẽ biết ngay bây giờ đây.

Chồng nàng lại chăm bấp nàng với cử chỉ mạnh mẽ hơn như để chuộc lỗi với nàng. Thân thể nàng nhũn ra không một cảm xúc. Nhưng chồng nàng đang rất hào hứng thế kia, nàng không muốn anh mất hứng. Vả lại nàng cũng có kinh nghiệm trong những lúc như thế

này. Nếu nàng không có hào hứng với anh, anh sẽ ca lại bài ca cũ. Rồi sẽ cãi nhau, đổi hờn.

Trong cuộc sống, vợ chồng nàng có nhiều xung đột, bất trắc nhưng sau đó đã được giải quyết êm ả. Tuy nhiên sự êm ả đó cứ lặp đi lặp lại thành một rãnh mòn, từ lâu đã không còn làm nàng thổn thức được nữa. Chồng nàng đã trở thành một người ruột thịt thân thích như cha nàng, như anh em nàng và như con nàng vậy. Nàng lo lắng, chăm sóc cho anh nhưng nàng không còn xao xuyến mỗi khi anh động chạm đến nàng. Cùng với sự "xơ hóa" ở cảm xúc với chồng thì đêm về nàng hay có những giấc mơ kỳ lạ. Một người đàn ông lạ mặt liếc nhìn nàng, hay động nhẹ vào nàng thôi là nàng cảm giác xao xuyến đến tột cùng. Những đêm nào có giấc mơ như thế thì buổi sáng nàng thức dậy cực kỳ khoan khoái, và cảm thấy sức lực tràn đầy. Tuy vậy nàng không bao giờ có ý định tìm kiếm gương mặt một người đàn ông nào ở ngoài đời giống trong mơ. Nàng nhìn hết thấy mọi người đàn ông với sự vô cảm.

Vậy tại sao nàng lại để cho sự đụng chạm xảy ra? Buổi chiều, khi kết thúc công việc, cả đoàn đi ra biển. Họ giẫm chân trần trên cát mịn và im lặng. Ai còn có thể tán được những lời vụn vặt, vô nghĩa nữa kia chứ khi đang ở bên một sự hùng vĩ như thế này.

Rồi mọi người kéo lên bờ đê, ngồi xuống bên cạnh khóm kim châm đang nở hoa trắng muốt. Nàng cảm thấy mình hoàn toàn là một cô bé con vô tư, chưa từng bận bịu trần gian. Nàng cất tiếng hát Biển hiền hòa lớp sóng đẹp bao la, lòng ta như rộn vang ngàn câu ca. Cả đất nước xanh tươi như mộng đời, lưu luyến trong tâm hồn bao

người... Sóng biển đệm đàn cho nàng. Có lẽ từ hồi say sưa hát ru con đến bây giờ nàng mới hát say sưa đến vậy. Ngày còn ở với mẹ chồng, khi nào nàng hứng khởi hát véo von thì bà bảo: "Cô hát hay đấy, sao không đi hát mà kiếm ăn cho nó nhàn thân". Mỗi lần nàng cất tiếng hát thì mẹ chồng nàng lại bảo thế. Khi sống riêng với chồng rồi cao giọng lên hát thì chồng bảo "Cô lại ra đường chập điện với thằng nào rồi mà yêu đời véo von thế". Vậy là giọng hát của nàng cứ lịm đi. Khi nàng hát xong cả bọn im lặng một lúc lâu, rồi thì những giọng đàn ông ồ ồ cất lên. Ban đầu còn chệnh choạc sau thì quỵen dần. Rồi thì nàng chẳng thể hát một mình được nữa. Nàng hòa giọng vào dàn đồng ca. Dàn đồng ca lắc lư nghiêng ngả, như say trước biển, người nọ ngời sát vào người kia thân thiện, hòa bình. Nàng chợt nghĩ ra một điều to tát, giá tất cả loài người cùng nắm tay nhau vòng quanh biển để hát thì trái đất này sẽ hết chiến tranh, đau khổ và đói nghèo. Một ý nghĩ to tát như thế để nàng không mấy chú ý đến việc gương mặt tử tế đó đã nép vào người nàng từ lúc nào. Một tiếng nói ấm áp thoảng qua tai nàng: "Hát nữa đi em, em hát hay biết bao". Em ư? Điều gì đã xảy ra thế. Sao lại là em nhỉ. Nàng quay lại nhìn thẳng vào gương mặt tử tế. Ánh hoàng hôn chạng vạng vẫn đủ để nàng nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn nàng đắm đắm. Và đôi môi không ngừng mấp máy những câu tiếng Anh I love you! I love you. Trong đầu nàng cũng xuất hiện những câu tiếng Anh I like you, I need you but I don't love you. Nàng rất muốn bật ra khỏi đầu những câu tiếng Anh đó rồi phá lên cười để dành lại thế chủ động. Nhưng mắt nàng đã hoa lên và nàng muốn ngả đầu vào vai người ta. Sao nàng lại muốn thế? Nàng cũng không hề biết. Chắc chỉ có biển mới biết. Tuy nhiên chiếc đầu kiêu hãnh của nàng vẫn ngồi im trên cổ.

Nàng ý tứ ngồi xa ra.

Chồng nàng đã thức giấc:

- Em không ngủ à?

- Em đã ngủ cả ngày rồi mà.

- Thôi chết đã bảy giờ rồi cơ à? Em đói rồi phải không? Anh đưa em đi ăn nhé. Hôm nay anh thấy em có vẻ là lạ thế nào và lại xinh nữa. Phải chiều thôi, kẻo không có ngày lại mất vợ.

Nàng giật mình và vội vàng trở lại bộ mặt hơi căng cứng của mình.

- Gớm chết, vợ anh may mà lấy được anh là phúc to bằng cái đình rồi. Anh cứ bỏ ngoài đường bảy ngày bảy đêm xem có quạ nào nó tha đi không?

- Nói linh tinh thế, thôi nào ăn đi.

Chồng nàng khoác vai nàng dịu dàng. Đó cũng là một sự dịu dàng, nàng cảm nhận được nhưng chỉ có điều nó không giống sự dịu ngọt kia.

Cảm giác muốn được ở một mình làm nàng ăn không ngon miệng. Thức ăn vào đến đoạn ngang trái tim là muốn nhào trở ra. Chồng nàng ân cần gấp thức ăn cho nàng làm nàng nghĩ ngợi. Rồi bữa ăn

cũng qua. Nàng bảo với chồng:

- Anh cứ ở nhà bà nội với con. Em về nhà ngủ một mình cũng được, cho khỏe mai còn đi làm.

Chồng nàng không đồng ý. Nàng cảm thấy sự thất vọng vô cùng. Về phòng nàng vớ ngay một quyển sách đọc để yên thân. Một lần nữa chồng nàng đâu có để cho nàng yên thân. Đã thành lệ mỗi lần nàng đi công tác về dù chỉ một hai ngày anh cũng chăm bẵm nàng như là đã xa nhau lâu lắm. Anh tỏ ra quan tâm và rất âu yếm nàng. Lần này cũng vậy. Anh đến bên nằm áp vào nàng. Anh gói tay để cho nàng đọc sách. Một lần nữa nàng lại thất vọng tràn trề. Thực ra nàng đâu có ý muốn đọc sách, đó chỉ là cái cớ để cho nàng suy nghĩ mà thôi. Dù vậy nàng cũng cảm nhận được bộ ngực của chồng vừa ấm áp, vừa mạnh mẽ. Nàng vui mặt vào ngực chồng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau nàng đến cơ quan làm việc. Thay vì phải xử lý các số liệu của chuyến công tác vừa qua thì nàng lại ngồi dí bên máy điện thoại. Nàng chờ. Nhưng đó là một buổi sáng yên tĩnh. Đến gần 10 giờ mà chẳng có cú điện thoại nào cả. Ngực nàng căng phồng. Thình thoảng nàng lại trút một tiếng thở dài để tổng bót không khí ở ngực ra ngoài.

... Trời tối sẫm mọi người quay về nhà nghỉ. Từng người rải bước đường và chẳng còn ai trêu chọc ai nữa. Chỉ có gương mặt tử tế vẫn đi bên cạnh nàng và vẫn bằng những câu tiếng Anh để khen nàng là một cô gái đẹp. Nàng bảo rằng nàng đã là một người đàn bà. Nhưng

người ấy bảo nàng chỉ là một cô bé và I love you, I love you. Nàng trở về phòng với cảm giác sẽ không ngủ được nhưng vừa đặt mình xuống giường nàng đã ngủ ngay.

Ngày làm việc hôm sau diễn ra với nhịp độ nhanh hơn để có thể kết thúc chuyển công tác sớm hơn dự định một ngày. Đến sáu giờ tối thì công việc kết thúc. Mọi người cùng đề nghị trở về nhà ngay. Xe hơi đã chuẩn bị sẵn, chỉ có điều gương mặt tử tế bỗng trở thành một nhà đạo diễn. Người đi tháp tùng được chỉ đạo ngồi lên ca bin cạnh lái xe. Hai người đàn ông được chỉ ngồi lên ghế trên, còn nàng ngồi xuống ghế sau cạnh cửa sổ và gương mặt tử tế thì ngồi cạnh nàng. Xe đi trong màn đêm yên tĩnh. Sau hai ngày làm việc căng thẳng những người đàn ông ở hàng ghế trên đã đi vào giấc ngủ. Trước khi ngủ họ còn cố đùa một câu: Tranh thủ ngủ tí để lấy sức về nhà cho vợ còn truy lĩnh. Không gian chỉ còn lại hai người. Nàng lại một lần nữa quên mất hiện tại của mình. Nàng ngồi nghe gương mặt tử tế nói về mình, rằng anh ta đã có bảy bằng sáng tạo. Rằng thì đàn ông phải có chí tiến thủ. Anh ta đã đạt được điều đó. Và đàn ông thì phải biết yêu cái đẹp. Thấy cái đẹp mà không yêu thì không phải là đàn ông. Còn ở người phụ nữ, cái duyên phải cầm đầu. Có đẹp đến đâu mà không có duyên cũng vứt. Mà ở nàng vừa duyên lại vừa đẹp, thế thì tại sao người ta lại không yêu nàng cho được. Sự từng trải trong con người nàng chỉ thốt lên những lời yếu ớt: Đừng có lạm dụng sự yêu đến vậy! Reng reng... chuông điện thoại cắt ngang luồng suy nghĩ của nàng. Nàng vồ lấy máy. Đó là chồng nàng rủ nàng đi ăn trưa. Nàng cảm thấy gần như ốm. Nàng thều thào đồng ý. Trong lúc đợi chồng đến đột nhiên cảm giác của nàng chuyển sang hướng hờn

dối, rằng người ta đã quên quách nàng rồi. Sự dối hờn bóp nghẹt trái tim nàng. Một lần nữa nàng lại không muốn mình chết chìm trong sự dối hờn đó. Nàng nghĩ đến một điều rất thật rằng thì là người ta cũng có một người vợ để ôm ấp yêu thương. Sau sự dịu ngọt đến thế với nàng trên quãng đường hơn 100 kilômét thì ở nhà người ta đang có một người vợ mong chờ. Và như chồng nàng người ta cũng chăm bấp, yêu thương vợ người ta chứ. Bây giờ chẳng hạn, vợ người ta hẹn đi ăn trưa cùng chồng vì thế chẳng thể gọi điện cho nàng được.

Chồng nàng đến, anh ân cần hỏi thăm nàng rằng nàng có ốm hay không sao mặt nàng xanh xao thế. Anh đưa nàng đến một tiệm ăn ngon, cố ép nàng ăn. Rồi đưa nàng về cơ quan ngồi với nàng cho đến giờ làm việc.

Buổi chiều, nàng uể oải mang tài liệu ra làm và không còn nghĩ đến cú điện thoại mong đợi nữa. Trời chiều cả phòng ngồi quanh bàn trà chờ hết giờ làm việc, thì bỗng có điện thoại cho nàng. Một giọng nói xa lạ hỏi thăm nàng có khỏe không, và còn nhớ người ta không? Nàng trả lời nàng chưa nhận ra người đang nói chuyện với nàng là ai cả. Giọng nói qua điện thoại có vẻ thất vọng. Rồi giọng nói ấy bảo với nàng rằng: Trông nàng phúc hậu thế mà lại có ý định giết người kia đấy. Nghe đến đấy nàng bắt đầu run rẩy. Nàng hẹn lúc khác sẽ gọi lại và đặt vội máy xuống. Nàng đảo mắt nhìn mọi người trong trạng thái sợ sệt như nàng vừa có ý định ăn vụng vậy. Nàng ra một góc ngồi, run rẩy trong trạng thái đầy xao xuyến. Thì ra là người ta vẫn nhớ đến nàng chứ không phải là đã quên nàng.

- Kìa mơ màng gì, đức lang quân đến đón.

Một cô bạn cùng phòng gọi giật giọng, nàng cuống cuống đứng lên lấy hai tay xoa mặt, vội vã như kiểu xóa dấu vết. Nàng liếc vội vào chiếc gương to treo trên tường. Mặt nàng đã giãn ra nhưng đôi mắt thì còn ngơ ngác. Chồng nàng vào phòng chào mọi người và dừng lại vài giây ở trên mặt nàng. Trên đường về anh không nói gì cả, còn nàng thì huyền thuyên đủ chuyện.

Về nhà nàng vừa nấu cơm vừa hát thầm trong họng. Chồng nàng ngồi im lặng đọc báo. Cơm nước xong xuôi nàng bê mâm đi lên bàn rồi vào phòng tắm. Nàng trút bỏ quần áo rồi tự ngắm thân thể mình. Ý nghĩ của nàng chưa liên hệ gì với thân thể của mình thì chồng nàng đẩy cửa phòng tắm bước vào. Nàng thật sự ngạc nhiên vì đã lâu lắm rồi từ khi sinh con xong thì chẳng bao giờ có chuyện tắm chung với nhau nữa. Chồng nàng để nguyên cả quần áo ôm lấy nàng. Anh định nói gì đó nhưng rồi anh lại cúi xuống hôn nàng. Như có phản xạ sẵn nàng né tránh cái hôn đó, vì cũng từ lâu lắm rồi nàng và chồng cũng không còn hôn nhau. Chồng nàng bê chặt lấy mặt nàng và hôn, rồi anh thì thắm vào tai nàng:

- Em còn yêu anh nữa không?

Nàng chết lặng người không biết trả lời chồng thế nào cả. Có còn yêu anh nữa không ư? Nàng cũng chẳng biết nàng có còn yêu anh nữa không. Nàng chỉ biết anh rất là cần thiết trong cuộc đời nàng và nàng thì đang xao xuyến vì một người khác. Nàng lại còn rất thương

chồng - điều này là chắc chắn. Và nàng sợ mình sẽ làm tổn thương đến chồng. Nàng chảy nước mắt giàn giụa.

Chồng nàng ghì chặt nàng vào ngực rồi lặng lẽ trở ra.

Đêm ấy nằm cạnh chồng nàng không còn dám nghĩ đến sự dịu ngọt ấy nữa. Nhưng đến sáng hôm sau khi chỉ còn lại một mình thì trống ngực nàng đập rộn rã. Nàng quyết định gọi điện thoại và hẹn gặp mặt. Nàng rất muốn nhìn cho kỹ bộ mặt tử tế đó.

Sau khi giải quyết xong công việc, nàng gọi điện đến cho gương mặt tử tế và hẹn gặp. Giọng nói ở bên kia đầu dây có vẻ do dự một chút rồi hẹn nàng ra đầu phố. Còn nửa giờ nữa mới đến giờ hẹn. Nàng hồi hộp như lần đầu tiên hẹn hò vậy. Nhưng trong đầu nàng lại tỉnh táo để tự hỏi mình: "Gặp người ta để làm gì nhỉ? Mọi việc diễn ra chẳng quá rõ ràng rồi sao? Để dán thân vào một cuộc tình ư?". Một cuộc ngoại tình, điều này có đến trong mơ cũng chưa bao giờ nàng nghĩ đến. Nàng vội vàng xua ngay khỏi đầu ý nghĩ ấy. Không biết gặp mặt nhau rồi xong để làm gì? Thế thì bế bàng hết sức. Nàng thuộc típ người luôn làm việc gì cũng phải có lý do. Việc làm nào không có lý do cụ thể thì nàng xếp vào loại việc ngớ ngẩn, rủi ro.

Nàng vội vàng bấm máy điện thoại, máy điện thoại, may quá người ta chưa đi khỏi nhà. Nàng xin lỗi là không thể gặp được vì bận. Người ta cũng xin lỗi nàng về chuyện hôm ấy và khẳng định lại một lần nữa là nàng thật đáng yêu!

Đã sang ngày thứ mười. Từ trong sâu thẳm nàng muốn một lần nữa thử lại sự dịu ngọt quá ấy. Nàng muốn biết cảm giác thực của nó xem có giống như lúc nàng hồi tưởng lại không. Nàng cho rằng đó không phải là sự ngoại tình, mà đó chỉ là "sự dịu ngọt" quá hay là "sự dịu dàng" quá, mà nhân loại đang rất thiếu mà thôi. Nàng rất muốn nhưng chưa tìm được lý do để thực hiện. Chồng nàng thì đang có điều gì biến đổi chẳng? Sao anh lại tỏ ra đặc biệt âu yếm, quan tâm đến nàng. Trước đó anh đã từng nhiều lần thô bạo với nàng. Nếu bây giờ mà anh tỏ ra thô bạo với nàng thì nàng sẽ có ngay lý do để tìm đến sự dịu ngọt. Vì sự giằng co đó mà nàng rơi vào trạng thái gần như tuyệt vọng. Nàng ăn uống rất kém và bỏ bê công việc. Và những cơn buồn ngủ thì luôn ập đến bất ngờ. Những cơn buồn ngủ vẫn luôn đến từ tim khi nàng hồi tưởng về "sự dịu ngọt". "Sự dịu ngọt": - có lúc làm tim nàng căng phồng như sắp vỡ toang ra để nàng muốn hét to lên rằng "sự dịu ngọt" chết người.

Sau một tháng vật vã với chính những cảm xúc trái ngược, nàng dần cân bằng trở lại bằng chính sự chăm sóc của chồng. Cũng sau một tháng đó nàng đã tìm được lý do chính đáng để gặp mặt người ta. Bạn bè với nhau thì có thể gặp nhau để trò chuyện được chứ. Nhưng lý do thực chất là nàng muốn kiểm chứng lại thái độ của người ta với nàng như thế nào? Đó có phải là sự lừa gạt không? Nàng hồi hộp muốn tìm câu trả lời.

Một tháng đó dường như cũng đủ thời gian để chín những cảm xúc. Khi nàng đã không còn run rẩy ấn các con số điện thoại nữa thì điện thoại bên cạnh bỗng kêu reng reng. Gương mặt tử tế gọi điện thoại

cho nàng và nói rất muốn gặp nàng. Nàng đồng ý và mỉm cười muốn đưa cọt ngay khi nghĩ lại lần trước người ta đã hẹn nàng ở góc phố.

Người ta bước vào phòng nàng đầy tự tin với một gương mặt tử tế. Nàng chủ động mời người ta ra quán nước. Khi chỉ còn hai người đối diện với nhau qua chiếc bàn nước, nàng nhìn vào mắt người đó với cái nhìn cực kỳ thẳng thắn. Người ta bảo nàng:

- Chúng mình là bạn của nhau nhé

- Tùy thuộc vào ý trời.

- Nếu đã là ý trời rồi thì mình chẳng thể nào chống đỡ được đâu. Mình là bạn bè của nhau. Bạn bè với nhau thì mang đến điều tốt đẹp cho nhau hơn, phải không?

- Nhưng tại sao...?

Nàng định hỏi tại sao lại xảy ra chuyện đó. Người ta như nắm bắt ngay được ý nghĩ của nàng:

- Chị có bao giờ quan sát bầu trời lúc sắp xảy ra giông bão chưa? Một tia chớp sáng lóa rạch ngang bầu trời đen thẫm, sau đó là bão giông. Chuyện xảy ra giống tia chớp đó, tôi không sao nắm bắt được. Chỉ có điều sau đó là giông bão thật sự ập xuống đầu tôi.

Nàng chìa tay qua bàn với một cảm giác cực kỳ nhẹ nhõm:

- Ta sẽ là bạn tốt của nhau chứ.

- Tất nhiên.

- Và trái tim nàng cũng cực kỳ nhẹ nhõm: Ôn trời nàng đã vượt qua được cơn bão đó.

Y Ban

Tôi và gã

Tôi có một quán nước nhỏ ở đầu một con ngõ nhỏ. Gã hay lang thang ra uống nước. Tiện thể tôi làm chân ghi đề. Chiều nào gã cũng ra mua ít nhất một con đề. Tôi, kẻ bắt đắc chí về hưu non, tóc vẫn xanh rờn. Gã có bộ mặt khó đoán tuổi, vừa già vừa non, tóc gã dựng đứng vàng hoe. Có lẽ do cái mớ tóc này nên càng khó đoán tuổi gã. Thực ra cái món tóc vàng hoe giữa lũ đầu đen chẳng có gì là khó lý giải. Thuốc nhuộm đủ loại tây tàu nhập về tràn ngập. Ấy là lũ choai choai. Loại như gã cũng chẳng hiếm, chán nhuộm đen thì nhuộm hoe. Nhưng đã là nhuộm thì thế nào cũng có lúc thò ra cái chân trắng. Vậy mà tôi để ý rình mãi chưa lần nào bắt gặp cái chân tóc trắng trên đầu gã. Có lần tôi định bụng sẽ hỏi, rồi lại thôi. Cái loại ngày lang thang, chiều ghi con đề để sống tôi cũng ngại bắt chuyện. Thôi, cứ là xin giới hai chữ bình an.

Giới đánh ùm vào sổ phận tôi. Không bắt tôi chết, không cho tôi giàu sang. Giới bắt tôi làm văn chương.

Tôi mê muội vào con chữ. Tôi hâm mộ những kẻ được gọi là nhà văn.

Tôi phát hiện ra gã là một nhà văn nổi tiếng. Gã viết văn từ hồi tôi còn ở trường.

Thế là cái mạch ngầm đã thay đổi trên bề mặt cuộc sống vẫn vậy.

Tôi có một quán nước ở đầu một con ngõ. Gã hay lang thang ra uống nước. Gã thích nước chè tươi hơn chè mạn. Gã thích thuốc lào hơn thuốc lá. Gã ngửa cổ rít một hơi dài. Mắt gã lim rim miệng tròn vo nhả khói. Phê xong điều thuốc lào gã mới trầm ngâm:

- Thế bác ở vùng nào? Tôi bắt chuyện.

- Ở N.

- Tôi cũng ở N.

- Thế anh ở huyện nào?

- Tôi ở H.

- À, thế thì đi qua con phà là đến nhà tôi. Cậu có biết con phà đó có tên là gì không?

- Là Lạc Quần.

- Đúng cậu người quê ta rồi. Quê cậu ngày xưa thế nào? Quê tôi ngày xưa nghèo lắm. Mẹ tôi kể lại rằng, quê tôi nghèo đến mức không có nổi một cái đình làng. Làng mà không có đình như kiểu nhà không có mái. Năm đấy các cụ già ở làng tôi quyết định phải có một cái đình bằng mọi giá. Cho người đi dò la một thời thì biết làng bên đang xây một cái đình mới. Nó lại dựng kèo cột, cất mái trước rồi mới xây tường bao. Mà cái đình đang dựng chỉ cách làng tôi có một con sông. Các cụ già làng tôi mới họp dân làng, huy động toàn bộ trai tráng nửa đêm bơi sang sông tháo dỡ đình làng nó về bên làng mình. Cột, kèo lấy được về đến đâu là dựng luôn đến đó. Đến sáng thì đình làng tôi cũng cất nóc. Có nóc, có cột rồi mà không có gạch để xây. Dân làng ki cóp đóng gạch xây đình, phải mất một năm sau

mới xong. Thôi tớ về đây.

- Ấy, bác ngồi xơi chén nước nữa đã. Bác kể chuyện đang vào. Tôi kém bác có lẽ phải gần 20 tuổi nên không biết chuyện các cụ ngày xưa. Khi tôi sinh ra thì làng tôi đã có cái đình to lắm, lại còn có cả nhà thờ và nhà chùa nữa.

- À, thì làng tớ cũng vậy. Này tớ bảo, cái đất N, quê tớ với cậu ấy mà, sinh ra lắm người tài lắm. Vậy mà sao cậu lại ngồi bán nước ở chỗ này nhỉ. Thôi tớ về đây.

Tôi gãi đầu áp ứng định khoe, tôi cũng sắp thành người tài rồi. Tôi cũng sẽ thành nhà văn như bác. Các nhà văn thường có cái gì đó giống giống nhau.

- Này, ghi con đề.

- À, chào bác. Hôm nay bác “chết” con nào? Tôi đơn đã.

- Theo cậu thì con nào?

- Tôi tính suốt từ sáng đến giờ, để con 53 lắm.

- Cậu có quyền sở mơ không?

- Đêm qua bác mơ thấy gì?

- Tớ mơ thấy mẹ tớ.

- Mơ thấy mẹ à. Để tôi xem.

Tôi rút quyển sổ nhỏ nhàu nát ở trong ngăn kéo bàn nước ra. Tôi lật đến trang mơ. Mơ thấy người chết, mơ ăn chuối, mơ ăn bánh...mơ thấy mẹ, đây rồi 03,30. Đúng rồi, ăn chặt đánh bóng lên là 53, 35.

Dứt khoát con 53 hôm nay phải thòi ra.

- Thế ra cậu cũng mê đề đóm à?

- Thì bác bảo đã ghi đề bố thằng nào không đánh đề, có, chỉ là thằng ra đại. Bác nghe tôi đi, hôm nay đánh 4 con: 03, 30, 53, 35. Đánh đậm con 53. Nào bác chết con gì nữa không?

- Vậy thì cứ thế mà ghi, mỗi con một nghìn, con 53, ba nghìn. Thế là chẵn 5000 nhé.
- Xong, bác cầm lấy tích kê. Còn sớm chán bác ngồi uống chén nước nữa đã.
- Ừ thì ngồi buồn thêm lúc nữa. Cha mẹ cậu còn sống không?
- Cha tôi mất rồi, còn có mẹ thôi, vẫn sống ở quê. Tôi bảo lên đây sống với tôi dứt khoát không chịu.
- Lên đây sống thế chó nào được. Trông cậu nhếch nhác bán quán nước thế này, có mà nhìn đã uất.
- Bác nói phải.
- Là tớ suy từ tớ ra. Tớ là cái giống lạc loài của nhà tớ. Anh em tớ thành đạt hết, còn mỗi một cái giống tớ. Đến lúc chết mẹ tớ vẫn hận tớ.
- Sao cụ giận lâu thế hả bác.
- Có gì đâu. Các cụ ta xưa có câu: Để đứa con khôn mát l. rười rượi. Ông anh cả nhà tớ thành đạt nhất. Thành đạt cả cái việc lấy vợ. Vợ anh ấy là cháu của một ông to. Cả họ, cả hàng, cả hang, cả tổng nhà tớ đều báỉ phục. Thế mà tớ lại chả báỉ phục gì cả. Tớ lại còn dám nói thẳng vào mặt ông ấy rằng: Đó là sự nhục nhã của anh. Mẹ tớ hỏi: Vinh thế chứ sao nhục? Tớ bảo: Vinh chỗ nào? Con đồ mẹ dám bảo anh ấy vào với dân mà vỗ ngực là cháu rể ông kia đấy. Dân nó chẳng trát phân vào mặt. Mẹ tớ bảo: Vì sao? Tớ bảo: Đặc điểm của dân ta là, không dám chửi vào mặt quan kia thì người ta sẽ chửi vào mặt người họ xa. Mẹ tớ bảo: Thế thì chấp làm gì. Tớ bảo: Sống ở đây thì phải chấp. Từ cổ chí kim đất này là vậy. Mẹ tớ bảo: Từ cổ chí kim, đất này dân đều ghét quan thế thôi. Chứ lòng dạ của ông quan to ấy tốt lắm. Tớ bảo: Nhưng mà người dân chỉ nhìn vào hành vi của

người ấy với dân với nước thôi, chứ sao biết được lòng dạ thật của người ta. Mẹ tớ bảo: Thế hành vi của người ấy với dân với nước thế nào? Tớ bảo: Con người trần mắt thịt nên không thể trả lời hết nhé được câu hỏi của mẹ. Con chỉ biết một câu chuyện thế này. Người ấy đến thăm một bà mẹ già cô đơn. Người ấy hỏi bà mẹ già: Cụ sinh được mấy người con? Tôi sinh được ba người con. Tốt, người ấy nói, vậy các con của cụ bây giờ làm gì? Chồng tôi và người con lớn đã hy sinh trong kháng chiến chống Pháp. Rất tốt, người ấy nói, còn hai người con nữa của cụ đâu? Hai người con nữa của tôi đã hy sinh trong cuộc kháng chiến chống Mỹ rồi. Quá tốt, người ấy nói. Nghe người ấy nói thế bà mẹ già ngừng khóc, mở to đôi mắt đục nhìn đăm đăm vào mặt người đó. Rồi bà mẹ già bỗng bật cười khanh khách: quá tốt, quá tốt...Người có trách nhiệm đã kể lại rằng (Vì bà mẹ già đó chính là bà mẹ Việt Nam anh hùng nên phải có người có trách nhiệm quan tâm), từ đó đến hết cuộc đời bà chỉ nói đúng hai từ: quá tốt, quá tốt.

Khi tớ kể xong câu chuyện, bà mẹ tớ bỗng nổi cơn điên. Bà xông vào tớ cào cấu, xỉ vả: Tao hận mày, tao hận mày, cái giống lạc loài. Vì sao mày lại kể cho tao nghe chuyện này. Tao hận mày cho đến chết. Mày xéo đi cho khuất mắt tao. Tao không bao giờ muốn nhìn mặt mày nữa.

Rất lâu tớ cũng không hiểu vì sao mẹ tớ hận tớ đến vậy. Cho đến khi mẹ tớ sắp mất mẹ tớ mới bảo anh tớ rằng: Mẹ cũng không hiểu vì sao mẹ lại hận nó thế. Mà thực chất nó có lỗi gì đâu. Câu chuyện mà nó kể đó nếu có là thật thì nó cũng phải biết chôn chặt trong lòng, sao nó lại đi kể cho mẹ nghe làm gì. Con ơi con hãy nói thật cho mẹ nghe, có thật là con thành đạt, có thật là con hạnh phúc không? Anh

tớ im lặng.

- Mẹ tớ cũng hận tớ lắm. Tớ kể chuyện của tớ cho gã nghe. Bà còn viết giấy từ tớ. Ấy là khi tớ đang là một cán bộ nghiên cứu của một viện chiến lược kinh tế. Một cái viện nghe tên đã thấy oách rồi. Mỗi khi tớ về quê, mặc dù chỉ là cán bộ quèn, đều có quan tỉnh quan huyện tình cờ đến thăm. Rồi trong câu chuyện thăm hỏi đó thế nào các ông cũng tình cờ nhờ vả.

- Năm nay nhà nước có “chiến lược kinh tế” nào tầm tầm, nho nhỏ chú xin về cho tỉnh, huyện một cái. To thì không đủ sức, cái nho nhỏ tầm tầm thôi. Các cụ xưa bảo: Một người làm quan cả họ được nhờ. Nay cả tỉnh mình có được một người như chú, thế là may mắn lắm, phúc đức cho cả tỉnh nhà ta đấy.

Tớ cười cười. Biết nói thế nào cho các vị quan tỉnh, quan huyện hiểu về cái viện chiến lược kinh tế? Nôm na rằng đã là viện thì chỉ là nơi nghiên cứu khoa học. Còn nói theo cách của quan tỉnh quan huyện thì chẳng ra viện lại là nơi chạy dự án à? Nhưng chao ôi thực tế nó lại là như vậy. Chỉ có vài cán bộ nhãi nhép như tớ mới làm cái việc gọi là nghiên cứu để hàng năm lãnh đạo còn có cái để báo cáo với cấp trên. Còn lại người ta chạy dự án để ăn phần trăm hoa hồng từ lâu rồi. Vỡ nhẽ tớ thành anh chán đời. Tớ bỏ việc.

Đêm về tớ vắt tay lên trán nằm nghĩ ngợi, thế là tớ với gã cùng bị mẹ hận, cùng giống lạc loài. Mẹ tớ cũng bảo tớ là giống lạc loài. Gã là một nhà văn nổi tiếng. Tớ đang đam mê văn chương. Vậy tất tớ cũng sẽ thành nhà văn nổi tiếng. Tớ vô cùng sung sướng với ý nghĩ đó.

Gã đặc biệt thích kể chuyện về thời thơ ấu của gã. Mỗi lần kể về cái thời trẻ con mặt gã sáng bừng, mắt gã long lanh. Gã như lên cơn ộp

đồng.

Gã kể: 6 tuổi tớ tự tử. Chuyện thế này. Ngày ấy cứ 4 tháng 1 lần đội chiếu bóng lại đến làng tớ để chiếu phim. Lũ trẻ con như tớ thì chẳng bao giờ phải mua vé cả. Có mà rào kín lên giời bọn tớ cũng chui lọt. Tớ chỉ xin mẹ tớ 5 xu để mua kẹo kéo ăn cho nó oách. Cái thứ kẹo kéo đó nó mới cảm dỗ làm sao. Một cục kẹo to dùng bằng cái bát ô tô được người bán kéo dài ra dần dần. 5 xu chỉ được một cái kẹo dài và bé bằng ngón tay. Đứa nào mà có 5 xu mua kẹo kéo ăn thì trông rất oách.

Tớ nằn nì từ chiều cho đến khi trời tối đen tối sẫm mà mẹ không cho. Ngoài đường làng thì rầm rập tiếng chân người, tiếng cười tiếng nói. Từ bãi chiếu bóng thì tiếng loa tiếng trống thúc. Tớ như phát rồ lên. Tớ mới trèo lên cái cối xay gạo, tháo cái dây thừng buộc ở tròng xay, tròng vào cổ. Chỉ là dọa mẹ thôi. Ai ngờ trượt chân thế là thành treo cổ thật. Tớ giãy giụa, mặt tím lại. Mẹ tớ không vội đưa tớ xuống ngay mà để đến mấy giây cho biết thế nào là ghệt thờ. Đỡ tớ xuống đất cho tớ hồi lại, mẹ tớ mới dắt tớ đến nhà ông trưởng họ. Mẹ tớ bảo:

- Nó là thằng bất hiếu, mới tí tuổi đầu mà đã định cướp cơm cha, cơm mẹ. Bác là trưởng họ tùy bác định liệu.

Ông trưởng họ đánh cho tớ một trận như tử.

Tôi kể: Nhà tôi nghèo lắm. ăn cơm không bao giờ được no cả. Bà chị cả tôi ngồi đầu nồi xới cơm cho cả nhà. Hôm nào tôi quên mất mà xìa bát đến lần thứ 3 liền bị bà ấy lấy đũa cả gõ vào đầu và mắng: hốc gì mà hốc lắm thế.

Gã nói: Phải rồi, phải rồi, dân quê ta mới dùng từ ấy, ngồi đầu nồi, đũa cả, hốc, đóp..

Tôi kể: Cả tuổi thơ ấu của tôi lúc nào cũng đói. Đói thì phải đi mò cái

ăn. Tôi chui vào vườn ổi (dong riềng) để hái hoa mút tí mật ngọt thì bị cút chó trạt vào quần áo. Chẳng có quần áo khác mà thay tôi cứ để cho cút chó khô đi. Hết mùa hoa dong riềng tôi chặt cây chuối non lấy lõi của nó ăn ngọt lắm. Rồi đến giáp tết năm ấy, hàng xóm nhà tôi cưới vợ cho con. Cưới xong thì mua sẵn một thúng cam để đến tết dâu mới rể mới đi tết họ hàng. Trong đời tôi chưa khi nào nhìn thấy thúng cam nào ngon đến như vậy. Tôi mới lấy trộm một quả, ngon ời là ngon. Thế là ngày nào tôi cũng lên sang lấy trộm cam. 30 tết hàng xóm phát hiện thúng cam đã mất. Họ mở cuộc điều tra, phát hiện ngay nhà tôi, vì vườn nhà tôi có vỏ cam héo. Bố tôi tức tốc đi sang làng bên để mua cam về đền cho hàng xóm. Khốn nỗi đã là ngày 30 tết nên trên cây nhà nào cũng chỉ còn dăm quả để đến tối hái thả hương cúng tổ tiên. Đến 9 giờ đêm bố tôi mới trở về nhà mang theo đủ 30 quả cam để giả cho nhà hàng xóm. Lại giả cả mẹ tôi số tiền sáng mẹ tôi đưa cho, bảo: Nghe chuyện con đại cái mang, mỗi nhà người ta cho một quả. Xong, mẹ tôi ra sau nhà bẻ cái roi dâu, bảo: Bố mày có đánh con thì đánh đi, sắp giao thừa rồi, để năm mới đông cả năm.

Bố tôi ngồi thừ ra một lúc rồi cắt roi dâu đi, bảo: Nó ăn vào bụng nó rồi, đánh thế nào đây.

Gã kể: Bố tớ đi làm ăn xa thì thoảng gửi về mấy đồng cho mẹ con đong thóc. Đợt ấy đến mấy tháng mà bố tớ không gửi về, mẹ tớ mới đi tìm bố tớ. Mẹ tớ đi được dăm hôm thì bố tớ gửi tiền về qua đường dây thép. Lúc ấy tớ mới hơn 10 tuổi, cầm giấy báo nhận tiền đến ủy ban xã xin dấu. Tớ bảo với ông xã (là chú họ):

- Chú chứng nhận vào đây cho cháu để cháu đi lĩnh tiền. Bây giờ thóc hơn(rẻ) thì còn đong được kha khá. Đợi mẹ cháu về thóc

kém(đắt)thì nhà cháu lại đói.

Nghe thế ông chú họ liền cộp dẫu cho tở luôn. Chả có đứa trẻ hơn 10 tuổi nào lại ăn nói khôn ngoan như vậy. Tở mang giấy ra bưu điện lĩnh được 14 đồng. Mang tiền về đến đầu làng thấy người ta đang đụng thịt trâu. Tở mới đem cả 14 đồng đánh đụng hết, được 15 kg thịt trâu. Ở nhà lúc ấy chỉ có tở và con em gái. Hai anh em làm mấy món ăn ngay, còn lại cho vào cái nồi 10 kho lên. Một tuần sau mẹ tở về. Đến đầu làng đã biết chuyện, về đến nhà lại sực nức mùi thịt trâu thì không bước nổi chân nữa. Mẹ tở ngồi xếp xuống hè, mắt ráo hoảnh, mặt tái dại. Mẹ tở không còn đủ sức để đánh đòn tở nữa. Lúc đó 1 hào một thùng thóc, 14 đồng là đong được 140 thùng thóc. Năm đó nhà tở đói lắm.

Gã nói: Làm cái anh nhà văn phải trải qua thực tế nghiệt ngã thì mới có tác phẩm tốt. Chớ gì có anh nhà văn nào dư ăn dư mặc dư hạnh phúc mà có tác phẩm hay được. Là cái anh nhà văn thì cũng là trời hành đấy mà. Trời chót hành thân xác hần rồi thì trả lại cho hần một ít con chữ. Thế thôi có gì mà rộn.

Tôi nói: Tôi muốn hỏi bác chuyện này lâu rồi nhưng chưa có dịp.

Gã nói: Chuyện gì?

Tôi nói: Sao tóc bác nó cứ vàng như rơm, rồi dựng đứng lên thế?

Gã nói: Còn chuyện gì thì hỏi luôn cả thể đi, tở sống nay chết mai ấy mà. Trời còn cho sống đến thế này là tốt rồi.

Gã kể: Tở đã ngẫm nghĩ rất nhiều về chuyện này mà chưa lý giải nổi. Có thể là do trời trị vì tội dám khinh bà chị dâu đáng kính của tở. Bà chị dâu cháu gái của ông quan to mà tở đã kể cho cậu nghe. Bà ấy cũng thù ghét tở nhưng biết giấu mặt.

Tở bị bệnh loét dạ dày, phải phẫu thuật cắt bỏ 2/3. Ca mổ đã được

lên lịch ở bệnh viện V. Tớ đã tiếp xúc với tay bác sỹ mổ cho tớ. Tay này trẻ và cũng mê văn chương, quí tớ lắm. Tay bác sỹ bảo tớ: Nghe con số này bác phải tin em. Em đã mổ an toàn cho 300 bệnh nhân. Tay bác sỹ nói thế tớ yên lòng. Một tuần nữa tớ lên bàn mổ thì chị dâu tớ ra tay. Ghét gì thì cũng là em ruột của chồng, lại để cho tay vô danh tiểu tốt ấy mổ cho người nhà mình hay sao. Phải là giáo sư đầu ngành chứ. Thế là chuyển sang bệnh viện H, do giáo sư đáng kính đầu ngành đảm trách. Ca mổ được bà chị dâu thuê cả máy quay đến ghi lại để dần mặt chú em chồng, phải ghi nhớ công ơn của bà chị dâu. Thế mới xảy ra cơ sự. Giáo sư đầu ngành một mặt đã nhiều tuổi, mặt khác lý thuyết giỏi hơn thực hành, cắt dạ dày tớ đã đành còn cắt luôn cả mật tớ nữa. Ca mổ thay vì 3 tiếng đã kéo dài thành 8 tiếng được quay phim kỹ càng. Mặc dù vậy tớ vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt, kien cáo sao được. Vuốt mặt phải nể mũi chứ. Hơn hai năm sau tớ lại phải lên bàn mổ lần nữa vì cái mối nối ở mật nó be bờ lên cản dòng chảy, gây tắc. Lần mổ thứ hai cắt mật, nối ruột thẳng lên gan. Nối thông thống thì sợ giun chui lên, phải làm nắp đậy. Một thời gian sau cái nắp sập xuống, lại tắc. Lên bàn mổ lần thứ 3. Lúc tớ mặc váy hoa ngồi lên xe đẩy vào cầu thang máy tớ đã nhìn thấy họ hàng đến tiễn biệt tớ. Tớ đã nhìn thấy trong mắt bà chị dâu một thoáng thương xót. Thế mà tớ vẫn sống. Chỉ có điều tóc tớ nó biến thành thế này.

Tôi kể: Tôi bị đau bụng kèm theo sốt nhẹ. Đến viện khám bác sỹ bảo bị kiết lỵ. Cho đơn mua thuốc và truyền một chai dịch. Tôi vốn sợ chết bèn cứ thế làm y lệnh bác sỹ. Đêm về vẫn đau, đến sáng hôm sau vẫn đau. Đến chiều thì đau dữ dội kèm theo sốt cao. Vào viện một bác sỹ khác khám cho bảo, viêm phúc mạc, phải mổ gấp. Vợ tôi

lo cuống cuống cứ ngồi cạnh tôi chấm nước mắt. 7 giờ, 8 giờ, 9 giờ mà cũng chẳng thấy bác sỹ gọi lên phòng mổ. Vẫn cứ phải nằm phòng chờ. Bỗng có người đến rỉ tai, (chả biết tung tích người này thế nào) đã chuẩn bị phong bì cho kíp mổ chưa? Vợ tôi mới bừng tỉnh đi gặp bác sỹ mổ. Dúi vào túi bác sỹ mổ số tiền tương đương 1 chỉ vàng (người không rõ tung tích bảo thế). Tôi nằm trên bàn mổ 4 giờ đồng hồ. Lúc đưa tôi xuống phòng hậu phẫu, bác sỹ mổ bảo vợ tôi: - Sao ngu vậy, ở thành phố mà phải chờ đến viêm phúc mạc mới vào viện. Tôi làm tốt cho anh nhà rồi đấy.

Vợ tôi trình bày quá trình bệnh tật của tôi, rằng hôm trước đã đưa vào khoa nội khám rồi nhưng bảo bị kiết lỵ. Vị bác sỹ đó bảo vợ tôi: - Thế là ngu lâu, đau bụng lại đưa vào khoa nội khám thì nó chả bảo là kiết lỵ. Bận sau cứ đau bụng là đưa ngay vào khoa ngoại nhớ chưa.

Quả sau đấy vợ tôi được một bài học, cứ đau bụng là đưa ngay vào khoa ngoại.

Gã nói: Quả là tở với cậu có nhiều điểm giống nhau thật. Chả trách đồ đùng cậu lại thích viết văn. Tở vào đời cũng bằng một nghề khác đấy chứ, rồi thế chớ nào lại đắm sầm vào văn chương chứ.

Tôi nói: Tôi thấy văn chương nhiều hào quang lắm.

Gã nói: Cậu thấy thế à?

Tôi nói: Thì đấy thôi bác được lên báo âm ầm.

Gã nói: Trong sổ mơ đánh đề của cậu, mơ nổi tiếng thì ra con số gì? Cậu tra xem cho tở đánh con đề.

Tôi nói: Không có đâu bác ạ. Tôi kiểm tra kỹ rồi.

Gã nói: Thế thì chán bỏ mẹ. Hôm nay không biết đánh con gì đây.

Một hôm có hai người đàn ông đến tìm gã đúng lúc gã đi vắng. Họ

ra ngồi quán nước của tôi để chờ gã về. Một người áng chừng là từ nơi xa đến. Họ vừa uống nước vừa nói chuyện. Những câu chuyện về một người thứ 3. Đó là gã.

- Chỉ kể về sức làm việc tôi đã báỉ phục hấn lắm, hơn 50 vở kịch, gần 10 tiểu thuyết, hàng trăm truyện ngắn, hàng trăm bài thơ.

- Tôi tưởng sau cái vụ ở T thì anh hận hấn lắm.

- Có hận. Nhưng hận mình là chính. Anh bảo, bạn bè cùng chiến hào chiến đấu. Mũi tên hòn đạn còn chia nhau, thế mà đến khi hấn gặp nạn lại bỏ. Bỏ vì sợ vì hèn chứ có phải vì phản bội bạn bè chi đâu.

- Mà ngấm kỹ đó mới chỉ là một vế. Vế nữa vì hèn mà chẳng dám sống hết mình, viết hết mình. Bao điều muốn viết nhưng vì sợ mà đành phải thôi.

- Bây giờ hấn sống thế nào?

- Ban ngày thì vọt vờ. Đêm thì cày như điên.

- Hấn tài, quả là hấn tài.

- Ông có sợ gặp hấn, hấn đuổi không?

- Giờ thì còn sợ gì nữa chứ. Gặp nhau nói với hấn một câu, kéo chết rồi không nói được nữa, rồi hấn đuổi cũng xong.

- Nghe đâu cuốn sách bị đốt của hấn hồi ấy bây giờ được tái bản đấy.

- Thời ấy nó vậy, chứ giờ đọc lại có là gì đâu. Cuộc sống nó còn nghiệt ngã gấp hàng trăm hàng nghìn lần ấy chứ.

- Khổ cái anh nhà văn. Từ cổ chí kim có thấy anh nhà văn nào làm binh biến đâu. Ấy vậy mà chả có thể chế chính trị nào ưa anh ta cả, luôn là hạng người bị nghi ngờ nhiều nhất.

- Tài, quả là hấn tài. Chỉ nội việc hấn chịu đựng được các ngón đòn tâm lý mà người ta ngấm ngấm hành hạ hấn 10 năm trời mà không

phát điên, mới thấy hấn tài.

- Thà cứ bỏ tù đi còn dễ chịu hơn.

Hai người khách chờ gã đến tối sẫm mà không thấy gã về mới chịu rời quán nước nhà tôi.

Xâu chuỗi câu chuyện của hai người khách nói về gã tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nhưng tôi biết được các sự kiện quan trọng. Đó là có một cuốn sách của gã bị đốt. Đó là sự kiện ở T. Đó là hấn bị coi là phản động. Tôi định bụng sẽ hỏi gã cho ra nhẽ.

Gã bỗng biến mất. Tôi càng chờ gã càng mất tăm dạng. Đến gần 1 năm sau mới thấy gã xuất hiện. Tóc gã càng vàng hơn, dựng đứng hơn. Mặt gã lõ vào, chân tay giờ xương. Chỉ có đôi mắt là vẫn lấp lánh.

- Bác biến đi đâu vậy? Tôi hỏi gã.

- Đi xạ trị, ung thư rồi.

- Bác thôi mồm, hay nói chơi.

- Chả ai nói chơi với tính mạng.

- Sao đến nông nỗi ấy.

- Trời thế là thương đấy. Sống được đến đây là tốt lắm rồi.

- Này, nói thật với cậu tớ ác ghê lắm nhớ. Tớ rất thích chết kiểu nổ máy bay. Đùng. Hoảng loạn một giây, đau một giây. Thế là xong.

Nghĩ lại mới thấy mình ác. Mình sướng nhưng bao nhiêu người khổ. Bao nhiêu người còn muốn sống chứ có ai muốn chết như mình đâu. Lão trời ác với tớ quá, ai lại bắt tớ chịu đau đớn thế bao giờ.

- Cậu tra xem, ung thư ra con gì?

- Chưa có trong sổ mơ đâu bác ạ.

- Được để tớ bán xong liều thuốc lão, rồi tớ nghĩ ra một con.

Gã phê mấy phút. Xong, tỉnh như sáo sậu.

- À quên tờ hỏi cậu chuyện này, cách đây 9, 10 tháng gì đó, buổi chiều có hai tay đến chờ tờ ngồi quán nước của cậu, đúng không?
- Vâng đúng rồi. Bác nhắc em mới nhớ. Em cứ chờ bác đến để hỏi.
- À, cậu xưng em với tờ từ bao giờ vậy nhỉ?
- Thì bác chả hơn em gần 2 chục tuổi là gì?
- Nghe ngọt ngào ra phết. Tờ có một thằng em cùng cha khác mẹ. Thấy cảnh nó lao động chân tay vất vả, khó khăn mới bảo nhau đến nhận máu mủ, rồi tìm cách giúp đỡ nó. Nào ngờ nó bảo, các ông biến đi cho tôi nhờ, chả có các ông thì tôi vẫn sống đấy thôi. Nghe nó nói tức anh ách nhưng trong dạ lại sướng, đúng nó là máu mủ nhà mình rồi.
- Bác ngồi đây lâu lâu một tí. Em đã chuẩn bị thức nhắm và chai quốc lủi rồi. để em chạy về lấy.
- Hôm nay có việc gì mà long trọng thế?
- Em muốn tham khảo bác mấy việc.
- Này tờ bảo thật cậu, vớt mẹ nó mấy cái từ hào nhoáng ấy đi. Cứ nói nhiều nó vận vào văn đấy. Nghe sáo bở mẹ.

Tôi chạy nháo nhào về nhà lấy mấy con mực và chai nút lá chuối. Chạy ra, gã lại đang ngửa cổ rít thuốc Lào. Tôi chờ cho gã phê xong thuốc. Phải mấy phút sau gã mới phều phào:

- Sức khoẻ kém quá rồi, phê lâu.
- Thế hỏi gì hỏi đi.

Tôi hỏi: Vì sao cuốn sách của bác bị người ta tịch thu vậy? Phản động à?

Gã trả lời: Nó chẳng phản động, nó không làm lộ bí mật quốc gia, nó không kích động bạo lực, nó không kích dâm...Nghĩa là nó không vi phạm pháp luật. Nó chỉ có mỗi tội, sự thật. Nhà văn ấy mà, là tên gọi

chung. Còn tùy thể loại văn học mà nhà văn đó viết người ta sẽ chia ra là, nhà văn lãng mạn, nhà văn trinh thám, nhà văn viễn tưởng, nhà văn hiện thực..Chứ chả có nhà văn phản động, nghĩa là viết thể loại phản động đâu.

Tôi hỏi: Vậy thì sao nó lại bị tịch thu?

Gã trả lời: Tớ cũng chả hiểu vì sao nữa. Tớ cứ thể tớ viết và con chữ nó cứ thể nó ra.

Tôi hỏi: Bác viết về cái gì?

Gã trả lời: Tớ viết về xã hội thôi. Ấy đại khái là thế này. Người ta nói nó đẹp nó tốt. Tớ lại viết ra rằng nó chẳng đẹp chẳng tốt. Người ta nói nó vĩnh cửu. Tớ lại viết là nó sắp sụp đổ. Mà y như rằng nó diễn ra đúng y như tớ đã viết.

Tôi nói: Chả trách nào!

Gã hỏi: Thế cậu bảo phải viết làm sao?

Tôi nói: Thì văn chương phải hư cấu chứ.

Gã nói: Hư cấu nào thì cũng phải trên cái nền cuộc sống chứ.

Tôi nói: Thế là tôi đã hiểu xong một vấn đề rồi. Thế còn sự việc ở T?

Gã trả lời:Là thế này, 10 năm sau vụ đốt sách, tớ vẫn sống vẫn viết vẫn nổi tiếng. Có cái hội nghị ở H nó mời. Thằng tổ chức là thằng yêu văn chương. Nó thấy tớ với cái lão nhà văn nữa. Nó bảo xếp hai nhà văn vào phòng vip. Tớ bảo thằng, tôi ngủ cùng phòng với chó còn hơn ngủ với lão này.

Tôi hỏi: Vì sao bác lại thù nhà văn kia thế?

Gã trả lời: Thằng lưu manh thì có thằng lưu manh nó chơi. Thằng ngu thì có thằng ngu chơi. Thằng đểu thì có thằng đểu chơi..Còn những thằng giả dối thì cũng chẳng chơi được với nhau.

Tôi hỏi: Sau cái sự vụ của bác chắc là bác thù nhiều người lắm? Vì

nếu kể cái sự hèn thì nhiều người hèn lắm. Em tự đối chất với lương tâm em cũng hèn.

Gã trả lời: Tớ cũng hèn. Anh hèn thì thương anh hèn. Ban đầu thì giận. Sau thì thương. Nhưng nó chả để cho mình thương. Nó nhận sự thương của mình thì chả ra là nó nhận mình hèn ư. Kể thông minh lắm mới nhận được ra mình hèn. Mất hết bạn rồi. Chỉ không có bạn thôi.

Tôi hỏi: Không có bạn có sống được không?

Gã trả lời: Vẫn sống nhăn ra đấy. Tớ nói bạn là bạn tri kỷ, bạn chiến hào ấy chứ. Thời buổi này thiếu mẹ gì bạn. Bạn ăn, bạn chơi, bạn đề bạn đóm, bạn du thủ du thực..Tớ lại ngộ ra bạn ấy hay hơn nhiều.

Tôi hỏi: Câu hỏi này rất quan trọng với em. Em hay xem phim Hollywood lắm vì thế em tưởng tượng ra cái cách tra tấn người đến thế là cùng.

Gã nói: Tớ cũng thích xem phim Mỹ.

Tôi hỏi: Vậy nó có giống thế không?

Gã nói: Cái gì giống?

Tôi nói: Cái cách họ ra đòn tâm lý ấy mà.

Gã nói: Giống là giống thế nào. Giống thế thì nước ta thành nước Mỹ à?

Tôi hỏi: Thế nó thế nào?

Gã nói: Ngày này qua ngày khác chỉ đọc với hai câu: Tổ chức phản động nào đứng đằng sau, xúi giục? Đã nhận thức ra tội lỗi chưa?

Tôi hỏi: Thế sao bác không phát điên?

Gã trả lời: Có phát điên chứ, rồi sinh ra cả bệnh đau dạ dày.

Tôi hỏi: Thế sao giờ không điên?

Gã trả lời: Điên mới nghĩ được là, đây là sứ mạng cao cả mà trời đất

đã giao phó cho ta. Như chúa Giê su như Phật vậy. Chúa Giê su phải đóng đinh câu rút. Phật thì phải chịu kiếp nạn. A ha, vũ trụ bắt ta phải mang một sứ mệnh cứu rỗi dân tộc ta. Tớ chẳng thấy mấy ngón đòn của họ ra gì. Bểng đi họ không gọi lên lại thấy làm đau khổ. Rồi bỗng dưng có những quan chức rất to, đầy vẻ trách nhiệm gọi tớ đến nhà riêng mà rằng(chứ lại không phải ở công sở đâu nhé) để tâm sự: cậu (chú,em,mày) rất có tài, có tâm mới viết được những dòng văn tâm huyết ấy. Đó là những áng văn chương rất hay, cả một đời làm văn chương mấy ai viết được như vậy. Chả có phản động, phản hang gì sất, chỉ có bọn ít học mới quy chụp linh tinh thế thôi...Nhưng những áng văn ấy nó ra đời không đúng lúc nên gây phản cảm, dễ làm cho nhân dân hiểu lầm. Anh biết cậu (chú, em,mày..)đã mệt mỏi quá rồi. Thôi làm đại một cái bản kiểm điểm nhận tội đi, tội nhẹ nhất là vì ngu, tội nhẹ nhì là nhận thức kém, tội nhẹ thứ ba là nhẹ dạ... Sau 3,4 lần gọi tớ đến nhà riêng tâm sự như vậy tớ bỗng tỉnh điên. Khi không còn điên nữa thì cảm giác sợ hãi, tủi nhục ủa đến. Sợ quá mà đâm ra bị bệnh đau dạ dày. Nhưng ngẫm ra cái bệnh dạ dày này nó hành hạ ai thì nó hành chứ với tớ nó là vị cứu tinh đấy. Theo giờ làm việc của viên chức các tay đó (là các nhân viên bảo vệ tư tưởng ấy mà)gọi tớ lên để làm tường trình và báo cáo xem đã nhận thức được sai lầm đến đâu. Người hỏi kẻ trả lời, giằng co nhau từng chữ. Độ một giờ sau thì cơn đau phát tác. Cái bệnh đau dạ dày thì cậu biết đấy, nguyên nhân của nó có thể là do tác nhân vật lý, có thể là do thần kinh căng thẳng. Có người vì căng thẳng qua mà bực dạ dày là gì? Đấu nhau con chữ căng thẳng mà cơn đau dạ dày ập đến. Đau quá không chịu nổi tớ bảo tay nhân viên: Cho tôi xin cốc nước lọc để tôi uống thuốc. Tay nhân viên đưa cho tớ cốc nước lọc. Tớ lấy gói

thuốc muối Nabicabonát, thuốc đặc trị dạ dày ngày đầy, ngứa cổ dốc vào miệng rồi chiêu ngụm nước. 10 phút sau thuốc có tác dụng. Đầu tiên là ợ. Tớ ợ thật to. Cái mặt tớ đây bình thường trông đã kinh rồi vậy mà tớ còn há hốc mồm ra ợ thật to. Ợ một tràng dài. Nói gì thì nói chứ, các tay nhân viên đó đều là được học hành tử tế, lại còn phải giỏi giang nữa mới vào được cái nghề này, chúng nhìn tớ há hốc mồm ra ợ, chúng phát kinh. Sau khi ợ một hồi thì tớ đánh rắm. Rắm to. Tớ kệnh đít lên mà đánh một tràng. Hết ợ lại đánh rắm, tởm thế, bố đứa nào chịu được. Vậy là giải tán.

Tớ đã nắm bắt được ngay cái sự kinh tởm của các tay nhân viên nên ngày nào tớ cũng giở ngón đòn đó ra. Thế mà các tay ấy cũng chịu được đến một tháng đấy.

Hồ sơ vụ án được kẹp lại với dòng kết: Tâm thần phân liệt.

Đấy câu chuyện của tớ là thế đấy.

Câu chuyện của gã ám ảnh tôi khủng khiếp. Cái mà tôi sợ nhất là những điều gã kể nó sẽ vận vào cuộc đời tôi. Cứ y như người sợ ma sợ quỷ, mà ma quỷ thì đã có ai nhìn thấy bao giờ, thế mà có người sợ đến tự nhiên mà chết. Nỗi lo sợ của tôi là có căn cứ hẳn hoi chứ không hẳn là vu vơ. Ở đời nó có những sự trùng hợp đến kỳ lạ. Tôi và gã, ngẫu nhiên mà có nhiều sự giống nhau. Những sự giống nhau đó thì chả có gì hay ho nhưng cũng chả có gì khốn khổ. Một đời người bình thường đa phần đều trải qua như vậy.

Thôi, tôi chỉ là một phận người bình thường. Tôi chả mang sứ mệnh nào của giới cả. Tôi cũng không bị đau dạ dày để mà ợ, mà đánh rắm được. Tôi sợ lắm, chỉ nghĩ đến thôi mà mạch máu của tôi đã đông nghẽn lại rồi. Thôi tôi chỉ là người bình thường thôi.

Hai ngày hai đêm lo sợ mà mặt tôi lõ lại rồi, tóc tôi rụng đứng. Nhìn

vào gương tôi thấy mặt tôi giống giống mặt gã. Tôi sợ qua gào rú lên. Vợ tôi đưa tôi đến bệnh viện. Các thầy thuốc khám và xét nghiệm mà chả tìm ra bệnh nào. Vợ tôi đi xem bói, thầy bói phán rằng tôi bị ma làm, phải cúng. Tôi tỉnh như sáo sậu, ma nào làm tôi đâu. Tôi bảo vợ, chuyển nhà đi nơi khác, đúng là ở đây có ma thật. Vợ tôi đồng ý luôn. Chúng tôi đổi nhà đến một nơi xa hẳn ngôi nhà cũ. Khi chuyển nhà chúng tôi gom hết bản thảo của tôi cùng rác rưởi, chôn một mối lửa. Bản thảo viết trên giấy nổ cháy sem sém.

Kiếp sống của tôi còn vài ba chục năm nữa, tôi muốn sống thật bình yên. Tôi sợ những nỗi sợ. Tôi sợ gặp lại gã nên tôi không mở quán nước nữa.

Y Ban

Y Ban

Trong khu vườn nghệ sĩ

Chàng nghệ sĩ điêu khắc đi chợ phiên làng Canh mua được một con chó mực. Con mực có cái mặt quắt và toàn thân đen tuyền. Chàng đem về nuôi trong xưởng làm tượng của mình. Cái xưởng được dựng trên mảnh đất rộng. Chàng để một khoảnh làm sân cỏ. Mực tha hồ chạy nhảy trên cái sân đó. Chàng rất yêu quý mực, những khi rảnh rỗi chàng vò lấy mực bắt rận hoặc vuốt ve âu yếm. Khi làm việc, chàng quên cả ăn, nhưng không bao giờ quên cho mực ăn. Mực cũng yêu quý chàng.

Chàng chỉ làm việc ban ngày ở xưởng. Đôi khi mải mê làm nốt cái tượng nào đó thì chàng ở lại qua đêm. Mỗi khi tiễn chàng về, mực chỉ đưa chàng đến ngõ. Sáng ra, khi nghe tiếng xe chàng từ đầu ngõ, mực đã rên ư ử để mừng. Chàng mở khóa vào nhà là mực chồm lên liếm tay liếm chân. Chàng ngồi xuống thì mực cũng chỉ bám được hai chân trước vào đầu gối của chàng. Là vì mực còn bé. Mực rất muốn liếm vào mặt chàng.

Mực rất hạnh phúc trong khu vườn chàng nghệ sĩ. Mực lớn lên thành một cô chó cái xinh đẹp. Cái ước mơ liếm vào mặt chàng nghệ sĩ của

mực đã không bao giờ thực hiện được vì trong khu vườn xuất hiện một người đàn bà.

Từ khi có người đàn bà, mực không còn được âu yếm vuốt ve. Đôi khi quẩn quít quá còn ăn vài cú đá vào bụng. Mực đau lắm nhưng chỉ lẳng lặng đi ra một chỗ. Một hôm, người đàn bà mang đến khu vườn một con gà lông trắng muốt nhưng bên trong lớp lông đó lại đen tuyền.

Có con gà, khu vườn vui hẳn lên. Mực có bạn để chơi. Mực đuổi cho con gà chạy tớn tác. Nhưng chưa khi nào mực bắt được con gà. Khi bị đuổi dồn, con gà bay lên đậu trên những bức tượng của chàng. Mực thất kinh không dám đuổi theo con gà nữa. Mực đã được dạy rằng, phải tránh xa những bức tượng. Quả nhiên con gà ngu xuẩn kia đã bị cái chổi lia cho, quáng quàng lủi ngay vào một xó.

Một ngày đẹp trời khác, người đàn bà lại mang đến khu vườn một con chó vàng cộc đuôi. Mực nghe tiếng chàng nghệ sĩ điêu khắc lâu bầu, lăm chớ thể thời gian đâu mà chăm. Người đàn bà bảo, cho con mực vui không thôi nó cứ lủi thủi một mình.

Mực cũng vui. Chơi với con gà chán chết, chỉ biết quang quác rồi nhảy tớn tác. Chơi với con vàng cộc đuôi thích hơn nhiều. Con vàng cũng thích đùa với mực. Nhất là khi mực cắn nhẹ vào bụng con vàng. Con vàng nằm lăn lộn dưới đất giờ bốn vó lên trời. Mực còn được ra oai với con vàng. Con vàng chưa biết luật trong khu vườn nên cứ thấy chàng nghệ sĩ dắt xe ra cổng là nó chạy theo. Có hôm còn theo đến tận ngõ. Chàng điêu khắc phải xua về.

Mực ra tay dạy cho vàng cộc đuôi một bài học. Mực cắn cho vàng cộc đuôi một nhát vào chân. Vàng kêu ăng ẳng. Lần sau vàng lại nhăm nhe chạy theo chàng điêu khắc khi chàng dắt xe ra cổng, mực

sủa lên một tiếng, vàng sợ quá chạy tọt về nhà.

Mực, vàng, con gà ác sống vui vẻ cùng chàng nghệ sĩ trong khu vườn. Chúng được chàng cho ăn no và tắm táp, bắt chấy bắt rận.

Người đàn bà chỉ đứng nhìn. Và câu chuyện bắt đầu.

Chàng điêu khắc mua về rất nhiều xương bò, xâu vào sợi dây thép rồi buộc vào gốc hồng xiêm ở đầu hè. Mực và vàng cộc đuôi cùng gà ác được một bữa ăn no nê. Riêng vàng tham ăn đến mức đến đêm thì không chịu được, nôn hết ra bãi cỏ. Bữa ăn đó đã làm cho mực và vàng cộc đuôi chán ngắt món xương bò.

Ngày hôm sau chàng điêu khắc không về xưởng làm việc, mực thấy nhớ nhớ nhưng mực không đói. Ngày thứ hai chàng điêu khắc không về, có nghĩa là mực và vàng cộc đuôi sẽ phải gặm nốt xương bò.

Vàng cộc đuôi đã đói ngấu nên mon men gặm cục xương bò, còn mực thì không dám cả đến gần. Xương bò sống để qua hai ngày đã bốc mùi thối. Cái xương bò thối này thì chịu không thể xực nổi. Ngày thứ ba chàng điêu khắc không về xưởng, vàng cộc đuôi nằm bẹp rên ư ử. Mực cũng đói cồn cào. Đói quá mực xông đến cục xương. Một mùi thối khảm bốc lên làm mực sợ chết khiếp. Mực lảng lạng bỏ đi.

Đến bên cạnh vàng cộc đuôi nằm xuống bên cạnh.

Bốn cái mắt chó nhìn thấy con gà ác cứ nhớn nhớn, chẳng có vẻ gì đói khát cả. Nó thông dong lấy chân bới bới trên cỏ, rồi cúi xuống mổ lấy mổ để. Mực phi ra bãi cỏ hất con gà ác chúi xuống đất. Đất chui vào mũi làm mực hắt xì chảy cả nước mũi ra ngoài. Sau một hồi hắt xì, bụng càng đói réo lên. Mực cúi xuống rút một ngọn cỏ nhai nuốt. Được nửa chừng thì lá cỏ đưa vào họng buồn quá. Mực nôn thốc nôn tháo. Toàn nước dãi như chó dãi. Vàng cộc đuôi nhìn thấy không dám bắt chước mực, nằm im dán bụng xuống đất cho đỡ đói.

Đến chiều ngày thứ tư thì chàng điêu khắc về với một bịch cơm trộn với thịt. Chàng bảo mực và vàng cộc đuôi:

- Ăn dè thôi, để dành ăn dần, tao đang bận làm nhà mấy bữa nữa mới về. Đừng có ăn thịt nhau đấy!

Chàng vẩy gạo cho con gà ác ăn. Chàng để vào góc hè một ít gạo cho gà ác ăn dần. Rồi chàng đóng chặt cửa lại, đi. Mực ăn no rồi thôi. Vàng cộc đuôi thì đã chén no nê nhưng vốn ăn tham nên cứ chốc chốc lại ra ăn thêm. Đêm, mực nghe tiếng vàng cộc đuôi nôn. Mực nghĩ thầm, cho chết, ai bảo ăn tham. Nôn ra rồi chết đói, mấy ngày nữa ông chủ mới về cơ.

Sáng ra mực không thấy bãi nôn nào của vàng cộc đuôi. Lại thấy chỗ cơm ông chủ mang về chỉ còn ít. Mực tức lắm, lằm bằm chửi vàng cộc đuôi, nó ăn no đến mức nôn ra, vậy mà vẫn mò dặng ăn hết, phần còn lại cho mình chỉ có tí thế kia.

Mực không đói lắm nhưng vẫn lại chỗ thức ăn kéo vàng cộc đuôi ăn hết mất. Cơm đã thiu nhớt ra. Mực xức một miếng đã vội nhả ra. Vàng cộc đuôi hé mắt nhìn mực cười thầm. Mực và vàng cộc đuôi lại trải qua một hành trình đói như lần trước. Đến ngày thứ ba thì hai đứa phát hiện chỗ gạo chàng để dành cho gà ác. Hai đứa sục mõm vào đồng gạo sống. Cắn được vài hạt rồi ngửa cổ lên nhai. Nhai hạt gạo sao mà khó thế. Thôi thì cứ nuốt đại vậy. Hai đứa ăn hết chỗ gạo của gà ác. Thì ra chỗ gạo đấy không chỉ để nuôi gà ác mà còn nuôi thêm cả mấy con chuột.

Một con chuột mò ra ăn gạo bị vàng cộc đuôi vồ được. Đang đói, vàng cộc đuôi chén luôn con chuột. Mực thấy vàng cộc đuôi ăn ngon lành con chuột cũng muốn thử một miếng, nhưng ngại xông vào. Gì thì mực cũng là con cái nên cái tính xông pha vẫn kém hơn.

Ngày thứ năm đói không tả nổi. Bọn chuột khôn ngoan không ló mặt ra nữa. Con gà ác cứ nhờn nhơ bới bới, mổ mổ, chẳng có vẻ gì đói khát cả. Mực cảm thấy như sắp chết. Đã thế mà vàng cộc đuôi lại cứ hít hít ngửi ngửi ra chiều âu yếm. Nó tệ thật đấy, thì nó đã thành một gã trai bảnh chọe rồi. Từ lâu mực không còn coi nó là ranh con để bắt nạt nữa. Nhưng để âu yếm ve vãn thì phải biết kiếm cái ăn cho đỡ đói đã.

Vàng cộc đuôi cũng vây vo thế thôi chứ đói thế có làm được gì. Ngày thứ bảy chàng điều khắc mới về. Lần này chàng mang theo cả một xô cơm thịt. Chàng xúc cơm ra hai cái bát. Vàng cộc đuôi xốc lầy xốc để. Lại bị chết sặc nữa. Hắt hơi văng cả cơm ra. Mực ăn từ tốn.

Chàng vuốt ve mực, mảy ngoan lắm. Mực sượng rên, ngừng ngay ăn để liếm láp ông chủ. Chàng điều khắc để yên cho mực liếm vào tay chân chàng. Mực được thể chồm lên định liếm vào mặt thì chàng hất mực ra, bắn lắ mà định liếm mặt người ta à? Mực tung hứng quay về đĩa ăn của mình, đuôi ngoáy tít.

Vàng cộc đuôi ăn xong cũng quán lầy chân ông chủ tỏ ý biết ơn, lại còn rên ư ử trong họng. Nhưng nó lại không có đuôi để vẫy, khổ thế. Máy lần vàng cộc đuôi đã nghe ông chủ nói, mảy chả được tích sự gì cả, chó không ra chó, đến cái đuôi cũng không có. Điều này thì ông chủ phải trách bố mẹ vàng chứ. Vàng cũng muốn có đuôi để mừng chủ nhưng cha mẹ sinh ra không có đuôi thì vàng đành chịu chứ biết làm gì.

Chàng điều khắc dọn lại mực và vàng cộc đuôi, ngoan nhé, đừng có cắn nhau tao đánh chết nghe chưa. Cửa vừa đóng là vàng cộc đuôi đã đến bên mực âu yếm. Vàng hít hít ngửi ngửi rồi liếm vào mặt mực. Mực để yên. Mực cũng thích. Vàng thấy thế bèn nhảy bổ lên

lượng mực. Rất lâu mới xong việc. Xong hai đứa lại nhảy bổ đến xô thức ăn. Vàng cộc đuôi để cho mực ăn trước. Nó nê hai đứa gác mõm lên nhau ngủ. Ngủ một giấc dài mà trời vẫn sáng. Vàng cộc đuôi héch mõm lên tru một tiếng. Mực không tru nhưng cũng héch mõm lên nhìn giời. Thì ra sáng trắng suông. Mực với vàng đùa giỡn trên bãi cỏ. Chúng nó và chúng hạnh phúc.

Sang ngày thứ năm mực đói không chịu nổi. Lần trước nhịn đến ngày thứ bảy mà có đói thế này đâu. Con gà ác nhờn nhờn đã đành, vàng cộc đuôi cũng nhờn nhờn nốt. Vàng còn đùa nghịch với gà ác. Gà ác bị đuổi dồn nhảy phắt lên đầu cái tượng của chàng điêu khắc. Không bị cán chỏi xưa nên nó đứng ung dung, vỗ cánh bành bạch rồi toẹt một bãi lên đầu tượng.

Mực nhìn thấy sợ thót cả tim, mảy dấm ỉa lên đầu tượng của ông chủ, mảy bị ăn cán chỏi là cái chắc. Rồi mực nghĩ ra, chàng điêu khắc không có mặt để mà đuổi gà ác. Mực bỗng tức điên lên với gà ác. Mực xò lên sửa nhặng xị. Gà ác giật mình rơi xuống đất. Mực lập tức vồ vào cổ gà ác. Gà ác lấy chân đập vào mặt mực để chạy. Mực bị chân gà đập trúng vào mắt đau quá vội nhả ra. Gà ác lại nhảy lên đầu tượng đứng, máu chảy nhỏ giọt xuống đầu tượng. Trông gà ác tội nghiệp quá. Da cổ đã bị mực cắn đứt. Lại bị giằng co, trơ hết cả xương xẩu, lòi các thớ cơ, mạch máu ra ngoài. Mực chắc mẩm, sắp được chén thịt gà ác.

Ngày thứ sáu thì chàng điêu khắc về. Thấy cái đầu gà ác lắc lư trên cái cổ đồ lòm bèn gào lên, con nào cắn gà thế này, mực hay vàng? Đã bảo chúng mày không được cắn nhau cơ mà. Không cho chúng mày ăn nữa. Chàng điêu khắc vẩy gạo cho gà ác. Gà ác nhảy xuống mổ gạo ăn. Vừa ăn vừa canh chừng mực. Mực và vàng bị quát bèn

nằm bẹp xuống đất. Chàng điêu khắc bỏ cơm với thức ăn ra cho vàng và mực. Mực xông ra ăn còn nhanh hơn cả vàng. Mực xốc lấy xốc để. Loáng cái đã hết đĩa. Mực còn xông thẳng đến chỗ thức ăn mà chàng điêu khắc có ý để dành cho mực và vàng ăn dần. Chàng điêu khắc đẩy mực ra:

- Vây thôi, lần này tao lâu về đấy, để ăn dần chứ!

Mực cứ thế xông vào. Nó muốn chàng điêu khắc biết rằng, nó ăn no cho cả mấy ngày sau. Chó không để dành thức ăn khi trong bụng còn đói. Mực ăn lấy ăn để. Thấy mực ăn ngon quá chàng điêu khắc để nguyên. Chàng ra về, dặn:

- Không được cắn nhau, không nghe lời tao thịt đấy!

Gà ác nhảy lên đầu tượng đứng. Đó là chỗ nó có vẻ tin tưởng nhất. Mực ăn no căng bụng tìm chỗ nằm. Vàng cộc đuôi lại bên mực xí xón. Mực không thèm đáp lại. Vàng no ăn nên không chịu được. Mực cắn hờ một nhát vào chân vàng. Vàng vẫn không chịu đi chỗ khác. Mực bèn đứng dậy tìm chỗ khác nằm. Vừa đứng lên vàng bèn nhảy ngay lên lưng. Mực tức điên quay lại cắn một nhát. Vàng đau quá kêu hộc lên. Vàng càng thăm thía cái cảnh chó không có đuôi thì thiệt thòi đến thế nào. Giá vàng có đuôi thì cái đuôi đã quặp lại che kín chỗ đấy. Có bị cắn thì chỉ bị cắn vào đuôi thôi. Cái giống chó cái bạc ác, mình đã cho nó con, nó lại còn cắn để tiết giống mình thế này.

Chàng điêu khắc mang thức ăn đến khu vườn nghệ sĩ với người đàn bà. Người đàn bà nhìn thấy vàng cộc đuôi bèn kêu lên:

- Eo ôi khiếp quá! Lòi hết cả ra ngoài thế này. Anh ơi, hay mình hoạn ngay con vàng này đi.

- Khiếp, em còn ác hơn cả con mực. Em khiếp quá đấy!

- Để cho nó khỏi chạy lung tung. Chó thiến hiền lắm!
- Em thích hiền sao lại yêu nghệ sĩ? Nghệ sĩ mà bị thiến thì hết sáng tạo được.

- Cái anh này, chuyện nọ xọ chuyện kia.

Sau vụ bị cắn, vàng không còn dám đến gần mực. Mực đói lắm. Đói không chịu được. Đói cào đói cấu. Đói rút ruột rút gan. Mực vồ được hai con chuột. Ăn thịt chuột sống ngon ra phết.

Chàng điêu khắc mang cơm đến. Chàng càu nhàu:

- Sao chúng mày không ăn hết cơm tao mang lần trước, để thiêu cả thế này. Tao không mang nữa, chúng mày phải ăn hết đi. Khiếp, con vàng lắm rận quá. Lần sau tao mang thuốc xịt cho mày. Khổ thân mày mực ơi, mày gầy quá. Cơm đầy sao mày không ăn hả.

Mực muốn nói cho chàng điêu khắc biết một điều rằng chó không ăn được cơm thiêu, chàng đừng ép.

Cái cổ con gà ác đã lành. Nó lại nhớn như bới bới mỡ mỡ. Rồi nó sục sạo nhảy lên nhảy xuống cái bàn xoay của chàng điêu khắc. Trên cái bàn xoay có cái giẻ chàng dùng để lau tay khi nhào đất xong. Nó vùng vùng trên cái giẻ đó, rồi đứng lên rút cổ lại rận ề ề. Một lúc sau một quả trứng hồng rơi tọt xuống cái ổ bằng giẻ. Gà ác không biết cục ta cục tác.

Qua ba lần nữa chàng điêu khắc mang thức ăn về khu vườn một mình. Lần thứ tư có người đàn bà đi cùng. Cửa lạch cạch mở nhưng không một tiếng chó sủa mừng nào. Người đàn bà bảo:

- Có lẽ chúng chết đói hết rồi? Để chúng chết đói phải tội chết.

Cổng mở toang chứ không mở hé như mọi lần. Chàng điêu khắc sợ điều mà người đàn bà nói là đúng. Mực đứng vẹo vẹo trên bộ xương, không sủa được thành tiếng, cái đuôi chỉ khẽ phẩy phẩy, rồi ngã lăn

ra đất. Chàng điều khắc vội chạy lại đỡ mực, bảo người đàn bà:

- Em chạy nhanh ra ngõ mua mấy hộp sữa, nhanh lên!

Người đàn bà đi như chạy. Sữa mua về được đổ ra bát và được đưa vào tận miệng cho mực. Vàng cộc đuôi đứng chầu bên, rên ư ử đánh tiếng. Chàng điều khắc bảo người đàn bà:

- Em rót một hộp ra cho con cộc, rồi vãi gạo cho con gà ác. Khổ thân bọn chúng quá!

Mực uống xong hộp sữa thì tỉnh hẳn, đứng dậy đuôi ngoắc ngoắc rồi chui qua cái lỗ vào xưởng. Chàng điều khắc thấy lạ bèn mở cửa xưởng ra, bật đèn lên. Một cảnh tượng không thể tưởng tượng đập vào mắt chàng làm chàng ngỡ người không thể thốt lên lời. Trên bàn xoay, một ổ trứng mười lăm quả xếp gọn ghẽ. Dưới chân bàn xoay, ổ chó bốn con đen tuyền cộc đuôi.

Sau phút ngỡ ngơ chàng hét lên:

- Em ơi vào đây xem này!

Người đàn bà đứng ngỡ ngơ không nói được lời nào, rồi ngồi xuống bên mực khóc nức lên.

Vĩ thanh:

Vàng cộc đuôi bị chết khi chàng điều khắc xịt thuốc giết rận cho nó. Chàng điều khắc chôn vàng ở góc vườn. Hơn một tháng sau, chàng đào mộ vàng lên, lấy xương rửa sạch, phơi nắng một tuần cho xương rắn đánh lại. Chàng lấy dây thép xếp thứ tự các loại xương của vàng cộc đuôi lại như cũ.

Chàng mang bộ xương về, treo ở nhà người đàn bà. Chàng chưa làm xong nhà nên người đàn bà mang mẹ con mực về nhà mình nuôi. Bốn con chó đen tuyền giống mẹ, cộc đuôi giống bố, lớn lên

đẹp như bốn con gấu. Khách hàng tranh nhau mua. Người đàn bà giữ lại một con để nuôi nhưng có ông khách đến, ôm khư khư vào ngực bảo: Nếu chị không bán cho tôi thì tôi cũng bắt trộm.

Người đàn bà để cho ông khách ôm chó về. Ông đặt tên con chó là Money. Một tháng sau ông khách quay lại hỏi: Chó nhà chị có đẻ con cộc đuôi nào nữa không, bán cho tôi một con. Con Money nhà tôi bị bắt trộm rồi. Tôi nhớ nó đêm không ngủ được.

Người đàn bà chỉ cho ông khách bộ xương con vàng cộc đuôi và hỏi: Theo ông, cái bộ xương kia còn nhảy được nữa không?

Ông khách buồn bã ra về.

Truyện ngắn

Xích Lô

Mưa dầm dề kéo dài mấy ngày làm cho ngõ chợ thêm nhày nhụa. Trong một căn nhà nhỏ lụp xụp chừng hơn chục mét vuông, tối mù mù vì chỉ có một ngọn đèn đỏ yếu công suất.

Hai người đàn ông còng lưng trên chiếu rượu. Người đàn ông trẻ hơn nhìn ra ngoài trời một hồi lâu rồi vùng đứng lên.

Gã đi vào xó nhà lục xục một hồi lâu rồi khoác lên người một bộ quần áo mưa, đội lên đầu chiếc nón lá đã rách vành. Gã đi ra khỏi nhà, tháo chiếc xích lô buộc trên vách, rồi nhảy lên đạp trong trời mưa. Gã đạp chậm rãi, ngó nghiêng. Ngõ chợ vắng tanh, nhà nào cũng đóng cửa im ỉm vì sợ bùn tràn vào nhà. Ở bên thềm một căn nhà mái bằng còn khô ráo gã nhìn thấy một người đàn bà cùng hai đứa trẻ con, đứa lên năm, đứa lên ba đang ngồi im lìm bên nhau, buồn lặng. Gã dừng lại trước họ, rồi buông một tiếng thở dài. Đã ba ngày hôm nay, bây giờ gã mới cất mấy nhời:

- Cho lũ trẻ về nhà đi.

Gã nhấn mạnh chân cho chiếc xích lô lao nhanh hơn.

Người đàn bà xốc hai đứa trẻ lên hông men theo đường hiên để tránh mưa đi về nhà.

Trong nhà người đàn ông già đã cuộn tròn mình vào chiếc mền chăn cáu bẩn gáy khò khò.

Người đàn bà đặt hai đứa trẻ vào manh chiếu gần cửa ra vào cho nhiều ánh sáng, rồi lấy ít đồ chơi rẻ tiền thả vào chiếu. Bọn trẻ ngồi im lặng, chơi lặng lẽ. Người đàn bà nhanh tay lau dọn nhà cửa. Chỉ một loáng căn nhà đã trở nên sạch sẽ. Người đàn bà ra chiếu ngồi chơi với lũ trẻ. Họ chơi trong yên lặng. Hai đứa trẻ giằng nhau đồ chơi rất khế khàng. Chơi một lúc chúng lăn ra ngủ. Giấc ngủ trẻ con thiên thần say đắm. Người đàn bà bế chuyển hai đứa trẻ lên giường. Một chiếc giường duy nhất trong nhà. Người đàn bà sửa gối, đắp chăn và buông màn cho hai đứa trẻ xong lặng lẽ đến bên cạnh người đàn ông già đang nằm. Người đàn bà khẽ động vào người đàn ông già như tín hiệu rồi ghé mình nằm xuống cạnh. Người đàn ông già

cửa mình như tỉnh giấc rồi nằm dịch ra cát giọng khô nòng. Cũng có đến ba ngày hôm nay ông già mới cát bằng ấy nhòì:

- Đi, không phải phiên.

Người đàn bà lồm cồm bò dậy đi sửa soạn bếp núc.

Sáu giờ chiều, đúng như giờ vào ca của nhà máy người đàn ông trẻ đạp xích lô về nhà. Gã hí hục chằng buộc chiếc xích lô vào vách. Gã làm lủi đi vào nhà, đưa cho người đàn bà một nắm tiền lẻ và hai đứa trẻ một gói kẹo. Rồi vẫn im lặng như thế gã cởi bỏ chiếc áo mưa, treo chiếc nón rách vành lên vách với chiếc khăn mặt đi vào nhà tắm.

Trong nhà tắm đã treo sẵn áo quần và một chậu nước bốc khói ngào ngạt mùi lá thơm. Người đàn ông trẻ cởi bỏ quần áo và sau mấy ngày mưa ảm đạm làm tâm trí gã cũng nhũn ra thì bây giờ gã mới có đôi chút cảm giác sảng khoái.

Khi gã đi ra khỏi nhà tắm thì mâm cơm cũng đã được dọn ra gọn ghẽ. Năm con người, ba người lớn, hai đứa trẻ ngồi quanh mâm cơm. Họ lặng lẽ ăn, nghe rõ nhất là tiếng thìa của hai đứa trẻ quẹt vào bát sành.

Bữa ăn diễn ra chóng vánh. Người đàn bà nhanh tay thu xếp bát đĩa. Gã đàn ông trẻ đứng lên pha ấm nước trà. Người đàn ông già khoanh hai tay vào gối, ưỡn cái lưng thẳng dậy cho đỡ mỏi. Hai đứa trẻ đến bên người đàn bà vòng tay ôm lấy đầu mẹ rồi thì thầm vào tai. Người đàn bà rũ nước ở tay đứng lên dẫn hai đứa trẻ ra cửa. Chỉ một thoáng thị trở lại ngay để làm nốt công việc của mình.

Khi người đàn bà thu dọn xong nhà cửa thì gã đàn ông trẻ đã gáy khò khò. Người đàn ông già lom khom dọn chỗ. Người đàn bà lặng lẽ đi ra khỏi nhà. Thị sang hàng xóm xem tivi nhờ với hai đứa trẻ. Đến chín giờ tối, cũng đúng như giờ nhà máy thị cùng hai đứa trẻ về nhà. Thị đặt hai đứa bé ngay ngắn lên giường, rồi nằm xuống cạnh chúng. Thị dang tay vỗ về bọn trẻ. Từ tim thị muốn bật ra những câu hát ru nhưng nghe tiếng ngáy của hai người đàn ông môi thị bèn ngậm chặt lại. Bọn trẻ đi vào giấc ngủ thiên thần thì thị cũng thiu thiu ngủ.

Nửa đêm, người đàn bà thức giấc (cũng chính xác như giờ vào ca của nhà máy). Thị sửa lại gối, kéo chăn cho bọn trẻ, rồi thị rón rén bò dậy. Thị nhẹ nhàng đi đến bên người đàn ông trẻ đang ngủ. Thị đặt nhẹ bàn tay lên mặt người đàn ông trẻ xoa xoa, rồi thị khẽ khàng nằm xuống bên cạnh. Người đàn ông trẻ trở mình xoay mặt về phía thị định giơ tay kéo thị vào lòng nhưng nghĩ sao lại đẩy thị ra:

- Không phải lúc, đi lên với lũ trẻ.

Thị lồm cồm bò dậy leo lên giường.

Mưa chán trời ắt phải nắng. Ngày hôm sau từ năm giờ mặt trời đã

sáng loé. Sau mấy ngày mưa thình không như được gột rửa hết bụi bặm. Trong căn nhà nhỏ, ba người lớn đã trở dậy, họ chuyển động như những chiếc bóng. Nhưng trong cử chỉ như có một sự vui vẻ hơn chứ không ảm đạm như mấy ngày mưa.

Đúng sáu giờ sáng mâm cơm được dọn ra, hai người đàn ông ăn trước. Họ ăn rất nhanh. Ăn xong người đàn ông già chiêu một ngụm nước trà đã được người đàn bà pha sẵn đặt cạnh mâm cơm, đút cái tăm vào miệng rồi lấy cái nón rách vành treo trên tường đi ra cửa. Người đàn ông trẻ cũng đứng dậy theo ra ngoài để tháo chiếc xích lô buộc trên vách xuống. Người đàn ông già dẫn xích lô ra đường thông thả nhảy lên nhả vào bàn đạp với sức lực dồi dào vì đã được nghỉ những ba ngày do mưa.

Người đàn ông trẻ quay vào nhà thì người đàn bà đang cúi húi dọn mâm bát. Gã đến đằng sau áp bụng vào lưng thị quàng hai tay ra đằng trước bóp mạnh vào vú thị. Thị buông mâm bát quay mặt lại phía gã đàn ông trẻ. Gã xóc thị đến chiếu của gã. Gã hỏi hả trên người thị như một cuộc xích lô đạp vội.

Sau mưa, mặt trời chiếu xuống mặt đất như càng sáng chói hơn. Những tia nắng chiếu vào căn nhà nhỏ làm mặt người, đồ đạc trở lên rõ ràng hơn. Người đàn ông trẻ vào quãng 30 tuổi, còn người đàn bà thì trẻ hơn, thị vào quãng ngoài 20 tuổi.

Còn căn nhà nhỏ này, nó tồn tại ở ngõ chợ đã lâu. Nó có từ khi gã đàn ông trẻ còn bé tí tạo với một người phụ nữ bé nhỏ dịu dàng mà gã gọi là mẹ. Căn nhà bé nhưng thật hạnh phúc. Người đàn ông mà gã gọi là cha có một chiếc xích lô. Hàng ngày người đàn ông đi đạp xích lô cũng đủ tiền nuôi vợ con.

Khi gã được 12 tuổi thì người mẹ đổ bệnh. Những đồng tiền để dành dụm từ những cuộc xích lô rộng rãi của khách không đủ để cứu người mẹ qua khỏi cơn bệnh hiểm nghèo. Sau khi người vợ chết căn nhà còn lại người cha, người con và chiếc xích lô. Thời gian cứ thế trôi đi cho đến khi người con cảm thấy sức lực mình đã lớn muốn kiếm một việc gì đó để có tiền phụ giúp cha. Nhưng kiếm việc gì đây? Khi lưng vốn không có, sự học hành cũng chỉ qua cái đận biết đọc, biết viết. Thôi thì nổi nghiệp cha vậy. Cái nghề đạp xích lô chả phải ai dạy, ai học cả. Thế là cha già yếu đạp ban ngày, con khỏe mạnh đạp ban đêm.

Sức lực của hai người cộng lại nên đồng tiền bỏ lọ cũng được khá khá. Họ bèn thay một chiếc xích lô mới. Lúc chưa có người đàn bà và hai đứa trẻ trong nhà hai người đàn ông cũng hay nói chuyện với nhau. Người cha bảo với con:

- Cố gắng dành dụm ít tiền mà lấy vợ con ạ.

- Thế bố, bố cũng tính chuyện lấy vợ đi, bố còn trẻ mà.

Người cha cất tiếng thở dài, trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Chuyện tao để tao tính, lo đến chuyện mày ấy. Mày phải lấy vợ đoàng hoàng tử tế con ạ.

Sau cái buổi nói chuyện ấy, vào một sẩm tối người cha đưa về một cô gái trẻ, quê mùa, với một vẻ mặt đầy vẻ hãi hùng. Khi trao xích lô cho con đi làm đêm, người cha bảo:

- Nhà mình cũng cần một người phụ nữ lo nấu nướng, ăn uống cho chứ. Cứ cơm bờ, cơm bụi thế này tốn tiền mà lại không đủ sức khỏe đâu.

Thế là từ đó trong căn nhà nhỏ ở ngõ chợ có bóng dáng người phụ nữ. Mỗi quan hệ của người phụ nữ này với hai cha con thì chẳng có một thứ văn bản giấy tờ, cũng như một mâm cơm trước bàn thờ gia tiên hay một lời tuyên bố nào cả. Nhưng cả ba người đều hiểu rằng: Người phụ nữ này là của người cha.

Đó là một người phụ nữ tần tảo, biết thu vén nhà cửa. Từ ngày có thi về căn nhà nhỏ này thêm miệng ăn mà phần bỏ lọ cho người con trai cưới vợ của hai cha con người đạp xích lô không hề suy giảm.

Không phải vì họ làm được nhiều tiền hơn. Thời buổi bung ra, cánh nhà quê không có việc làm đổ xô lên thành phố thì cái nghề đạp xích lô có vẻ đầu tư ít mà kiếm được nhiều. Các gã trai quen cày bừa, có sức lực tốt nên cốt là kiếm được chút tiền, khách có trả rẻ họ cũng đi. Chỉ là vì người phụ nữ trẻ đã biết nấu nướng những bữa cơm ngon, lại đúng giờ giấc nên cha con người đạp xích lô đã không tốn tiền ăn quà mà thôi.

Thời gian làm cho nếp sinh hoạt trong căn nhà nhỏ đi vào một trật tự thì cũng làm cho những lời nói giao tiếp của ba con người tắt dần. Một thời gian biểu đã lên rõ ràng, thì lời nói thành thừa thãi. Buổi sáng, sáu giờ người phụ nữ trẻ dọn cơm ra thì cũng là lúc người con đánh xe xích lô trở về. Cũng có khi không phải là sáu giờ mà muộn hơn một chút vì cuộc xích lô sớm. Nhưng thường là rất đúng giờ vì nửa đêm về sáng ít việc người con tá túc vào đâu đó làm một giấc. Ba người ngồi vào mâm lặng lẽ ăn. Ăn xong người cha tiếp nhận chiếc xích lô để đi làm ca ngày. Người con đi ngủ. Người phụ nữ trẻ thì thu dọn nhà cửa. Bữa trưa tùy ai người ấy ăn. Thường những người ở nhà ăn cơm nguội, còn người đi làm thì ăn quà dọc đường. Đến sáu giờ chiều bữa cơm tối được dọn ra thơm tắt. Cùng với mâm cơm thơm tắt thì trong nhà tắm của mùa nóng cũng như mùa lạnh đều có một chậu nước nóng với lá thơm của người phụ nữ tảo tần

dành cho những người đàn ông sau khi đi làm trở về nhà. Có người phụ nữ mà người cha nhặt được ở dọc đường mang về nhà dường như đã thỏa lòng người cha lắm rồi. Nào ông còn mong gì hơn nữa ở cái kiếp này. Còn người con trai, mong ước cưới được một cô vợ đoàng hoàng, tử tế vẫn còn nguyên là mong ước đó. Cái mưu sinh hàng ngày như một guồng máy được nạp mã số cứ thế cuốn con người ta không biết sao mà dừng lại được. Nhiều lúc ngả lưng trên xích lô dưới một bóng cây già trai cũng nghĩ ngợi lung lắm về việc này. Đêm, già đi làm. Ngày, về ngủ hết cả buổi sáng. Đến lưng buổi chiều thức giấc ra chơi lang thang ngõ chợ.

Ở cái ngõ chợ này thì phần đông cư dân cũng giống như gia đình của già. Có nghĩa là con người ở đây luôn luôn phải vật lộn và chống trọi với cái thứ gọi là kế sinh nhai. Vì thế lúc nào trông họ cũng hàm hui. Đàn bà, con gái ở đây rất khó đoán tuổi. Người nào cũng na ná người nào, quần áo nhàu nát màu nước dưa, đầu tóc thì rối bù, gương mặt thì nhàu nhĩ. Có đứa con gái nào mặt mũi xinh xắn đôi chút thì bằng mọi cách chúng đi lấy chồng nơi khác để có cơ hội đổi đời. Vậy mà ngoài cái ngõ chợ này thì già chẳng quen một nơi nào khác nữa. Thế cho nên cái cơ hội kiếm lấy một người vợ đoàng hoàng, tử tế như mong ước của cha con già là rất khó. Càng nghĩ già trai trẻ càng chán nản lắm.

Có lúc, già nghĩ, hay là làm giống như cha hắn, bắt quách một người phụ nữ lang thang nào đó về làm vợ. Thì cái người đàn bà trong nhà già chẳng là một người rất tốt đó sao. Nhưng cái thời buổi này sao mà lắm người lang thang đến thế. Biết bắt ai bây giờ. Già tặc lưỡi nhắm mắt và nghĩ về một cuộc xích lô.

Một lần, già được một ông khách Tây thuê chở đi lang thang xem phố đêm. Đó là một cuộc xích lô nhàn nhã vì khách chẳng vội vàng gì, nên già cứ vậy thong dong đạp. Độ hơn một tiếng đồng hồ thì ông Tây không muốn đi nữa. Ông Tây rút ví đưa cho già 20 đô và khoát tay ý cho cả. Già sướng rên người tấp ngay vào cái lều chợ cóc làm một giấc cho đến sáu giờ sáng mới thong dong đạp xe về nhà.

Cơm nước xong xuôi, ông bố đã đi làm. Già cũng đi ngả lưng. Nhưng giấc ngủ đầy đêm qua làm già không buồn ngủ nữa. Già mở mắt quan sát người đàn bà đã hiện diện hàng năm nay trong nhà già. Đó là người đàn bà tuy cũng khó đoán tuổi như đàn bà, con gái ngõ chợ này nhưng xem ra còn trẻ lắm. Và trông thì cũng xinh xắn đấy chứ. Cái người tròn lẳn, nước da ngăm ngăm, khuôn mặt phúc hậu, cái miệng có duyên. Phải cái chân tay thô ráp. Già nghĩ, cái người đàn bà này xem ra hợp với già hơn là với cha hắn nhiều. Cha già đã già rồi,

người đàn bà này xem ra quá sức ông. Gã nghĩ gã có lý nên gã vùng dậy đi đến phía sau người đàn bà đang lom khom dọn dẹp nhà cửa. Gã ôm lấy cái lưng người đàn bà vào lòng gã rồi vòng hai tay ra trước bóp chặt hai bầu vú của người đàn bà. Người đàn bà ngạc nhiên kêu lên khe khẽ, lấy cùi tay đẩy hấn ra. Rồi người thị bắt đầu cong lên vì đôi bàn tay khỏe của gã trai. Thị giẫy giụa một hồi rồi thả lỏng người ra, thị nói:

- Tôi biết ơn hai bố con nhà anh lắm lắm. Thôi thì anh muốn làm gì tôi cũng được.

Thế là từ đấy gã ít nghĩ đến việc cưới một cô vợ đoàng hoàng tử tế nữa. Vả lại cái lọ vốn mà cha con hấn bỏ những đồng tiền mồ hôi nước mắt vào để cho hấn có cơ hội cưới một cô vợ đoàng hoàng tử tế đã càng ngày càng bị vơi dần. Hơn 2 năm sau khi người đàn bà có mặt ở cái nhà này thì một bé gái ra đời. Rồi năm sau là một bé trai nữa. Thế là nhân khẩu tăng lên thành 5 người. Người cha thì mỗi ngày một già, đồng tiền đưa về ít hơn. Vậy là những cuộc xích lô của gã trai kéo dài hết cả đêm.

Người đàn ông già chấp nhận tình cảnh của mình như một số phận. Nhưng cái làm lão đau khổ nhất là hai đứa trẻ. Đứa nào là con lão, đứa nào là của con trai lão đây. Thôi thì số phận đã trớ trêu tạo ra hoàn cảnh như vậy, nhưng dẫu sao gia đình cũng phải có trên có dưới, con ra con, cháu ra cháu chứ. Lão chợt nghĩ câu các cụ hay nói: “Trẻ con nó vào lúc nào thì nó ra lúc ấy”. Lão thì ban đêm, con trai lão ban ngày, một cái sự phân chia rõ ràng, rạch ròi như những con thú đánh dấu lãnh thổ của chúng vậy. Thế mà hai đứa trẻ nó lại ra vào lúc nhập nhoạng tối.

Chỉ tội cho hai đứa trẻ. Chúng cũng phải học câm lặng như những người lớn trong nhà này. Từ khi có mối quan hệ tay ba thì mọi lời nói ở căn nhà này biến mất. Họ hiểu nhau qua những cử chỉ trong sự gặp gỡ chốc lát. Hai người đàn ông càng tránh gặp nhau càng tốt. Còn hai đứa trẻ, chẳng biết khi vắng mặt hai người đàn ông kia mẹ chúng dạy chúng những gì. Còn trước mặt hai người đàn ông chúng cũng một mực câm lặng. Hai người đàn ông có cho chúng quà hay có cử chỉ âu yếm với chúng thì chúng cũng chỉ dương đôi mắt trẻ con lên để biểu thị nỗi lòng.

Trong căn nhà nhỏ này, tệ hại nhất là những ngày mưa dầm, gió bắc. Khi đó chiếc xích lô được buộc chặt vào vách hiên. Hai người đàn ông thì gò mình trên chiếu rượu. Còn người đàn bà và hai đứa trẻ tìm một trái hiên nào đó khô ráo để chơi với nhau và trong lòng thầm

khẩn cho qua những ngày mưa.

Nguồn: Ngôi sao

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 18/02/2005 8:22:45 CH